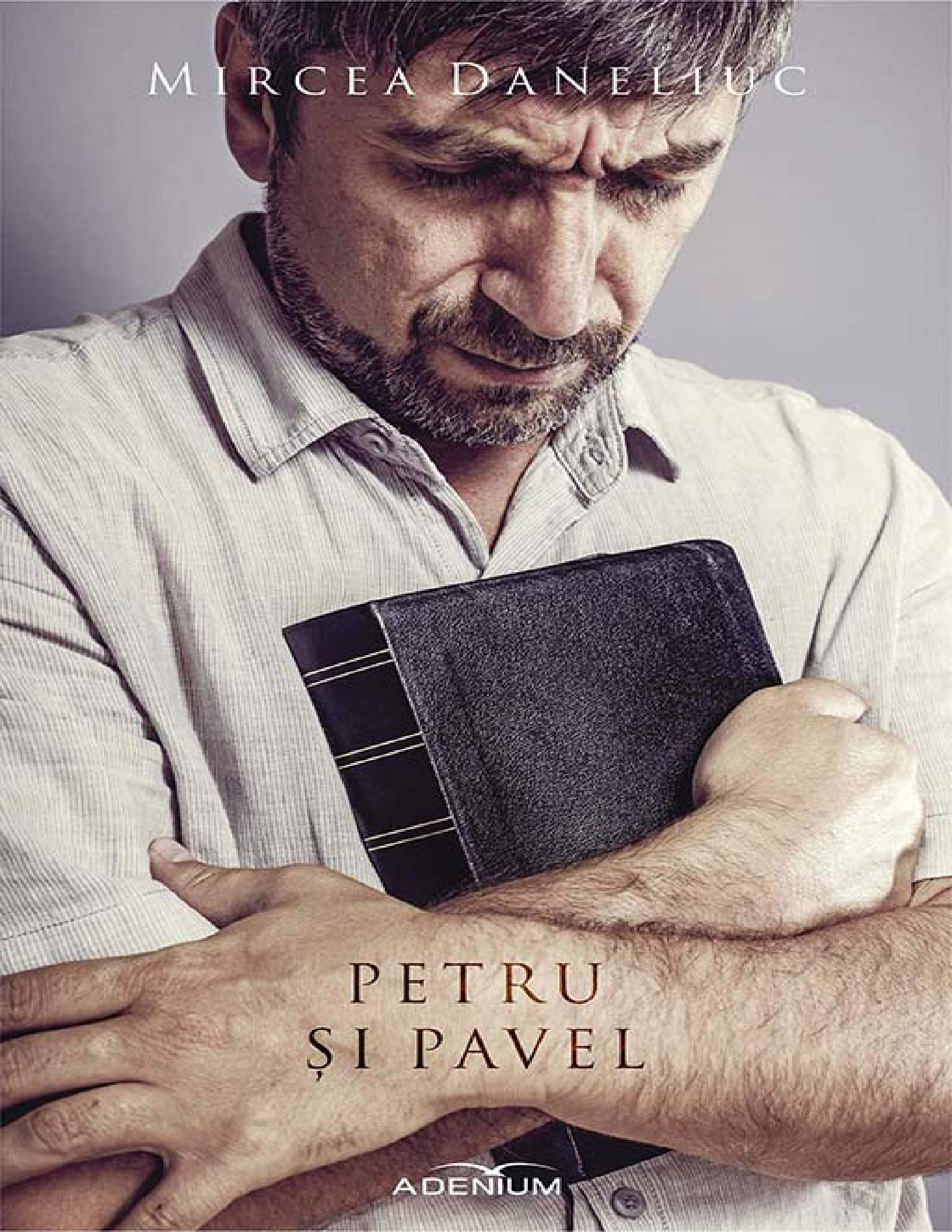
MIRCEA DANELIUC
PETRU
ȘI PAVEL
ADENIUM

Mircea Daneliuc

Petru și Pavel

Ediția a doua

ADENIUM
2014

PUNCT RO
PROZĂ

© 2014 by Editura ADENIUM

Editura Adenium
Aleea Copou nr. 3, 700460, Iași,
tel. 0232 277 998, fax 0232 277 988,
e-mail office@adenium.ro
www.adenium.ro

Redactor: Adina Scutelnicu
Corector: Petre-Emil Juverdeanu
Copertă: George Cotoban
Tehnoredactor: Cornelia Păduraru
Foto copertă: Anelina/Shutterstock, Inc.

ISBN ePUB: 978-606-742-080-7
ISBN PDF: 978-606-742-081-4
ISBN Print: 978-606-742-066-1

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Mircea Daneliuc (n. 1943) este un celebru regizor, scenarist, actor și prozator român. Volume publicate: *Pisica ruptă* (roman, ediția I, 1997), *Marilene* (roman, 1999), *Șchiopul binemirositor* (teatru, 1999), *Doi pinguri* (teatru, 2000), *Apa din cizme* (roman, 2000), *Strigoi fără țară* (roman, ediția I, 2001), *Carlo Carlini, iluzionism* (teatru, 2003), *Petru și Pavel* (roman, 2003), *Femei în ghips* (teatru, 2005), *Ora lanti* (roman, 2007), *Cele ce plutesc* (roman, 2009), *Două spălări pe cap* (proză scurtă, 2010), *Băiatul fără sprîncene* (nuvele, 2012). De același autor, la Editura Adenium au apărut volumele *Pisica ruptă* (ediția a II-a, revăzută și întregită), *Ca un grătar de mici. Un picior de plai, cu șpițul* și *Strigoi fără țară* (ediția a doua, revăzută).

Șezi, zice, în chilia ta,
și aceasta te va învăța pe tine toate.

PETRU

CUM ERA AIA...? MUNȚI, NU ȘTIU CE, ANIMALE, PETROL!... Îl rodea stîngul. Nu-i lua decît rar, la ceremonii, și doar vara, pentru că-l făceau să se simtă penibil, aveau ceva de tataie. De Romarta, din ăia, fîșiuțe de piele împletite, înguste, știi cum, ca o plasă. Maro. Și cu botul rotund, de pe vremea lui Burebista; dracu mai purta din ăștia, că dacă intrai în vorbă și-i cădeau ăluia ochii, trebuia să-l bați pe umăr ca să-și revină. Pantofi de pensionar, făceau și piciorul bont. *Arta manuală*, nu cine știe ce scumpi, cadou de la Jeni... Cum era, domnule, aia? Se hlizeau unii în pauză, la Polivalentă, au împuțit tot foaierul. Cînd îi scapă la dezmorțit dau năvală după o gură de fum ca disperații. La doi metri de mine, securiști, plin, era și Liciu de la Capitală, nici nu se fereau, vorbeau tare. Face lumea, zice, și pune Dumnezeu aici ocean, acolo pădure, acolo pustiu, acolo Polul Nord și numai la noi, în spațiul ăsta carpato- și așa mai departe, îl ia visarea și toarnă cu nemiluita rîuri, minerale, cărbune, petrol, climă temperat-continentală, și sare, și mare, tot-absolut, pînă cînd se autosesizează și Petru. Doamne, zice, nu ți-a scăpat la ăștia cam mult? Le-ai pus mai angro ca la toți... La care, Dumnezeu își dă seama, se gîndește puțin și face din mînă: nu-i nimic, zice, o dregem; știu niște băieți serioși în zonă, frații codrului, ia dă să-i punem deasupra... S-o notez cînd ajung!

Deși reușise să-și aducă aminte, nici un zîmbet, ca Virgil

Dudaș la piesa altuia, într-o sală îndoită de rîs. Se uscaseră, normal; nu-i porți, se usucă! După aia, te atacă la ștaif. Și Ceaușescu, tot împletiți și ăsta, l-am văzut la televizor. Dar nici să te sinucizi paisprezece ore în pantofi italieni cu bot ascuțit; știe Pingică ce-i un calapod, a lucrat în domeniu. Ești de fier?! Lui nu i se umflă? Încălțăminte de activiști, bine că mi-a dat prin cap să-i iau, respiră piciorul. S-a gîndit, Eugenia…

Seara de iunie era nădușită, Plenara lărgită, în fine sfîrșită, cartierul frumos, aerul se rărise și asfaltul pe care călcau cei doi pantofi manuali mirosea a încins. Unul rămînea imperceptibil în urmă, dată fiind îndoirea incompletă a falangelor, stîngul, dar discret, aproape inobservabil. Călcătură țeapănă, înfiptă bine în sol, bărbat masiv cu oarecari înclinări adipoase. Dar și acestea, dozate. Manșeta, dintr-un material molicel, era aruncată cu eleganță, viril, dintr-o parte în alta, prin însăși ființa unei fibre lînoase. Urmărind însă de aproape cadența tocurilor, și din spatele lor, puteai să le observi ușoara eroziune pe interior și distanța cam mare dintre tălpile lansate cu vîrful spre laturi: mersul unui om deprins cu căratul de greutăți sau, în orice caz, cu anumite solicitări musculare. Un mers sigur, ai zice, fiind dispus a face și presupuneri categoriale: fost aruncător de ciocan, actor dramatic, vicepreședinte de sfat, secretar de județ…

Și nu cu totul lipsit de importanță pentru începutul acestei istorisiri, bărbatul adîncit în încălțămintea lui din piele țesută avusese parte de-o viață care mai întîi l-a deprins cu cele de jos. Era notoriu că fusese dulgher, fusese șofer și poștaș, chiar dacă pentru un timp destul de neînsemnat, încărcător-descărcător pe mașina de butelii, loc unde se cîștigă mulțumitor și unde, poate de asta, există firesc și multă mîncătorie. Apoi, să nu uit, frînar pe trenuri de marfă, cu cartea de muncă la CFR Filiași. Dar, poate e numai o bîrfă. De prisos să adaug că toate aceste

activități bărbătești, chiar și cea de factor poștal, îți conferă cu timpul o manualitate și abilități dintre cele mai necesare, plus o gorkiană experiență de viață, faulknerianã, heming… spuneți-i cum vreți, n-are nici cea mai mică însemnătate, important e dacă ajută la ceva, pentru că ce-i actul reflectării, dacă nu?…, iar omul de care sîntem atît de aproape, la picioarele lui, într-o aparentă intimitate, nu-i altul decît însuși Petru Șesan.

— Mă, nu înțeleg de ce eu!

— Pentru că-i lărgită, îi explică ăla cu literatura pentru copii, unul Vancea, săptămîna trecută. Se află crăcită.

— Și restul, curlingos? Ori nu-s destui?

Regretă imediat ce-i ieșise pe gură, la fel ca și mine în momentul acesta, cînd nu mă pot reține să-ntreb ce-și poate închipui cititorul, văzînd că uzitez asemenea substantivări echivoce ascunse după numele unui sport imbecil. Nu poți trata de *oralism* niște scriitori de Partid, există o jenă ideologică… Te scapi așa, în fața oricui? Adică, Vancea ăsta, cu fucking pionierii lui, ce era? Încercă s-o dreagă puțin.

— Dragomir, State, Teiu, ăștia nu? C-au fost silitori!

Experimenta arta flatării, simulînd inocent că prima impresie ieșită din ilustrul coleg ar fi fost una stimabilă, de persoană subțire, ca mirosul de subsuori. Nu numai linguțul, oricine se simte tușat cînd nu e înghesuit într-o enumerație *aeiusdem farinae*: Teiu, State și sputa. Îl faci să acceadă, prin antiteză, la o frăție selectă. Îl văzu pe Vancea scuturîndu-se și presupuse că de plăcere.

— Ce dracu, mă Petre, o faci pe fecioara? i-o întoarse, nu era prost. Tu cum publici, nu ești tot membru, ce ești?

— Mă referream la un sărut fesier…

— Și? Unde trăiești, în Arcansas? Și la ăia există plăcutul obicei… Ești membru de Partid, *faci totul*, se subînțelege, indiferent că ai o jenă sublinguală sau nu. Și nu numai totul, mă

pupi și pe mine, că sînt și eu membru. Eu pe tine, tu pe mine și amîndoi în cor pe Nenea, ba stăm și la coadă; poporul nu înghite să te bagi peste rînd!

Fu surprins să-i vadă un firișor de salivă ce i se arcuia între buze. Avu tot el pornirea să scuipe, dar meditǎ și înghiți.

— E o sete de prospătură, reluă Vancea, azi ești tu, uite c-o lărgesc atîta cît să încapi. Au nevoie de nume, astea dau glanțul. Să știi că te invidiază mulți, mai du-te pe la biserică.

— Mă cîntă la Europa cu piesa aia, cred că se fac că nu știu.

De cea Liberă era vorba, reușise să pronunțe cu un fel de iritare stăpînită perfect, de parcă luase var pe costum. Asta, pentru cine credea că i-ar face plăcere… Deși în sufletul lui o pupa, se atîrna de aparat la vreme de seară ca înecații. Pe de altă parte, dacă tovarășii n-au fost informați, lucru neverosimil, poate-i făcea confratele literat un serviciu, cam asta era invitația. Îl turna scurt și scăpa de plenară, așa lărgită cum se lărgea acum către el.

— De aia te și bagă-n plenară, ca să nu creadă capitalismul că bîntuie cenzura pe-aici; au dilatat-o deștept. Partidul mustră, dar respectă talentul. Ai să vezi c-o să-ți placă… Ia și vreo două cărți cu tine, să ai de-mpărțit.

— Eu? Nici nu-mi trece prin cap!

— Orientează-te pe Popescu, Mănescu, cel mai bine ar fi să ajungă la Ea… Nu știi cînd mai apuci, odată te trezești la „rezerve“ și habar n-ai de ce.

Și uite cum stau acum introdus în sectorul *J* – „Oameni de Artă și Cultură“ – la Plenara lărgită a CC – PCR, 1-2 iunie, 1982… Pupu Dragomir în dreapta, State în stînga. Pe Teiu l-au sărit; poate avea dreptate ăla, l-or fi trecut pe băncuță. Rîmniceanu de la *Scînteia* tocmai își făcea loc în rînd, profit de ocazie și întorc capul. Unii își ridicau genunchii, alții săreau în picioare ca să-i prindă mînuța, afabili, cu o familiaritate bărbătească și

tandră. Așa, mă gîndeam, trebuie să fie și la alea, *Jockey*, *Old Golfers*, cluburi private… cumetrii cu tradiție. Să țin minte… Și, pentru că mă uitam imprudent, îmi prinde privirea și simt cum așteaptă ca să-l salut: obicei de Partid. Am dat din cap, ce să mai fac, mi se părea tot timpul că-s pe teren undeva, joc în deplasare, iar puterea locală pretinde să fiu deferent. Individul încuviințează în felul acela oblic-mirat, de parcă mă felicita cu surprindere: bravo Petrică, n-aș fi crezut… Uite c-am ajuns șogori!

De ocheade din astea am mai avut parte și-n autobuz, nu te puteai înfățișa direct la Polivalentă, ne-au cărat cu mașinile. Întîi că, efectiv, era mult mai organizat; nu te duci la Plenară, fiecăruia cum îi trece prin cap! Pe urmă, nici n-aveai cum să iei vreun microb sau să-ți faci rost de-un pușcoi, dacă, să zicem, te bătea gîndul… Plecarea, Piața Amzei, ora opt, primul control; al doilea – la destinație. Pipăiți, buzunăriți și capsulați în două 101 scoase de pe traseu. Costume de mort și cravate aveam, am fost anunțați. Mă întreb ce se făceau, naibii, dacă veneam în pulover, nu ziceau că vreau să dau guvernul cu cracii în sus?… Domnule, se uitau la mine ca la felul trei, dar respectuos, înțelegi, nu știau cum e chestia, păream în urcare, poate mă băgasem pe sub pielea Tovarășei, poate le cădeam pe cap cu vreo muncă de la CC. Circumspecți. Îmi zîmbeau.

La fel și în sală. Băran, Apostol, cine mai era? Dîrdală, Lerescu, toți dragă, toți ăia care bîntuiau prin congrese sau nu știu, mă rog, toți. „Cum ai făcut, mă?“, îi mînca să mă-ntrebe și-mi surîdeau purulent. Țin minte că Leahu a avut grijă să-mi arate și mușchii puțin; mi-a palpat omoplatul apoi s-a îndreptat brusc de coloană, adică nu te îndesa în față, tăticu, pe mine nu mă clintești, am trei *cojones* și paișpe cărți, am un spate – argint –, de goriloi, pune mîna!

Okay, deși bătaia aceea pe umăr mi s-a părut cam, mă rog.

Dar la cît rahat mănînc zilnic!... Ar fi putut, nu-i așa, să nu-mi pese nici de genuflexiuni, nici de copiii degresați, vaccinați de toți streptococii și candida, ridicătorii de flori etuvate către *sagrada* familie gingașă la molime. Aș fi putut să ignor amănuntul, inobservabil la televizor, dar bătător ochiului meu de proaspăt chemat, cum că nu toată „arta și cultura“ era masată în sectorul *J*, pentru a nu se amesteca nedorit și în necontrolate proporții cu alții. Cei mari, stîlpi și cariatide ideologice – nu c-aș avea cu scriitorii ceva –, dar și alții, muzicieni, pictori aulici și activiste ale buricului la ospețele de refacere se foiau undeva mai lîngă prezidiu, prin distinsul sector *A*. Chiar și *B*. Ca să știm cum dansăm...

Pe Schidu l-am văzut în *B*, vecin cu Stoian; mi se pare normal, nici nu se uita încoace spre noi și la înghesuiala sîrguincioasă de ziariști, cîntăreți de populară, literați, cineaști prăpădiți care-și luau notițe și se inspectau mefient. Hai să zicem că și frecarea asta de coate se putea îndura, cît avea să mai țină? – trei ore, zece ore, cinșpe ore, o zi! Tot scăpai; și conducerea de Partid e făcută din inși postadamici, există rațiuni fiziologice. Dar să vină Leahu ăsta la tine, acest imbecil literar, și să te țocăie în văzul lumii, asta, îți spun, se suportă cam dificil. Nu că era un scriitor de pielea... mă rog – i-au făcut vînt și ăia de la *Viitorul Artistic* –, dar cînd te ia la stilul ăsta fratern, gata, ești cumnat cu el, servim împreună, mîncăm din aceeași oliță! Da', se poate? Stai, domnule! Ce-o fi crezut despre mine adunătura aia din jur? Dacă erau pe-acolo și informatori de la Europa, că fiecare, na, ce ziceau ăia? Uite la Șesan cum se bate pe burtă cu ordura de Leahu, mazărfacărul, noi îl căinăm aici la München pentru *Manolele* lui și uite la el! Păi, tu ce-ai fi zis? Mi se pare normal.

În sfîrșit... Și a mai fost un lucru care nu te călca atîta pe nervi, dar era neplăcut, era fizicație. Cîrpea Nea Nicu două

fraze, hai cinci, și odată se oprea în suspensie sau o lua în sus, întărind tonul, știi despre ce vorbesc, de parcă aștepta să te prinzi că e nevoie de aprobări unanime. Măi, și dă într-o bîlbă la *Dinamica Structurii Sociale*, de-am crezut că-i cade plosca acolo, nu mai ieșea din îmbîcliteală, horcăia, așa cum înghiți pe partea cealaltă. Exista zvonul că ar fi avut o pungă pentru scăpări de lichid, atașată de piciorul prezidențial. Se făcuse roșu ca sfecla. Coana Leana, Bobu, tot rîndul întîi din prezidiu începe s-aplaude. Am zis, gata, asta-i minunea Ta, Doamne, ăsta-i sfîrșitul! De unde, era obișnuit, avea tehnică… Șleorpăia de cîteva ori din limbă, pe dinafară, s-o încălzească, și o lua de la capăt. Mai acoperea și poporul rușinea, creștinește, cu *Ceaușescu – România!*, chipurile nu băgase nimeni de seamă: secrete de stat. La televizor nu se vede, că taie, dar în sală e altceva… Vezi niște chestii de-ți cade părul, îți spun! Oratorie de „Ștefan Gheorghiu“, nivel înalt, ridica volumul la capătul frazei și – halt! Și-atunci săreau delegații de fund la țîpurit și pocneală de palme… Te scoli în picioare, nu mergea să te faci. Și asta cam o dată la patru minute! Coșmar, dragă, erau acolo și oameni cu genunchii buliți pe la schi, pe la pescuit, reumatism, nu mai e ca la douăzeci de ani. Mă uitam și eu în jur, scîrțîi și te ridici, n-ai ce face, ba chiar voios, atins la afect. Știai că ești observat și notat; unde dragoste nu e, nimic…, vorba lui Pavel, care și el a hulit și a prigonit, pînă cînd i s-a arătat ceva spre Damasc. Iubirea e decentă doar în incipiență; după aceea, ca să fie credibilă, se cere răcnită. Noroc că aveam pantofi buni. Pentru treburi din astea erau foarte buni.

M-am uitat, ai noștri veniseră cu opuri de-acasă și se prefăceau că iau notițe cu pixul, dar de fapt compuneau dedicații. Întîi în ciornă, pe foi, pe urmă o treceau pe curat; deschideau cărțulia după copertă și treceau pe curat. Mă uitam la ei, adusesem și eu una, o aveam înăuntru, dar trebuia să-ți

bați capul, nu puteai pur și simplu: *Tovarășului Sulea Spătaru*, semnătura și data, *Casa scriitorilor în gura cititorilor!* Era creație, era o compunere… *Marelui Om de Stat* (un prăpădit de secretar II), *căruia cultura acestei țări îi datorează* caca, așa și pe dincolo! Indiferent cine-ar fi, omul se bucură la dedicație, se simte om, își vede imaginea răsturnată în retina autorelui. Cartea, dă-o în mă-sa, oricum o azvîrle undeva pe un raft, dacă n-o uită pe masa prezidiului, dar cine-o găsește poate lecturează măcar prima pagină și uite ce părere are scribul ăsta nenorocit despre noi!… Nu-i așa?

Și trudeau bieții în sudori, căci aerul condiționat staționa, îi făcea rău la gît. Ștergeau și scriau, nu mai era o chestie de inedit sau de stil; linsoarea, ca să fie plăcută epiteliului sufletesc, trebuie s-o aplici suficient umezită. Dacă nu ne-ar fi săltat în picioare, o dată la patru minute, poate ar fi mers mai tihnit. Te irita numai cînd vedeai gimnastica asta cu alții, la televizor, aici nu; cînd execuți personal, nu-ți dai seama. Intrai într-o smerenie vastă, o *adoratio*, o ofrandă, *Postume, Postume*, nu te supăra decît la menisc. Așteptam și-mi dădeam seama că pierd un moment primejdios de fugace, risipeam timpul dedicativ… Bun, dar cui? Să zicem că mă uitam la prezidiu și mă fixam pe un ideal; cum ajungeam eu la ăla, că te oprea imediat un civil. Cum s-o dau? Tovarășu colonel, vreți să transmiteți această…? Și dacă și-o lua mîrlanul acasă, cu dedicație cu tot, sau o arunca pur și simplu la coș, nu pierdeam exemplarul? Că nu-mi vin nici mie pe gratis.

Ei bine, în această dilemă am simțit că am, fără a fi fost avizat, o problemă de interes genital. Expandările mele cele mai spectaculoase nu se developau acolo unde era cuviincios să survină, ci incomod, în sala de clasă, la seminar, în consiliul redacțional, în ședințe, în tren, la volan și, extrem de rarisim, într-o Plenară lărgită. Oriunde mă găseam obligat să stau așezat

mai mult decît necesar. Ca omului sărac în biserică... O impietate; vorbea tovarășul Manea. Și amenința să fie un lucru serios, chiar durabil. Încolțit, de obicei cauți mai întîi o explicație pozitivistă, dar aceasta se refuză, îți scapă. M-am gîndit că din neatenție am evocat-o, poate, fugitiv, pe Jenica. Dar nu, era o chestiune de subconștient, naiba știe de unde ieșise. Nu spun că atîta i-a trebuit!... N-am sfîrșit bine gîndul și partea întunecată a firii mele a făcut *țoooc!* și s-a depus ca o ventuză pe imaginea ei, începînd s-o detalieze, aș zice chiar minuțios. Biata Jeni... Înțelegi imediat că totu-i zadarnic, iar zădărnicia te obosește mai mult ca orice. Am meditat și la zădărnicie, am contemplat mental și silaba sacră *Aum*, care eliberează de tot, n-am mai fost bun de nimic. Cînd s-a dat iar liber la sărituri, am încercat să mă acopăr cu haina, degeaba, se vedea și de la tribună, aveam un fermoar cît o minge de tenis. Cu timpul nu-ți mai pasă, sari și hăulești fără jenă, din suflet, e o participare. Să mă omor, ce să fac?!

Dar, de fiecare dată, neajunsul dispare pe nesimțite și în afara memoriei. Cred că, în ce mă privește, a coincis cu urcarea la microfon a Smarandei Țolea: *Salutul Uniunii*. Dacă n-ar fi strigat-o, i-aș fi recunoscut părul lustruit, dat cu o materie grasă. Avea în ea buna dispoziție inconfundabilă cu care o femeie serioasă se întoarce de la ginecolog. Presupun că ce vedeam era Recitalul. Domnule, s-au învrednicit și alții cu lucrarea salivei, dar limbeli mai mustoase, rar, îți spun cu mîna pe inimă! Le scotea de undeva de sub jilăveala din crețurile burții, nu știu ce să mai zic, parcă l-am văzut și pe Ceaușescu obrintit puțintel, dar nu mult. Se prefăcea că scrie, și ăsta. Cu urechea, însă, era unde trebuie, o mozolea cu urechea; o pseudopodă. Mă rog, mi-e și greață s-o spun unui terț. Dacă mă întrebai atunci, ce ești domnule?, cheferist! îți ziceam, cheferist rușinos! Scriitor de vagoane. Cum să bagi, mă, în față, talentul

ăsta etilic, cine i-a pus hîrtia în mînă! Era pe listă, c-au chemat-o din sală. Țolea Smaranda – la aparat!… Ia oferă-ne Salutul Uniunii, figura aia liber aleasă, în patru lăbuțe! Ia bagă! De cărți topite – nici un cuvînt; și nu de cenzură e vorba, nu poți să te urci la tribună ca s-o dai pe cenzură, n-am pretenția, nu-i nimeni nebun, dar măcar, nu știu, orice, măcar de casele de creație și de învîrtelile lor! Aiurea, nimic, minunatele condiții, grija părintească, reflectarea realității socialiste multilateral și tot restul. Bou cu țîțe!… Nu vreau să mă enervez. S-a dat pauză și am intrat la closet.

Înghesuială mare, ud, călcai în mizerie. Răgușirea întru iubire face o diureză cu mult peste hărnicia oricărui sifon de canal. Intrasem cu două treburi; a doua era să-i scriu dedicația Tovarășei, pe ea am ales-o. Cînd n-ai nici o relație, încerci totdeauna la vîrf. Stau la coadă, intru, las *naturalia* să execute micțiunea, timp în care, cu mîna cealaltă, îmi scot *Delirul Comediei* din buzunar și-l deschid la pagina destinată deșertăciunii. Recte, la prima. Nu trebuie să-ți pierzi timpul, că, oricum, nu cu originalitatea îi pui tu în fund; ia pixul și scrie acolo ce e obișnuit insul s-audă și i se pare lui bătut în cuie pe veci: *Mult stimatei și iubitei Tovarășe*… Ăia care nu apucaseră cabină tropăiau în spatele ușii. „Asta n-are ceva la hormon?“, aud o voce mai groasă, probabil gras, omul; tot la Smaranda se referea și la arta poetică. Și se pornește un prost de lîngă el să se hăhăie, și rîde, și chițăie ca un argat, o fi fost vreun știab ceva, ăla de întrebase, voia să-i facă plăcere, parcă-l lingea la timpan. Ce-o fi atîta de rîs?… Niște boi. …*academician, dr. inginer, savant de renume mondial, cu ocazia*… Degeaba, că n-am apucat s-o predau. Cum s-ajungi pîn-acolo? Am stricat o carte. Dar, poate, mai bine: *Delirul*… nu mă orientasem, se poate interpreta.

— Să trăiți!

Subofițerul care păzea ambasada îl salută oarecum

neglijent, familiar totuși. Poate chiar prea.

— V-am văzut la televizor, adăugă ceva mai confidențial.

De obicei, îi oferea un kent, dar acum n-avea chef, gudurarea ăluia îi descoperi că era abătut. Îi făcu din mînă, amical, și-și orientă pantofii spre blocul de vizavi, șapte etaje, începeau să se aprindă luminile. Dezamăgit, plutonierul luă notă că șchiopăta discontinuu. Bun, acuma știu și băieții că am venit acasă direct, își spuse Petru Șesan, deși n-avea nimic de ascuns. Era rupt. Nu mai vorbesc că și mîine la fel… E chiar bine să te vadă lumea cu ăștia, crește respectul. Își simți cămașa lipită și investigă vizual ușa de la garaj: lacătul, neumblat. Cînd puse mîna pe clanța de la intrare, privirea îi căzu pe portretul Tovarășului, între lista cu întreținerea și stingător. Ce poftă, Doamne, ce poftă ar fi avut ca măcar o dată să-și poată scoate legătura de chei și, dintr-o singură răzătură, să-i jupoaie mustăți sau să-i scoată un ochi! Dar dacă era privit de peste drum sau prin vizorul de la parter?… Renunța de fiecare dată, aproape calm. Întîi un duș!… Intrase cu gîndul la Jeni, mai păstra încă pornirea aceea duioasă. Nimic nu se compară cu o femeie caldă și atent împlinită, după o istovitoare activitate ideologică. Și o bere rece, nemțească! Astea, Grivița, Rahova, leșie, fermentează-n stomac. Avea o mohoreală idioată; un duș, întîi dușul! Apăsă butonul liftului, nu se putu hotărî pentru trei etaje în pantofii Romarta, și auzi cu plăcere declicul precis, german, al ascensorului vechi.

Eugenia nu era acasă. Persista un miros de mercaptan de la cele două butelii din hol. Se descălță abătut, călcîndu-se pe șaif. Un sentiment de ușurare îl făcu să aprindă toate luminile, ca să-și examineze rosătura călcîiului. În ’77, doar cîteva crăpături; bloc serios, Prager, început după cutremurul din ’40, solid… Trei camere pe hol, apartament bun, de ce să mințim, luat prin Uniune. Și cartierul… Nu? Tradus, consacrat, în Consiliul

Uniunii… Lasă c-am stat și eu destul prin toate chiriile! Să mai vadă și alții cum e!

Pipăi în dreapta și luă un Fa. Exista și săpun românesc, Liliac, pentru abluțiuni uzuale, dar la ocazii se găsea și un Fa. Tristețea nedefinită, ca și postludiul, e una din ele… Se șterse energic, pentru hemoglobină, își luă halatul și intră în bucătărie.

N-am putut să mai stau, s-a îmbolnăvit aia mică. Dar ce are, se neliniști Șesan, citindu-i biletul. *A făcut febră, nu știu, poate nu i-a priit ceva. Ai borș pe aragaz, cînd se răcește, bagă-l în frigider. Fasolea-i în cuptor. Te sărut, vorbim mîine. Te-am văzut la televizor, erai frumușel.*

Cred că și ăia, la Europa, cred că-s morți după mine… Dădu îndoielnic din cap și săltă capacul fierturii, eliberînd abureala. Se simți brusc întremat, borșul de lobodă făcut cu orez îl zdruncina sufletește. Nu-l mai încălzi, rece-i bun, cu mămăliguță. Eugenia gătise de post și cînd, la primul contact, îl simți în gură acruț, avu senzația că se înalță ca un minaret, răspîndind cîntări pioase de laudă. Gîndi foarte frumos despre ea, nimic senzual. La iahnie își propuse o ceapă; acuma, ce mai! Exista undeva din aia roșie, dulce, care pocnește dental. Deschise frigiderul și dădu peste bere; *Radeberger*, bere de nemți! Doamne! Minune! De unde le procură această femeie?! Și salam de vară… Și Pepsi! Ce femeie! Un geniu!…

Mai deschise o sticlă și se trînti în fotoliu. După încorporarea celor spre hrana trupească, pulsiunea recunoștinței nu mai e atît de stringentă. O cafea? Eugenia se ivea totdeauna din umorile lui, luîndu-i și culorile sufletești; acum, în absență, o vedea palidă, îndurerată, emaciată, ostenită și vulnerabilă; se simți încălzit de-o tînjire. Ar fi dat drumul la televizor, dar știa ce era de văzut. Se ridică totuși, icnind, și-l aprinse măcar cît s-o sune. Era sigur că organul ascultă și de

aceea prepara un zgomot în casă, cînd avea de vorbit. … *combătînd cu fermitati*, bufni aparatul, și Ceașcă se materializă dintr-un neant de electroni albicioși, rîrîind cu buzițele rotunjite și atente-sacerdotal, *…stării de lucruri înapoiati, concepțiili retrogradi, orice încălcări a legilor și normelor de conviețuiri socialî, militînd pentru întărirea continuă* (gest oblic, cu mîna în sus) *a unității întregului popor în cadrul Frontului Democrației și Unității Socialiste, sub conducerea…* În timpul ăsta, forma la ea, în Berceni.

Bună, ce faci?… Tot acolo ești? Nu, am ajuns acasă… Auzeam aplauze, de aia… Televizorul. Ce are Bubu? Nu știu, i-am dat un Saprosan, e stricată la burtă… Febră mai are? Are ceva… Cît? Treișapte… Dă-i aspirină, nu-mi place chestia asta. I-am dat… Spune-i c-o iubesc și c-o pup. Doarme? Nu. Dă-mi-o la telefon…

— Ce faci, dragă? Ce-ai pățit?

— Mă doare.

— Să iei ce-ți dă mama, da?

— Da.

— Bravo. Am să vin să te văd. Ce face mama?

— Se joacă.

— Se joacă? Bravo. Pa! Dă-mi-o la telefon.

Și vocea Eugeniei, după un scurt răgaz.

— Ai mîncat?

Jeni, o nebunie! Greu? (*Adică, ai umblat mult după bere?*) Așa și așa… Îmi pare rău că nu ești aici. Lasă, mîine. Ai primit? (*Cafeaua din Italia?*) Încă nu. Dar cînd? Îți spun eu… Ai lucrat ceva? (*Traducerea din Sábato*) Cînd să mai lucrez? Eu m-apuc de scris. Lasă, ești obosit. Hai, pa! Te sărut… Și eu.

Puse telefonul în furcă și lăsă televizorul deschis; poate apuca să se vadă filmat, ești curios într-un fel. Dădu drumul pe Europa, ascunsă sonor sub răcnetele indicative. De *Manole* nu

pomeneau, poate aflaseră unde-și pierduse o jumătate de zi. Gîndul îi rămăsese indispus la soțul Eugeniei. Era fugit din ’80, în Italia, și mai trimitea de acolo Lavazza, dar nu regulat, așa încît Șesan trăia mereu sub teroarea nechezolului. Cînd dădea de fundul cutiei și vedea că-l amenință surogatul, avea stări anxioase.

Ce-ar fi s-o cheme pe studenta aia, Ciobanu, dacă tot îi dăduse la *Perifraze* cronicheta de film? De fapt erau două, săracele, tinere, nu poți să nu le ajuți. Și există și unele care chiar te stimează… Am mîncat ceapă, ce dracu mai fac! Cu Jeni n-ar fi contat, era mai de-a casei, am mîncat, am mîncat, asta e… Mai bine mă culc, mă iau ăia mîine de odihnit. Orice să-mi faci, numai de somn să nu mi te-atingi!

Această intruziune în mentalul lui Petru Șesan are rolul nedisimulat de a descuraja opinia că intelectul literat ar fi populat numai de nimfe, muze, metafore, sinecdoce și anacolute. Nu, sînt oameni și ei, mintea încorsetată de tirania formelor le umblă, se spune.

Își strînse cordonul și, înainte de a deschide fereastra terasei, trase puțin draperia și se uită atent prin despărțitură. Nimic suspect, nu se uita nimeni în sus, iar militarul de la ambasadă își cînta probabil în cap, pentru că tropăia într-un fel. Halatul se căscă la loc și maestrul privi în jos, redevenind abătut. *Sine linea*!… Se uită la ceas; nu era foarte tîrziu, doar toropeala digestiei. Ar putea încerca… Intră în birou și aprinse lumina. Aici nu se clătină la vederea hîrtiei, așa cum spun scriitorii că ar fi tiranizați de rînjetul colii, sperînd simultan că i-ar admira cineva, căinîndu-i. Nici pomeneală, mașina de scris ținea între dinți o pagină începută, iar treningul atîrna pe spătar. Își scoase halatul. *Celula* aștepta cu nepăsare, sfidînd. Fără treningul ăsta, nimic nu ieșea; iarnă, vară, dacă nu intra în trening, era incapabil să scrie o iotă. Întîi treningul; *les affres du*

style! Măcar un paragraf, măcar un rînd, trebuia să bată ceva. Cît de puțin, numai zilnic, altfel i se părea că se înfundă într-un fel de nămol și urnirea e grea. Își făcuse o disciplină din asta, o asană, de aceea punea pe hîrtie relativ relaxat, fără crampe. Bun, ce-avem aici… *1 iunie*! Ziua Copilului, îl trecu mașinal, dar se scuturǎ repede, nici o conecție. *Plenara lărgită*!… Căzu pe gînduri. Da, cam ce-ar fi? Autobuzul din Piața Amzei, să fac mai bine niște fișe, genuflexiunile, bîlba ăluia, Smaranda… da… și closetul! O să iasă cam mult, vreo trei pagini. Și poate borșul de lobodă, așa, pe plan intim, merită și Jeni, săraca, un paragraf… Pagina albă n-a îngrozit niciodată decît impotenți literari; ai ceva de scris, iei și scrii. Ce atîta!… *Intram în rînd cîte unul și ocupam scaunul pe care ni-l indica un tovarăș,* bătu imediat, căci țăcănitul ordonează mintea, verbul vine gata găsit, gîndul cade robust, *de altfel, alți tovarăși încadrau ușa, împreună cu mili…*

Mîna i se opri în aer – bătea cu trei degete –, i se opri în văzduh și o văzu că tremură slab. Căută din ochi tasta *X*, trase carul și înnegri de la un cap la altul tot ce scrisese. X-urile se legau între ele, dar tot se mai putea descifra dedesubt, dacă voiai și voiai. Dacă voiau și voiau… Își simțea inima bătîndu-i în scobitura din gît. Domnule, ăștia mă leagă, cum să scriu asta! Cum să scrii ce-ai văzut! Ei, și ce mare lucru a fost? Fii serios, te dă afară din Partid și te calcă-n picioare… Stai, domnule, fără tragisme, fără melodrame, mori dacă n-o scrii imediat?! Ce rost are, știe toată lumea despre ce-i vorba, nu se uită la televizor, ce naiba te-apucă? Carte autobiografică, lume literară, te mănîncă în fund, ce ai, vrei să-ți faci buba? Măcar niște fișe. Ce fișe? Fișe cu hăuleala, cu closetul și cu Smaranda… Fă fișe cu dedicația pisoară, dacă ești prost, uite la el! Sau bancul cu facerea lumii… Bancuri încă avem. Treaba ta. Nu, poate găsim o metaforă, ceva, o parabolă, nu așa de-a dreptul, *aperte*. Și dacă dau de fișele alea, ce-or să facă, or să te pupe? Alea-s fișe? Alea-s documente

denigratoare!

Acum începea să-și priceapă toată lehamitea și toată nevoia de săpun cu care se întorsese acasă. Înțelegerea devenea umorală; în înțelepciunea celulelor lui era încredințat că nimeni nu poate deconspira fără urmări un lucru ca ăsta și amînase pînă-n ultima clipă. E ca și cum aș delaționa. Da, rahat! Se simțea otrăvit. Combinația cea mai grețoasă: și amărît, și furios. Îmi fac o cafea, jumătate de linguriță... Totu-i autobiografie, tovarăși, totul nu-i decît o fucking autobiografie! Întoarse tamburul ca să vadă măcar cu ce s-ar lega mai în față. Citi: *„Pîinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi“, se ruga Jeni și Domnul înflorea galben și făcea pîine, încă înainte ca ea să termine tot ce avea de cerut. „Și nu ne duce pre noi în ispită“, șoptea Jeni, în timp ce simțea că-i zboară gîndul la altceva, dar Bunul Dumnezeu nu se supăra, pentru că știa dinainte rugăciunea ei, Dumnezeu știe toate rugăciunile pe de rost. În chiar clipa aceea, elibera lanțul cauzal ce urma s-o oblige a avea discuția neplăcută cu taică-său, să-i fugă bărbatul în Italia, să fie scoasă din Televiziune, s-o recomand eu la* Holban*, precum și toate celelalte, numai și numai ca totul să se termine bine, să vină seara în care să-mi mulțumească și să rămînă.* Ce fac?! Misticism! Te-ai tîmpit?! Cine are curaj să publice una ca asta! M-a luat apa, ce fac, scriu ca prostul pentru sertar?

Era exact momentul acela în care nefericitul își dă seama că trebuie să se oprească din ce scria el acolo, momentul prudenței. Simțul intern al scriitorului dă totdeauna semnale puternice. Și slab, și nemernic, și încolțit, și furios! Răsfoi cu o mînă fișele din plicul cu plicuri, căutînd-o pe cea care trecuse în pagina din mașină, dar la nervi nu găsești, le răvășești, mai rău faci. Nu mai avea putere pentru nimic, nici pentru cafea, băutură, nimic. O zi împuțită. Nu îndrăznea să înceapă un rînd. Era singur: nici Eugenia, nici duduia Ciobanu...

Întrerupătorul Național, Marele Heblu: muică, muie, muian!… (A fost doar un dicteu tristantzarist.) Fuck off!, își spuse hotărît și-și scoase treningul. Nu putea adormi, îl mai obseda și ceasul pe care-l pusese la șase pentru a doua zi a Lucrărilor. Fiecare parte pe care se lăsa devenea dureroasă și-l îndemna la suciri. Nu poți ațipi în stilul acesta. Se întinse drept, cu brațele pe lîngă corp și palmele spre pămînt: exercițiu *Do In* din cartea chinezului vechi. Izbutea relaxări încă din studenție. În general, te trage la somn, lucru oprit, însă el chiar asta nădăjduia cînd nu izbutea să adoarmă. Începu să respire, numărînd. Își decontractă progresiv mușchii, făcînd *Pranayama* celor opt pulsuri la inspirație și invers, plus alte patru: apneea. Nu-l ajută mult, era agitat, ori calmul nu vine, cu calmul începi. Se mai putea încerca liniștirea prin vizualizarea cosmosului, apoi a galaxiei, reducția la planetă, continent, tot așa, București, Calea Dorobanți, casă, singur în patul unde medita și, în cele din urmă, neantul… Au adus unul de prin Elveția, Ceaușeasca, din Belgia parcă… să-i mediteze transcendental. O tîmpenie, ce-i aia *transcendental*, belferi! Sigur că-i transcendentală, dacă e meditație, ce naiba să fie! Orice meditație te transportă altundeva… Măi băieți, v-au cam luat de proști, vă iau banii. Așteptați un impostor să vă facă deștepți, n-avem aici oameni care știu cum e treaba? Ca să înveți chestia asta, e nevoie de-un guru, nu să completezi chestionare. După tabel îți recomandă el mantra, hai, mă, lăsați-mă, că-mi vine să rîd. Ce-l interesează dacă ești cu cartea de muncă la Vulcan sau IMGB? În funcție de asta o capeți? Nu vedeți că-i cusută! Asta se muncește tare, copii, nu vă scoate nimeni inițiați într-o lună, mă mir că se bagă și oameni serioși… Transcendentală, auzi! Cursuri de Cadre.

Nu obținu o stare de somn, adică undele *tetha*, deși vedea foarte clar întreaga Polivalentă cu toată omenirea aceea genuflexînd. Începu s-o restrîngă porționat, ajunse și la sectorul

J – Oameni de Artă –, îi văzu pe Băran, Dîrdală, Apostol, Lerescu, Dragomir, State, Leahu și Schidu, ăsta desigur la *B*, cu ochelarii lui cîși. Apoi, solitar, sinele lui în mijlocul sălii. Zgomotele se retrăgeau treptat, începînd să dispară ca toate din jur; aștepta să devină el însuși abstract. În clipa aceea, mai bănui o prezență… Era însuși Carpatul și Dunărea de Gîndire. În prezidiu – nimeni; se evaporaseră toți, numai fucking fotolii. Scornișteanul, cu mișcări reticente, se descheia la pantalonii lui de Partid. Cînd îi căzură și isprăvi și cu ața izmenelor, se fixă desfăcut ca însuși Homo Electricus de pe barajul Vidraru. Cu fundul spre sala pustie și cu clistirul în mînă. Avea un popou frumușel, Cel Mai Iubit Fiu al Poporului, alburiu, bucălat, două hemisfere dulcici, l-ai fi fotografiat pe o blană. De mirare, parcă nu erau din țesut adipos, căci se înfiorau imperceptibil, electrostatic, ca foaia de polimeri.

Și-atunci, simți a treia prezență… Smaranda! Aplecată nefiresc, i se vedeau ciorapii priponiți cu elastic pe genunchii grăsuni și sufla cu delicatețe, dar fiiin…, un zefir, exact în miezul ardent al tangenței celor două jumătăți dolofane. Arhivele Statului păstrează documente irecuzabile privind sensibilitatea ieșită total din comun pe care o poseda în cerul din gură, avînd și putința de a decela mirosuri plăpînde cu sfîrcul mușchiului fonator, precum crotalul regal. Cîrmaciul n-avea nimic sadic sau tenebros, părea numai că se aștepta la mai mult, om și el, era în pragul plăcerii și nu izbutea ca să-l treacă. Îndemna rugător: „Totul, ah, totul, tovy, acuma, fă totul!…“ Și Smaranda totul făcea.

Se văzu apoi pe sine, smulgînd coala din mașina de scris și tăindu-și o fișă; *nulla dies*. Răstigni pe ea, fără să-i tremure mîna, gîndul justițiar care se cerea înfipt pe hîrtie: *M.M.M.*, adică, mă rog, muie, muian și așa mai departe. Apoi, cu mulțumirea ce-o ai la găsirea unei exprimări încifrate,

păzitoare de rău, căută un plic nou și-i dădu și un număr: FIȘA 105, ceva pe aici. Nici nu știa că doarme, deja…

La șase fix, mașinăria începu să zbîrnîie și Petru adormi la loc, cu mîna trîntită deasupra. Apucase să mai amîne în minte, cleios: cinci min… După acest scurt răgaz auzi telefonul, dar își propuse ca să-l ignore și nu se sculă din pat decît blestemînd și cu nervii isterizați; la capătul firului era cineva hotărît, înzestrat cu răbdare. Da, vă rog… Ce faci, dom'le, nu vii? Plecăm în zece minute. Cine-i la telefon? Lerescu, cine naiba să fiu, ești băut?… Dar cît e ceasul? Opt și-un sfert!… Vin acuma! Ai pățit ceva? se informă ăla. Vin acuma, n-am auzit ceasul, vin imediat.

Se repezi în baie, intrînd din mers în papuci. Aici, își dedică un minut în fața ceramicii căscate la nivelul genunchilor, examinînd interesat culoarea sănătoasă a jetului. Apoi, în timp ce apa curgea peste periuța de dinți, așteptînd să înmoaie perii de plastic, se studie în oglindă, întorcîndu-și capul prezentabil spre cele două, trei direcții exersate cotidian. Supărarea din seara trecută fusese mistuită de somn.

Îmi dau acum seama că nu mi-am prezentat personajul, dar n-am simțit vreo urgență, v-o spun cu toată sinceritatea. Am amintit, mi se pare, că trecuse ușor de patruzeci… sau n-am spus? În orice caz, avea o carură, dacă înțelegeți ce vreau să evoc. Ce să mai spun? Las cititorul să-și închipuie restul și singur, n-am nimic împotrivă nici dacă-l identifică într-o persoană reală, dintre acelea care bîntuie la televizor cu scopul vădit distructiv de a-și comunica părerea asupra lumii și artei. Sau, pentru cine citește reviste literare, poate unul din ăia. În momentul de față, freca cu degetul mare periuța de dinți, neatent, în timp ce experimenta diferite expresii. Îi plăcea să se privească în oglindă, un lucru nevinovat, se privea și-n vitrine, rezumînd uneori că scriitorul, dacă e mare, trebuie în primul rînd să se placă.

Fără să se grăbească excesiv, trecu în bucătărie, unde-și unse un sandviș, după care, scuturînd bine punga, obținu o cafea redusă și aromată. O bău liniștit, cu un kent.

Drumul pînă în Piața Amzei îl execută în viteză, cu Dacia lui, deoarece se făcuse nouă fără cinci și era puțin probabil că-l mai aștepta cineva. Chiar așa și era: piața pustie. Plecaseră. Mecanismul interior al simțirii, nu cel dinspre cap, ci anticipațiile difuze, visceral risipite, îi dădură de știre că făcuse inconștient totul ca să nu ajungă la timp. Nici nu se putea spune că măcar jubila. Jumătate din el, partea rea, accepta situația, jumătate se alarma. Să vezi acuma… mă dă afară din Partid! Extraordinar, ce tîmpit!… Mă trec pe tușă. Nu se ating ei de scriitori, n-au curajul, dă-i dracu! Scriitorul clămpănește, n-au nevoie de horă. Nici n-or să bage de seamă, or să închidă un ochi. Da’ ce, parc-am vrut? N-a sunat ceasul! Ce-or să-mi facă, tăiați-mi capul, poftim, tăiați-mi ce vreți! Le spun direct, nu m-am putut trezi, eram obosit, ce să fac? Și intră în florăria din colț, aia de lîngă Pîine.

— N-ați văzut, au plecat autobuzele alea pentru Plenară?

— Oho, pe la opt.

— Nu mai spuneți, m-au lăsat baltă…

Simțea în stînga, pietroasă, cartea dedicată Tovarășei, venise cu același costum. Alibi, ce voia? Un martor? De ce intrase aici? Nu se decelau lămuriri foarte clare, ci o stare interogativă și unsuroasă pe care o întrerupse neașteptat. Vînzătorul se repezise la geam cu gura căscată, pradă unei veselii surdomute. Afară, doi cîini… inseparabili, în necuviință.

MAGDA

— ȚINE-I LUMÎNAREA, ȚINE-I LUMÎNAREA! UITE C-O SCAPĂ!!!

Degetele nu mai strîngeau, se culcaseră, și flacăra îi căzuse pe burtă, riscînd să dea foc. Mă' șa Lilica băgă iute mîna și le strînse pe toate în pumnul ei numai oase, și lumînare, și degete, cît timp celelalte trăgeau de pe ea. Lumina înecată în ceara topită, micită, așa cum era, vineție, tremură și se căzni să se salte.

— Se duce! țipă Magda.

Mama-bătrînă deschise ochii și-i rostogoli zăpăcită, nu pricepea. Ce-i asta? Acum?... Avea scurte căderi, cînd se făcea ușoară și moale, și din care se ridica paralizată de spaimă. Mută, albită.

— Nu te teme, șezi întinsă! strigă la ea ma' mare a lu' Tală, nu ca s-o certe, ci ca s-o astîmpere, n-avea adică de ce să se sperie, așa-i cînd te pierzi. Știa cum se face și asta, pe cuvînt, îți venea să și rîzi, era ca la moașă. Smulgeau de pe ea halatul ros, de molton, ciorapii, lăsînd la vedere călcîiele. Puneai mîna – reci. Magda se uita rătăcită cum tremură.

— I-e frig, nu vedeți!

Dar nu-i răspunseră. Cine știa dacă se înfiora de răceala de-aici sau din aceea de *dincolo*, unde intrase deja cu-n picior sluțit de varice și muncă și vînăt acum de flebită pînă mai sus de

genunchi?

— De ce-ai adus fata?, se auzi o șoaptă, cînd Jeni bușni din casă cu vraful de haine de moarte și pantofii cu talpa de talpă, lucioasă. Intrase cu ei apucați într-o mînă, de tocuri. Luă fetița în brațe și dispăru din odaie.

— Preotul! Moare mămica! strigă din mers pentru toată lumea, și ușa se căscă în urmă, lăsînd să iasă o răsuflare înghețată de abur. Cineva se mișcă și-o închise; ar fi vrut fără zgomot, dar avea nu știu ce, așa c-o trînti. Vederea cîrpelor negre se răspîndi în penumbra încăperii ca frigul din curte și mîna cuiva învîrti șaltărul, unul din acelea vechi, mătuite, bachelită, cu buton de sucit. Tavanul era jos și crăpat, atîrna un bec de 40, strîmb, răhățit de muște și afumat de la plită și candelă. Se aprinse, trăgînd privirile spre el, în timp ce despătureau basmaua și rochia.

Înspăimîntată, nu se putea împotrivi, dar nu le scăpa din ochi. Îi hăbăucea de la una la alta, săltată, întoarsă, lăsîndu-se desfățată ca o plapumă veche. După care, încordarea slăbi; se făcu moale iar și alunecă undeva. Treaba cu dezbrăcatul deveni mai ușoară și se iuți. O cercetau minuțios, aproape nerușinat, ca și cum trebuiau să-i țină minte tot trupul așa cum se dezvelea el în această ultimă zi, prăpădit și urît. Din cotloanele lor, începură să urle amîndoi cîinii.

— Mamă, te rog… nu iarna, nu muri iarna, îi frămînta Magda mîinile ca să le încălzească, în timp ce mă' șa Lilica tot încerca să strecoare cumva lumînarea aprinsă. Nu mai era nimic de așteptat, nici o minune, și-atunci, de la colțul patului, se aoli una din rărunchi, de parcă răbdase un an. *Vioricoo, unde te-ai duuus… unde te-ai dus tu și ne-ai lăsaaat!…* După asta, ieși ca să se lase în voce; urlau și cîinii de prin vecini. Avea ceva impudic în ușurința cu care zbiera și în care singura grijă era socotită pe lungirea vocalelor. Fata resimți neplăcut căinarea

asta aproape voioasă, venindu-i în minte o manifestație pe Ipătescu. Mai văzuse, o enerva de fiecare dată ca naiba, dar nu se gîndi s-o oprească; una, că i-ar fi stîrnit pe toți, și pe urmă, că așa se face la mort. Dacă-i striga să-și țină gura și, să zicem, ar fi putut s-o audă de unde era deja dusă, s-ar fi supărat chiar mama-bătrînă peste care răcnea. Înmormîntare fără bocit?... Genul de scenă după care se omoară ăia de la teve să filmeze, o rușine, teatru sătesc; nici urmă de smerenie, un șou, dar folcloric, era respectabil. Și nu se mirau, așteptau să vadă cu cît poate zbiera mai bine ca altele, nu asistau decît la un exercițiu histrionic și-atît. Răcnea aia de ziceai c-o dă acuma la radio!

Deodată, bătrîna mișcă.

— Oțet! strigă Magda, cu o nădejde fricoasă. Oțetul!

În timp ce-o frecau, văzură că deschide ochii și ascultă ceva. Părea că aude de departe și slab, poate chiar pe aia din curte care n-avea de unde să afle, urla neoprită.

— Gata, gata... făcu mama-nașă, ieșind din odaie dezamăgită puțin. A înviat la loc, iar!

Și se pocni cu capul de streașina șoprului. Zguduită, căută ceva în spate să se țină cu mîna. Se făcu un fel de liniște și doar plînsul amărît al Eugeniei puteai să-l auzi dinăuntru, golindu-se.

Greu să mai vezi în ea femeia îngrijită care fusese; marotele cu ordinea și fiertul apei de băut le mai avea încă, dar fața i se asprise în vie, pielea de pe mîini se uscase de la găini, iar degetele se făcuseră parcă mai scurte, cu unghiile tăiate la repezeală și bont. Umbla cu părul adunat sub căciula cu urechi a lui tata-bătrîn, cînd trăia, și într-un trening lălîu peste care îngrămădise o vestă și-un laibăr. În picioare tîra niște vechituri, tot de-ale lui, fără ștaif. Îi lăsa la ușă cînd intra, dar era neîncălzit peste tot, făcea focul în două camere – cine să taie? – și de aceea era morocănoasă tot timpul și-și trăgea nasul.

Magda îndura greu, se vedea; și ăla din Iugoslavia-i sat, dar nu în halul ăsta. După două zile, hainele de moarte erau încă atîrnate pe sîrmă, afară. La aer sau la îndemînă?... Putea să le facă figura din nou, în orice moment, se aștepta toată lumea.

Bucătăria de vară, blana de iepure pe umeri și, sub blana de iepure, ea! Surîdea spre copilă. O încălțase cu ce-i adusese, îi pusese și geaca matlasată, udă acum, dar o lăsă, nu-i zise nimic. Se juca în zăpadă cu-n băț, sub pomul pe care-l cojise bătrînul. Julitura avea buzele umflate și întărite – o venă noduroasă tot trunchiul, se chinuise din greu să rămînă-n picioare. Omul care-l sluțise era de mult în pămînt; uite că mărul se mai ținea cît de cît...

— Mai face? întrebă, ascultînd nerăbdarea porcului și văzînd că Eugenia mărunțește ceva cu mîna băgată în găleata cu terci. O scoase de-acolo roșie.

— Face, dă-l morții, face-o grămadă, dar cad toate de viermi. Scoate-ți, fată, cizmele alea. Le uzi și rămîn pătate, e păcat.

— N-are a face.

— Bine că n-are a face...

— Uite cinci sute de mărci, spuse Magda și scoase bancnotele pregătite. Ia-ți și tu.

— De ce? obiectă maică-sa, de formă, pentru că nu se cade să primești așa, mai ales din mîna copiilor tăi. Pentru lemne, explică apoi, și luă.

— Magdo!... auziră bătrîna din casă și Eugenia, cu banii în pumn, mult mai sprintenă, o luă într-acolo.

— Ce dorești?

— Pe ea am chemat-o.

Magda se aplecă în ultima clipă, reflex, sub streașina ce pîndea să lovească la cap. Și bătrînei, apoi: da, mamă...

— Mai avem ceai?

Îi turnă, în timp ce bătrîna răscolea în punga cu

medicamente, orbește, neputînd să se ridice în cot.

— Ce cauți acolo?

— Naspardinu' …

— Uite-l aici. Ți-l dizolv sau îl mesteci?

— Nu știu ce să mai fac, am să mor.

— Hai că ți-l dizolv.

— Vrusăi afară.

— Vrei afară?

— Da, am oala sub pat. Ajută-mă să cobor. Poți să mori aicea cu zile… Ah…

Și tuși un răstimp. Apoi, dădu să se așeze și se lăsă ajutată. Gemea, așa i se părea că se vede mai puțin stînjeneala. Răbdă ce răbdă, apoi ridică ochii.

— Du-te, fată, de-aici, că nu pot de față.

— Da, ies. Te-ai speriat că te duci…

— Mi-i frică de mor, fata mea, mi-i o frică de mor!

Magda rămase dincolo de prag, ca să fie aproape. Apucă s-o vadă pe maică-sa cu Gianina în brațe, urcînd scările și lăsîndu-și papucii la ușă. Venea miros de la porcul vecinei, se auzea o găină, ouase. Hainele negre fîlfîiau pe sîrmă, domol. Ridică privirea: pomii despuiați ca niște gheare opărite și ciori. Îi veni în minte chipul lui Krajlovici.

— Cum e, ma' mare?

— Nu putui.

— Ei, nu poți…

— Cred că-mi prinsă bășica.

— Ce-are, vrea la toaletă? întrebă Jeni, coborînd treptele, după care își potrivi șcrabele ca să intre în ele.

— Las-o, las-o să termine!

Eugenia intră decis peste ea și curînd se auziră foieli, scîrțîieli și protestele Bunei. Cînd Magda încercă să vadă ce fac, femeia tocmai trecea pragul cu ea, sprijinită. Bătrîna suspină cu

un aer sfîrșit.

— Nu mă scoate, că-s încintă la piept!

— Ce-ai cu ea, pentru Dumnezeu! Unde-o duci?

— Las-o, că n-are nimic! Stă numai în aer închis, îi trebuie un pic de mișcare!

Și, pîșa-pîșa, deschise poarta la păsări și o porni spre *toaletă*. Ma' mare dădea impresia că se va prăbuși în curînd, de astă dată definitiv, dar nu păți nimic și se încuie înăuntru. Din cînd în cînd, se auzea cum oftează.

— E plin de șogîți…

Păsările rebegite de frig stăteau vîrîte una în alta, sub stiva de lemne. Poate de asta-i și sîcîie, își spuse Magda, e încolțită de frică și vrea să-i arăți că ai grijă, că-ți pare rău că se duce, să faci ceva pentru ea.

— Gianina, strigă, Gianina vino la mama!

Fetița n-o băgă în seamă, se lăsă în zăpadă și începu iar să scurme.

— Dacă nu vii la mama, îți iau pantofiorii și-i dau la copii. Vino încoace!

Cea mică rămase pe loc, nu părea să-i facă nici o impresie, și cînd Magda privi către Jeni, observă că zîmbește subțire. Nu-i plăcu nici acum.

— Magdo, gemu bunica din budă, scoate-mă, naibii, de-aici!…

Așteptă să deschidă și o prinse de mînă, ca să nu calce-n gol.

— Mă tem că m-astup, fata mea, mi-i o frică de mor. Am înviat în două rînduri, abia am putut, mi-i o frică de mor!

— Gianina, auziră papucii Eugeniei din bucătăria de vară, hai la mama să-ți dea ceva bun, hai fuguța!

Pașii copilei tropăind, alerga. Era o demonstrație, fața Eugeniei ascunsă de prun, dar strălucea, mie-n sută. Imediat, dezmierdările și pupăturile țocăite.

— Să știi că ți-o ia, șopti Buna. O îndoapă cu ciocolăți, îi cumpără tot, ea e mă-sa.

Numai mame, se gîndi Magda, asta ajungi.

— Poate mă găsește într-o zi țeapănă…

Avea degetele strîmbate de reumatism, cu articulațiile îmbobocite pocit, și le trecea prin iepure nu pentru a-i încerca moliciunea, ci ca să vadă, probabil, cît de bine se argăsește la sîrbi. Magda le simțea cercetînd undeva înspre șale. Bătrîna își scutură firele luate pe mînă, se desprinse de fată și încercă hainele de pe sîrmă dacă s-au jilăvit.

— Eugenie…

— Da, mamă.

— Strînge-le, că mucezesc.

— O să le strîng.

— Acu’, fata mea, cînd îți spun. Acuma le strîngi!

Magda se grăbi să le-adune ca să-i facă pe plac, dar o ținu.

— Nu, ea! Să le strîngă ea. Ce faci acolo? Eugenie!

— Acuma, acuma! răspunse fiică-sa agasată. Le smulse destul de nervos și începu să le împăturească din mers.

— Și pantofii.

— Ia du-te în casă, că m-ai înnebunit de cap!

— Nu acolo, Doamne ia-mă! țipă după ea, văzînd că o ia spre cămară. În casă, la cald, în lada de la studiou!

— Doamne, cu ce ți-am greșit… bombăni Jeni, aruncîndu-și din picioare papucii.

— Măcar azi de n-ar țipa la mine, șopti mama-bătrînă. A venit, zice că face nu știu ce fermă. Fă fermă, na! Uite ferma! Fă fermă! Să mă uit eu de pe lumea cealaltă la ce fermă faci tu!… Toți lasă pămîntul pîrloagă, n-are nimeni cu ce! Cum să faci, ai bani, ai tractor, nimic, cu ce să plătești? Lasă lumea și case, lasă tot și se duc, plin de vulpi!

— Unde vulpi?

— Plin, fata mea, se puiră în casele părăsite pe-aici, plin de vulpi, nici cîinii nu intră! Mănîncă toată ziua pastile…

— Cine, mama?

— Da', cum? Ia cu pumnul… Fermă, auzi, nu-i bună nici să dea la rațe, nu-i bună, o bagi în vie la sapă, cade-n genunchi! Te uitași cum arată de la pastilele ei? Adusasă acolo de scris, crezi că pusă mîna pe toc? Du-mă-n casă să văd, că nu le-o pus hainele unde am zis, le-o zvîrlit! Petru unde-i?

— Cred că prin București.

— Îmi plăcu de el, pe cuvînt dacă nu-mi plăcu. O să reușească pînă la urmă cu ce scrisasă și lăsasă pe-aici, ai să vezi dacă nu! Îl visai cu pom înflorit.

— Cred c-a și publicat.

— Are minte. Ține post, îl văzui.

O sprijinea pe cărarea cimentuită spre casa nouă și scundă pe care apucase ăl bătrîn s-o vadă la roșu. I se atîrnase de braț fără greutate în trup și și-o închipui dusă pe frig, lumea alunecînd în urma sicriului, călcătura prin toate băltoacele și alții icnind cu hîrletul în pămîntul ca fierul. O văzu culcată, clătinîndu-se țeapăn în șleaurile drumului, și întoarse privirea spre ea ca să scape de gînd. Avu un surîs; bătrîna, cu vîrful limbii scos între dinți, atentă să nu se împiedice.

— Văzuși cît de cioloampă ajunsăi?

Înșirate pe masă, lucrurile erau împărțite cu bilete din hîrtie dictando: plapuma pentru Vica, serviciul, Lilica, deși nu erau farfuriile noi, strecurătoarea, Gica lu' Tîcu, chiar și dulapul de lîngă oglindă, cel vechi, de la nuntă, era pentru unul Georgel. Mutarea *dincolo* se pregătește din vreme, ca la refugiu, să nu-ți lipsească nimic. Nu zic de mesele rînduite, de astea se îngrijesc cei rămași; lucrurile fără de care nu poți: aparatul cu baterii, ceasul arăbesc, carpeta, aspiratorul… Nu știi ce găsești unde mergi, e bine să ai, să n-ajungi cu mîna întinsă. Fata evită să

privească, strînsă de spate, dar bătrîna le inventarie scurt, din mers, căci avea altă treabă. Ridică scîndura de pe lada canapelei și băgă mîna, așteptîndu-se să nu găsească nimic. Ba da, erau acolo, negre, împăturite. La un loc cu pantofii.

— Da' tot le pusă cu furca, nu le băgă în săcui… bombăni.

— Mamă, șopti Magda, nu muri iarna, te rog.

Se gîndi imediat că spusese o prostie, dar Buna o privea cuminte, fără să se mire prea mult.

— Eu știu dac-am să pot, fata mea… Nu vezi că m-astup? Azi ești, mîine nu ești, odată te ia! Crezi că nu mi-i frică și mie?

Auziră tropăituri și întoarseră capul; Gianina dădea buzna plină de glod, cum ieșise din mocirla grădinii.

— Ia uite cum ești! De ce te bagi în nămol?

Se lăsă lîngă ea ca să-i desfacă șireturile. Eugenia se înfățișă imediat, cu urechea la ele și mîinile albite, clătea cada.

— Ce e?

— De ce-i dai voie în straturi, uite la ea!

— N-are nimic. Ce-i, mamă, ai venit cu controlul? Iar nu-i bine ceva?

Nu puteai să te superi, înfofolită așa cum era, cu hainele proaste de le freci prin tîrnați și cu toate alea pe cap.

— Ți-ai luat de scris? întrebă Magda, arătînd spre topul desfăcut pe mileu, neumblat.

— Cortázar, ăla? Dacă mă învrednicesc, poate apuc și eu cinci minute…

Îi căzuseră obrajii, părul se tuflise, ochii mătuiți, obosiți, bănuielnici, umbla cu spaima frigului ca o țărancă împachetată în toate cîrpele găsite prin casă, nu-i mai lipsea decît Cortázar! Dar, cine știe, poate ca să-și facă curaj, să-l aibă acolo, la îndemînă, poate tot s-o apuca într-o zi, nu-i ăsta capătul drumului, poate nu-i fundătura.

— Ce pastile mai iei?

Întrebase încet, potolit; răspunsul însă, ursuz.

— Tot din alea din care luam.

— Cînd?

— Știi tu cînd…

Magda tăcu. Ieși afară, pe scări.

— Fata mea, veni și bătrîna, dacă-ți mai dă telegramă că mor, să te faci că n-auzi! Pleacă lumea unde vede cu ochii. Ia-ți o blană frumoasă, de imitație ori de vulpe, și mărită-te acolo cu el.

— Cu cine să mă mărit?

— Cu ăla, unde stai la el. Și-așa știe lumea pe-aici că ești măritată la sîrbi. Nici să nu te uiți îndărăt, ne umplem de vulpi; n-am și eu douășunu de ani, că veneam după tine.

Săracul Krajlovici, dacă auzea chestia asta, murea! Putea să-ți și placă. Adică, nu chiar să-ți placă, da-mi era așa, nu știu cum, dacă stai și te uiți… Am întîlnit la țurlani, slavă Domnului; el nu, amărîtul, îi mînca Herta capul. Ziua, cel puțin, parcă eram sîrbotancă de-a lui, mă lăsa și la mașina de marcat. Domn, ar fi putut să ne trîntească ușa în nas, fomiști cum eram…

Cîți am fost, cinci!, i-am căzut pe cap toată haita. Doi băieți și trei fete… eu, Cerasela, Miki și Gioni și una Paula, manichiurista, din Iași, o cunoșteau ei: hai la sîrbi, să facem un ban! Ce-am mai stat la discuție?… Mi-era cumva de Gianina, da-n România aia mori naibii cu zile, n-apuci să faci nimic, poți să fii nu știu ce, și profesor, scriitor, mori de foame! Își bat joc de tine. Ce să mai faci școală, dacă n-ai ce alege din ea, mă rog, germana, să zicem, mi-a mers la ceva, dar restul? La ce?

Nici nu le-am spus acasă; cînd își smulgea Jeni părul din cap, noi treceam deja pe la Stamora, micul trafic. După aceea, Radu mă cheamă! Ce să faci altceva? Între sîrbi, asta-i situația, te bagi între sîrbi și te blătuiești. Nu era un loc foarte rău, Mistrovița aia. Noroc că terminaseră cu războiul și aveau

reparații; ești băiat, mai găsești ceva de făcut. Deși tot ca fată te descurci mai ușor, dacă știi să te porți… Mistrovița? Hai la Mistrovița… Unde la Mistrovița? La Dejan Krajlovici, unde-avea restaurant. S-a uitat la noi și ne-a dat ceva de mîncare, dar cine angajează cinci dintr-odată! Eu, nu că eram nu știu cum, dar o rupeam englezește, germana, puteam vorbi cu clienții.

E mai mare ca tata, bate-n cinzeci, dacă nu peste, da-i mișto, e ca lumea. Făcuse și ceva polo la viața lui, după care s-a roit în Suedia; chelnereală, ca mine, a adunat niște parai, și-a luat nemțoaica și s-a întors în Serbia lor. Asta-i viața, înghiți!… Pleci de-aici, dintre noi, ăla ești! Ai grețuri, mori cu ele în mînă… Plătea în mărcuțe.

— Prea mulți, măi băieți, zicea și eu traduceam, n-am atîta de lucru, nu pot, uite aș încerca-o pe ea, eu adică, te descurci la servit?

Ce-aia mă descurc? Am mai chelnerit eu la mese? Mă descurc, nu mă descurc, de asta am venit, să facem un ban! Nu trebuia să-i trimit și Gianinei și-acasă? Tata-n Italia, Marian lupta prin Germania, ce naiba să fac, chelneriță la București?! Mai bine-mi dau foc. Ăia-s bani? Dacă nici Petru nu mai era nimic din ce-a fost… Ai să crezi, probabil, că mă simțeam umilită, că făcusem aproape tot Liceul German și așa mai departe. Aiurea, pe mine nu mă poți umili. Dacă nu vreau eu, nu mă umilește nici Papa! Ce-aia? În 2000?!… Plătești, servesc! După aia, sînt doamnă.

Așa c-am rămas la local, în locul Hertei lui, că făcuse ceva la ficat. Paula s-a băgat la Coafură – ce-a mai pățit după aceea și asta! –, o manichiură, un șampon, dar avea clienți la care mergea și acasă. Cred că dacă plătea omul bine, îl făcea peste tot… Mă rog, nu vreau să fiu rea, da-i cam soni. Băieții cu Cerasela, pe deal, la Motel. Badigarzi, nu știu ce, badigarzii lui Pește, că-i sufla vîntul, nici nu i-au ținut nu știu cît, s-au apucat

de tîmpenii, ca proștii, și-au început să-i caute cu presarii. Tot felul de lucruri urîte prin Bosnia, dar și pe la sîrbi! Nu știu, nici nu vreau să ascult: aduc fete din România, Moldova, ca să danseze prin baruri, pe urmă cică le iau actele, le vînd de la unul la altul și le pun pe produs. Ca țiganii, la noi. Ai intrat, nu mai ieși, te ține tot în amenzi. Cinci sute că strîmbi din nas, trei sute că nu-i mulțumit clientul de tine, nu mai apuci niciodată să te răscumperi, aud că le culeg de prin șanțuri, împușcate în cap. Ferească Dumnezeu, nici nu vreau să aud, am un serviciu ca lumea, mi-e foarte bine unde-am ajuns și ce fac!... Ăia s-au roit, băieții, n-au avut încotro; mie mi-a părut rău, că eram mai intimă cu Gionel, dar, oricum, un sonat e-un sonat! Atîta că mai aveai cu cine schimba un cuvînt românește, nu poți tot timpul cu ăștia de-aici, turbezi naibii! Vreau să-ți spun că nu-i simplu deloc, te gîndești numai la bănuțul de mîine, că dacă s-a tăiat ața, ești aut. Nu te-ajută nici dracu; în București, tot mai ai o cunoștință, ceva, o mamă, mai fugi pîn' la țară, aicea ce faci? Ai căzut, aia ești! Tre' să fii atent, da' știi cum!...

Un pat, veioză, tot-absolut, e drept că-n magazia din spate, dar cameră separată, gratis, nasol că țineau acolo și detergenții de gresie, pentru spălat ce era de spălat. Asta era mai nasol, că se face aerul iute și te ustură-n piept. Cînd dormi, nu-ți dai seama, dar dimineața te scoli ca o molie. Mă rugam lui Dumnezeu să nu fac vreun TBC înainte să strîng destui bani ca să ajung la Pescara, numai asta-mi lipsea! Mă rugam la biserică; în România nu prea, decît la Înviere, cu gașca, dar aici mă duceam. Aveau și orodocși, și catolici. Nu-i rău la catolici, mai serioși, nu-i atîta taifas. Dar chelnereala-i grea, să nu crezi! Ești indispusă, nu ești – n-ai timp să-ți tragi sufletul. Toată ziua-n picioare, dureri de spate, dureri în șale și toți strigă la tine și încearcă să te tragă în piept la ce-au consumat. Însă englezește, nemțește, mă descurcam binișor... Dejan nu se băga la ciubuc.

Nu-ți spun ce-mi face nenorocita aia de Cerasela... Pe lumea asta să te ferești de prieteni, ascultă ce-ți spun! Viața nu-i o poezie, tăticu, nu poți să spui muncesc aici ca să fiu fericită, întîi, pentru că munca n-a fericit niciodată pe nimeni. Dacă ești fericit, vine așa ca un cadou, foarte scurt. Scurt de tot. Nu-i asta regula. Regula e să fii amărîtă și stoarsă, asta-i regula, dacă nu te prinzi din prima, pui de-un TBC la plămîni. Totu-i să poți da din gură, altfel muncești mult. Și-o fi ea, lumea, plină de fraieri, dar să știi că ești unul din ei, totdeauna e cineva interesat să te fure. Marian nu trimite un sfanț... Eu, cînd văd că mă prostește de la obraz sau că vrea să mă facă, m-apucă dracii ăia răi, nu sînt om! Ziceam de aia, așa... Vine mafoamea naibii și se dă pe lîngă patron, că-ți iau, zice, cu douăzeci de mărci mai puțin, fac eu ce face Magda aici și dă-mi camera aia cu chimicale. Nici nu-ți vine să crezi ce tupeu, plecaserăm amîndouă din București. Nu te strici la cap? Păi, nu mor cu tine de gît?! Așa te trezești, dragă, cu cuțitul în spate... Măcar dacă eram la noi, la români. Cu asta, cu Paula, eram mai prietenă, dar și asta... S-a cărat de capul ei să danseze prin Bosnia. Manichiuristă, adică.

Noroc că sîrbul avea caracter, Krajlovici. A trimis-o la plimbare, de Cerasela vorbesc, altfel o mîncam, nu cred că știu ce-i făceam. Nici eu nu mă dădeam sclifosită prin bar, de asta mă și aprecia, că eram mai normală. Cîteodată punea și el mîna, mă rog, ca băieții. Două degete, așa, cînd mă aplecam la pahare, le simțeam cum se urcă; cînd servești, lucrezi în mini. Șaizeșpatru de kilograme, nu m-am mai cîntărit, mai bine slăbuță... Dar atît, nu să zici nu știu ce! Nici nu-l încurajam, dar nici nu-l bruscam, normală, luam din bar ce aveam de luat și plecam. Trebuie să dai cumva înapoi dacă-ți dă, plătești într-un fel, nu trăiești pe lumea asta, unde trăiești? Și nu spun că-mi făcea mare plăcere, sau asta, cînd simțeam că mă pipăie. De obicei ești după tejghea, lumea nu vede decît partea de sus, dar

ai senzația că s-au prins și-i apucă sughițul. Mai ești și obosită ca naiba, te uiți să nu fie și Herta prin jur, n-are ce plăcere să-ți facă, abia dacă simți. Decît dacă te-atacă la demnitate sau la alte prostii; atunci, pierzi serviciul… Mă mai bloca la cuier, cînd închideam și mă ajuta să ridic scaunele deasupra. Atunci era altfel, parcă avea alte mîini. Nu mai stătea cu grija Hertei, mă săruta tihnit, pe gît, știa cum se face. Ce să-i spun, mă lăsa să am și-un prieten… Nu mi-a pretins niciodată nimic, să mă hărțuiască sau asta, nu mi-a pus o condiție, nimic, cît de mică!

Eu cu ăștia în vîrstă m-am înțeles totdeauna mai bine. Obligațiile-s mult mai mici, îți arată că te iubește, știe s-o facă, pe cuvînt, nu-i grăbit, te respectă. Un ciumete se ridică, își bagă cămașa în pantaloni și vira, a tuns-o! El nu, are chestia aia cu mîngîiatul pe păr și pe cuvînt dacă nu-i și plăcut. A venit peste mine, nu pot să mint. Ai venit, ai venit, dacă tot ai venit, ce să-ți fac?… Ziua cu tava, îl vezi în bucătărie, nu-i cine știe ce, un om la o vîrstă, dar acolo, chiar și-n mirosul ăla de chimic, treaba e alta, complet altceva. Știe să-ți pună mîna pe cap, îmi amintește de București… Ce bucurii crezi că ai? Dacă te ține în brațe, te strîngi acolo și-ți fuge gîndul în Dorobanți, la Pescara; unde-i Pescara, la o aruncătură de băț! Dacă mai adun încă două, trei mii, dau peste el, poate să fie tata și însurat, cum o fi, dau peste el și-i aduc pe toți la Pescara. În sfîrșit, bine că s-a prins și nemțoaica, și asta-i ranchiunoasă, oțet, arunca după sîrb cu mînerul de fier. Doamne, nu mai ies niciodată din treburile astea!

FRATELE PAVEL

POVESTEA CU LIMITA – „PROBLEMATICA“ (Shutler) –, fuck. Stupid să vorb. despre limite într-un sistem caracteriz. prin infinitate (nelimitat) și legic autoconserv. Ce se termină începe. Traiectorie neuzată, altă buclă a spiralei. Din nefer., intrăm în ea cu stigmate*: vechituri, deprinderi, înfrîng., savoir-faire, obsesii, prudențe, încăpăț. Dacă există metemps., lucrurile mult mai rău. Expl. suferința înaintării, nevoia de a exist. (FIȘA 19)*

Începe să meargă și cartea, s-a desfundat. Am laptopul cu mine, deocamdată fișez. Am scăpat să le mai trec pe curat, mare avantaj! Mi-e frică numai de hoți, e obiectul meu cel mai prețios și tentant, n-am adus altceva. Dacia are alarmă. Un pat de aluminiu și o măsuță, plus un scaun: toate pliante. Cîteva cărți, un radio prost, lanternă și restul de boarfe; cînd am de spălat, le bag în portbagaj și cobor. Și-un aragaz de voiaj, destul de julit… Mă tem să nu fiu prădat, căci nu pot închide aproape nimic și mă trezesc destul de des cu turiști aiuriți care întreabă toate prostiile, nici nu-i poftești, nu nimic, se așază și-ntreabă. Îl ascund pe sub cărămizi sau îl încui în mașină. Dar nu pot sta cu ochii pe el, lipsesc, am treabă, pot să mă fure cînd vor.

Probl. limitei, chiar falsă, nu e și cea a resemn. Două. (FIȘA 21)

Fratele Pavel dizloca cu un drug – fier-beton bătut la un capăt. Scormonea în tencuială atent, să nu crape, pînă simțea

că-i clintită. După aceea o hîțîna cu mîna, cărămida ieșea și o băga în rucsac. Așa le căra, cu spatele, pînă la dormitorul-cabană. Nu dormea unde făcea zidăria și, bineînțeles, nici în baraca de unde scotea material. Își făcuse culcuș în cealaltă, ca să scape de praf și el, și laptopul. Un depozit de colb învechit, căci dacă mutai ceva în alt loc sau călcai în afara cărării din rupturi de placaj, se ridica pînă sus. Simțeai cum scîrțîie-n gură. Mă rog, te obișnuiești și cu asta, ochii, însă, te lasă; conjunctivită, te ustură la lumină sau la citit și dimineața nu-i poți dezlipi, secretă o materie gălbuie, cleioasă. Aduci Vizin sau Nafagal cînd cobori, lasă că-s scumpe, dar se golesc una-două. Și-i mai spăla cu urină, îl învățase cineva pe la Bîlea, e bun. *Good mornig, sir. How are you today?*

Ei, acuma închipuie-ți unul care lucra la computer în toată mizeria asta… Că nu numai praful, dar și șobolanii, și păianjenii, și frica de șerpi, și întunericul seara, chit că scosese bateria și-i legase un bec de la far. Rahații uscați îi mai măturI, dar cu șobolănimea ce faci? Bun, grîușor; pui grîușor și otrăvești vreo trei, nu știu cîți, ăia de-i scot ei la înaintare, restul – salut –, n-au nici o reținere! Nu-ți rămîne decît să nu-ți pese.

Românul. Țiganul care se îneacă la mal. (FIȘA 53)

Numai de m-aș putea ține!… se gîndea în timpul din urmă, simțind că tragerea de inimă a început să bălțească. Îți spun, nu era pentru oameni normali, n-aș putea! Cobora să se spele în Capra și-i înghețа mîna în apă și dinții. La iarnă ce fac? Nu ca să te asculte cineva cum te văicări, dar începea o problemă. Cald cu ce faci? Că te trezești lemn sau nu te mai scoli… Fizicație? Fizicația te încălzește atunci, pe moment, cum ai stat, te-a luat! Și mîinile? Capul?… Cînd urci vara un rucsac cu pietre de rîu, mai asuzi, chiar și cărămidă, la fel, dar iarna viscolește ca naiba, te-ngroapă în zăpadă de viu, nici n-apuci să ieși pîn' afară. Am să văd ce-am să fac, poate apuc să închid măcar la

parter. Sau cobor…

Era și-o ambiție; lași neterminat, te amărăști și-ți stă după aia pe creier. Pariul lui cel mai greu. Pietroaiele i-au stîlcit umerii, dar își făcuseră treaba. Nervii se mai lăsaseră, nu mai pocneau, nu-i mai tremurau mîinile, decît slab. Pescuitul, mai greu; lucrul îndesat îți mănîncă răbdarea. Dar să nu-i fi spus, n-ar fi recunoscut asta-n veci: cunosc, domnule, fiecare bolovan din tot rîul, spune-mi unul!… Și dormea, ăsta era principalul, dormea rupt. Încă nu se simțea doborît, mușchii lucrau binișor, știa cît poate să ducă. Și pe urmă, și cartea… Poate așa iese ea! *Good morning, sir*.

Vine un timp cînd mori să te umpli la loc, după ce te-au bușit și te-au supt. Domnule… o să zici că-s nebun. Aș fi fost în stare să scriu *Lolita* din nou, aveam un cap uite-atîta! Ai avut vreodată o erecție nesfîrșită, ca o pedeapsă? Așa era! Cărămizi și fișe-n laptop, asta. Și două partide de păstrăv, dimineața și seara. Cînd umbrele-s lungi și apa ușor arămie, înțelegi, și vezi musculițele-n aer ca un praf de… ăla, zi-i… Domnule, uneori e atît de bine, că-ți vine să plîngi! Pe lună nu poți să zici că-i frumos, chiar dacă stai cu ochii-n televizor și-i crezi pe cuvînt. Nici nu bag mîna-n foc c-au fost pînă sus, poate-i cel mai mare trombon pe care ni l-au băgat pe gît. Au scule de cinema, dar, oricum, poți să spui ce vrei despre lună, că-i interesant, că e straniu, orice, dar nu că-i frumos. Pentru ca să fie frumos, nu ajunge. Nu cred nimic, totu-i moara minciunii!

Ce loc urît ai lăsat, Adame! (FIȘA 32)

Culmea ar fi ca pe lumea cealaltă toți să fie atei! (FIȘA 84)

Port lenjeria pe dos.

PETRU

BUBULINA SCÎNCI ÎN PĂTUȚ ȘI EUGENIA mă dădu brutal la o parte. Tresărise, de parcă ce se petrecea acolo cu noi, de o jumătate de oră, zburase pe geam. Nu știu cum te poți comuta așa, de la una la alta, n-am să pot niciodată. Abia se strecurase sub mine, mă săruta pe claviculă și ofta cum avea obiceiul, cu gura închisă. Încă nu suficient, știam eu cînd ajunge la prag, o simțeam și la dinți, și-n auz; atunci făcea în alt fel, din adînc (n-am notat!), mai nerăbdătoare, imperativă. Era pe muche, avea doar extrem de puțin… Și *țuști*! Ca nimica! Am mai văzut-o în situații din astea și cînd suna telefonul. Mă rog, e un fel de a spune, văzut, că nu o priveam din fotoliu, ce naiba! Mă lăsa cum eram și apuca receptorul de pe noptieră, nu cumva să sune degeaba ăla sau aia și-și controla vocea excepțional, adormită adică, nici nu se cunoștea din ce era întreruptă. Același ton cu care-mi răspunde și mie acasă: *te pup, ce mai faci?, ce să fac?…* Nici nu știi ce să crezi: ori nu simte nimic, totu-i prefăcătorie și masca durerii, vorba aia, ori au un talent al rupturii sau cum? Ori pur și simplu nu-i vorba decît de un instinct mefient; ridici telefonul și știi că te-ascultă vreo locotenentă, ceva, umbli la glas din reflex. *Quidquid agis, prudenter agas et respice finem…* nu mai știu cine-a zis.

Îi aranjă plăpumioara, stinse lumina, apoi lipăi înapoi și sări lîngă el, sărutîndu-l racord în punctul abandonat temporar

și cu entuziasmul perfect regăsit. Poftim!…

Lumea asta, dacă vrea să ajungă undeva, trebuie să se întoarcă din drum. (FIȘA 103)

Îmi trecuse. Mi se făcuse de-un fum și umblam cu mîna după pachet. Fusesem tăvălit la teatru destul, mai dădusem pe la revistă și mi-am făcut și acolo o tonă de nervi. Era a cincea vizionare cu piesa: comisie, Tamara Corvin, ieșise prost, ce să mai, cel mai prost… Ce nu-mi plăcea la blocul Eugeniei era liftul – o infecție, o cocină –, dar în apartament destul de plăcut și comod, chiar dacă numai două pe hol și trebuia să facem amor cu ușa deschisă; visa urît aia mică.

— Dă-mi te rog niște apă.

— Minerală sau fiartă?

Fierbea apa, se temea de giardia, dar oricum, prea tîrziu, eram deja căptușiți. Diferența o făcea numai desimea puielniței din ficat. Cînd te vedeai verde în baie și începea să te înțepe sub coastă, era timpul să-ți iei cele două pilule *Decaris*, o otravă ce se dădea și la cîini, pentru viermi. Boleai o săptămînă, cultura de parazite scădea oarecum și puteai să te bucuri de viață aproape un an.

— De care-o fi. Minerală.

Jeni căzu în *rallenti* și se ridică iar, bucuroasă că poate să fie utilă. Era una din rarele ocazii cînd puteai s-o vezi goală de la distanță, pentru o evaluare corectă. Atît, cînd fugea spre frigider, spre baie sau spre patul fetiței. În rest, se dezbrăca cu lumina stinsă, rural, scotea de pe ea cele mari și intra fuga sub pătură. Abia de acolo, chinuindu-se orizontal, le extrăgea și pe cele rămase, fără să le arunce, ci depunîndu-le îngrijit la capul somierei. (Ajung și notez!) Avea un corp destul de frumos, împlinit, încă tînăr, un trup ce părea lacom, dar nu. Dădea senzația, cred, din cauza tufei sănătoase de păr pubian, hirsut, instigator, care nu văzuse lama de ras decît la apendicită.

Mințea, însă, că-i neîndestulat, prin asta chema. Plăcut, totuși; un cadou să descoperi așa ceva la o profesoară severă.

Soțul trecuse Dunărea și se oprise-n Italia, nu știu ce era în capul lui, ori credea că-i poate scoate pe toți, naiba știe, o lăsase aici cu copilul. Nu trec nici trei luni și-o dau afară nemernicii din Televiziune – rude în străinătate, firesc, lucra la *Viața Satului*, dar nu pe post, în redacție. Habar n-avea cum arată, nici cînd a venit Viki Stroescu să-l roage.

— Bag-o undeva, ai relații, ești mare, a rămas c-o fetiță.

— Eu știu? Hai să facem un bine…

— Dar la ce se pricepe?

— Face orice. A lucrat în redacție. Are spaniola, traduce.

Nu i-a fost cine știe ce greu, cîteva telefoane, aveau la Holban nevoie de una de limba română. O școală bunicică, cartierul așa și așa, dar a fost mulțumită, avea și dirigenție. Bine că s-a putut. Peste o săptămînă, se trezește că-l sună.

— Cimbru la telefon, Eugenia. De la Anton Holban… m-ați ajutat.

— Așa. Și? E bine?

— Maestre, aș vrea să vă mulțumesc, ați făcut enorm pentru noi.

— Nici o problemă. Mă bucur că s-a putut.

— V-a trimis tata niște țuică de țară, sper să nu vă supărați…

— Nici nu vreau să aud! Veniți să bem o cafea.

Poate cam mici, sînii, pentru un metru șaptezeci, dar de aia s-au și păstrat după naștere… O femeie ca asta, se gîndi, ar fi bună în filmele alea, *Alien*, cu americanca aia, cum îi spune?… Era una la fel, genul sportiv, pietroasă, cu pieptul mic, tunsă scurt. Jeni se întorcea cu apă și bere, ceea ce însemna o deschidere și pentru altă opțiune. În doi ani, dacă stai lîngă el, îl înveți.

— *Budwar*, de unde?

— Au băgat la bufet, la *Scînteia*.

— Coadă?

— Da’ cum!

Se hotărî pentru bere și se felicită; rece, cum trebuie, un lucru onest! Sorbi îndelung, economic, cu ochii mijiți, apoi își apropie de buze mîna cealaltă, cea cu țigara. Doamne, ce zi!... Eugenia îi părea acum blondă, delicată, suavă, serviabilă, înțeleaptă și atentă. Avusese o zi bestială: întîi cu piesa. Tamara venise cu șase politruci după ea, de la Municipiu, Partid, de la ziare, nu-i cunoștea chiar pe toți, dar pe unii îi știa din vizionările anterioare.

— Domnu Șesan, îi spuse Grădinariu, regizorul, dacă lași garda jos, tai, n-am ce face. Mănînc pîine de-aici. Ești autorul, stai mai bine ca mine; te ții – ne ținem; nu, singur nu pot să rezist.

Grădinaríu, se pronunța... ca și Rotaríu. Toți, greci de prin plasa Pașcanilor, nu m-ar mira s-aud și de potasíu, ori berilíu, fuckíu, nu le trebuie mult, i-a luat greața de la ceva de pe-aici... Mă rog, asta e mai puțin important; cert e că abia așteptau să ridic mîinile, ca să extirpe voioși tot ce se bloca în conductul umoral al Tamarei și să năvălească apoi în Cireșica, la bruderșaft. N-am putut sta în sală mai mult de-un tablou. Lucrurile pe care acceptasem să le operez pînă azi îmi cădeau pe ficați, îmi schilodiseră piesa, șchioapă, ce mai! Plus că-i urcaseră sus în lojă și nu se-auzea un cuvînt, nici o reacție, văzduh, jucau ăia ca într-un acvariu. Îi simțeam cu ceafa cum își notează, cum șopocăiesc între ei, impacienți să se termine ca să-mi pună problema. Am ieșit să fumez, dă-i în mă-sa. Era să beau și o vodcă, dar m-am ținut.

Cine m-a pus, domnule, să intru-n condiția asta nenorocită de dramaturg! Piese și filme e cel mai greu, ești cel mai expus... La urma urmei, putea fi și subiect de roman. În sfîrșit, se

termină, mă cheamă. Pe actori i-au zgornit de pe scenă, n-aveau voie s-asculte, i-au exilat în culise.

— Aici, tovarășu Șesan, vă rog… îmi arată aia un loc lîngă șoldul moral, mutînd circul în sală. Să șed alături, adică lîngă Partid, chiar în buzița ideologiei, să ne atingem genunchii! Mi-am dat seama imediat că Ideologia mirosea cinstit a *100% Grain Neutral Spirit, Premium Distilled,* dar se ținea bine. Uite pentru cine am repudiat eu o sută de grame cu forța!… Și dă-i și dă-i, mi-e și silă să vorbesc despre asta. Parcă nu amputasem nimic pîn-atunci. Să iasă afară tot ce e cu zidire, claustrare și tovărășie! Cu Negru Vodă cu tot! Ana – rămîn numai scenele lirice. Stați, toarși, dar pînă acum n-am tot scos?! Nesemnificativ, e drept că spectacolul s-a mai strîns, toarșu Șesan, a căpătat rigoare, dar nu s-a îmbunătățit mult. Mai este de unde… *Meșterul Manole* fără zidire? Și la Blaga e un meșter Manole, zice, dar e complet altceva. Păi, luați-l pe Blaga și lăsați-mă-n pace! Poate c-o să examinăm și aspectul, dar s-a făcut o investiție, toarșu Șesan, pe banii statului… Bine, domnule, dar n-ați citit textul înainte de asta?

Pentru cine nu e familiarizat cu numele sau a lipsit de la lecția cu Balada populară, ori, mă rog, a excretat din memorie, treaba-i așa: un tiran pidosnic, dar la putere, unul Negru Vodă… – *negru*, vedeți că memoria colectivă sancționează inexorabil (!) – vrea să facă o mînăstire pe Argeș în jos, la Curtea de Argeș, ca să fiu mai exact. Și aduce el specialiști, între care cel mai vestit era ăsta, Manole, un meșter. Pornesc șantierul și ce zideau ziua se dărîma noaptea, ca la Penelopa, probabil e un motiv mai extins, heleno-balcanic. Acuma, ce-i dă maistrului prin cap? Băieți, zice, lucrarea fără băutură și fără jertfă omenească nu iese, ca tot progresul umanității. Prima nevastă care vine mîine cu rația, o luăm și-o tencuim în beton, a cui o fi ea. Al dracu să fie ăla care divulgă!… Nici ăia însă nu erau proști, anunță acasă,

le priponesc, nu știu ce fac, atît că a doua zi nu se-arată decît Ana lui Manole, pentru că așa se întîmplă: ești cinstit – ți-o faci singur! Au băgat-o la drișcuit și totul se termină bine sau aproape, în orice caz, se ridică biserica. Asta există și-n drama lui Blaga.

La mine, puțin alterat. Construcția nu se dărîma de la sine, ci o lucrau tovarășii prost, pe principiul binecunoscut: merge și-așa, ia mai slăbește-ne, ce meșter, toți sîntem meșteri!... Și n-o zideau pe Ana, se îngropa el, Manole, în mortar, ca să nu se țicnească, să nu se urce pe pereți de nebun; se înfunda acolo sub cărămizi, își punea și în cap, pînă se lua încet toată lumina, pînă i se otrăvea oxigenul... Asta era toată piesa, *Manole Zăvorîtul*...

— E vorba de sacrificiul artistului, tovarășa vicepreședintă.

— Lasă-mă, dragă, nu mă lua cu prostii, că nu m-am născut ieri! Ce sacrificiu, de ce, ce n-are artistul, are toate condițiile! Dumneata știi ce faci? Dumneata denaturezi spiritul sănătos popular.

— Vă dau cuvîntul meu de onoare...

— Unde-ai văzut în folclor chestia asta?

Te luau la pertu urgent, la intimidare, dar mie-mi spunea *dumneata*, cam tot aia. Poate că se jena, eram totuși Șesan.

— E vorba de-o prelucrare.

— Lasă c-a prelucrat și Blaga și a prelucrat mai atent.

Nu mai spune! Bietul Blaga, nu mori de rîs?!... Ce bășcălie, uite c-ați ajuns la mîna lui, acum e folositor! Dați cu el în cap la dramaturgi, după ce l-ați ținut la obroc, după ce l-ați înfometat, după ce i-ați săpat groapa și l-ați șuntat de la Nobel. Acum folosește. Singura țară din lume care a scris vreodată la Nobel, nu-i dați, domnule, ăstuia, că-i fost legionar și ne-a supărat. N-avem nevoie de nici un Nobel, vă spunem noi cînd avem!... Nu de Blaga vorbesc, de Gheorghiu, Goncourt, altă mizerie.

— Tovarășa Corvin, nu înțeleg natura obiecțiilor.

— Ce vorbești!

— Voievodul ce are?

— Nu știu, dragă, nu-mi place. Mai bine îl scoatem și gata.

— Și-atunci cum, cine-i la originea răului? Nu feudalismul la vîrf?

— Nu știu, treaba voastră, nu mă amestec în actul de creație. Să existe așa, ipotetic.

— Am înțeles, de acord. Că sînt și eu șulfă, cînd vreau… Va fi o prezență malefică, vanitoasă, intangibilă și care infectează sistemul. Vreți o parabolă…

Am prins-o imediat, voiam s-o văd cum sare de fund. Depersonalizat, Negru Vodă devenea Ceaușescu-nudist, *Ceaușescu-România!* Nu era proastă, dar era cam bețivă. Înghițea în sec; vedeam că abia așteaptă să scape de-aici ca să se înzidească în cabinet împreună c-un *digestivo*. Altfel, normală, se spunea, îi plăcea jocul de-a doctorul și avea încă alte mici dibăcii. Dacă nu ți-o pun, să n-am parte! Trei zile dacă mă țin de capul tău, ți-o și aplic, așa vicepreședintă cum ești… Nici nu mai știi ce să crezi, aici vine și interzice, iar dincolo *Meditație transcendentală* – urăsc noțiunea aceasta – c-așa se aude: ea l-a adus pe șmecherul din Elveția; Coana Leana și ea. *Ceaușescu-Maharishi!…* Uite c-am să mă duc s-o văd și eu cu mărul pe cap. Cum meditează ea la grămadă, ca la cantină; mă duc și-o pozez. Să am poza acasă, ca să mă stimuleze cuviincios.

— Nu mă aia pe mine cu parabole, dumneata scrii, nu eu! Eu vin aici și te-ajut să scoatem problema.

— Am înțeles, totu-i pînă-nțeleg. Dar zidăria, de ce?

— Ce de ce?

— De ce să scoatem zidăria, cînd e vorba de un meșter zidar?

— Se dărîmă.

— Păi, în baladă cum e?

— Lasă o anumită senzație…

O greață, o scurtez. Nu pierdeam nimic dac-o făceam pe idiotul. Ne gîndeam cu toții numai la două lucruri: Ceaușescu și Soția. Era limpede pentru toți, dar mimam inocența.

— Sîntem un popor ziditor.

— Știi ceva? Mă doare capul… Vorbim discuții. Ai să primești o listă, te gîndești și comunici dacă faci sau nu faci. E mai bine să faci.

Cum să fac? Să știu că pun dinamită sub scenă, poate tot scapă ceva! Grădinaríu – ca peștele. M-am uitat la Stanciu, directorul teatrului, mort. Petre, mi-a zis după aia, tai-o, dă-o-n mă-sa de piesă, e-un hoit! Ne dă afară din Partid și ajungem pe drumuri!… Domnule, nu, să spună clar la ce fac aluzie, să spună cu gura ei. Tai-o, naibii, îți garantez că nu se cunoaște… Asta-i bună! Tot vine lumea la teatru, o să ai sala plină, oricum n-au unde să meargă. Stai, mă, am și eu un obraz… Nu contează, nu-i prima piesă belită, nu-i păcat c-am muncit? Nu pot, să spună clar unde vede aluzia. N-o să-ți spună nimeni, în veci!

— În cazul ăsta, cu tot regretul, eu o retrag.

— Cum hotărăști dumneata!… Tovarășu Stanciu, vreau o propunere scrisă de refolosire a decorului și a costumelor, treceți pe *Manole* de Blaga. Găsiți o soluție, nu putem arunca banii pe geam. Sîntem aici ca să facem educație, nu să… Nu mai știu cum a zis.

Nimeni nu poate educa pe cineva, dacă-i este nesuferit. Xenophon… Ce naiba, mi-o plăteau c-am lipsit la Plenară? Nu cred, se temeau pur și simplu. Presă nu exista, decît din cea de Partid; în scriitori nu poți să te înfigi imprudent, dacă nu-i iei tare și scurt, ăștia clămpănesc. Iar piesa era poprită cam de multișor, începea să miroasă. Sorcoveau și ăia la Europa Liberă, nu era bine, trebuiau s-o facă pierdută. Cînd prinzi un os în gît,

tușești bărbătește și-l scuipi, n-ai finețuri.

— Nu, tovarășa, o opriți dumneavoastră, nu eu. Din punctul meu de vedere, n-are nimic aluziv. Dacă vă face impresia, vă rog să-mi comunicați oficial.

Să vezi ce-a urmat, să vomiți! Toată chestia era ca vina să cadă pe autor, ei nu interziceau nimic, exprimau o părere. Cenzură nu exista, am mai spus. Tu trebuia să te simți… Am plecat de-acolo, îmi venea să ucid; fiert în pipi! Știi cum e… Cred că aveam aceeași față, mă uitam la oameni pe stradă: pământii, cu sacoșele sterpe, morocănoși… Sînt sănătos, sînt penetrant, primesc energii pozitive! M-am dus direct la revistă, încă n-aveam nimic clar în cap, mi-a venit la o coadă. Văd o coadă pe drum și mă bag să văd ce-i: mazăre la conservă. Am stat, ce să fac; și amărît, și nervos, e bună cu frigănele. Dădeau cîte patru cutii, am luat.

Tîrăsc punga aia pînă-n redacție; de groază, dacă mă recunoștea cineva pe stradă, ce idee-și făcea? Nu se mira nimeni, îți garantez!

— Unde-ai găsit? mă interpelă Craiu.

Nici nu intrasem bine pe ușă. Erau vreo cinci, șase, le făcuse Mioara un nechezol lung și stăteau la gargară. În colțul mesei lui Roibu aștepta în picioare un june pe care nu-l cunoșteam, dar ușor de bănuit ce hram purta. Unul din ăia cu experiență în bătutul redacțiilor. Același aspect nemîncat și milog, același dosar cu șină sub braț. Cînd m-a văzut, s-a curbat și a deschis gura cu simpatie. Foarte mulți oameni cu dinții stricați… Cu femeile-i altfel, despre debutante vorbesc. Fragede și drăguțe – mai rar; de obicei grase, virile sau genul smucit, model Bușulenga. În orice caz, că tinere ambițioase și frustrate, că bătrîne cu blocări de articulație, începeau imediat să se facă dorite. Eram mîniet și, cînd ești furios, nu prea te uiți și la om, dar prăpădiți, toți, curgeau hainele pe ei, netunși, bizarerie

scremută, literați; Gorea, cu eșarfă la gît. Trebuia să fii atent, că odată te tapa cineva de un pol! N-am stat să mă uit la prostiile astea, probabil că nici eu nu arătam mult mai bine. Roibu bătea la mașină ceva, stai, îi spun, stai puțin. Și le zic de unde veneam. Uite, așa și așa. Da' ce-i chestia asta, cameră de gazare, n-au nici curajul elementar ca să-ți spună de ce?

Au dat din cap, anal n-aveau cum, cu toate că acolo-i durea. Să mă ierți, cititorule blînd, a fost o scăpare. Nu din nesimțire, dar aici scapă care poate; ți-ai aranjat ceva, ai tulit-o – te duci, nu te uiți îndărăt: Soluția Individuală. Trebuie să fii tot timpul curat, ireproșabil în fața Partidului ca să menții puritatea încrederii; problemele altuia, mai ales cele ideologice, au o atingere mucioasă, maculează, compromit, au un iz de stătut. Nu te oprește nimeni să-l căinezi, dacă vrei, sau să înjuri, că tot vine vorba, dar așa, între patru ochi, pînă-i strîngi mîna cu compasiune și vira!

— Domnule, zic, vreau să semnăm o scrisoare pentru Tovarășul… Să vină să vizioneze personal, ăștia taie de frica lui. Îi sugerăm că nu-i informat.

Junele poet se desfăcu iar la gură și încuviință bucuros, era gata, numai să-i cer ajutorul, numai să-l bag în pagină, să tropăim împreună.

— Mă duc să iau mazăre, face Craiu și se strecoară pe ușă; a fost primul care s-a salvat.

Nu contează, mă fac că nu văd, detaliez.

— Dacă ești fraier! sare la mine Georgel. Ce-ai crezut? Vrei să te dai la Conducere, du-te acasă, deschide sertarul, intră cu coatele și scrie înăuntru. Ce dracu, nu ești primul căruia i-a plesnit hîrtia igienică între falange! Te-ai băgat direct în el, mă mir că te miri… Vrei o incriminare explicită? Ai jocuri cu ei? Mă, Petrică!… A zis că se întîlnește cu scriitorii, pune-i-o pe birou.

— Cînd a zis?

— La Plenara aia, unde ai fost.

Poate a doua zi, cînd lipsisem.

— Puteai să le oferi niște *cîini*…

Cîinii se uzitau în proză, dar făceau toți sportul ăsta, se prinseseră și ăia de la Cenzură. Aveai, să zicem, ceva de care-ți era teamă că poate să pice. Înconjurai locul cu cîteva fraze mai puțin respectuoase despre Conducerea de Partid și de Stat, cozi la lapte, chestii, salam cu soia, căldură, orice i-ar putea irita. Cîteodată, din grabă, tăiau *cîinii* și rămîneai cu ce aveai de păzit, dar rar, nu mai erau nici ei hingherii complexați de la începuturile Noii Culturi, se școliseră, făcuseră „Ștefan Gheorghiu“, băieți noi, dați cu șprei. Nedelcu tocmai se ridica de la biroul meu din încăperea cealaltă, se vedea pe el că ascultase; ușa deschisă. Fugea după mazăre.

— Mă, eu am intrat la *Trancendentali*, zice pentru mascare în drum spre ieșire, dar ca să schimbe și vorba. Recules, cu aerul că se achitase de o sarcină de Partid.

— Bravo, și cum e?

— Foarte mișto.

— Tu ce faci, Miroane, semnezi, că ești prozator?

— Pardon, eu sînt romancier, e o deosebire la care țin!

— N-are nimica, îi zic, n-ai să mori.

Dar cine l-a prins? Tot ce-am mai văzut a fost o găurică-n călcîi, ieșea din pantof.

— Și, face Roibu, chiar la nivel de Conducere?

— Ne gîndim, eu cred că-i dezinformat…

Trebuia să pun problema așa, nu știi niciodată cu cine vorbești.

— Ai redactat ceva, ai vreun text?

— Nu, vorbeam în principiu.

— În principiu, sigur, dacă n-ai răbdare să i-o spui în direct.

Ce-ai nevoie de semnături? Vrea o întîlnire cu Uniunea, e aproape precis. Ai fost la Plenară, ai să fii delegat, te duci și i-o spui în față, *de visu*. Nea Nicule, nu te supăra, asta și asta, asta-i chestia la scriitori!...

Aveau privirile mai odihnite, subit. Bine că n-am adus un text, îi puneam în vreo situație. Mi-am uitat în redacție și mazărea boabe, fir-aș al naibii, am plecat și-am uitat-o. Mă ramolesc. Sînt lucid, sînt bine dispus!

Petru Șesan bătu în lemn, se gîndise la un lucru urît. Evocase o scenă din *Alien*, ăla, II sau III, unde Sigourney Weaver avea o pisică. Și-o închipui pe Măgdălici pocnindu-se de pereții navei și pianotînd la computer. Fetița, domnule, nu mîța: subliminal, fetița induce emoția, da-s fraieri, nu le-a dat nimeni ideea! Dacă intră monstruleț-n copil, ce faci ca femeie? O arunci în spațiu, ce faci, că-i copilul familiei! Plodul, săracul – *baf!*, să-l vezi explodat. Sau implodat, nu știu cum e la ei... Ar fi fost o dramă ca lumea, nu cu pisici. Bani serioși, mai tare ca industria de armament! Douăzeci de milioane un onorariu!... Lasă impozitele, că avem și pe-aici. Nu strîngi într-o viață de om măcar unul! Se imagină posesorul unui milion de dolari, îi scotea de la CEC... Dureros. O mizerie. Ești născut la Lehliu, ăsta ești, te-a dat Churchill la rațe. Roosevelt, bietul, avea o depresie acută în ziua aceea; Stalin se simțea binișor. Ce-i trist, hai, nu cîștigi, nu cîștigi, așa e sistemul global, dar li se brehăne total de ce scrii, măcar dacă ai avea vreun complex, dacă te-ai simți mai idiot decît ei... Cultura n-are colesterol, are numai, știa Caragiale, *apăsați, apăsători și nepăsători*. Căută rama somierei cu mîna și bătu ușurel. Literatura e răzbunătoare, nu-i bine să te gîndești urît la ceva, cîteodată se-ntoarce.

Venise amărît și, pînă i-a gătit nu știu ce, s-a jucat cu puștoaica. Era exact la vîrsta cînd o fetiță e o minune, cînd îți ia mințile. S-au tăvălit, s-au prostit, chirăia înecată de rîs pe

mochetă; om serios – sărea ca broscuța. Partea tare venea cînd o răsturna cu burtica în sus și o păpa mărunțel. Mîrîia ca un căpcăun: Măgdici! Măgdilici! Gîdilici!... Și cînd dormea era un spectacol, s-o vezi cum dădea din piciorușele ei grăsălane!

Mai bine la film... Prozator, stai și scrii ca un rob și nu te știe nici dracu. Cît s-ar da pe un scenariu la *Zăvorîtul*, că se poate ecraniza foarte bine, nici n-ai mult de făcut! Trebuie numai un tip tînăr, deștept... Da-i greu cu scenariul, muncești și mult și n-ai nici o siguranță că se aprobă. Ce faci, rămîi cu el în sertar? Regizorul cu ce se ocupă? Îi dai o idee și s-o scrie, dă-l naibii; riscul lui, treaba lui! O bucată literară, o piesă tot iese pînă la urmă; fugi de dracu și dai peste taică-său!

Puse paharul golit lîngă pat. Bună bere, n-aș putea să renunț. De ce nu sîntem în stare de nimic, sîntem incapabili, de ce a noastră fermentează în burtă? Uite la asta, uite numai cum se ține spuma pe sticlă! Lîngă el, Eugenia tăcea și se uita în tavan. Avea și ea ale ei, se gîndea. Îți taie tot cheful, cum să nu scadă și populația? Asta-i tehnica: vrei să ai un cîine obedient care să-ți lingă mîinile dacă-i arunci pielița de la lebăr? Dă-i vizite de lucru patru ore pe zi la televizor, fă-l să știe că-i supravegheat, trimite-l la coadă și ține-l în frig!

Slavă Domnului, era vară. Se trase pe-o parte ca s-o ajungă cu buzele. Femeia deveni imediat cooperantă, era silitoare, disciplinată, se lăsa învățată, deși cu sfieli. (Să bag treaba asta-n *Celula*!) Se supunea la ce-i arăta, ca să-i fie plăcută, pe urmă îi dădea de-nțeles că reținuse, parcă oferea extemporale tot timpul. Ca și cum repeta mîncărurile despre care știa că-l momesc. Ai fi zis că n-avusese niciodată un soț, iar Bubu venise pe lume adusă de îngeri. Sigourney Weaver... și Bubulicea.

FRATELE PAVEL

CUM DUMNEZEU SĂ BAG TOATE ASTEA ÎN 280 DE PAGINI! E o teroare, tot timpul auzi că mai groasă de-atît nu se vinde. De cînd? Troglodiți!

Izbitura ciocanului în drugul de fier are un zgomot chițăit. Mai citesc o dată și las: ăsta-i termenul propriu, *chițăit*, cumva – fript. Obișnuiam să-mi fac „inventarul“ spre seară. De la o vreme însă, bag în calculator imediat; uit. Am găsit un viermișor între tastele *F* și *G*... Din acela care se dă peste cap; se fixează întîi la o extremitate, pe urmă se sprijină-n coadă. L-am examinat cu atenție cum se cățăra și dădea prin gropile claviaturii. Îmi urmăresc gesturile, deliciul singurătății; sînt propriul meu *obiectiv*, aștept să mă întind pe hîrtie. *Între orele 9 și 12, Obiectivul bate intens la mașină. Din cînd în cînd se oprește și repetă cu voce tare cuvinte sau fraze. Nu au caracter dușmănos.* Desprind cu degetul mare rugozități, mîinile mele-s urîte, asprite, murdare sub unghii. Mă văd cum scot cărămida din praf, o bag în rucsac și ridic...

Ochii, mai bine. Mi-e mult mai bine, urina ajută. Efortul fizic – calmant; mă culc de cînd se întunecă și mă scol pe la cinci. Sînt sănătos, spălatul în rîu e o invenție rară, de care habar n-are omul. Nici un regret; ducă-se naibii! Atîta că mă tem de dentist, mă dor dinții la rece, cred că-mi face semne Moisescu. Cine știe cît mai ia pe o plombă, la ora asta nici nu poți să te-

apropii de-un cabinet. Oricum e mereu nevoie de coborît la ceva, vin angarale, chiria, impozitul, mai ai nevoie de-o carte… La anul, poate, dacă om fi sănătoși și merge ca lumea, poate deschid căbănuța. Nu mai vreau să depind. Vine turistul, îi dai de mîncare, se culcă, iei pitacul și scrii. Măcar pînă-n decembrie. Mi-e silă să las și să plec, merge greu. Mă prinde și iarna, cred că închid patru luni și cobor.

Fratele Pavel, cel de apoi, lucra îngrijit. Ce trebuia să fie cabană încă nu se vedea. Gaura de unde lua cărămidă nu era înecată-n moloz, iar unde zidea ținea curat și acolo, ca să ai cum să calci. Mortarul se făcea în trocuță și stivuia cu băgare de seamă, fiindu-i frică tot timpul că nu se pricepe destul și se poate trezi cu peretele căzut peste el. Deși nu lucra decît în măsura celui deja existent, completa unde era jefuit. Ca și sihastrul cu plafonul neterminat, din trei barăci făcea una. Cînd își dădea seama că, văzut din afară, era ca ăla, Manole, rîdea singur. Sinistru, în pustietatea aceasta, să te auzi rîzînd de ce-ți amintești…

Cum îi zicea, domnule? A scris cineva despre unul care se-nchidea într-o cameră… Era o carte. În sfîrșit…

Monahismul e trăirea unei idei (tînjire), n-are cum fi actual. (FIȘA 28)

Meseriile avute în urmă îi ținuseră mușchii și inima, avea oarecum puterea ce se cerea; numai că te lasă încrederea că poți isprăvi. Dar, ca la cărți, dacă te-apuci, tragi înainte, într-o zi tot se termină…

Urși, deși încă nu văzuse pe-acolo, bîntuiau stînele, se auzea. Nu atît de fiare avea grijă el, că nu era hrană la care să vină, de om se temea. Mașinile afară, computerul și nu urcau pînă aici decît ca să strice ceva, să tragă cu ochiul și pentru porcăriile lor pe pereți. Ca să se răhățească-n cărare! Urcau sufocați, cădeau și scoteau tot felul de mizerii din plastic. După

ce furajau, acolo lăsau! Plus că: ce faceți aici, da' de ce, pentru ce?...

Dacă spuneam că hotel sau tunel, ce era? Tot ziceau că-s nebun! Sînt sigur, poate nu toți, dar mie-n sută că erau și trimiși. Că, adică, ce fac?... Înțelegi? Mă rog, sînt pe terenul meu ori nu sînt? Dacă sînt, mă pupați!

Ce bine de Jeni; aș sta și eu așa, sub un pom ori în vie, și să traduc din argentinieni. Se mai reface și ea, arăta foarte prost la plecare. Cum voia ea să-mi schimbe și mobila, Doamne, mă umflă și rîsul! Așa a fost, asta e. Dar mă gîndesc, cîteodată... Mi-e dor de-amîndouă! Mi-e dor de-amîndouă, nu-s supărat. Încep să-mi iasă și negi, am unul sub gît, se roade de guler; rostopască-i tocmai în rîpă, aproape de apă. Poate cade, nu-i o idee bună să-i rupi.

Ceva irepresibil o făcu să-i atingă mîinile împreunate, ținînd lumînarea. Se așteptase să le simtă reci și chiar fu uimită. Bătrîna lăsa impresia că se gîndește cu ochii închiși, imobilă, obiect. Mela avu sentimentul cert că-i simțise atingerea degetelor, dar o răbdare dincolo de lumea aceasta păstra totul așa, simulînd adormirea. (EVA). De ce ai plăcere la scris? Pentru că te confiscă, e o posesie. Te umple, ai nevoie tot timpul să fii stăpînit de ceva, să nu-ți aparții, altfel te simți încolțit de singurătate. Nu ai tu scrisul, el te are pe tine, gelos; mintea caută fără să-i spui ieri am pierdut zece minute ca să pun *imputări* în loc de *reproșuri*. Mi-ar trebui unul de sinonime...

În clipa aceea, ceva vechi și bun se lăsă peste unghiile ei înecate în ceară și-i simți verigheta. Nu se priviră, o năpădi înecăcios și reuși să-și țină suspinul, nu și umerii care se zbătură a plîns. Nu mai exista mîndrie, nici imputări, mămă și fiică se iertau în umilință deasupra trupului mort. M-aș putea apuca în orice moment, mi-am revenit, n-am răbdare. Simt romanul în degete, dar mai întîi să termin căbănuța.

Lucrarea putea să meargă și iute, el o frîna, de teamă să nu dea bîca ceva, nu știa dacă-i bun la zidit. Se mai terminau cimentul sau varul, atunci oprea și cobora la Curtea de Argeș.

— Ce ai nevoie, părinte?

Aia de la materiale, genul secretară-curvuță. După aceea, s-a uitat și el în oglinda de la mașină: netuns, cu barba crescută; potcap îi lipsea… *Bill, this is my sister, Joana Farias. Very pleased to meet you.*

Mă rog, nu mai pot eu! Cînd lucrezi, sporul la maxim îl ai cînd te pierzi. Cînd lași gîndul să-ți fugă, atunci. Și-i dădeam drumul, ducă-se! Foarte odihnitor și nici nu simți greutatea. Dar trebuie s-o cauți, solitudinea asta, dac-o iubești. Ai vreo idee, pui totul jos și fișezi în computer… Sînt sănătos, nu mi-e frig. Mintea umblă brambura și mîinile fac singure ce le-ai dat de făcut, că-i zidărie, că-s muște, orice. Sînt viguros. Sînt frumos. Mi-au ieșit niște nimfe Baxman absolut excepționale, mi-au cerut toți. Pene, pe-aici, cîte vrei; cîrlige și ață s-aduci! Cu peștele e mai prost, că braconează ăștia ca la nebuni, cu bateria, cu vîrșa, cu ce le trece prin cap. Dar, îți spun, am uneori senzația că nu ostenesc. A fost o ocazie cîndva la-nceput, cînd eram suferind și căram bolovanii cu spatele… la un moment dat am început să nu-i simt, parcă mi-i sprijinea cineva cu mîna și mă ducea, urcam și cîntam. Dacă vrei să mă crezi; minune, habar n-am… Ușor, tot rucsacul, n-avea greutate, nimic! Există, am citit, asceți în zen sau derviși, nu știu, suniți, care anihilează gravitația prin mental; se ridică, plutesc. Nu e cazul… Siddhi, harisme. Oricum, e bine că m-am lăsat de fumat și fac o *prana* subțire, fără exagerări. Nu pot în *lotus*, dar în *asana păunului* merge; inspir, expir – opt; retenție – patru. Aerul e foarte curat, mă simt mult mai bine. Și concentrarea pe ceva liniar; de pildă, o cruce. N-am, dar am desenat una. Sau o mandală mai simplă, din memorie, știu cîteva.

Reușesc să mă observ atîta cît vreau, atenția mea e fără efort, mai mult o bucuroasă găsire; cartea se lasă.

Fratele Pavel, obiectivul, urcînd la deal cu cărămida în cîrcă…

PETRU

— MĂI FECIORI, TREBUIE SĂ FIM DEȘTEPȚI! a spus Mihail V. Stoian. Ne-a închis pe toți cincisprezece în biroul de la Uniune și a zăvorît ușa.

Al dracu tu cu mama ta de strateg, a ieșit un dezastru! N-am mai pierdut o secundă; cum am scăpat de la CC – acasă, direct. Am îmbarcat-o pe Jeni cu tot cu minoră și am băgat-o într-a cincea; n-am oprit pîn' la Bîlea! La demaraj e mai puturoasă pe gaz, dar merge întins, consumă puțin. N-am oprit nici la pipi.

Nu era un prozator rău, dar cum s-a văzut președinte, cum s-a lăsat în patru labe și el. Mă lua cu Petruș... Transmitea indicații, era mort să fie liniște la Scriitori și avea marota cu Fondul. Asta-i tot ce știa despre arta conducerii. Cum să nu mă-mprumut de la *Fond*, mizerabile, din ce să trăiesc?! Că, nu știu ce, că nimeni nu mai dă înapoi... Și? Și ce? De unde să dai?... Vrei liniște, n-am înțeles?! Mă lasă Partidul să mor de foame? Să ne împrumute!

Din biroul președintelui se vedea grădina Ambasadei Sovietice și restul: militari, volgi etc. Cumva vizavi și spre dreapta – americanii. Noi, ca românul imparțial, vorba unui mare deschizător de drumuri literare și berării. Mobila cam aglomerată, foaie de geam peste masă și maldăr de cărți. Ca și cum le citea pe toate odată; fățărnicii... Bibliotecă masivă: Uniunea Scriitorilor, ce naiba! Dar fotoliile, bune.

— Măi feciori…

A trebuit să se oprească și să deschidă pentru că intra Lisette cu nechezolul și ceaiul, fiecare ce-a vrut. A închis iar, după ce-a ieșit aia.

— Problemele-s multe, am făcut aici un memoriu…

— Stai, țipă Craiu, nu vorbim fiecare?

— Ba da, ba da, o să defalcăm pe luări de cuvînt, dar trebuie un cadru organizat. Și, după asta, în șoaptă: sînt șanse să fim primiți la Biroul UNU!…

Și se lumină tot, de parcă se ținuse peste puteri cu vestea cea bună. Faptul că trebuia să intru la Ceaușescu lîngă Dîrdală și Craiu mă cam enerva. Și-aici ne frecăm coatele?!… Pînă și unsurosul ăsta de Stoian se credea nu știu ce diplomat. Și nici nu poți obiecta, că imediat: elitism, chestii, mai bine te lași păgubaș. Să fiu fericit că eram printre ăștia cinșpe, probabil că-mi trimiseseră și dosarul, mă mir că nu s-au împiedicat de *Manole*! Te pomenești că vor s-o dăm pe cenzură… Hotărîrea de Sus e imprevizibilă, odată vine pe telex! Nu, știi ce cred eu? Cred, totuși, că originea mea extrem de sănătoasă-i la mijloc sau poate valoarea. Or fi căzut pe valoare, mai știi? Nu poți să bagi în birou la Pupincu chiar pe oricine… Ce-i drept, ne-a dat niște case. Ne-a dat că se teme, dă-l naibii!

— Timbrul Literar, ce-i cu el?

— Este tot.

— Și casele de creație?

— Da. Mă! Ca să nu-l supărăm… Ne ridicăm și mulțumim pe rînd, cum vedeți la Telejurnal. E foarte atent la chestia asta, are o memorie de elefant. Și la Giscard, dacă te duci, tot mulțumești: protocol! Normal. Pe urmă cer eu cuvîntul și prezint referatul din partea Uniunii. Abia după asta ne ridicăm personal și punctăm cu exemple, dar civilizat, decent, fără patimă, fără resentimente, că altfel degeaba. Cenzura, eu zic s-o

abordăm cu altă ocazie, nu va fi timp. Sau numai dacă aduce Tovarășul vorba, dar în general și fără trimiteri. N-avem cazuri prea grave; Petruș, am dreptate?

Voia să se asigure c-o să fiu rezonabil.

Da, da, spunea o voce pitită în mintea lui Petru Șesan, în timp ce ocupaseră cu șezutul cincisprezece locuri în antecamera Cabinetului UNU. Li s-a adus pepsi de la bufet și au băut toți, toată sticla. De fumat nu îndrăzneau, se știa că Tovarășul nu… Era o întîlnire așteptată de mult, lucrase Uniunea la ea aproape doi ani. În sfîrșit, și-a făcut Omul timp; le asudau mîinile, dar probabil era un efect cunoscut, căci aduseseră și șervețele la pepsi.

Îi spun tot dintr-o suflare, ca să nu mă poată opri, bîzîia glasul din capul lui Petru. Avea cu el lista de tăieturi a Tamarei Corvin; explicații, ioc, dar asta devenea acum avantaj. De ce Tovarășe Ceaușescu, repeta el în gînd, de ce să nu se zideascâ? Nu aruncă asta o lumină urîtă asupra unor realități? Ce crede tovarășa Corvin despre actul ctitoririi?… Dacă mă bîlbîi și scap *clitoririi*, ăla sînt! Bătu ușurel în piciorul scaunului. Ce fel de activiști se ocupă de noi, ce pregătire au ei? Mai dețin și posturi de vicepreședinți la Cultură!… Poate-o salt pe Tamara, își spuse încurajat și-și luă un aer decis. Mihail V. Stoian n-avea de unde să știe ce pusese la cale mental, cu ce intenții carbonare intrase-n Ceceu și cît își finisase discursul pe stradă. Ajunsese de vorbea singur, ca Marius Stinea, poetul. Acuma, ori-ori, era hotărît. Și, Tovarășe Președinte, sînteți un om extrem de competent în folclor; Ma-no-le, Tovarășe Ceaușescu?!… Chiar și Manole!!! Eu nu știu ce intenții au unii, nu sînt Partidul, n-am dreptul să judec, dar mi se pare cumva… Am impresia că nu se citesc Documentele, iar vrea cineva să compromită Conducerea, să ne întoarcem cu treizeci de ani înapoi.

Pe aceste însuflețitoare reflexii, neașteptîndu-se nimeni, ușa

capitonată gemu, lăsîndu-l pe temutul tovarăș Bobu să se strecoare afară. N-avea un aer tihnit, însă manevra s-a realizat aproape fără de zgomot. Bobu era la un pas, putea fi atins!... Puteai să-i inspiri expirația. În aceeași tăcere, s-au ridicat în picioare. Ceva din sacralitatea ființei Marelui Bărbat dinăuntru venea adusă cu el, răzbea pînă aici, se putea zări o vagă lumină cucernică răspînditoare de liniști asurzitoare, de neîndurat.

— Să intre, graseie Dînsul.

Nu poți intra decît timorat. Piticul se ridică din fundul încăperii, dintre picioarele calului lui Mihai Bravul la Călugăreni, ulei – obiect atestat literar și de Saltzman –, pentru a le întinde o mînă molcută. Cine dorea putea să constate că era plină de pete hepatice, un semn excelent pentru sănătatea națiunii. O strînseră smeriți, cu un ușor plié medular, în rînd cîte unul, șapte dintre ei deplasîndu-se instinctiv spre cealaltă latură, mai către geam. Urmare a acestui exercițiu de defluire, masa cea lungă rămase la mijloc și le-a fost indicată printr-un gest neterminat: cumva, luați loc... A fost prima Indicație! Nu s-au așezat, totuși, decît atunci cînd l-au văzut repus în fotoliu. Exista iarăși pepsi, dar nu s-au atins; majoritatea, scriitori angrenați, știau ighemoniconul: nu te-ntinzi pînă nu ți se face un semn.

Văzut de aproape, avea ceva terifiant, deși nu făcea nici un efort pentru asta, înfățișarea era aproape comună. La televizor, o abstracțiune; în Sala Polivalentă – diminutivat nefiresc, uneori chiar hilar, căci vocea era aceea care intra în prim-plan, pompată electronic. Aici, un chip de tîrgoveț public, buzat și cu defect de vorbire, dar de la care știai că vine primejdia. Pe asta și miza, căci vorbea lent, simulînd calmul, dar și pînda, în timp ce te înșuruba în privire. Te simțeai fixat ca-n savană, era bine să dispari repejor. Teroarea nu ieșea din el ca mirosul, se afla deja în cei ce intrau, era adusă de-afară. Ceva funcționase destul

pîn-aici. Alții făceau pentru el serviciul înfricoșării, cioculețul lui culegea doar nectarul. Urmă o scurtă tăcere, o așteptare stînjenitoare curmată de mîna Marelui Ctitor întinsă spre paharul cu apă. Era, desigur, un gest inaugural. Simultan, celelalte mîini ale încăperii prezidențiale apucară bărbătește sticla repartizată, iar Mihail V. Stoian, al doilea președinte aflat cu treabă aici, se ridică în picioare.

Îi mulțumi pentru grija părintească, înțelegerea arătată și apetitul cultural de Partid și de Stat. Schidu – pentru conducerea fermă și cele care decurg de aici. Leahu – prețioasele indicații și pentru viața minunată a scriitorului român, angajat în opera de, mă rog, nu ascultam decît c-o ureche, eram sincer uimit ce plăcut poate fi să fii președinte. Omul înregistra cu răbdare sforțarea fiecăruia și precis dădea note în gînd. Cînd masa de laude se istovea pe cale naturală, își muta privirea firesc spre scaunul următor. Am observat și la Polivalentă, avea intuiția finalurilor intermediare, ar fi ieșit din el un bun dramaturg realist-socialist. Nu mai aveam mult și veneam la rînd, eram pe la mijloc… Greu să găsești ceva original, ești și scriitor, lumea are niște pretenții. Dar ce să mai inventezi, au inventat tot! Ori tocmai asta voia el să știe, chiar tot, măi tovarăși?… N-a mai rămas undeva un băiat talentat, tînăr, care să umble la ceva nou? Te trezești odată că-ți spune cineva *Dunăre de Gîndire* sau *Carpat de Voință*; e o plăcere, firesc. Dar a doua zi ce faci, că mai vrei – (*nemo*, Fawles, să-mi amintesc!), obișnuința-i ca o migrenă! Dacă nici ăstora, de la Scriitori, nu le merge rațiunea, ce să mai spui de nu știu mai care!… Se poate? Ce scriitori avem noi, pentru cine luptăm? Numai pentru cerut?!

Pe cuvînt, era greu. *Și eu, odinioară, cînd eram tînăr, aveam limba leneșă, dar mîna activă…* Sophocle. Dacă nu-ți vine în minte ceva onorabil, te simți fără har. Hai, încropești cîteva

fraze mai suple, ca să vadă că ești publicat, poate un vocabular mai special și folosit cu fluență, altceva ce să faci? Poate că omul e obișnuit cu ceea ce știe deja, poate-i face plăcere s-audă ce-i sigur că urmează s-asculte… Naiba știe, eu am ciupit ceva din oratția lui Stoian; chestia cu apetitul cultural mi s-a părut mai decentă. Am dezvoltat puțin pe linia gustului artistic inconfundabil, propensiunea pentru istoria adevărată și bănuiala că-n el s-ar ascunde Poetul. Nici n-a clipit… Nu m-am făcut chiar total de rahat. După aia, Lerescu, nu știu ce, Piki Gheorghiu cu artistul și masele în lumina… și tot așa.

A ascultat pînă la capăt, n-a întrerupt pe nici unul, pînă am dat din noi tot. Nici mersi, nici pupă-mă-n tuhăs! Era de datoria noastră, isn't it? După care a luat cuvîntul și ne-a explicat îngîndurat și cu buzele lui că Partidul a pornit și pornește de la necesitatea cunoașterii și aplicării creatoare a adevărurilor și legităților general-obiective, la condițiile concrete din țara noastră. Nici dintre noi nu l-a întrerupt nimeni… În același timp, să nu uităm că trebuie să avem o atitudine fermă față de lipsuri, față de greșeli, să combatem cu fermitate orice încălcare a legilor și a hotărîrilor statului, să dezvoltăm puternic spiritul critic și autocritic. Și tot așa, și ta-ta-ta, trei sferturi de oră în care n-am mutat nici piciorul, îmi amorțise.

— Bine, tovarăși! A fost o întîlnire fructuoasă. Vă doresc succese în muncă, sper să aud numai lucruri care să ne ducă pe cele mai înalte culmi!

Noi, însă, aveam impresia că ni se muiase timpanul. Ne scuipa afară ca pe niște căcăreze… S-a lăsat lins pe noadă și gata, alții la rînd! Incredibil, omul ăsta, dacă ar fi fost și deștept, era genial!…

Stoian, fucking strategia lui să-i f…, încearcă timid:

— Avem un raport de la Consiliul Uniunii…

— Lăsați-l la secretariat, încuviință Marele Bărbat și se

întoarse la birou. Ne concedia, *fișt!*, ne trimitea strictamente acasă.

— Ai cerut vreun număr de înregistrare? l-am întrebat afară, cînd ne-a luat în primire Televiziunea ca să consemneze importanța istorică.

— Ce număr să iau?

— Atunci, se șterge cu raportul tău la popou.

— Și dacă luam, ce era?

Drept și asta. Dar eram deja, cum să spun, nu hotărît, că abia îmi venise: eram rece! Cred că *rece* se spune în situații din astea, lucid. Clar că aici nu mai era nimic de făcut. Gata, viza și valiza!... Nici n-a trebuit să cuget prea mult, ideea a intrat în mine ca un scurtcircuit. M-am trezit plin de ea. Să-ți irosești timpul și viața; la urma urmei chiar viața, ce s-o mai dăm după plop! Am patruzeci și... de ieșit am mai ieșit pe colo, pe colo, la o conferință, la un schimb de delegații, am fost și la Haga, la Paris, m-au scăpat și la Stockholm. Depind de limbă, fir-aș al naibii să fiu, n-am rămas nicăieri, ca să nu fiu departe de limba română. Poftim, mi-am făcut-o cu limba mea, m-am trezit cu patrujdoi de ani și tot cu ăștia pe cap... Pentru că zici că se schimbă ceva; se schimbă pe dracu, nu vezi ce-i aici! Eram cinșpe gunoaie, îi împuțisem biroul lui cu numărul UNU!... Să ne gîndim bine. Cu cărțile mele nu era nimic de făcut, trebuiau luate la mînă din nou. Le iei la mînă din nou? Ai mațe pentru chestia asta? Pot orice, dă-i în mă-sa, le iau la rescris de nu se cunosc! Un an jumate, doi ani și le scriu de la capăt. Opresc tot ce am pe șantier (pe șantier, auzi!) și le fac, fuck you! Nu-s tot ale mele? Al naibii să fiu! Dar de data asta, roman, băieți, s-a terminat, bag tot! Tot-absolut. Nu mai iert. Da, trebuie o radiografie detaliată despre socialismul multilateral de tip Est, sînt în stare. Aici, nu ne mai facem ca lumea, mai rău de-așa nu se poate. Data plecării nu intră-n discuție, le pot scrie și dincolo;

cum se ivește ocazia, pa! Doi ani rescrisul, traducerea, facerea de relații, edituri, nu știu ce – zece ani… okay, dau zece ani de la mine, dar la cincizeci și ceva discutăm puțin altfel. E chiar vîrsta potrivită pentru romanul serios, nu-s chiar așa de bătrîn…

A trebuit să amîn vreo trei zile, c-am luat fetele și am întins-o la Bîlea. Sînt sănătos. Inima mea bate corect. Elimin colesterol. Nici n-am oprit măcar să răcesc motorul. Cînd am ieșit din tunel, parc-am nimerit în Laponia. Ceață, lacul nu se vedea, respirai negureală și frig. Cît urcasem, urcasem pe soare. Am desfăcut capacul la portbagaj ca să mă uit la consum – aproape nimic; gaz. Drum de mașină pînă la poarta cabanei, am ținut-o ștreh și ne-am cazat imediat, deși mă mînca să arunc de două, trei ori… Nu eram prea vioi, că te ia încet grija, știi cum e… Mă gîndeam la Tronaru, Ionescu, la Scriba; ăștia cum au putut să se care și n-au murit? Scrii românește și traduci, care-i baiul?… Scriba are deja o carte ieșită la Gallimard.

Bun, am dispărut cu Bubu în pîclă și am luat trei, scurt, la aproape un kil. Știam cu ce, cunosc lacul, e o rotativă de 2, Aglia, arămie. S-o vezi pe botoasa, cînd i-am aruncat unu-n brațe, are un set de țipete perforante. Și speriată, dar și aț‌îț‌ată, cum strigă copiii, acut, găurea toată căldarea aceea de piatră.

Mă, și-mi venea o poftă de scris, de nu-ți spun, cu cît mă gîndeam!… Nu ceva anume exact, îmi venea să scriu, nu știu ce, îmi venea. Aveam cu mine carnet, pix, dar senzația ține de vag. Așa pățesc și acasă; după trei zile de bătut la mașină, îmi vine să dau la pește. Te sui în auto, urci pîn-aici, dar nu poți fi tot timpul pe treabă, îți fuge gîndul la ce ai lăsat. Reîncărcarea: trebuie să fii neapărat și pescar. Așa mi-a venit și ideea cu *Zăvorîtul*, tot în zonă, la gura tunelului. Nu-i mai iert! *Curling: sport olimpic! (FIȘA 21)* Se poate pronunța și *cărling*… Vă detest! E tot ce pot să vă spun, vă detest! Simt… vă detest!

Am avut ideea tîmpită să mă fac că-i dau brînci în apă și a început să se mîțîie. Mi-am strîns sculele, ce să mai fac, am luat-o în brațe și-am dus-o la maică-sa, oricum se-nnopta… Peștii i-am curățat în lac și i-am pus în frigiderul din bar ca să-i luăm la plecare, cu toate că omul deștept mănîncă păstrăvul atunci cînd îl prinde, nu scos de la congelator.

Am mai băut niște berici, lucru bun, dar nu prea ne venea să stingem lumina, că vedeai o mulțime de gîndaci dizgrațioși peste tot, din ăia roșii, grețoși. Mă știau, cea mai mică era una cu trei paturi, aia mi-au dat-o și-acum. Puștoaica, însă, nu doarme decît cu Petru, că se teme de goange. I-e frică de goange! Cred că-i lipsea taică-său, asta cred că era, se mărea și începuse să aibă nevoie de el. De aceea nici nu-i zicea mamă, îi spunea Jeni, ca să mă ia și pe mine cu Petru… Ce să faci, copiii cresc. Dar, într-un fel, e mai bine așa, la pertu, Petru, americănește, sună normal. Foarte bine! I-am tras o porție bună de gîdilici și i-am mîncat amîndouă bucuțele. Dacă nu ne punea Jeni pătura-n cap, cred că intrau peste noi și ne zvîrleau în apă, i-am ținut treji pînă pe la vreo unsprezece. După aceea, s-a ghemuit sub umărul meu și a adormit ca un pui, o minune.

În fond, aveam un atu important, nu numai că eram bun, că știi cînd scrii bine, dar n-aveam familie, aici eram tare! Fără obligații, o iei de la coadă și în Siberia! Ești liber!… Pe Stănescu l-au scos adventiștii; a trecut la adventiști și-i acum la New York. Ne gîndim, mai vedem…

Am stat două zile și abia așteptam să mă-ntorc și să mă închid în birou. Poze, nebunii, plecarea le-am dat-o ceva mai devreme, căci voiam să mai arunc puțin și în rîu. Tot era în drum, ori pescuitul la muscă nu se compară, te rog să mă crezi!… Am tot felul de scule, mulinete nemțești, o salopetă de cauciuc, o vestă franțuzească, pălărie Stetson, dar, nu știu cum, tot a pescar aborigen pari. Ca și cu blugii; strîngi cureaua,

schimbi bani la negru, alergi după blugi, bluze, adidași, cravate și, cînd le pui pe tine, parcă ești îmbrăcat în obor; fața aia de amărît de care dai și-n filmele bulgărești sau rusești, ceva care nu se ia, orice-ai face.

Ieșim din tunel și o văd pe Jeni că se uită în sus, la ruine. N-ar fi rea nici o listă cu semnături… Un protest. Pe Sorin Pantea l-au dat afară din țară; e bine-mersi în Florida… Nu spun nimic, mă concentrez, bag într-a doua, iau puțin stînga și încep să urc spre barăci. Credeam că-l mai găsesc, aveam omul meu… Deasupra e un fel de teșitură în munte pe care au nivelat-o cu lama, de mult. Trei barăci, rămase de la muncitorii aduși la străpungere. Paradite, nenorocite, vai de capul lor, dărăpănături! Acoperișul lipsește; din loc în loc găuroaie-n pereți, de unde s-a furat cărămida. Cam greu de cărat, dar, dacă-ți trebuie, vii. Materialul bun, le-au făcut cum se cade; sînt avalanșe, prăvăliri, trebuiau să reziste. Jos, o priveliște rară, vezi toate curbele șoselei pînă la *Pișu Caprei*, și, imediat în dreapta, tunelul din care ieșisem. Mașini cu turiști, fotografi, oi, măgari, cîteodată și capre negre.

Cu doi ani în urmă, am găsit aici un călugăr. Nu știu cum îl chema, nici n-am întrebat, cu Jeni vorbise mai mult. Ce făcea omul? Scotea cărămidă din două barăci mai distruse și făcea un etaj la cea de-a treia. Zidea un fel de schit, i se arătase în vis. Biserica la etaj, cum s-a gîndit el, iar trapeza și chiliile sub ea, la parter. Din trei, făcea una. Sigur, pentru obște restrînsă – patru, cinci frați –, n-avea pretenții de arhitectură, nici putere, vai de capul lui, era zdrobit de dîrvală, nu cred că ducea. Cimentul pe căpătate, trăia din pomeni. Dar apucase, cînd am fost eu, să înceapă plafonul. Aici am avut ideea cu *Manole Zăvorîtul*, nu mai știu dac-am spus.

— Dar nu te-ajută nimeni, părinte, te-au lăsat singur?

A dat din mînă și am presupus că are probleme și el cu ai

lui, izolat în sălbăticie cum l-am găsit…

— Și crezi c-ai să poți?

Fără Mine nu puteți face nimic. (Ioan 15, 5 – FIȘA 201) M-am uitat așa la el… Singur, slab, abia două, trei lucrușoare: un ceaunel, o lingură și-un cojoc amărît pe care dormea. Cu ce trăia omul ăsta? Era și-un miros… I-am lăsat cîte ceva și-am plecat.

Acum, mă uitam – nimeni… Pustiu. Nici urmă de om sau de ce trudise pe-aici; dacă n-aș fi știut, aș fi zis că așa era treaba, așa e tavanul, început și lăsat. În rest, o mizerie: gunoaie, cioburi de sticle și pungi, hîrtie de sac, șobolani, gîndaci și șopîrle și praf, un praf gros de la molozul de-acolo și de la rahații semănați în tot locul, nu-ți venea nici să intri. Atît de rău mi-a făcut să văd asta!… Uite, domnule! Unde era omul ăla, eu n-am decît patruzeci, cred c-avea tot pe-atîta, dar stors și uzat de cărat și de traiul lui prost a murit, a fugit de nebun, l-au gonit? Îngrozitor… mai bine nici nu veneam! Bănuiai tot felul de tîrîtoare infecte, microbi, uite-o și pe aia mică!, ce scurmi acolo?, unde-i Jeni?, aruncă sticla aia, se-aude?! Măgdălici! Ce-am vorbit?!

— Nu se poate! Nu cred!

— De alaltăieri.

— A doua zi după ce-am fost la el, la CC?

— A doua zi, da. Se pare c-ar fi nu’ș ce sectă.

— Nu-i, domnule, nici o sectă, îți spun cu precizie! Cunosc chestia asta. Era cît pe ce să intru și eu.

Am un înger care mă ține de mînă. Dacă mă băgam, săpam acuma cartofi pe-undeva. Au început să-i strîngă pe transcendentali: miliție, adunare de Partid, dați afară, relegați la munca de jos… O panică de nu puteai sta de vorbă cu nimeni! Vii de la munte și uite-n ce dai.

— Umblau, cică, desculți, cu mărul pe cap, chestii din astea.

— Tu cum stai în casă, stai încălțat? E un exercițiu de concentrare, banal. Bine că nu m-am băgat, am zis că am timp! Îți spun, mă pricep, puteau să țină și-o oală de noapte pe creștet, trebuia ceva să le focalizeze atenția, măr, orice! Înțelegi? Psihoterapeutică antistres. O chestie de sănătate, au teoria vindecării prin concentrare.

— Ceva ca în Rugăciunea lui Iisus?

— Nu mă băga în asta, că nu știu. Măruntaiele se pot influența cerebral – mare chestie! Au făcut arestări?

— Dar se-aude ceva? Îi trimite deocamdată la munca de jos, asta-i tot ce se știe. Am trei cunoștințe la fabrica de capace, în Buftea.

Știi cum simți? Te ia cu rece la spate și vrei să te-așezi. Și vrei pipi îngrozitor, se deschid toate alea.

— Gata, ne iau pe toți…

— Eu nu m-am băgat în nimic.

— Și-am fost la *el* cu o zi mai devreme. Îi dădea cu „atitudinea fermă“… Și noi ne uitam, papagali, cine putea să priceapă! Știa tot. Avea deja în cap să ne curețe.

— Mă, dar nu era cu aprobare de la Biroul DOI, de la *ea*? Și de la Consiliul Culturii?

— Și ce? Din cînd în cînd se dă *încolonarea* la intelectuali; cam o dată la douăzeci de ani. Au căzut ca fazanii.

Domnule, de-un cinism!… Se uita în ochii noștri și ne lua cu *fermitatea revoluționară*. Nu l-aș împușca, dacă aș avea ocazia; cu lama, cu lama! Culmea e că nu exista nici o acuzație, nimic! Ca Tamara Corvin la *Manole*. *Abateri grave*, atît… Abateri grave! Să semnezi o adeziune ca prostul, fraieri cu carte; muncitori de ce n-au intrat? Elitism, dracu știe… La spălat veceuri, fabrica de capace! *Arbeit macht frei!* Și scoși, pe deasupra, cu cărți cu tot de prin biblioteci, din Academie, institute de cercetare, i-au ras.

Cu lama, pe cuvînt dacă mint! Doamne, puțin mi-a lipsit să intru și eu… De pe o zi pe alta, nu mai exiști. Abateri grave, ca acum două mii de ani cu Ovidiu: error, hybris, păcatul capital, după care excomunicarea și călcatu-n picioare; exilări – mai puțin!…

— La Văcărești ai fost?

— Nu, am auzit că bagă buldozerul.

— L-au și băgat, du-te pe-acolo să vezi. Îți vine să plîngi.

De ce naiba nu m-am cărat, c-am putut! Citeam acum despre asta la Roma, capitala Italiei, c-un capuccino în față și-un kent… Ce ticălos, ce jeg ticălos! Acum or să stea numai cu ochii pe noi, planul meu devenea mult mai greu, mulți se gîndesc s-o întindă. Aud că-i bolnav… Doamne, poate faci o minune!

Am fost și la Văcărești, am fost peste tot. Buldozere în mînăstire, vandali, nu i-au mai lăsat nici să scoată sfinții de pe pereți. O mie șapte sute și nu știu cît, Mavrocordat… Domnule, stau și mă uit, trebuie să ai un curaj nebun sau să fii un asshole perfect, ca să te iei de biserici! Și patrimoniu, dar să nu-ți pese de ce s-ar putea întîmpla pe lumea cealaltă, că-ți pui și problema, ai de unde să știi?, totuși… Nu? Că omul se uită și blestemă, dar și dacă nu, e păcat, mă, bîlbîitule, mă, asta te-ajunge! Am fost, turla căzută, izbeau cu lama în zid. Ploaie măruntă, noroi, praf, militari uzi, securiști, troglodiți, cred că-și făceau cruce cu limba și se năpusteau în pereți; dădeau hybrisul pe Cizmar, treaba lui… Și-n timpul ăsta, o lume întreagă care se uită și tace. Și preoțimea la fel! Patriarhie, mitropoliți, nici un murmur, nimic! Ăsta-i colaboraționismul ecleziastic: dă Doamne să scap cu biserica mea!…

Îmi țineam aparatul sub balon și trăgeam cîte-o poză, cînd nu mă vedeau. Eram ud pe mine de frică, le am în sertar. Am scos și-o bucată de prapur din glod, s-au prezentat imediat: ce-ai acolo? M-au lăsat ca s-o iau… Foarte greu o să-mi fie cu ce am de gînd, foarte greu. Nici nu știu ce-am să fac.

MAGDA

ȘI CE-I CU NUMĂRUL ĂSTA PE SPATE?!... Păi, nu ți-am spus de o sută de ori? Parcă era diliman.

Știi cum e... Deschizi o carte și ți se pare că-i încîlcită. Dar pe urmă, vezi că te-ajută. Ai un semn aici, un indiciu acolo, îți mai aduci aminte de ceva, faci legătura, pui creierașul și te scoți. Cîteodată-i super! Te ajuți singură, totu-i, îți spun, ține ochii deschiși; nu se poate, totdeauna există o ieșire. Mai și pierzi, asta intră în preț, mai plătești și tu, tre' să dai, n-ai s-aștepți o viață ca proasta, cu ochii pe sus, poate zboară și pică ceva. În afară de găinați, nu prea pică. Am văzut și eu, nu-i cum pare... Mai cedezi, mai renunți, asta e. Dar cum l-ai filat pe noroc, că ăsta umblă matol, i-ai și băgat mîna-n păr! Toată lumea face la fel.

De ce nu-nțelege, i-am spus cu frumosul, măi Dejane, lasă-mă, naibii, să plec! Ce-ai crezut, c-am venit să-mi fac o carieră de fată la bar, aici în Mistrovița? Ce dracu, am Școala Germană la București!... Cît să stau? A fost ceva pasager, ai fost domn, sărumîna, dar mă duc să fac o treabă și eu. Cînd să mă duc, cînd oi face și eu douășcinci, ca Paula asta? Ce Dumnezeu!... Fată la bar am ajuns?

Era nervoasă, c-o lăsase moldoveanca fără mărcuțe. Te milostivești, o ajuți și după aia tremuri că poate-ți dă țeapă. Toți banii pe care-i strînsese; avea de luat și cadouri.

Sîrbul însă, înnebunit, pe el îl interesa de ce așa dintr-odată. Cu ce-a greșit el? I-a mărit și salariul… L-ai mărit, că dacă nu-l măreai, nu stăteam. Ce-i cu tatuajul ăsta pe umăr? Asta-i bună, iar te-a găsit!

— Un semn electoral, nu ți-am spus?

— De le ce?

— De la un Partid, de la ce! Eram la Partid.

— Ce Partid? Așa-i la România? Vă scrie pe spate, ca-n lagăr?

— Da. Numerarul.

— Vă ștampilează pe umăr?

— Da.

Îl văzuse și-l răsvăzuse, dar tot întreba cînd simțea că îi scapă. De-o săptămînă, de cînd îi ceruse fata să-i facă totalul, nu era om. Nu era prima dată, începuse s-o înghesuie și-n sufragerie, de-acum. O pîndea cînd intra cu aspiratorul – trei sute în plus la leafă, da-i ceruse și curățenia, n-a obiectat; lasă, își spunea Magda, încercînd să nu se gîndească prea mult, trei sutici, știe cineva ce fac eu la sîrbi? Plătește în mărci; cine-i curios: am lucrat la un centru din ăla, de consultanță. Ce știu ei acasă cum adun eu bănuțul? Nu mi-ar plăcea și mie să fac un ban-grămadă și-n București, spune-mi cum! De numărul meu dădea el în foc…

Intra cu aspiratorul și asculta; dincolo de perete, aia bolnavă în pat, cu televizorul deschis. Pesemne că și el își ținea răsuflarea. Cînd se porneau aparatele, își lua curaj și intra. Ești soni, îi făcea ea semne cu mîna la cap, Herta nu-i surdă! Dar n-avea cum să audă, mergea și televizorul și *Moullinex*-ul. Știa și el, de aceea venea în vîrful picioarelor și o prindea pe după burtică. Se trăgea, îl plesnea, după care se lăsa cu genunchiul pe canapea ca să aspire prin colțuri. Îi simțea imediat mîna pe dedesubt și sărea înapoi. Zăpăcit, cu labele lui mari de poloist

bălmăjite prin aer, sîrbul aștepta să fie trimis la toți dracii. Farmecul ei principal, atunci cînd deschidea gura, erau dinții din față încălecați puțintel, avea nu știu ce… Îl împingea într-o parte, amenințîndu-l cu degetul sau îi făcea la obraz și se apleca cu picioarele strînse ca să dea și sub pat. Krajlovici, buluc peste ea, grămadă, la risc! Dacă intra atunci aia, din dormitor, nu dădea peste ei? Era un fel de hîrîială riscantă, îl lăsa fără aer, înecat, dar îi plăcea să-l ațîțe. Însă nimic, mai mult – niciodată. Niciodată, aici! Cel mult, o pupa. Într-un tîrziu, mă rog, îl lăsa s-o sărute – Doamne, parcă era sărit de pe fix! – și se trăgea lîngă ușă, ca, dacă deschide nemțoaica, să-i lovească în spate, să apuce să sară.

Doamne ferește, uite și tu! O apucase de mîini, de parcă voia să i se cațere-n spate și-i înfuleca tatuajul în disperare, cu toată gura pe el! Așa ceva n-am văzut!… Numai vînătăi lasă. Nu-i plăcu treaba asta deloc. Da’ cine crezi c-am ajuns? Se zbătu și ieși de sub el; ăla nimic, ca ventuza. Ei, drăcia dracului! Încetezi sau nu încetezi? Stinse aspiratorul. Dincolo, la Herta, tot liniște, asculta cotoroanța… Ai văzut? Ce ți-am spus?!

Nu, dar azi chiar nu avea vreo chemare. Cînd ai de plecat undeva, nu-ți stă capul la asta și totul de la cap vine, ce dispoziție ai. Măi Dejane, ce naiba, fii om de-nțeles, am stat prea destul, cît să stau!… M-aștepta fata aia, i-am dat și o grămadă de bani. Avea pe nu știu cine la Iași, făcea rost de vize; maică-sa lucra la Mișcare, în gară. Hai fată-n Austria, ți-ajunge, e criză acolo de fete la bar. Austria, complet altceva, alt sistem! La sîrbi nu-i de stat mai mult de doi ani. Și pe urmă, ce ți-e Germania, dacă ești în Austria! Asta m-a tentat, spun cinstit, mi-a fost și milă de el, dar m-am gîndit la Marian, poate ne strîngem cumva…

— Ce tot stai și te frăsui? Vrei să îmbătrînești în Mistrovița asta, o gaură!

Știu eu?... De unde vize la Iași? Și chiar dacă nu, mai schimbi locul, altfel te plafonezi. De fapt, care-i chestia: s-a băgat dansatoare la Saraevo, nu știu pe unde. Asta, ce spune ea... I-au luat turcii ăia actele și poșeta și marș la produs! Numai cînd mă gîndesc, mi se face pielea găinii. Să stai închisă într-un pod, nemîncată, fără haine pe tine și să-ți aducă toți turcaleții! Patru luni de zile, zice, nu s-a uitat decît în tavan, n-a văzut soarele decît prin lucarnă. Bani, nu prea, c-o scoteau datoare tot timpul. Să pleci de la tine, din Iași, o fată ca lumea, și poftim ce se-ntîmplă! Dar aduceau, cică, și fetițe de doișpe, virgine!... Ferească-ne Sfîntul, s-a îndurat și a scos-o un client peste geam. Noaptea, desculță, fără acte, nici bani – înapoi la Mistrovița, că am eu o verișoară acolo, pe Magda! Verișoară, adică... Da' de unde știu eu? Cine știe ce-a făcut pe unde-a umblat? Mă tem de țeapă, că, uite, n-are două mii pentru alt pașaport și fără acte cum pleci? Acuma, că-i cer ăștia mărci, o cred; dacă te văd străină pe-aici, îți iau pielea. Cui să te plîngi; n-ai actul, nu ieși, du-te și mă reclamă! Le dai două mii și-i împart între ei, javrele. Poate are și-o boală. I-am dat, ce să fac? Am să mă țin de capul ei, o să văd... Da' tu n-ai știut unde te bagi și cu cine? Și de ce n-ai tu bani, ceva tot primeai, cum n-ai bani?

Noroc cu Dejan, pe cuvînt, m-a ferit de chestii din astea. Nici n-am știut ce-aș fi putut să pățesc. Dar, nebun de legat!

De cînd i-a spus că voia lichidarea și pleacă, parcă i s-a strîmbat un arc înăuntru, o dăduse pe spirt. Și cel mai rău era că trecea de la ursuzenie la suplicații, nici nu știai cum să-l iei. În bar, hachițos; i se făcea din senin, pe urmă venea cu roaga la ea.

— Mai vrei să-ți pun ceva la salariu?

— Nu vreau nimic, fii serios.

— Atunci de ce, că-s bătrîn?

— Ești prost, nu bătrîn. Am lăsat în România unul de

aproape cinzeci și-l iubesc și-n ziua de azi. Cum bătrîn, tu bătrîn, ești foarte drăguț! Crezi că altfel stăteam în cîrciuma asta?

Se uita la ea ca un cîine bătut și-și pocnea degetele. Venise cu portocale, nu-i trecea prin minte nimic cu ce s-o rețină.

— Mă omor și dau foc.

— Dejane, nu pot, uite la mine, m-am îngrășat. Uite ce mîini am, arăt ca dracu, vreau să plec undeva, am o șansă.

Ce crezi că face? Apare cu o cutie meseriașă de *Palmolive*, aproape un kil. M-ai văzut tu pe mine că mă dau cu *Palmolive*, ești nebun? Toate cremele de-aici sînt șmecherite, nimic nu-i curat. Vreau în Austria, Krajlovici, tu nu înțelegi?! Mă tîmpesc în satul ăsta! Am crezut că-i plesnește ceva. Bine, zic, mai stau o săptămînă, e bine?

— O săptămînă! Te rog!

Era fericit. Ți-e și milă… După două zile, ies dimineața și-i văd nemțoaica-n capot. Bolnavă, bolnavă, dar cu ochiul pe noi. Se uita la mine ca la otravă. Cu telegrama în mînă: *Bunica grav*… de la Jeni, știam ce înseamnă. Dar veche de-o zi, o primise de ieri, nesimțitul, și tăcuse de teamă că plec… Ai văzut? Paula, unde ești, ia două mii de mărci și fuga la tren!

După plecarea Magdei, sîrbul Dejan Krajlovici a dat clienții afară, amenințînd că are un foc de făcut. Dar n-a mai avut timp, s-a îmbătat conștiincios, într-un ceas era lemn. Pe urmă, a deschis ușa cu piciorul și a ieșit în parcaj. Dezbrăcat de cămașă și dalmațian de la jumătate în sus. Își trîntise pe piept niște buline mari de cremă verzuie. Palmolivă, din aia. Unele se întinseseră de ce s-a atins, dar nu-l supărau. Herta îl privea din dormitor, de la geam, nu zicea nici aia nimic. A stat, s-a gîndit, pe urmă a deschis un acordeon imaginar, mititel, și a început să-și cînte ceva ce i se-auzea doar în creier. L-ai fi putut vedea în parcajul pustiu, cu spîrcurile alea pe el, se apleca, desfăcea

burduful închipuit și strîngea ochii cu capul pe spate. Nu după mult, a început să strănute; seara-i răcoare. De cîteva ori; le scotea din rărunchi, lăsîndu-se scuturat din toată ființa. Nevastă-sa nu i-a spus nici noroc, nici mai pune pe tine ceva, se uita cum se rupe în două. A strănutat așa de vreo opt, nouă ori. Pentru că strănutul e orgasmic, nu-l potolești niciodată cu o singură descărcare. E feminin.

PETRU

N-O MAI LUNGESC… SOLDATUL DE PE TROTUARUL OPUS, băiat de la țară, a fost tulburat de un damf problematic de gaz. Pompează maestrul…, îi veni gîndul lămuritor și se înălță pe vîrfuri ca să-și confirme că e lumină-n garaj. Desigur. La ploaie, mirosurile se tîrăsc pe asfalt și se iau pe bocanci. Aveau să mai treacă greu șapte luni, înainte să se întoarcă în Gușoeni, de unde era, să spargă magazinul sătesc și s-o violeze pe bunica lui Gabi. Dar, deocamdată n-avea de unde să știe ce-i era hărăzit și, oricum, e o altă poveste ce pîlpîia în mintea lui Petru Șesan, nu-i treaba noastră aici.

— *Good morning, sir.*

— *Good morning…*

Dacia avea instalație de gaz; comutai pe benzină: mergeai pe benzină. Uneori, cînd găsea. De obicei, trecea pe butan și o ținea pe butan, scăpase de cozi. Era și mai ieftin și, dacă aveai o relație, ți-l aducea și acasă. Cu o butelie mergi două sute de kilometri ca popa! Mai dificil cu descărcatul în rezervor, dai la ștangă. Acestei istovitoare îndeletniciri i se dedica dramaturgul, pe această umedă vreme. Făcea treaba-n garaj, dintr-un explicabil sentiment de jenă colocativă; nu-i bine să vezi un artist de aproape, intimitatea acestuia și servituțile zilnice pot induce dezamăgiri. Deși avea vecini care-l deconspirau imediat, prin olfacție; nu trecuseră nici zece minute de cînd doamna

Mitache trîntise fereastra:

— O să sărim naibii-n aer, odată!

Era nevasta unuia de la Industria Grea și din cînd în cînd ținea să se lase în voce. Nu i-a răspuns, ca și cum n-ar fi fost în garaj. Lăsase ușa întredeschisă, atît cît să nu fie văzut, dar nici spre acumulare de noxe. Probabil că, volatil, gazul urcase și la parter, de-a izbit aia geamul. Pompa moderat, așa cum urci scara, n-o iei în piept că te rupe de șale. Ce să mai spun c-a trebuit să coboare două butelii, pînă jos, la subsol! Cu liftul, dar tot hămălești. Cîrca asta i-a nenorocit și mijlocul, la Competrol, mai demult, cînd lucra; dacă n-a făcut mii de scări, nu făcuse nici una! Acum, te mai descurci; cu zece lei la șofer, dădea telefon și le-avea. Numai că nu poți lăsa nimic în garaj, se fură ca dracu. Mașina-i mai greu de scos, dar o butelie ce-i?

— *Hello, Bill. How are you today?*

— How are you today…

Îmi dădea pauză ca să spun după ea, după care tot banda, ca să-mi arate că-s metec și știe că mai am de umblat la accent: *Hello, Bill. How are you today?*

— *Fine, thanks. Beautiful day!*

— Fine, thanks. Beautiful day! ziceam după ea. Aveam casetofonul pornit.

— *Fine, thanks. Beautiful day!*

— *Good for business…*

Dădea la manetă cu un aer distins – oricînd bagă cineva ochiul și te vede ce faci. Instalație italiană, Roma; o Reuniune de Proză. Costă, sigur, ce să faci, dai un ban, dar ai ce pune-n motor. Noaptea, dacă vrei, poți să scrii, nu să faci coada la Peco. Asta-i viața, italianul bagă butan de la stație, tu aici dai la ștangă, noroc cu garajul. Avea însă gata memoriul, mai erau de adunat semnăturile; numai gaz trebuia pentru fîțîială și răzvrătire, un pic… Transvazarea se făcea cu o bară dichisită,

material bun, de vreun metru treizeci. O țineai vertical, în timp ce propteai pompa cu talpa. După aia, înainte-înapoi, pînă înțepeneai de la sine. Aluminiul lasă un fel de negreață și pe mîinile lui, din care ieșiseră *Chemare*, *Drumuri în Iarbă*, *Celula*, ieșise *Manole*, se aduna o mîzgă jegoasă ce intra și în piele, n-o mai scotea nimeni decît cu detergentul de rufe. În ultima vreme găsise niște mănuși desperecheate, dar era cam tot aia. Ce nebunie, pînă s-a văzut cu bidonul acasă!... *Serbatoio*, îi veni în memorie, *fucking serbatoio*. Spune și tu, cu fierătania aia în Fiumicino, se uitau la rezervorul acela ca la o bombă valahă! Scriitorii italieni care conduseseră delegația aveau un aer serviabil, dar cu atît mai jenant. Îți spun, un dezastru! Mai dau zece pompe și gata...

În sfîrșit, era la volan. La cît gaz băgase, îi ajungea și pentru o mie de semnături. Încetini la semafor și se șterse pe față; ploua cu găleata și-l murase binișor pînă și-a pus ștergătoarele. Se grăbise, ieșise fără. Americanca pronunța calm și el îngîna după ea, cu ochii pe sus. Balcoanele Colentinei.

— Excuse me, sir. Is this the Museum of Modern Art?

Al lui Băran fusese închis cu sticlă și, cînd i-a pus Ceaușescu să le desfacă, a rămas văruiala albastră cu care dăduse în interior, pe perete. Acum căuta un balcon siniliu. Ăla nu, ăla nu, uite ăla!

— *No. This is the Space Building.*

Cinci ani la Paris, undeva, ar fi suficient... După aia, New York, Broadway, acolo e Teatrul! Sigur că ajungi cîteodată bătrîn dacă te obișnuiești cu pușcăria de-aici, dar cincizeci și trei nu-i încă o vîrstă.

— This is the Space Building.

Costică Băran era într-un trening din două culori; probabil scria și el la ora aceea.

— Ai făcut? Dă să văd.

— Vreți o prăjitură de casă, domnu Șesan? veni să-l întrebe soția.

— Nu cred, mulțumesc, nu vă deranjați…

Băran și-a pus ochelarii, dar ajunseseră și ăștia prea slabi. Tot cu mîna la un kilometru citea. După ce isprăvi, rămase cu ochii plecați.

— N-am putea schimba aici: *cu intenția de a nesocoti Indicațiile* în *ignorarea unor indicații*, sau așa ceva, *desconsiderarea*… „Intenția“ mi se pare cam dur.

— Acuma ce facem, iar o luăm de la capăt? N-au trecut cinci luni cu stilistica?… Cît s-o mai frecăm! Și-avem și semnăturile alea, jos.

Cinci luni – un protest nenorocit; că-i prea lung, că-i prea scurt, că-i prea drastic, să-l mai vedem, nu știu ce!… Polonezii, în timpul ăsta, pun mîna pe par; stilistica și diplomația… Băran se întoarse iar spre hîrtie, deși îi citise pe toți: P. Șesan, I. Băițan, A. Dîrdală. Clătină din cap îndoielnic, ceea ce-l făcu pe celălalt să intervină grăbit.

— Tragem într-unul mai mic ca să dăm șah la rege. N-o să aibă ce face, o schimbă pe aia și ne dă drumul la cărți. Vorbesc în principiu…

— Dar nici nu poți să zici c-a avut intenția să-i nesocotească indicațiile… Tamara!

— Și ce te aia pe tine? Plîngi la mormînt străin? Tu îi scrii lui Ceaușescu; treaba lor, e majoră!

Băran umbla cu mîna pe masă, în timp ce citea a doua oară, ca să cîștige timp. Ar fi refuzat, îl vedeam, dar nu știa cum. Strîmbă din buze a zădărnicie, clătină din cap, învîrti pixul și apoi semnă sub Dîrdală cu un aer martir.

— Și crezi că-ți dă drumul? Or să ne belească pe toți.

— Fii serios.

— Ai să vezi…

Greu s-aduni semnături, în cinci luni semnaseră trei. Nu e momentul, s-o arătăm și lui Leahu, vechea poveste… Cinci luni! În timpul ăsta, dacă voia, Securitatea ar fi avut tot răgazul să intre pe fir; bineînțeles că era prevenită. Cineva tot turna… Dar, nimic! Liniște. Îi lăsau. Sîcîit, a pus el mîna și-a scris-o: gata, cine semnează? Hai la semnat!

— Schidu semnează?

— N-am vorbit, ai spus că-i dai tu.

— Neapărat în seara asta?… Benzină, ai?

— Am tot.

Pînă a reușit să pună iar ștergătoarele, l-a udat cum a fost. Băran nu spunea nimic, stătea în ușa blocului și se uita la grătarul pentru noroi. Cînd se urcă la volan și avu reflexul să-și înfigă oglinda, Petru își dădu seama c-o uitase nedemontată; ar fi putut să i-o salte. Hai c-am avut noroc, își spuse, și demară bucuros.

— Nu miroase a gaz? se neliniști colegul.

— Sînt pe gaz.

— Și-i mai bine?

— Da.

— Nu-i periculos?

— Nu.

Beznă ca la cinema, nici un bec, nici o reclamă, întuneric vîscos, ploaie, îi depăși un autobuz și-l luminară din spate: *Vehicol pe metanol*, avea scris. Bravo, băieți, genial! În dreapta, o benzinărie închisă și o coadă de vreo cincizeci de mașini lăsate la așteptat.

— Dacă s-ar găsi și mîncare, ar fi ca pe timpul războiului…

Ca tot românul, nu răbda mult fără să pară isteț. Băran era ofticat că semnase; oricum, coada la mîncare se afla în cu totul alt loc, aici era la benzină. Dacă l-ar fi auzit Ceaușescu, ce zicea ăla? Unde-i atașamentul? Numai de criticat sînteți buni;

constructiv, ceva – ciuciu! Observă casetofonul și întoarse butonul. *Paulo, I'm nervous*, se auzi imediat.

— Paulo, I'm nervous, m-am străduit cu accent.

— *Paulo, I'm nervous.*

— *Why?*

— Ce naiba-i asta? mă privi uluit.

— Engleză. New English 900…

— Și-ți pui în mașină?

— Îmi pun peste tot.

— Zău? Te-ai apucat de engleză…

— Da.

— Canada? Te bate vreun gînd?

— Ești neserios.

— Cît ai dat pe ea?

— Destul.

— Să-mi dai și mie, spuse încet, după un moment de gîndire, uitîndu-se afară, unde nu era nimic de văzut. Toată lumea ar vrea să se care…

— *I'm always nervous in school.*

O ascultam amîndoi, nu mai repetam, eram atent la gropane.

— Și ai aprobare? întrebă după asta, ca să destindă puțin atmosfera.

— Ce aprobare?

— Aprobare de gaz.

— Da' ce-mi trebuie?

— Eu știu? Aragazul nu-i pentru mers, aragazu-i pentru gătit; oamenii muncii îngheață în case, îi mai lași și flămînzi…

Glumă, glumă, dar îl luă puțin grija. Dacă-mi cer ăștia și n-am? Ajunse la Schidu destul de apatic. Acesta îi primi suveran, în haină de casă și eșarfa căzută neglijent, ca la Wagner. Și cu privirea aia intersectată. *Cum poți întoarce tu ochiul, poate*

numai cameleonul. Petre Spînu. Scriitorii importanți încearcă oglinda mai des, nefiind extrem de siguri de părerea comună în ce îi privește.

— Stai mă, stai puțin, făcu imediat ce-și luă ochii de pe memoriu. Lîngă Dîrdală?! Cum să semnez eu lîngă… Dîrdală?!

— Dar noi cum?

— Voi, treaba voastră, dar eu nu pot, dragii moșului, ăsta-i securist, se vede pe el, există o decență!

— Nu contează Dîrdală, contează la număr, să vadă că-s mulți.

— Nu știu, nu te supăra, eu lîngă Dîrdală nu pot. N-am decăzut chiar așa.

— Măi Valerică, e vorba despre cenzură, mîine intră altul în moară. Ce contează Dîrdală!

— Uite că pentru mine contează! Pe Eminescu l-au terminat cu invidia lui Macedonski și gașca lui Alecsandri, pe Arghezi la fel! Noi ne batem cu niște căcați. Călcăm în căcați și-n microbi! Nu se poate!

Ne-a oferit o criză de indignare destul de tușantă.

— Numai tăntălăi, păduchi, *pulex iritans*!… Și nici nu mi se pare o chestie: Tamara Corvin, o bețivă! Dacă facem o treabă, hai, bre, să facem o treabă ca lumea, ce-o tot lugu-lugu!

— Nu poți să-l iei la spurcat direct pe Nea Nicu… observă Băran cu bun-simț.

— N-am spus asta, dar nici așa! Ratăm un moment care poate să vină, Doamne ajută, mai bine n-o facem.

— Valerică, ai promis că semnezi.

— Cui?

— Lui.

— Fără Dîrdală!

Și n-a semnat, a întors obrazul și n-a semnat nimic. De Dîrdală-i era, că eram proștii satului… Foarte bine, măcar știm

cu cine defilăm. Pune iar ștergătoarele, scoate oglinda, hai cu uratul la Dragomir.

— Mai ai gaz?

Da' ce, eu nu știu? Sigur că-i turnător! Foarte bine. Dacă știe și Securitatea deja, foarte bine! Tovarășu Dîrdală, cine-s ăia care semnează? Șesan, ăla, ăla și ăla... Și ce vor? Aia și aia! Foarte bine, le dai timp să ia o măsură, să anunțe undeva, să prevină. Poate dau drumul la piesă... Dar, uite că nu. Cu Dîrdală sau fără Dîrdală, te lasă să mergi pînă-n bubă.

De fapt, piesa mă interesa acum mai puțin. Nu era rău c-o opriseră. Ăia de dincolo sînt atenți la imagine, contează ceva. Și talentul, desigur. Cînd ceri azil politic, trebuie să ai pentru ce, ridici mîinile: sînt cenzurat! M-au văzut la Plenară, s-a scris la ziar despre primirea de la Tovarășul, presupun că aveam dosarul cam prost... E bună o piesă oprită.

— Măi Costică, de ce nu le punem jos carnetele de Partid? Nu le-am da noi în bot?

— Ce-ți veni?

L-am văzut că se uită reflex îndărăt.

— Am auzit de unul care l-a dat.

— Scriitor?

— Cine? Nu.

— Lasă-i, mă, în plata lor, aici e la scriitori.

Cînd ne-a văzut la ușă, plouați, Dragomir a înțeles imediat. Am simțit c-ar fi vrut să spună că nu-i acasă, dar n-a avut încotro, ne-a poftit.

— Petruș – îmi spunea la fel ca Stoian – ce-ai făcut? V-ați grăbit.

— Cum adică?

— Cine-a scris tîmpenia asta?

— Eu.

— Nu te cred. Nu vreau să te jignesc, dar ai scris-o pe

genunchi, băiețel.

— Ăsta vorbește cu mine? mă întorc spre Băran.

— Petruș, nu-i compunere, asta nu se lucrează așa.

— Dar cum?

— E o tehnică, se redactează cumva, nu citește nimeni trei pagini. Trebuie strînsă, las-o aici.

— Nu. Destul. Ai zis că faci, de ce n-ai făcut? De cinci luni umblu după fundul tău.

— Vino să vezi ce am acolo pe masă, n-am putut să mă mișc. Las-o aici, în trei zile o fac.

— Nu pot trei zile.

— O zi, poți? Hai că o zi poți, dă-o naibii!

— Și semnăturile?

— Or să semneze din nou.

— Cred că nu, abia i-am prins. E bună, dragă, cum e, o bagatelă, nu vezi că ne lasă și Secu în pace? Un fleac!

— Nu-i chiar așa…

— Ce nu-i așa, îi raportăm stăpînului că sluga e hoață! Am strigat Jos Guvernul?, asta-i bună, ce naiba crezi că facem cu lista asta? Mîrîim nițeluș.

— Mă, am promis, gata, o zi! Las-o aici. Mă ocup eu de ei, cine-a semnat o dată, mai semnează o dată!

Să n-o uit… *Cine semnează o dată, semnează și a doua oară. (FIȘA 34B)*

Desigur, așa cum se poate și intui, ilustrele iscălituri n-au putut fi adunate nicicînd. A doua zi, Dragomir n-a mai fost de găsit. Peste alte patru, a sunat el: scuze, fatalitate, deplasare neprevăzută la Crasna. Poimîine! Poimîine, că joi… Joi, că State se mai gîndește, vrea să cumpănească bine înainte de pas. Pînă marți… Marți, a pierdut-o. Hîrtia nu mai era de găsit și, ce era alarmant, putea să fie sustrasă. *Vom face un altul pe apă în jos…* Niciodată! Peste o săptămînă, mă trezesc cu Băran, ținea mîna

pe sonerie.

— Bătrîne, am venit să-ți spun că m-am șters. Teoretic, m-am șters, te rog să ții cont. Toți dau înapoi și cădem noi ca proștii. Mi-e frică, îți spun cinstit, mă tem, na!

Avea, într-adevăr, aerul sincerității. Te-ai supărat? De ce să mă supăr?

Petru Șesan a umblat bolnav aproape o lună. Nu le-a dat nici un telefon, dar nici n-a primit. Un act de curaj nu trebuie problematizat, e-o greșeală. În afară de asta, fiecare le avea pe-ale lui; eu cum te-nțeleg, tu nu poți? State avea pe țeavă o plachetă de versuri la Albatros. Schidu se muncea să ia Cartea Românească, altul avea nu știu ce la Luceafărul, trebuia să-nțelegi. Dă-l în mă-sa de teatru, nu moare el, scrii tu altul! Cînd oi ajunge la rangă și eu, dac-ajung, mai vedem… Așa s-o fi născut, probabil, și ideea Soluției Individuale, lucru cu mult mai flexibil. Fiecare se aranjează cumva, în cele din urmă; elanurile plurale cad frecvent, amînate. Există ceva funciar, un egoism reumatic care face totdeauna jocul puterii, e chiar ocrotit. Mai așteaptă puțin, stăm o mînă… Și-n afară de asta, nu prea aveau habar ce-i cu piesa, literații rar se citesc între ei. Ori ești scriitor, ori ești cititor, ce atîta!

Singurul care-l întreba care-i situația și ce-a mai făcut, singurul fidel rămăsese… Dîrdală. Nici chiar așa! Era cu misiune… nu-i nimeni prost. A început să-l evite, răspundea în doi peri. Domnule, te simți singur și ca un rahat: vezi că nu poți, n-ai cu cine, nu iese nimic. Te ia o scîrbă de nu mai vrei să auzi, nu mai vrei să-i vezi, vrei să te-nchizi undeva și să stai pe-ntuneric. Uite așa te radicalizezi, dinspre alții! Și Europa Liberă o lăsase cam moartă, degeaba inhalai tot bruiajul. *Meditația*: asta venise la rînd. I-au ras, zice, pentru că se încerca o iluminare, o detașare de lume. De care lume, ce detașare!… Aici să încremenești, mă, unde-ți spun cu frumosul! Vă dau eu

detașări, ar fi promis și Tovarășa, muncitorii de ce n-au intrat? Cine vă credeți, ia să vă detașăm noi în uzină, și-așa v-ați puit cît nu trebuie! A desființat Institutul de Pedagogie, de Matematică, tot. Culmea e că la început erau băgați și băieți de la Secu. Cred că treaba cu Guvernul Mondial al lui Maharishi i-a deranjat, dracu știe, i-au ras. Mare noroc am avut…

Încet, încet, reveni la respirațiile și la concentrările lui, dar din casă nu prea ieșea. Nici chef de scris, muncea în secret la *Celula*. Nu-i o plăcere să începi o carte din nou, dar încerca să se țină. Condiția de a-ți impune a nara subversiv e ca o gripă, o stare de disconfort cu termometrul în gură. Nici nu mori, dar nici bine nu ești. După atîta obișnuință cu tavanul prea jos, degeaba îți spui gata, freedom, că nu mai ai bucuria cuvîntului, șovăi. Inhibițiile or fi dobîndite, sînt poate vechi, dar te trezești cu ele pietrificate, definitive, nu-ți vine să crezi. Un agent literar, dacă ai…

La teatru nu, dar la film mai intra; se nimerea cîte-un Tarkovski, un Sukșin, ba chiar și de-ai noștri. Filme oprite, ce să te mai miri și de cărți!… Eugenia își luase un player, era un circuit întreg de casete prin București, underground, normal, dar mai aflai ce se-ntîmplă prin lume, cum stai. Schimba, împrumuta, ea știa ce făcea, odată se trezea cu un apel codificat: te rog să cumperi niște săpun… (Adică, am o casetă, vino diseară.) Îmi închipui ce se cruceau ăia care ne ascultau telefonul, de cît ne spălam!

Fără să vrei, ajungi radical. Doamne, ce le-aș trînti carnetul pe masă, dar te dau ăștia afară din Partid și te calcă-n picioare! *Dumnezeu se scrie cu literă mică, Partid cu majusculă… (FIȘA 104)* Și chestia cu Europa îl mîhnea mai mult ca orice, îl uitaseră. Li se rupe la toți, îți spun, dacă nu-i rost de-un scandal, li se rupe. Dar cum să faci gît?

— Paulo, I'm nervous.

— Eugenia, adu-mi niște săpun…

A încuiat-o pe Bubu în casă și a venit într-o fugă. Ce e? Trecuse cam o lună și ceva de la povestea cu semnăturile. Radioul mergea, au lăsat dușul să curgă și s-au retras în baie; în baie nu te pot asculta.

— Jeni, m-am săturat, îi scriu lui Ceaușescu. Scriu singur!

— Doamne ferește!

— Prin Europa Liberă. Nu te teme, un grup de studenți…

Se uita la mine înspăimîntată.

— L-au arestat pe Gheorghe Borda.

— Vorbești serios?

— Pentru un jurnal, scria un jurnal.

Se descurcă, m-am gîndit imediat, are amici la Paris… Oricum, nu părea o perspectivă prea veselă, dac-au trecut și la asta. Simțeam perfect ce simte un martir. *Mutatis mutandis*. Altă cale nu am. Totuși, sînt Șesan, eu nu-s Borda, o să le fie cam greu să-și prindă mîna cu mine. Mai sar ăia de la Amnesty, Europa Liberă, Radio France, Vocea Americii, Reagan, nu-și bat ei cuie-n talpă, așa mă gîndesc. Poate nici n-ar fi rău să mă aresteze vreo trei săptămîni. Atît că mi-e o silă terifiantă de jeg și păduchi…

— Trebuie să deblochez cumva tăcerea asta; ăia, la radio, nu dau decît despre transcendentali. Am un Consul, de bine, de rău, dar nu pot să trec pe curat, e înregistrată la miliție, mă prind după litere. Poate-mi faci rost de alta, are lumea uitate prin pod, nedeclarate, mașini de scris vechi. Aș avea nevoie de două…

Săraca femeie, tremura sufletu-n ea, dar a făcut pe dracu-n patru și i-a adus: una a Aurorei, de geogra, Aurora Boroianu, și alta – o vechitură –, de la o casă parohială de undeva. Popii ei. Petru a fost extrem de mișcat; cine face asta în ziua de azi, cine riscă?

— Te iubesc, Jeni!

A sărutat-o cu entuziasm, lucru care a și speriat-o de-a binelea, era ca un fel de adio. Minunată femeie.

— Mă duc la biserică.

— Acuma, te duci?

— Mă duc să mă rog.

— Bine, ai grijă. Nu sta prea mult, ai copilul în casă.

Mai bine la biserică, decît nu știu pe unde. Mașina popească, un Underwood, cam stricată, dar bătea cît de cît. Era de presupus că avea deformări și în litere. Îi veni ideea să ia puțin cu pila și caracterele Aurorei. Perfect, le privi mulțumit. O pagină, suficient; ăia, dac-o primeau, știau care-i chestia. O pagină dură: un grup de studenți revoltați din cauza cenzurii române… este insuportabil… Meditația Transcendentală, Cîntarea României, capodopere care zac batjocorite, scriitorul român – un iobag. Partidul e în toate etc. Un grup de Cîntăreți ai României.

Bătu zece cópii, cîte cinci pe fiecare mașină. Plicuri timbrate, adresa Europei scrisă de mînă cu litere chinuite expre, cu majuscule.

În seara aceea, a scos-o cu Bubu la circ. Trebuia să-l vadă lumea în public – vrei alibi, așa faci. Ce nesăbuință, se gîndea, poate chem catastrofa și ar mai fi timp s-o opresc! Și timpul tăcea și trecea peste puterile lui resemnate, o indolență anxioasă lua chipul soartei. Elefanți nu aveau, dar lumea rîdea; se spune că circul nu-i circ fără pachiderme și clovni; clovnii buni. Clovni avem. Te aștepți doar la rău și nu prea ai chef de distracție, dar cînd ții în brațe o gîgîlice ca asta și cînd o simți că se scutură toată de rîs, te topești, nu ești om! Se melancolizase, avea aerul unui deportat care se pregătește pentru Siberia. Cînd a fost gata, le-a dus cu mașina acasă. Mă întorc pe la zece jumate…

Bun, plicurile în buzunarul de la raglan. Acuma, unde le duci? Primul gînd – gara. Porni automobilul, dar înainte s-a pus în genunchi și s-a uitat dedesubt. Vreo bombă, ceva, poate că se prinseseră, mai bine verifici. Nimic suspect – bun, hai la trenul de München. Lume care se foia pe peron, precis că jumătate erau securiști; ori dai peste unul din ăștia, ori peste unul fricos, și-i tot aia. A ezitat, ceva în intuiția lui striga „Nu“, s-a păzit. Altă alternativă nu mai era, decît să le pună la poștă. Dar nu la un loc, căci dacă apucă vreuna, le apucă pe toate. Deci, una în cutia din gară…

S-a urcat în Dacie și le-a risipit prin cartiere, uitîndu-se în toate direcțiile, ca-n filmele cu ilegaliști. În beznă nu-i deloc simplu. Gaz mai avea, după trei ceasuri bîjbîia pe undeva mai sus de aeroport, pe la Baloteşti sau cum îi spune acolo. Trei ore de crispare și spaimă, dar isprăvise: făcuse zece cutii. Avea uscat în gură, jiglerul se înecase, abia s-a tîrît pînă la piața Berceni. Acasă, nu mai avea curaj deocamdată. Ținea lipită privirea de retrovizoare, dar în urmă totul părea liniștit. Ai făcut vreodată o treabă ca asta? nu-i joacă…

Bine cel puțin că era întuneric. Blocul Eugeniei la fel, mohorît. Coborî și scoase ștergătoarele, pe urmă oglinda. Își dădu seama că stătea într-o baltă, în clipa în care simți rece și ud pe la ramă. Intră în hol, ușa liftului se căsca într-un mod cu totul respingător. O cocină. Apăsă pe opt și începu să aștepte. Nimic. Înfundă iar butonul, zgîlțîi, trase de uși. Stricat… Ieși, trînti și dădu peste un ghiuj în pijama, un nemernic. Petru tresări violent: m-au luat! Ăla ieșise din casă și se uita fix la el.

— Derbedeilor! Te-ai pișat în lift, te-am văzut!

— Ce spuneți? se albi la față maestrul Petru Șesan, membru în Consiliu.

— Intrați aici ca să vă ușurați în lift, nesimțiților!

Cum să te cunoască, dacă la televizor numai Omul! Se uită și

el cum ești încălțat... Nu-și puse mintea, nu era nici momentul, stătea prost și cu timpul. Voia să ajungă mai repede sus, nevăzut, să se ghemuiască-n bîrlog. Apucă hotărît primul etaj din cele opt pe care le avea de răzbit, dar se înmuie pe la patru.

FRATELE PAVEL

AVEA CEVA FĂRĂ NĂDEJDE ÎN EL, NU PUTEAI SĂ-L REPEZI. Un necăjit, l-am tras lîngă foc și din hainele ude ieșea un miros de stătut, ca la oameni săraci. Izul acela de neaerisit luat de la soba lipită cu bălegar de cal și cu lut, mi-am închipuit imediat o cămăruță pitică ca acelea din deal și cu ușa închisă. Ce să-i fac? Cred că nici eu nu miroseam mult mai bine, deși apa puteam s-o-ncălzesc. Mă mîncau niște bube pe spate, îmi ieșiseră de la praf sau curent, nu știu de la ce m-am umplut, poate organismul nu era obișnuit cu transpirația și cu salahoreala, dar mă scărpinam ca mistrețul de gard. Nu reușeam decît să le sparg, atît, se făceau iar la loc. Omul stătea în cojocul lui prăpădit, nu-l scosese, și mă privea amărît, aștepta să încuviințez cumva, măcar să mă scol.

— Îți dau un cojoc, zice.

— Am cojoc.

Își lăsase rabla de tractor în spatele Daciilor. Mașinile mele nici nu se vedeau, erau cocoșate, troian. Ce să te-apuci să dai la zăpadă, trebuie să fii nebun, peste noapte se face la loc. Dar dacă mă îmbolnăveam sau Doamne ferește, ce faci? Cum cobori din creierii munților?

— Vii, părinte?

— N-am voie, fratele meu… Cum te cheamă?

Mi-a spus cum îl cheamă.

— De ce nu cobori în Oești? Este preot.

— Da-i bolnav.

— Eu nu pot, nu-s hirotonit, nu-s nimica, nici călugăr nu sînt.

— O să rămînă păcatul meu.

— Nu.

— Moare, părinte, poate nici n-o mai prindem.

Și ăsta mă lua cu *părinte*, îmi răceam gura. N-am spovedit pe nimeni în viața mea, Doamne ferește, dar se agăța de orice. Aștepta numai să dau o dată din cap.

— De spovedit, poate aproape oricine, dar împărtășania nu.

— Cum spui matale, părinte. Mă tem că nu mai apucă.

Mă uitam la mîinile lui înnegrite de ulei ars; nu-mi venea deloc să mă duc. Și frig, nu înțeleg, de ce eu?... M-a urcat în tractor, pînă la urmă, că te-nnebunește de cap.

— Dă-mi scurta aia din cui!

Și fesul de lînă; Jeni săraca, m-am suit lîngă el cu laptopul. Nu știi niciodată ce mai găsești cînd te-ntorci. E drept că-mi spuneau „părinte“ de la un timp, mai ales cînd a dat iarna și au văzut că nu plec. Urca nu știu care: *săru' mîna părinte*... Fuck off! Ia mai pupă-mă-n ass! Întîi mi-a fost oarecum, dar nu era să mă cert chiar cu toți: treaba ta, mergi sănătos, du-te-n mă-ta! Ce-mi cădea coroana, sau ce? Nu că le-aș fi picat cu tronc dintr-odată; cînd apari într-un loc, lumea întîi te dușmănește și abia pe urmă se interesează ce faci. Totdeauna am avut, ca păduchii, detractori și ironiști complexați, n-am scăpat nici în viața literară, nici în democrația aia scremută. Păi, ce faci cînd vezi că unul cară cu cîrca și mătură rahați de pe jos? Nu-i arăți că ești mai deștept? Dar cînd mă uit la mine, cu barba asta și cu...

Cred că-mi iese iar negul. S-a luat ceva de la rostopască, dar simt că scoate iar capul. N-am mai coborît undeva de trei luni... Cu cititul contorului e mai greu, am lăsat cheia la doamna Popa.

Impozitele și restul le iau ei din bancă, nici nu vreau să-i mai văd. N-am să mor; vrei independență financiară, vrei să scrii, asta e! Strictul necesar, cît îmi trebuie, am. Lemne de foc mai găsesc, am și strîns. Nu răcești, dacă-ți propui nu răcești, oricît ar fi el de ger. Spui „nu răcesc“ și nu răcești, scurt, e o comandă internă, totu-i pe autosugestie.

Tractorul ăla fugea de fund. Mă uitam în jos, hău, numai asta-mi lipsea. Iarna zici că te-au parașutat în Afganistan, așa-i de adîncă zăpada. Nici nu mai recunoști pe unde-ai ieșit; dacă mă încumet cu piciorul, aicea rămîn! Și sălbăticiunile umblă greu, tot m-aștept la vreun urs, mă trezesc noaptea și-ascult, dar, Slavă Domnului, pînă acum merge bine. Avalanșe n-au fost. De auzit, se aude afară cîte ceva, dar urme nu lasă. Am cîine, să se ocupe, de aia-l hrănesc. Dacă n-ar avea obiceiul tîmpit să urle noaptea de ce visează, mi-ar fi mai simpatic. Pripășit de pe la ciobanii din vale, un nemîncat. Mi-am făcut și-un scaun micuț, pe trei bețe, e bun de stat lîngă foc. Se încălzește destul înăuntru, lucrezi; dac-ar ști lumea ce fac, m-ar băga la nebuni.

Nu era o zi foarte veselă, se înnegreau niște nori spre Vînătoarea lui Buteanu, precis, mi-am spus, se pune din nou. Strîngeam din dinți, mă țineam de laptop; nu mai puteam fără și era de la ea. Drumul, așa, o iluzie albă, doar urmele de tractor cînd venise; se ținea după șleauri. Ce mi-a trebuit ca să ies! *Părinte*… m-au găsit ghemuit într-un rînd, mă gîndeam, nu mai știu ce făceam, și-au intrat peste mine. Cred că de-aici le-a venit. Faci, să zicem, orice ca să ai stropul de liniște, tragi și zăvorul. Te canonești în starea asta anaerobă, dar cîștigul e amplu, îți spun. Dacă te-ai băgat, te-ai băgat! *Vii tu spre ceva? Ești adus. (FIȘA 191)* Ființa e foarte greu de purtat, o încredințezi bucuros cui trece pe-alături. Ai tot timpul nevoie de cineva, depinzi și te rogi de un altul. Așa, mă gîndesc, erau inventați și zeii primari, nu numai din teamă. S-a răcit, bate urît: o să ningă.

M-oi putea oare ține, mai rabd? Tot ce-am început cîteodată, gimnastică, engleza, dietă, fumatul, nu le-am dus la nici un fel de sfîrșit. Vreau să trec iarna asta ca lupul, fie ce-o fi! Îmi vine cîteodată să las și să plec, mi-e rușine s-o spun, dar dacă plec, întrerup… Însă, de spovedit pîn-acum, Doamne ferește! La urma urmei, poate oricare.

Și-n clipa cînd mă scuturam de zăpadă pe brațul de cetină –era o ușă gheboasă –, mi-am adus aminte de cartea care-mi stătea pe creier de mai bine de-o lună. Nu a mea, aia de care vorbeam. Dădeam cu mătura pe bocanci: *Neputința*, cu unul care se-nchide în casă și azvîrle cheia pe geam – *Neputința pînă la capăt*, de Chelaru… Încă nu m-a lăsat memoria definitiv, în două, trei zile îmi amintesc tot ce vreau. Nu-i dădusem mare atenție cînd a ieșit, o cărămidă, ar trebui să cer să mi-o caute; dar poate cînd o să fiu mai bine cu nervii. Slavă Domnului că mi-a venit, altfel te sîcîie ca ceva rămas între dinți. Te simți ușurat.

În casă era un abur de gras. Cum am dat cu ochii de femeia din pat, am știut. M-au cărat pîn-aici, fără să-și închipuie că de fapt cedasem unei intuiții obscure; poate de aceea, inconștient, îmi și luasem laptopul. Avusesem tot drumul presimțirea unei istorisiri; nefericita aceea murea, voia să se mărturisească, iar eu, în ușurătate, mă hurducam în tractor ca s-o lipsesc de tot ce trăise. Sau parțial, nu importă, pot pune oricînd de la mine… Trivială profesie, inginerie de indiscreții și deturnări; delatori respectabili, plătiți ca la chiori pentru a calma ispita spre mit a altor naivi de prădat! Totu-i literatură, cum bine a spus.

Era felul de odaie scundă, în care vezi imediat că dorm și gătesc. O plită pe care fierbea ceva unsuros. Scaune desperecheate, revopsite cu verde, un țol, un lighean și un vag desen asudat pe pereți, de rulou. În bună parte frecat cu spatele, sau de vreme, pînă la cenușiu… Copii n-am văzut,

probabil i-au scos. Două bătrîne, atît; s-au ridicat în picioare. Genul de beletristică pe care îl practic mă aduce rar prin locuri ca astea, de aceea am deschis bine ochii. Culcușul femeii – un morman de boarfe clădite, desigur, din fobia răcelii. Poate că făcuse și febră, în orice caz, slăbită cum o vedeam și cu părul lipit, curs pe frunte, m-a țintuit cu neliniște. Și cu o tensiune nefirească, cu încredințarea c-aș fi ultima ființă venită din lume. Am tras ceva și m-am așezat lîngă pat, păstrînd aparatul în poală. Puteam să observ că-l privea stăruitor, ca pe ceva electric adus spre a-i înlesni confesiunea, o invenție asociată cumva medical și de la care nu aștepta decît un surplus de durere. Bărbatul s-a mișcat în spatele meu și mi-a pus la îndemînă pîine și vin, un pahar. Nu i-am mai spus nimic, vedeam că insistă, deși i-am explicat de atîtea ori că nu pot. Le-am făcut semn să iasă și au ieșit cîte unul; mi-au lăsat lumînarea.

Aflat aproape de ea, am tăcut, nu puteam să-mi fac vreo impresie. Biografie, dacă avea, se prezuma dinspre ceilalți. Părinte, mi-a spus, luîndu-mi mîna și chinuindu-se s-o ajungă cu buzele…

Admit că am un pogon de păcate, între acestea lipsa de sațiu pentru întîmplările altora nefiind cel mai mic. Am, poate, chiar abilitatea de-a le stîrni, atunci cînd mă aflu la un loc cu mai mulți, dar povestea cea de pe urmă, păstrată de însuși cel ce se duce, e un lucru prea rar. La mine a fost prima oară, de aceea, măcar de data asta n-o spun… Nu cer nici îngăduința, n-o spun că nu vreau și nici nu-i nevoie! Nu c-ar fi fost nu știu ce, mici mizerii de viață, dar se mărturisea cu atîta ardoare, de parcă eram însuși Arhanghelul Gabriel venit s-o petreacă la cer. Îmi punea dinainte o existență precară, dar cu asemenea grijă, atît de atentă cu ce-a fost al ei, cu atîta speranță, încît m-am simțit ca un șmecher din ăștia, un fucking beneficiar. Îi uzurpam

asistența unui confesor profesionist, cel puțin o cruce de-aș fi adus, dar nici asta. Aveam sentimentul că ce era mărturie, încrederea ei în străinul care eram mă limpezea nu știu cum, crezi ce vrei, te simți emoționat și senin, prin mine trecea tot, se urca neținut, n-am fost decît un mijlocitor norocos. Dar, asta vreau să spun, mișcat cum eram... În timp ce-mi inducea un har străveziu (sic!), așteptînd de la mine, Doamne iartă-mă, ca s-o mîntui, nu mă puteam împiedica să evaluez, ticălosul, cum s-ar putea exploata literar... Dumnezeu să te ierte, i-am spus, ce să-i spun? Am reținut și doi termeni care mi-au plăcut și i-am băgat în computer, cînd m-am suit înapoi pe tractor. Ce să fac? Poate-i urît, dar eu știu?...

Am vrut să mă văd afară cît puteam eu de repede, dar s-a împotrivit omul. Știam că aici am s-ajung. Trebuia împărtășită, nu voiau să înțeleagă nimic, de asta m-au și adus.

— N-am voie la taina asta, numai un preot poate... Dar, uite pîine, uite vin, gîndește-te la Iisus și cuminecă-te singură, nu te gîndi la păcat. Luați și mîncați, a spus Domnul, e trupul... Stătea să moară, grăbită, nu poți să-i spui mai așteaptă. S-au gîndit la Iisus și, spre mulțumirea mea, m-au privit cu recunoștință. Era un gînd simplu, l-au priceput amîndoi.

Probabil că știi ceva în clipa aceea sau ești lăsat să întrevezi, de unde atunci grija pripită, fricoasă, pentru dereticări? Și tata-bătrîn, înainte să se ducă și el... îl terminase diabetul și-l mai scoteau afară, cînd era soare; puneau o pătură-n două și-l lăsau pe băncuță. Vorbea greu, stătea rezemat în baston și se uita la mărul pe care-l blestemase acum cîțiva ani. I s-a părut că-i plin de furnici și face fructe cu viermi, din ăla, vărătec. I-a dat cu motorină, cu ce nu i-a dat!, l-a stropit și cu piatră de vie, degeaba. Furnici, negru! Și merele proaste și toată umbra pe casă! Cînd a venit Buna și l-a văzut stricat pînă sus, că-l cojise doi metri, cît a ajuns și el cu securea, numai că nu i-a zis usca-ți-

s-ar, na!... Un pom, nenorocitul, și el! Cu ce i-a venit la gură, Dunăre l-a făcut, n-a mai apucat să-l și taie. L-a lipit nu știu cu ce, lut, bălegar, ea știa, și încet, încet, i-a ieșit frunza iar. Locul jupit a rămas însă alb cum e osul, iar coaja, de unde s-a luat, a făcut buze groase de lemn. Face mere și-acum... Tot viermănoase.

— Eu l-am pus, eu îl termin!

— Al dracu, tu...!

Îl mai și drăcuia, că era hachițos. Dar cînd s-a dus, s-a îmbolnăvit și ea, tot atunci. Nu numai de durere, tromboflebită. Poate o chema de unde se mutase, căci era insistent. Două zile la rînd, după moarte, l-a găsit, zice, în zori, pe băncuță; mama-bătrînă se scula pe la cinci... Nu te sperii să mori? Stătea pe băncuță, cuminte, în hainele lui negre cu care-l băgaseră-n groapă și se uita înspre casă. Pe urmă dispărea din senin. I-a spus: lasă-mă, du-te, nu mă sminti, am și-așa destule pe cap, n-am dat nici la păsări!, și n-a mai venit. Da-l văzuse acolo, cu ochii ei, nu-i plăcea să vorbească des despre asta. Dacă m-au mințit, mint și eu, așa se aude.

Făcea tot felul de trăsnăi; cînd a pus polata la șopru, exact atîta a făcut-o de sus, cît să poată el trece, și nu era prea înalt. Și la verandă, și la cazan. Nu puteai să nu dai cu capul, oricît te păzeai; cazi în... era să și spun. Sînt prudent, nu-ți voi agresa simțul decenței, cititorul meu grav, care detești desigur, ca mine, trimiterile anatomo-proscrise, cu precădere în pagină...

— Cui îi place; cui nu – să mă pupe!

— Al dracu, tu...!

— Sînt la mine acasă!

N-am luat și eu o sută de streșini în cap!... Venisem să ascundem o cutie de pantofi, am băgat-o în pod, niște foi... Urcasem scărița și dau de aia mică, mă aștepta. Ce faci aici, cum te-ai suit? Măgdăleana – știrbeana, într-o dispoziție acut

maritală, voia să ne însurăm.

— Sînt bătrîn, băbuțo.

— Nu.

— Nu ne lasă Jeni.

— O mințim și nu-i spunem.

Jeni ciumpăvea la vița din curte, iar tata-bătrîn dădea cu bastonul sub masă și striga neputincios: ne, ne, ne, ne!... Vorbea greu; diabet, atac cerebral, dar îl enerva că nu putea el rări și ea tăia ca la ceapă, nu de la nod; și te consumi, natural. Știa că se duce, măcar via să fie cîrnită ca lumea.

M-am apucat să pun ciment pe cărarea spre casă. Mai făcusem betoane.

Cît am stat, nici o oră; am plecat dimineața și cînd am venit, gata, seară! Se învîrte prea repede pietroiul ăsta de dedesubt, ziua-i prea scurtă, anul prea mic. Nici nu ieși bine din postul Crăciunului, și-ai și dat în Paști... Omul își trăgea rablamentul cu spatele, încet, pînă-n drum; n-avea unde să-ntoarcă. Nu-i trebuia să-l ghidez, n-a vrut, dacă era ceva, se oprea în nămeți. Cîinele mi-a ieșit înainte la gura tunelului și mi se învîrtea la picioare; ce ai, mă? Începusem să urc. Aveam laptopul în dreapta și în cealaltă o bucată de brînză, atît au avut, nici n-am vrut să le-o iau. Mă rog, să fie primit! Îi jignești.

Cînd ajung sub baracă, iar începe să latre. Ce ai, mă? M-am uitat și mi s-a părut că, Doamne ferește! Ăla, sus, un popă, am crezut, dar era călugăr, m-am și speriat, un moroi. Mă temeam, de departe, să nu fie Schidu cumva, tot sașiu, ochelari îi lipseau. Pe pragul meu, unde făceam eu cabana! S-a sculat în picioare: bună seara, bună seara...

— Nu sînteți cumva domnul...?

Am înțepenit. Vedeam că așteaptă de la mine să adeveresc ceea ce se știe deja.

— Da, zic.

MAGDA

CE SĂ FAC A SCĂPA DE VISAREA minții mele? Mintea e simplă; raționamentul impur o răstălmăcește. Căci nu e suma gîndurilor și nici sursa lor. Dacă cineva, spun Părinții, n-a păcătuit mai întîi cu cugetarea, nu va păcătui niciodată cu fapta. Atunci, povestea cu nihil est in intel., *mă rog, cum e?* In sensu? *A cui e dreptatea, căci două adevăruri nu sînt? Nu-i crezi lui Pavel?* Nimic nu este întinat decît pentru cel care socotește că ceva este întinat, pentru acela este întinat. Rom. 14, 14. (FIȘA 31)

În realitate, și-au făcut bagajele la repezeală, reușind să-l prindă pe cel de șapte și cinci. Au schimbat la Belgrad și au moțăit în tren toată noaptea. Nu și-au luat la vagon de dormit, pînă la Severin nu rentează. Mai ațipești pe banchetă, lumea cum face?

Magda (Mela) – acest mic dumnezeu rătăcit și stîngaci, pentru care „toate s-au făcut“… Încingă-te și încalță-te cu sandalele tale! Fapte 12, 4. (FIȘA 20) *S-au hurducat în rata aceea mizeră, pînă către Burila, iar acum o auzea în urmă, oftînd, încercînd să se ferească de praful stătut. O rodea un pantof. A fi manichiuristă e o îndeletnicire plină de servituți, dar care nu e? O enervau, însă, aerele ei de doamnă de Iași pe care le căpătase în ultima vreme, tot la Mistrovița. Parcă nu mai văzuse drum de pămînt; ăsta e, cînd plouă – noroi, desfundat, cînd nu – praf! În Moldova, acolo la voi, vai de mine! Și dacă ești așa de contesă, de*

ce împrumuți bani de la alții?

Încercă să nu-i pese, ca să nu-și strice bucuria ce-i umplea sufletul ori de cîte ori se apropia în felul acesta de casă. Nu iubise pe nimeni mai mult și ar fi dat orice să rămînă totul o spaimă; copiii crescuți de bătrîni sînt mai galeși. Nu vom da socoteală fiindcă n-am teologhisit, ci fiindcă n-am plîns. Sf. Ioan Scărarul. (FIȘA 29)

— La noi în familie, tații, mai rar..., obișnuia răposata să spună, gîndindu-se că singurii care ar intra la numărătoare ar fi Sorin din Pescara și Marian de la nemți. Dar să ai un părinte ca neisprăvitul acela, fugitul, și să nu vină el în douăzeci și mai bine de ani!... Cred c-a și uitat românește. Știe el cum se crește un copil și cît are nevoie copilul de-un tată?

— Știi ce mă gîndesc, fata mea? Tot timpul spui și înduri ca răua să se chircească odată în seu, ca un muc de lumină; îi bate Dumnezeu, zici, nu se poate. Dar mă uit și am o mare străpungere-n inimă, căci urîții nu fac decît să se dea oleacă la fund și cînd ies vin în haită, ca cîinii lui Ghenghea. Și tu stai și aștepți o dreptate și vezi dintr-odată c-ai făcut aproape șaizeci!...

Sentimentele la fel, mi-aș permite. Unele se erodează cu timpul: mila, răbdarea, iubirea; îmbătrînesc. Altele nu, dau înapoi; vesele, gureșe, pline de tinerețe și la o sută de ani: răutatea, zgîrcenia, nesimțirea și pizma. În orice caz, să ajungi tu, mamă, să-ți blestemi copilul, cînd știi că afurisenia de părinte se prinde, așa ceva nu! Și un pom se usucă! Nici nu știi cînd te-ajunge.

De n-ar fi atîta de blîndă și gata să ierte... Uite-o cum vine prin praf, cu cadouri, neștiind că-i dusă deja și mai bine ar lua lumînări de o sută de mii. (EVA. doc.)

Să ne lămurim. N-o nimerise. Lucrurile erau puțin altfel, nu cum îi plăcea să și le închipuie de la el, din baracă. E drept c-a

venit însoțită de aia și-au coborît într-un Severin înecat în putoare, dar de ajuns, au ajuns cu taxiul. N-avea nici un rost să-și rupă gleznele, încălțate așa cum erau. Sigur, poate ar fi fost mai patetic să contempli venirea nepoatei și colbul stîrnit în expirația nu-știu-cum a unui soare muribund, dar nu, au luat taxiul, frumos, și le-a dus pînă-n poartă. Bani aveau. De fapt, și ploua, trebuia să fii nebună ca s-o apuci peste coamă.

Ca data trecută, parcă ieri plecase din curte!... Sîrma era brobonită de ploaie și hainele mamei-bătrîne – cucernicie cernită – se jeluiau muiate acolo, atîrnate la aer. Cîinii lătraseră mașina cu toată seriozitatea, iar acum își rupeau gîtul în lanț. Orice elan e retezat de o legătură prea scurtă, te dă peste cap; schelălăitul acela isteric și neputința cățărării afectuoase, direct din noroi, pe cea care adusese un miros cunoscut...

A trecut mai mult de-un minut, pîn-a scos una capul, mă' șa Lilica. De obicei, cînd sare cîinele la gard, aștepți s-auzi întîi poarta, și pe urmă un Mää!, adică tocmai-intratul vrea să discute cu cineva, să fie recunoscut. Abia după asta strigi și tu dinăuntru: Ce vrei, mă? Care ești? Nici să te-arăți prea bucuros de musafir, că-ți cade pe cap, nu se mai dă dus pînă seara. Unii cer și de băut, dacă știu că ai oarece. Dar nici să spună că ești nu știu cum, ți-am bătut în ușă și tu mă repezi... Moderat. Să fie bine pentru ambele cazuri. Ai tot timpul să te arăți primitor: problemă de obraz.

Mă' șa Lilica ieșise din casa cea veche, pesemne stătea cu bătrîna. Le-a făcut un semn, se vedea că se bucură, și a intrat înapoi. Nici nu mai avea la ce sta, venea și Eugenia, clămpănindu-și șcrabele alea nenorocite. De cum o vedeai, îți dădeai seama că n-ai ce vorbi. Se îndopa cu pastile, umbla adormită ca o leșinătură de cloță, lăsînd să-i atîrne un zîmbet. Băută, nu cred; cine știe ce-a mai fost și pe-aici... Paula, nici aia nu făcea altceva. Genul, dacă-i stingherită și intră prima oară în

curte străină, întîi își arată gingiile.

— Uite… Paula, o colegă.

Maică-sa execută automat cele ce se cădeau. A luat-o în brațe și a pupat-o binar. Pe urmă, același lucru cu fiică-sa. Sănătosul obicei național, preluat imediat și între reclame, la televizor; moderatori, invitați, ce se găsea pe acolo, se țocăiau aerian obraz pe obraz, ca să-și poată aranja apoi microfonu-n ureche. Cine nu era deprins cu acest distins mod de întîmpinare, se uita la ecran și-și reconsidera automat conduita domestică.

— Cum e?

— Bine. Am crezut că moare iar.

Slavă Domnului, noroc că n-a fost nimic! Se uitau una la alta cum erau îmbrăcate. Jeni schimbase laibărul pe un trening turcesc. Își legase baticul pe dos. Se mai îngrășaseră puțin, amîndouă.

— Gianina?

— P-aici… Cred că-i la mama-nașă.

— Magdo… chemă slab bătrîna din casă.

Cînd a văzut-o că intră, și-a scos mîinile de sub plapumă și fața i s-a zbîrcit, maronie, ca un măr căzut în stratul de hrean: spaima cu care se întorsese din comă, disperarea plecării ce o pîndea și de care nu puteai să te-ascunzi, precum și mila, sfîșietoarea milă de sine. Numai omul și bietul somon se schimbă la față înainte să cadă la fund. Îi frămînta degetele între palmele ei și plîngeau laolaltă în odaia cu tavanul crăpat, de unde atîrna un bec spîrcîit de insecte. E greu să te muți; ai plecat – nu mai ești! A plîns și Lilica.

— Ea ce mai vine pe-aici… Toți mă așteaptă să mor și nu pot.

— Da’ mama ce face?

Bătrîna dădu moale din mînă și tăcu un răstimp ca să-și adune viața-n plămîn. Vechiul Sport alb-negru, cu vopseaua

luată și imaginea strîmbă, era dat încet, vorbeau niște femei stîrnite de ceva cu *ue*, sau nu știu cu ce.

— Asta a fost, fata mea… Apasă aici.

Picioarele erau tari și vinețeala urcase ca un venin, mai sus de oasele șalelor.

— Îmi făcură tratamentu' greșit. Îmi dă medicamente prea tari.

— Da' ce-ți dă?

— Îmi face injecție, asta, fina Gica lu' Tucă. Mă omoară cu zile.

— A chemat vreun doctor, ceva?

— Uite, m-astup! Popete de la Burila… Te uitași la picior? Îmi amoarte pînă aici. Ca fieru-i.

— Și la spital nu te-a dus?

— Nu mă mai dusă nimeni…

— De ce nu te-a dus?

— Da' eu știu de ce? Nu vrusasă.

— Asta-i bună! se auzi glasul Eugeniei din spatele ușii, de unde asculta. N-am vrut eu să te duc și tu nu vrusăși?!

— Cînd nu vrusăi?

— Cînd îl chemai pe Dan cu camionul!

— Nu mă pot sui în camion.

— Are cine te sui, nu vrusăși!

— Nu mă pot sui în camion.

— Auzi, că n-am vrut s-o duc la spital. Mă scoate și criminală, acu'!

— Tu vezi-ți de pastilele alea pe care le iei! Tu ai nevoie de doctor, nu eu.

— Mamă, te rog să mă lași, auzi! Te rog, lasă-mă!

— Ești bolnavă la mintea din cap! Nu mai are ce-ți face.

— Auzi?! Gata! Avem musafiri.

— Și-un pahar de apă mi-l aduci numa-n silă…

— Doamne, ia-mă! izbucni Eugenia, smucind ușa.

— Las-o, te rog! se ridică Magda, încercînd s-o oprească, dar maică-sa era deja între ele.

— Vreau candela cealaltă, din casă.

— Da' nu vezi cum mă provoacă! strigă Jeni cu toată lumea de față.

— Mi-o aduci, sau trimit fata?

Răspunsul a fost o trîntire de ușă, în timp ce intra în papucii de curte.

— Și să te speli, cînd pui mîna pe ea! strigă anemic bătrîna din pat.

— Doamne, ia-mă! se auzi de afară un glas chinuit, dar arătînd că e hotărît să reziste.

— Pusăși ulei nou? Nu te sgîrci și la asta.

— Ori te vindeci, ori mori, că la iarnă ne dai gata pe toți! țipă Eugenia în mijlocul curții, sunîndu-și pilulele din buzunar. Paula, stînjenită, se ridică în picioare din locul unde-o lăsaseră.

— Jeni! Gata! țipă Magda de la piciorul patului, sucită spre geam.

— Auzișsi?... șopti stins. Așa-mi face. Așa te-o fi blestemat și pe tine. Doamne, Tu vezi!... Mă duci la spital?

— Vrei să te duc eu?

— Du-mă, că mă omoară aici. Dă-mi o gură de gius.

— Portocală nu vrei?

— Dă-mi s-o miros.

Luă fructul în mîna osoasă, plină de noduri, erau deja degete moarte, și-l duse spre nas. Inspiră de cîteva ori cu ochii închiși, ca și cum trebuia să nu uite.

— Vrei și mata, Lilico? întrebă fata.

— Nu, fata mea, nu mi-i poftă.

Îi dădu și nu protestă; ridică nițel din umeri, arătîndu-se resemnată, și-și înfipse atentă dinții de jos în coaja

binemirositoare ca să aibă de unde-o începe.

— Cînd ai să miroși ceva, Magdo, să te gîndești că miros și eu odată cu tine… spuse mama-bătrînă. Încăperea se tulbură din senin și fata simți un spasm moale ce i se urca dinspre piept, sugrumînd-o. Tăcură o vreme; se auzeau alea cu Uniunea Europeană pe București 1 și tîrlicii lui Jeni. Aducea candela.

PETRU

ÎNCERCAM EU SĂ-MI IAU UN AER VEXAT, dar cred că nu se vedea. Tremura ceva în stomac. Nici nu m-au anunțat, m-am trezit că sună la ușă.

— Nu înțeleg, aveți un mandat?

Crezi că s-au sinchisit?, m-au dat la o parte și au intrat în birou. Au golit. Manuscrisul de la *Celula*, manuscrisul lui *Manole*, tot ce le-a căzut sub mînă, toate hîrtiile, fișele, tot. Nu intru în detalii, lucruri din astea se văd și la cinema, nu-i nimic epic din punctul meu de vedere. Tot ce mi s-a părut valoros, exploatabil livresc, era ghemul de frică pe care-l aveam în viscere, de unde și nevoia acută să mă duc la toaletă. Sigur că-mi dădeam seama ce caută, m-au prins cu scrisorile, dar încă nu recunoscusem nimic. Nici nu m-au rugat… Au răscolit, evident, peste tot, și-n garaj, și-n dulapuri, nu știu ce căutau, m-au lăsat într-o vraiște diluvionară și hai!

— Dar aș vrea să știu și eu pentru ce…

— Știi tu, lasă.

Mă rog…

— Poți să te îmbraci.

M-au suit în mașină, vecinii la geamuri, eram conștient că aici mi se închid toate drumurile. Afară de unul, cel cu avionul… Din clipa asta, vedeau și vecinii, eram deja un proscris politic: America! Însă, pentru moment, mă temeam de

bătăi și insecte.

Petru Șesan a fost dus într-o clădire din Batiștei, unde a fost ținut nedormit două nopți, în picioare.

Și mă luau și toți la pertu! Mi-au pus scrisorile pe masă și ce-i interesa era numărul: astea zece sînt toate sau am mai scos cîteva? Orice le spui, nu te cred. După scrisul de mînă pe plic m-au luat; degeaba le faci de tipar și cu stînga, degeaba semnezi „un grup de cîntăreți“, nu știu ce, au oameni, se prind. Și cu cine mai ești în complot? Cu absolut nimeni, vă jur! Femeia cu ce se ocupă?

Era disperat, iar nesomnul îl făcea vulnerabil. Îi dăduseră lacrimile, deși n-ar recunoaște asta în veci. La Jeni se gîndea mai mult, că o băgase în ce o băgase: intră și vede nu numai casa întoarsă pe dos, dar o mai și interoghează vreo brută. Și copilul singur în casă!... Manuscrisele probabil le ard, altfel de ce să le ia. Îți vine să mori. De unde ți-ai procurat cele două mașini?

— De la Cousteau. Mi le făcuse cadou.

— Care Cousteau?

Cum, nu știți cine-i Cousteau, hai, dați-o naibii!... Marele Cousteau, sînt patrimoniu, mi le-a lăsat după chestia aia cu Delta. Aha, relații în Franța...

Furioși, dar și brusc reticenți.

— Și de ce nu sînt declarate?

Atunci a descoperit că dacă o faci pe idiotul, dar cu suflet, cu seriozitate, șansele cresc. Abordau, să zicem, *Celula,* cu tot cu aprecieri; el îi dădea cu Atlantida, Herodot, Piramida lui Kheops, după cum se lega. *N-aș vrea să fac figură de protocronist, dar* Miorița *e sigur un mit cristic altoit pe o sușă autohtonă, păgînă. Nici pe departe nu-i vorba c-ar exprima lașitatea poporului nostru, exclus, după cum opinează o mînă de școliți la seral, autori de bancuri conjuncturale, din fericire,*

tovarăși, nu mulți. Există motivul Păstorului, al Maicii, al Mielului – oiță, mă rog – și anunțul unei morți iminente, de natură strict panteistă. Este, în fapt, motivul Cinei celei de Taină, plantat pe un suport baladesc de esență locală. Operă mare! Se uitau securiștii la el…

— Puteți găsi ceva similar și la Ismail Kadare, un romancier după care nu mă omor.

— Bine, lasă chestia asta, ce părere ai de Trocan?

— Da. Un mare patriot. Un scriitor eminent. Îl admir. Ar trebui ajutat; dacă puteți, ați face un mare serviciu literaturii române.

Nu erau nici ăia idioți, vedeau că o dă după plop, dar erau plictisiți, nu găsiseră mare lucru pe-acasă. *Celula* – rîcă de scriitori. Plus statura; chiar și în beci, totuși, Petru Șesan!, tradus, cunoscut, îl vorbea din cînd în cînd Europa… Prima măsură: amendă pentru mașinile cele două de scris; le-a sustras amprentării. Gata, tovarăși, plătesc! Slavă Domnului că n-au pățit nimic nici popa care i-a dat-o, nici Jeni, nici cealaltă, profesoara, colega, Aurora, sau cum o cheamă! Nu puteau să-l întrebe și pe francez, dacă lăsase ceva. Ia dă, mă, domn’ Cousteau, o declarație, aici!…

Ce mă jena e că te luau la pertu, te făceau să te simți un gunoi. Intrai acolo și nu mai erai nimeni. Mai tîrziu mi s-a părut chiar urît, cînd s-a strîns Consiliul Uniunii ca să mă scoată, o greață. Domnule, era groasă! Cînd te dă afară din Partid e o chestie gravă, te gîndești ce mănînci. Știau toți, madam Mitache și restul, îi omora dintr-odată mirosul de gaz. O mizerie, nici nu merită să-ți aduci aminte…

MAGDA

EU TE-AM PUS SĂ NU TE APLECI?... Bîrna streașinei vibră muzical, iar colega își duse mîna la coc, să vadă dacă nu-i ud de ceva lipicios.

În două zile se uscase destul, iar pentru cine n-avea vreo treabă în curtea aceea, pîrlea un soare ce răspîndea un plictis fioros. Paula mătăhăia prin grădină; ajungi să numeri și verzele, te urci pe pereți. Gianina, în chiloței, credea că rămăsese acolo mija la *Fața*, ce să vorbești c-un copil! O mai întrebi ce-o întrebi, cîți ani ai, cum te cheamă... s-a umflat, te doare de mori. Întrebase tot ce-a știut. Era într-o bluză, nu îndrăznise să-și pună tricoul. Magda, mai deșteaptă, își luase un maiouaș. Stai că dă și asta cu capul...

Așa ceva n-am văzut! Să lași grinda streșinii la nici doi metri, păi cum s-o ferești! Te seacă la creier, vezi verde! Se pocnise adineauri de-a crezut c-o adună cu roaba, i-a fost și rușine. Nici nu poți să te freci, că te vede cineva și-l apucă hlizeala; au o distracție. Ține rece pe umflătură! De unde rece, decît dacă pui fruntea pe zid în spatele casei! Și tot te trezești cu-n cucui cît un ou. *Cu fruntea lipită, lipită de zid...* Uite ce m-a găsit, eram acuma la Iași! După cum se-auzea dintr-acolo, Magda sprijinea bătrîna să facă doi pași pe aleea betonată de Petru. Ce-o mai scoți, nu vezi că...? Veneau către-ncoace; nu aveau între ele decît colțul de casă.

— Da’ ce-i asta?

— Un număr…

Se uită, probabil, la ce-i zărise pe umărul stîng. De tatuaj, întreba. Asta, între șopru și gard.

— 6696!… Ce-i fată, asta?

— Nu-i ce crezi mata, e cu 9…

— Doamne ferește! Și nu se mai spală?

— Îl am mai demult.

— Tu văzuși ce-am și eu?

Urmă o tăcere; de presupus că bunica îi arăta ceva sub cămașă. Erau pe lîngă fîntînă. Fetița se mișcă și Paula îi făcu semn să stea liniștită.

— Măcar să știi că-i de folos oareșcum…

— Ce?

— Dacă mori, zise bătrîna. Atîta că faci puțin loc și nu mai aduci murdărie pe lume.

Bănui expresia Magdei, căci nu se mai auzea dintr-odată nimic; buza de sus crispată, nasul încrețit, ochi mijiți.

— Spune-mi, o auzi încet, puțin mai tîrziu, îl mai vezi dimineața?

De cine vorbeau?

— Mai vine pe bancă? insistă, dar Buna tăcea.

Poate făcuse vreun gest; Paula asculta cu gura întredeschisă ca să prindă ceva cu urechea, dar nu mai avea ce s-audă. Pe urmă, tot Magda:

— Uite că mai face mere…

— Face, dă-l morții.

Vorbeau acum despre un pom ghebos, povîrnit peste streașina aia tîmpită ce pîndea să lovească la cap. Între timp, alți cîțiva pași tîrșiți, se auzea mult mai slab; de la fîntînă spre măr.

— Să știi că ți-o asmute pe Gianina în contra, atîta îți spun…

Ea e mă-sa! Să nu spui că nu-ți spusei.

Plictiseală, de-ți vine să urli! Paula scoase limba. Ceva de speriat. În două zile jumate, numărase și frunzele din vie, nu mai știa ce să facă. Pentru un împrumut nenorocit, da-mi bag picioarele-n bani, iau rata și plec! Se ceartă, naiba știe ce au, au ceva de-mpărțit. Da, se umflă… Se strîmbă apăsat în toate direcțiile Olteniei mamii lor, n-avea cine s-o vadă, numai fetița crezu că-i un alt fel de joc și chirăi subțirel. Abia o potoli, făcîndu-i cu degetul.

Acum, între fîntînă și șopru:

— Cînd mă întorc din Austria, o iau de aici.

— Cu fata asta vă duceți?

— Da.

— Vă-nțelegeți ca lumea?

— Da, de ce?

— Bine…

— Încercăm mîine s-ajungem și la spital?

— Stai să văd cum mă simt. Și-acolo, te-aruncă pe-un pat, vai de capul tău; muște, țînțari, dacă nu ești tot timpul cu mîna în buzunar, nici nu se uită la tine.

Glasurile se făcură ceva mai distincte, se apropiau iar de casă.

— Tata mai scrie ceva, a trimis?

— Ce să trimită?

— Cafea, nasturi, ce trimite și el…

— Da’ ce, crezi că-mi spune? Iar fierbi apă? Apăruse și Eugenia din bucătăria de vară și aducea oala pentru răcit. Venea spre fîntînă, putea s-o vadă prin crengile prunului. Fierbe apă pentru asta mică, șopti iar bătrîna. Îi rămasă cu obiceiul din București.

— Hai, hai! făcu Jeni. Auzea de la kilometri, dacă vorbeai despre ea.

În spatele casei, Gianina își învîrtea și ea limba pe-afară, arătîndu-i ce poate. Nu și-o trase la loc, nici cînd Paula sîsîi încruntată.

— Îl chemași pe finu' să păpurească butoaiele de la vin?

— Mata altă treabă nu ai?

— Poate c-așteptați să m-apuc eu… Să-i spui să aducă bițamărul, că nu-l adusă 'napoi.

— Hai la masă.

— La cîini le-ai dat?

În clipa aceea, cățeii începură să latre înfometați, amîndoi deodată, zgrepțănînd gardul. După ei, găinile. Pe urmă, și curcile.

— Îi auzi cum înțeleg cînd vorbești despre ei?… Gata, gata, acuma! Data cealaltă, cînd credeau că nu mă mai scol, urlau unul colo, altul coló.

— I-am văzut.

— Așa și ieri. Tot la fel. Să se-omoare.

Tăiase o pasăre. Masa o tîrîseră sub vișin, acolo era bolta de viță mai îndesată și ținea întuneric. Dar la zăduf n-ai ce-i face.

— A dracu tu, cu porcii tăi! se auzi bătrîna din casă.

— Îți veni miros de la Nelu?

Nu răspunse. Veneau din curtea vecinului tot felul de putori, avea animale. O auziră cum oftează, culcată. Oftă și Eugenia; stătu o secundă, clipind din ochi. Din cînd în cînd vedea îmbălat. Se așezaseră toate trei, ba chiar patru, căci o ținea pe Gianina în brațe. Îi desfăcea cărnița de pui.

— Te-ai lovit la cap?

— N-are nimic, făcu Paula, ar trebui să plec mîine…

(Nu, întîi n-a fost asta. Întîi a întrebat de pastile.)

— Da, spusese, mai iau.

— Da' de ce iei atîtea?

— C-așa vreau…

Închise discuția și se apucară de supă. Magda, tot s-o mai sîcîie.

— Cu traducerea cum stai?

— Foarte bine, ia și mănîncă.

— E fierbinte.

— N-ai vînt sub nas?

— Văzuși ce are pe umăr? răzbătu iar din casă. Dar stins, fără nici o putere.

Eugenia nu spuse nimic, nici măcar nu-și ridică ochii din farfuria unde mărunțea carnea ciupită de pe cotoi. Ca și cum nu vorbise cu ea. Paula se miră, nici colega nu părea să fi auzit, umbla cu lingura-n supă. Atunci, copilul:

— Are buba la frunte!

— Te-ai lovit de streașina aia?

— Ar trebui să plec mîine…

De ce, pentru ce, nu știu ce.

— Știe Magda unde mă găsește la Iași, vine la mama în gară și întreabă de mine.

Cum să se care așa? se gîndi, îi iau datele din pașaport.

Dar nu apucară să mai aranjeze nimic. Nici masa s-o termine, că iar rău, dar rău, nu așa!… Cheamă doctorul! Cheamă popa! Lilica! Hainele! Mai avem lumînări?!

— Nu muri, mamă! Nu muri!

De data asta se agățase de pumnii ei și se ținea să nu cadă din nou în locul acela de care era îngrozită. Magda aproape c-o săltă dintre perne, o trăgea în sus, către sine.

— Te rog! Te rog mult!!!…

Cineva strecurase cu sila o lumînare în strînsoarea mîinilor lor, care se rupse și atîrna, risca să se stingă sau să dea foc. Mîna cuiva, nu întoarse capul, se tot vîra ca s-o țină îndreptată. Mama-bătrînă se aduna din căderi, atîrnîndu-se de ochii oricui. Căzu, în sfîrșit, dar respira cît de cît. Tot atunci, intrau pe poartă

cu preotul…

Pînă seara, mai bine. Dar pe la opt, să ferească! Urlau cîinii, nici nu-ți venea să te uiți.

— Nu muri, mamă, seara, te rog! E seară, te rog să nu mori!

Magda, terminată; nu se dezlipise de-acolo. A trebuit să mai rămînă trei zile. Paula plecase de ieri, cine se mai gîndea și la ea! Tot așa: nu muri dimineața, nu muri seara…

FRATELE PAVEL

DE CE UMBLĂ ĂȘTIA CU DINȚII NEPUȘI? Abia ce mă dădusem jos din tractor. A sărit în picioare, la cîine, pe mine m-a văzut mai tîrziu. Degerat, mă așteptase pe pragul barăcii. N-avea decît un sac plin de cărți și cîteva boarfe. Da, dragă, i-am spus, sînt Petru Șesan, care-i treaba?

— Maestre, lăsați-mă să vă fiu împreună-nevoitor.

Suna bine, *împreună-nevoitor*, mi-am notat mai tîrziu.

— Dar cine ești dumneata?

— Sînt fratele Emanuil, de la Ponor.

M-am uitat la el: un călugăr jigărit, cu un cojoc peste rasă. Vîrstă incertă. Aducea și cu Schidu, strabiza și ăsta, despre dinți nu vorbesc. Dacă n-ar fi avut barba aia spînatecă și roșcălie... Mi se părea că-l cunosc. Cine știe cum a urcat pîn-aici, era rupt, ud, murat la picioare, umblase mult prin zăpadă. Nu era obișnuit cu muntele, se vedea, iar cu iarna cu-atît mai puțin.

Pe cuvînt, nu aveam nici un chef de tovărășii, abia spovedisem și venisem și eu înghețat, n-aveam nici o pornire ospitalieră, spre deosebire de poporul român. Tot drumul am așteptat să ajung și să bag în laptop ce-auzisem. A trebuit să-l chem la un ceai, cred că era și flămînd; unde să-i fac vînt la o oră ca asta!

— Ce cărți ai acolo?

A scos și mi-a arătat: popești, toate. Povești popești. Nu prea

citisem des, recunosc. Găzduiam prima dată și eu, sub tavanul cu care m-am căznit două luni, și mă simțeam cumva, nu atît deranjat: sîcîit. Parcă dormeam pe patul pliant, trebuia să mă strîng. Cînd te obișnuiești singur, nu mai suporți: nu-ți place că umblă, mai miroase, mai sforăie; ți-ai făcut un culcuș și-i al tău! Însă, *Emanuil*, înțelegi… Nu știu dacă realizezi. Îi zicea Emanuil și am crezut că-i un semn… Nu-ți vine să crezi, nu-i așa? – literatură! Providența, mi se părea, îmi dădea iar tîrcoale. Ce făceam eu aici; zideam peste mine, ca ăla! Nu? Mă îngropam în pereți. Ce era scrisul meu?

— Mi-a plăcut *Drumuri în Iarbă*, sînteți un mare scriitor.

— Zău? Cînd ai citit-o?

— Nu mai știu cînd. Am făcut Teologia la Giurgiu. Parcă și un fragment dintr-o piesă, în *Literara*…

— Citești din astea?

— Cum se chema?

— *Manole*, frate Emanuil…

Nu i-a căzut fisa. Mă lua, clar, la sentiment, dar ceva îmi plăcea. Tineri-tineri, dar uite că pun mîna și mai citesc.

— Ce părere aveți de Mihail V. Stoian? îl aud.

L-o fi citit și pe prostul ăsta…

— E mare! îi spun. Un coleg minunat.

Acum, mă gîndesc că putea să zică ceva și de candidatură, dar n-a zis, măgarul, nimic. Mă lua fin.

Despre fericitele *Evenimente* n-aș mai vrea să fiu silit să vorbesc; am scris cel puțin două cărți despre asta, destul! Alergătură absolut mediocră, cum a fost și Națională fără de Hagi, mult după aia. Dac-o făcea Nea Nicu, era barem organizată ca lumea… Îmi pare rău, totuși, că m-am expus; era să mor prostește sub tricolorul descăpăcit pe partea cu galben, gaură prin care puteai să contempli neantul ce va urma, dar nu aveai încă mintea. O mandală urîtă, decupată din foarfecă. *Eu*

sînt scutul tău și răsplata. Facerea, 15, 1.(FIȘA 5) În orice caz, n-aș fi crezut niciodată că se poate sfîrși ceea ce părea deja veșnic, îi spuneam și javrei numită Stoian. Niciodată! A fost un miracol… *satanei care se preface și în înger de lumină. Pavel II Cor. 11, 14. (FIȘA 106)* M-am sculat într-o dimineață și m-am văzut liber, bine dispus și azvîrlit într-un loc plin de hoți și badigarzi; ceilalți, cu mîna întinsă. Ăsta de ce crezi că vine aici?…

— Ai plecat de la mînăstire?

— Am fost alungat, domnu Șesan.

— Vorbești serios?

— Am cîrtit.

N-am spus nimic, îl lăsam. Cîrtisem și eu. Treaba lui.

— Cred că Domnul poate fi iubit și fără constrîngeri.

Nu spun eu? A dat libertatea în toți! Jos și călugăria; discotecă, băieți!

— Și acum ce-ai de gînd?

— Aș vrea să mă liniștesc undeva.

— Dar de unde știai că-s aici?

— Se aude…

N-am dat importanță, ești persoană publică, lumea vorbește, deși nu m-am văzut cu prea mulți. Își cărase cîteva lucruri: rasa, cărți, șuba pe care dormea, un ceas deșteptător, cam atît. Și-o crăticioară. Și privea cu încîntare laptopul. Vedeam că n-are curaj să se-apropie și într-o zi am vrut să-i arăt cum se face, dar știa, știa mai bine ca mine. Ești curios, părințele? Îmi țin fișele, pregătesc un roman. Nu s-a mirat, credea, bănuiesc, că așa facem toți… Suflă rău, te ia pe sus. Am băgat pene de ziar în cercevele. Prăpădit, n-avea vlagă, lua ceva pentru inimă. Îi dădeam de lucru ce aveam mai ușor, preferam să facă mîncare. Nici nu mînca mult, pîine găseam la cabană și o punea la uscat.

— Nu poți, mă, să trăiești cu pesmeți.

— Ba se poate…

Mănînci cum mănînci, de unde putere! Și nici nu dormea. Punea deșteptătorul afară, pe prag, dar tot l-auzeam. Și nu că-l lăsa pentru zgomot sau că-i era lui că dorm; să nu-i ticăie ceasul cînd se-nchina! Noaptea, se dădea jos din cîrpe și se ruga în genunchi. Așa ceva n-am văzut, mă uitam la el pe-ntuneric și-mi venea să notez. Uneori, înțelegi, subiectele vin aproape gata făcute, puțin nas dacă ai… Tic-tacul nu pătrundea, dar se auzeau șoarecii, vîntul, scîrțîia nu știu ce, urla cîinele; el se ruga bucuros că nu-l țăcăne! Se culca la loc; peste trei ore, iar! Nu știu cît ai s-o duci, măi băiete.

— Altă nevoință cu mai mult folos ca înfrînarea la somn nu există, îmi spune.

Zău? O fi. Se vede pe tine. Eu n-am stat nedormit două nopți? Nici n-am băgat de seamă cînd a trecut de la pluralul reverenței la *dumneata*. Stai la comun, asta e.

— Dumneata dormi prea mult, zice. Nu-i bine.

Ba-i bine, te rog să mă crezi. Așa de bine-i!… Dacă mă ții fără somn, mă termini. Cînd m-au luat cu chestia aia, am crezut că mor, eram ca o cîrpă, spălai cu mine pe jos.

— Nu-i bine…

— Acuma, fă-mi și program!

Nu, fără somn ești fucked up. Mai era și treaba cu Gheorghe Borda, simțeam așa, că se chircește lumina, ca un nor puturos… Le-am suit în mașină pe fete, că te lua deja grija. Dacă ai cu tine ceva și fugi să ascunzi, te trec toate alea. Poate ești filat, te pot urmări. Dai pe lîngă un crîng, o pădure, și gata! Sau cazi de pe pod… Măcar să fii singur, dar era și ea, și fetița! Ce-i, greu? Îți bagă în casă vreun drog, nu știu ce, sau trei dolari prăpădiți ca lui Gheorghe, și ăla ești, scurt, valută, îmbracă-te și vino cu noi! Ești dintr-odată penal. Te trezești cu *abateri grave* și nici nu

știai… Am avut un noroc chior, dar știi cum, porcesc! Putea să mă-nchidă. Luați-mi cartea, la naiba, scriu douăzeci dacă vreau! Geniul șopîrlei care-ți lasă coada sub talpă e infinit admirabil. Toată problema e dacă-ți mai crește ceva după aia…

N-a fost rău, bunicii haioși. Am pus ciment pe alee și m-am dat de vreo trei ori cu capul de grindă. Tata-bătrîn se răstea la un măr jupuit, mult mai norocos ca Smochinul, iar noi ne-am fotografiat în postură secretă de miri, așa cum a pretins Știrbulina. Manuscrisul l-am băgat într-o cutie de ghete. Eugenia, pe la tot felul de babe.

— Ți-am luat, mi-a zis, maioul albastru. Ai nevoie de el?

— La ce-ți trebuie?

— Să-ți descînte. Ne-a făcut cineva nu știu ce.

— Hai, fii serioasă.

— Nu vezi cum ne merge? Ne zbatem și nu mai ieșim. Avem făcături.

Am rîs și l-am dat.

— Ar trebui să-l și port? am întrebat-o, cînd s-a întors.

— Da. Trecem prin el un ban de argint.

— N-am.

— Am eu. Dar trebuie să ne suim pe-un cîntar.

— Și dacă-l dau la spălat?

— Ai să porți ceva pe dos, ciorapii sau altceva.

Atunci m-am dumirit de ce o găseam cu răscroiala pe-afară, credeam că e numai alergie la rosături.

— Copiază și rugăciunea asta.

— De unde-o ai?

— De la preot.

— Are ceva în plus?

— De ce mă superi, acuma?

Se întrista repede, nu suporta să atingi, în derîdere, teritorii unde binele și răul își disputau o despărțire nesigură. Jeni era

asmuțită de lucruri ostile, pe care le combătea cu cea mai mare seriozitate și frică. Avea, țin minte, un coc și o nuanță vulpească în păr; sobră, penitentă, domestică, maternă și intratabilă.

PETRU

NU-I CUM CREZI, ÎȚI TREBUIE MULTE LUCRURI. E o meserie care cere răbdare; de talent nu mai spun. Întîi, ai nevoie de o relație la Pionierul, ca să faci rost de piele ca lumea, chinezească, import. Spui ce culori, omul scoate din fabrică, îi dai cît îți spune – riscă și el – și te-apuci. În nici un caz nu te tîrguiești, că dacă-l pierzi, ești în aer! Pe urmă, ai custură? Lama aia tăiată la patruișcinci de grade și învelită în meșină, acolo, de unde o ții. Asta trebuie să fie tot timpul ascuțită ca naiba, altfel nu faci nimic. Și nu din ochi, mîna tremură, odată vezi c-ai scăpat-o alături. E bine să ai o riglă metalică, tragi pe ea și măsori de cinci ori, că strici materialul. Te uiți în reviste din astea care se aduc prin comandă, de preferință *Quelle*, sau și mai bine *Neckermann*; alegi modelul de care te simți capabil, numai acela, fără să riști. Și ai grijă că lățimea baretelor e în funcție de măsura de la picior, una e pentru 35, alta la 37. Fii atent, dacă-i pe italiană, au numerele mai mici cu unu; pui unul în plus. Și nu risipi, măsori, desenezi baretă lîngă baretă, cît mai puține căzături, altfel ești nevoit să urci prețul. Te concurează și statul. Branțurile le faci din piele mai groasă, tot așa, tai pe tipar. Dacă ai mașină, le tragi la mașină, dacă nu, mai bine le duci la cizmar și-ți face ăla tighelul. Tocul, la fel. Părerea mea e să nu te complici, eu le fac decupate, se vînd mult mai bine. Treaba mai delicată începe la asamblare, că ai de cusut și cu

mîna și ai de lipit pe sub branț. Nu aracet; prenadez! Vezi că nu-l prea găsești, tot din fabrică... Mai bine vinzi ceva și-ți iei o mașină, tot timpul ai de cusut una, alta. Merge și cu mîna, dar ai de găurit, sulă, probleme, eu mi-am luat. Am dat un televizor, am un om. Și foarte important: ața! Ai grijă de ață... Toată chestia e să aibă alt dizain decît astea din comerțul socialist. La nevoie, cumperi de la stat și le iei branțul și talpa. Refaci numai suprastructura, tot ieși mai ieftin. Căputa, cum ar veni...

Acestea au fost sfaturile lui Petru Șesan către prietenul său Laurențiu, artist – Fondul Plastic. Exprimate la telefon, cu oarecare reținere.

Cam în același timp al împlinirilor, în stația Piața Sudului, Eugenia întindea mîna spre receptor. Introduse moneda de douăzeci și cinci de bani și obținu un ton ocupat. Slavă Domnului, e acasă! Nu încă sigur, putea foarte bine să-l sune, simultan, și altcineva. *Marta's a nice girl.* Neliniștită, intră în metrou. Ieși la Victoriei. Intră în rînd cu lumea pe scara rulantă. Ieși la suprafață. Intră în Povernei. Coandă, Căderea Bastiliei, apoi Slătineanu – ieși în Dorobanți – și, după alte zece minute de mers forțat, intră tulburată în liftul Stendl. Ieși la trei. Avea cheie, intră. *Who? Oh, Marta. Yes, she is, isn't she?*

Îl găsi în bucătărie, făcea sandale; casetofonul cu English, deschis.

— Ce e?

Șesan se mira cu bărbia în piept, pe deasupra ochelarilor. Ședea în chiloți pe taburetul culcat și cu draifusul pe genunchi. Peste cîrpă.

— Unde-ai fost? încercă Eugenia să-și domolească palpitul.

— Cînd?

— Dimineața. Am trecut pe aici.

— Ai trecut pe-aici? Am fost să-mi iau *România*.

Într-adevăr, o avea deschisă pe masă, de unde-l privea cu

mîna la tîmplă bidonul inspirat al lui State. Pusese deasupra cuiuțele, ceșcuța și foarfeca, probabil că se mai oprea și citea.

Eugenia intrase cu un aer speriat, așa cum rar o văzuse. Îi făcu semn spre baie, locul unde se petreceau toate cele discrete, însă femeia făcu un gest imperativ spre buzele strînse. Abia apoi îl urmă țeapănă ca să deschidă și dușul. Petru o privi alarmat și, din reflex, începu să calce pe vîrfuri. Toate acestea țineau locul unui limbaj articulat, imprudent, însemnînd explicit: fără zgomot, fără o vorbă, vino după mine să-ți spun…

Fără un sunet! Îi făcu semn să se-aplece ca să vadă mai clar. Luă pila de unghii, strecurînd-o atent în colțul unei plăci de faianță. Șesan căscă ochii, dar încă nu era nimic de văzut, pînă cînd Jeni izbuti s-o desprindă, întinzînd în șuvițe și cleiul proaspăt lipit de mortar. Ce se arătă vederii era și neașteptat, dar și indecent… Trebuie de imaginat o placă smulsă din zid. Ce rămîne e totdeauna o chestie plată, din ciment, cu margini neregulate – talpa pe care fusese presată. Acum, plină de lipiciul încă vîscos, care, la smulgere, prezenta ghimpi, *calcio vecchio*. Ei bine, dintre țepii aceștia mucioși ieșea microfonul!… O chestie mică, un fel de năsuc senzitiv, cu totul impudic, ceva clitoridian, un lindic, cum se exprimă *Dicționarul de Sinonime* al soților Seche, un lindic electronic, terifiant, ca monstrulețul ăla din *Alien*.

Sigourney îl așteptă să privească pe săturate, pînă cînd transpirația luă locul primei porniri voyeuriste. Apoi, iarăși, un semn la buze și altul către ieșire. Baia, domnule, baia în care dădeai drumul la duș și te simțeai apărat! Locul în care schimbai protejat mesaje secrete!… Apoi, spaima viscerelor și o presiune în perineu: o subită și irepresibilă nevoie de singurătate.

— Cum l-ai găsit?

— Era căzută, cînd am venit mai devreme. S-a desprins din

perete.

— Și cu ce ai lipit-o?

— Am luat prenadez de la sandalele tale.

Dădu singură casetofonul mai tare – *HI, KIDS. HOW WAS BASEBALL PRACTICE?* Cînd zgomotul din jur atinse un prag complex de siflante, ce ar fi descurajat orice trădare electrică și orice ureche insinuată-n pereți, îi șopti un adevăr mult mai dur:

— Ți-am dus manuscrisul de-acasă.

Fața lui Petru se lungi înc-o dată, apoi se alarmă congestiv. Era chiar pe punctul să întrebe ce manuscris, dar realiză instantaneu că nu se putea referi decît la ce refăcea. Ceru numaidecît să-i confirme, articulînd larg cele trei silabe și avînd iscusința de a nu le rosti. Ca la Munch, țipătul încremenit pe un cuvînt similar: CE-LU-LA?!

— Gheorghe Borda e mort.

Se făcu palid. Reuși să îngaime:

— În pușcărie?

— Da. L-au omorît în bătaie.

— De unde știi?

— Mi-a spus preotul.

Europa Liberă încă nu aflase nimic, ascultase știrile dimineața. Poate-i un zvon, de unde știu popii ăștia? Ce preot? Ce știe?

— Și unde l-ai dus?

— În cancelarie. L-am băgat la mine-n fișet, sub extemporale.

— Nu-i bine, nu-i bine!

— N-am avut ce să fac, provizoriu. Mă gîndesc să-l ducem la țară. Sîmbăta asta.

— Dar de ce nu mi-ai spus?

— Ai lăsat vreun bilet unde ești? Am intrat și am găsit placa aia. Putea să intre oricine.

— Nu era semnul cu ața la ușă?

— Mai vrei o percheziție, ce vrei?!

Bărbatul intră tulburat în birou. Da. Deschise sertarul, nimic. Nu mai era nici pagina din mașină. Verificare, de altfel, prostească, doar îi spusese ce-i făcuse în lipsă. Manuscrisul dosit era a doua *Celulă*, *CELULA NR. 2*; se apucase din nou, după ce-și reparase curajul, cam la vreun an. Ajunsese destul de grosuț, dar m-am chinuit infernal, știi ce înseamnă să refaci un roman din memorie!…

— Și mai e ceva… îi șopti Jeni, venind mai aproape. Nu știa cum să-nceapă. Vor să smulgă niște case de la uniuni.

— De la care uniuni?

— De la care uniuni… Zice c-or să fie schimbări în Comitetul Central. Aduc niște ștabi din provincie. Le trebuie locuință.

O fixă la fel, mut. Doamne, ce ne mai cade pe cap!

— Ai auzit tu ceva?

— Da.

— De mine?

— Nu despre tine, nu se dă nici un nume, dar de unde crezi c-or să ia mai întîi? De la cine?

Asta mai lipsea! Dacă se știe și la biserică… Doamne, ce facem? Ăștia, dacă se pun pe tine, nu te lasă, te termină. Îmi iau casa, m-au lichidat! Ce naiba am visat astă-noapte, c-am visat ceva destul de nasol…

— Și cu ăla ce facem?

— Cu care?

— Cu ăla! șuieră, arătînd cu capul spre baie, spre microfon.

— Lasă-l acolo, nu pune mîna pe el.

— Cum să-l las, că se prind! ÎșI dau seama! Și avu din nou senzația aceea extrem de instabilă la nivel visceral, efect, îl cunoștea, de impuls emotiv.

— Mai lasă-l o zi, ne gîndim.

— Nu pot să-l las, că se prind. Zice că l-am defectat eu… Poate se strică de la udeală.

— Încearcă să te calmezi.

— Sînt cît se poate de calm.

— Atunci, hai să ne liniștim, și-și trase rochia peste cap, dar dintr-un motiv destul de comun. Încerca ceva mai sobru, avea în dulapul lui cîteva lucruri. Ești după-masă?

— Da. La două.

Adică, la două intra în tură la bibliotecă, unde-i dăduseră leafă. Purta sutien. Cine mai poartă astăzi sutien, doar în filme! *Alien*… Bra și panties. Eugenia era în sutien și cu chiloții pe dos din rațiuni de deochi. Încerca niște bluze, în fugă; le testa cu umeraș cu tot, dinainte, iar el o privea posac, cu presimțiri înnorate, ca individul ăla macabru care anunță vremea la Meteo. Nu aștepta decît s-o vadă ieșită pe ușă, ca să se poată închide în baie; se prefigura ceva traumatizant, de durată.

— Eu am o fereastră pînă la douășpe, explică Jeni, deși n-o rugase. Au scos a opta la măturat. Mă duc, poate ajung la Cenușă.

— Cine-i Cenușă?

— Cenușă de la Municipiu, are un nepot la noi, într-a șasea. Mă duc, poate intru.

— Face ăsta ceva?

— Mai bine vorbești înainte…

În toată casa – o cacofonie sinistră: muzică populară, engleză și duș.

— Ți-am adus și agheasmă. Să te dai, am fost la părintele Rusu.

— Ce înseamnă cînd visezi ploaie și că umbli-n noroi?

Răspunsul era foarte greu de distins, nu trecea pe sub zgomot. Simultan cu plecarea Eugeniei, necăjită, așa cum venise, dădu curs anxietății din abdomen. *Dar Celia, Celia, Celia*

se c...! Greu de crezut; artistul la fel. Îndură, grăbindu-se spre bucătăria unde-și lăsase lucrarea, mătură cuiele și cește, iar foarfeca lunecă în clipa cînd smulse *România* de-acolo. Rupse pe drum prima pagină, aruncă restul și pătrunse în baie, unde mai întîi opri dușul. Avu intenția să astupe cu ziarul obiectul minuscul, pentru că se simțea inconfortabil privit. Dar se răzgîndi repede; de ce n-ar putea să ofere o descărcare completă, tot îl pîndeau cu urechea... În anumite circumstanțe, e chiar plăcut să știi că cineva e obligat să te-asculte. Cum la fel de necesar se dovedea a fi și făcutul vorbirii la telefon, despre ce-i constrîns un scriitor să pună-n mișcare pentru actul rutinier al digestiei. Să se știe! Facem pantofi. Lumea a început să vorbească, mai bine să le fii incomod, decît să porți încălțăminte la fel!...

Mototoli pagina și o desfăcu în vederea unei juste diviziuni în opt părți. Chipul iubit al Tovarășului îi zîmbea la fel de patern, colțuros numai de la plieri, lucru ce-i dădea un aer modern, aproape picassoist. Era acolo și un sul început de *Bușteni*, dar oferea vizual o rugozitate descurajantă; ziaru-i inegalabil. Dacă-mi ia casa, nu știu ce fac! Ei, ce-ai să faci, te plîngi iar la Europa Liberă, ce-ai să faci?... Europa Liberă, München, nu știu ce strasse. Domnule, să stai nedormit două nopți în picioare... Bun, și cu ăsta ce fac, ruginește naibii de la vapori, intră peste mine și mă găsesc cu el desfăcut! Îl are cineva în dotare, or să creadă că eu, după aia cine știe unde mă cheamă. Ce să fac, să mă bag cu gura acolo: băieți, v-a căzut placa! Dar prenadezul de unde-i?... Ăștia-s răzbunători, dacă mai vine și problema cu apartamentul – circumstanțe agravante, fără discuție. Pe măsură ce se gîndea, i se părea un dezastru... Ce-i trebuia ei să ungă acolo cu prenadez! Îți ia casa și te dă naibii la un bloc, undeva. Și vecinii se făcuseră javre, nu m-ar mira să fi fost preveniți.

Porționă bucăți de hîrtie aproape egale. Partidul era în toate opt. Cubismul, o prostie, constată cu aceeași ocazie. Detest politica! Avu tăria să nu se uite la prima foiță, decît după ce-o aduse la loc, într-o zonă lecturabilă. Da. Fragmentul *Marii Fizionomii* prezenta profanări bine dozate, era o treabă făcută serios. Chiar sub urechile lor… Degeaba însă, satisfacție zero. Totuși, baia rămîne singurul loc unde e mîntuită frustrarea. Știința supravegherii are această fisură anală. Cui i se ivește ocazia să apară pe prima dintre pagini e bine să reflecteze; poporul nu iartă.

Trase și ieși. Pe dușumea zăcea restul din ziar și portretul hăituit de muze al lui State. Tu, mîine! îi spuse în gînd. *Curăția se deosebește de continență prin aceea că este totalmente desprinsă de concupiscența carnală, este sfințenia! (FIȘA 42)* Ridică receptorul pentru a intra în contact cu cei care erau cu urechea pe el, în nădejdea stupidă a unei reacții. Auzea, însă, un ton minunat. Nu mai pîrțîi din buze, conform obiceiului; era un fel de a-l retrimite embrionar pe cel care era de serviciu. Ascultnicul, neputînd să se deconspire, tăcea și răbda. Închise deprimat și privi înspre baie: avea o problemă…

Fuga libertății e resimțită ca părăsirea de har. Există împrejurări cînd jinduiești după ea mai rău ca-n cazarmă. Ce poate fi mai rea ca armata? Pușcăria, desigur. *Omul liber nu există, doar omul confiscat. Nimeni nu are decența de a se lăsa pulverizat în deșert, preferă să fie posedat, coagulat, ocupat de ceva. Tot ce trăiește social nu poate fi liber. Nici sălbăticiunile nu izbutesc, omul cu atît mai puțin. (FIȘA 61)* Se zice că aici ar fi locul unde înflorește arta alegoriei, o practică încifrat-parabolică ce permite strecurarea cățeilor pe sub bariera lăsată prea jos a prudenței. Posibil, altceva mai bun sistemul n-a putut genera. E o fatalitate care convine în primul rînd Instituției circumspecte. Dar nu numai c-o exersez, nici nu pot înțelege

altfel un text. Sau orice. Un mesaj. *Alien*, ăla, de exemplu, ce e? Alien și mai cum? Adică CINE?... Sigourney Weaver, o tipă distinsă, dar cu pieptul minor, e contactată de o dihanie respingătoare, îngrozitoare, băloasă, care-i plasează un ou, nu se spune pe unde. Ce riscă fata? Riscă, nu-i așa, să aducă prăsila aia pe Terra, ba mai mult, să bufnească din ea prin explozie, dinamitîndu-i cușcuța toracică. Necazul ăsta îl are și buburuza, în ea își pune răsadul o altă jiganie și-o sparge de vie cînd eclozează. De la buburuză au luat. Dar ce-mi spune domnul regizor? Eu ce să-nțeleg? E pur și simplu o pocitanie și-atît, nu are un mesaj subversiv? Nu face ea anumite trimiteri, nu bate ea undeva? Nu lasă o anume senzație?... Ce-ar fi să fie Pupincu, cînd e singur pe clo și-și reia chipul de diavol!... Ai? La așa ceva, aici nu s-ar fi dat aprobare. Nu intră el în sufletul meu sodomizat, în genomul meu absolut intim, nu mă spulberă el cînd poftește, nu mă face el terci?!... Toți practicați arta aluzională, îngerașilor. Luați-mi și casa, acum.

FRATELE PAVEL

E LIMBUT ȘI SUSPECT. Nu mă mir că i-au pus bagajul în brațe. Îl ia gura pe dinainte, ce călugărie e asta?... Transcriu aici o întîmplare destul de frivolă, auzită tot de la el. De folosit undeva. Are un pic de accent: *Dom' plutoner, s-o luat după mine prin tăt vagonu. Un handicapat, avea două cîrji. Am fugit din compartament, am răcnit și m-o fugărit printre geamuri. Am trecut din vagon în vagon; după mine! Cu cîrjili după mine! Am intrat la viceu; după mine! Nici un conductor, nimica! Pe urmă m-o dat jos din tren și m-o tras într-o casă, unde m-o violat vreo cinci zîle. Da el unde-i acuma? Șchiopu? Da cine mai știe?! S-o dus! (FIȘA 115)*

Domnule, eu îl zgornesc! Miros rahatul de la o poștă, nu-mi trebuie moară în cap. Îi fac vînt!

PETRU

— CUM, DOM'LE, L-AI SCOS DIN PERETE ca să mi-l pui pe birou?!

Căpitanul Cerchez se înroșise la față. Șesan îl cunoștea de data trecută, cînd cu scrisorile, așa îi venise ideea. Omul condusese ancheta fără prea multe bruscări, și ce s-a gîndit?, domnule, s-a creat o situație morbidă, îl iau și îl returnez la Securitate. Ne facem că plouă.

— Îți bați joc de noi?

— Mă faceți să mă simt prost, tovarășu căpitan!

— De unde știi că sînt căpitan?

— Așa mi s-a…

— Ce așa?! Crezi că noi băgăm microfoane prin case, ce ai în cap?

— Tovarășu Cerchez, cade faianța, apartamentul e vechi, nu face doi bani.

— De unde știi că mă cheamă Cerchez? Mă, eu te-am respectat. Cum ți-a dat, bre, prin cap, să vii încoace cu el? Ai vrut să-ți bați joc. Ia stai jos și scrie ce intenții mai ai!

— Vă dau cuvîntul meu de onoare că am cele mai bune intenții. N-am știut ce să fac, poate mi l-a pus cineva, casa e veche. Vă rog să mă scuzați, dați să-l duc înapoi.

— Lasă-l în mă-sa, aici! de fapt a zis și mai rău, cu *p*… Am să pun să facă o cercetare. Vii joi la nouă jumate, avem de vorbit.

Te pregătești cu ce mai e pe la voi.

— E bine, e liniște, puteți să fiți sigur. De cînd m-au scos din Partid, nici n-am mai călcat la Uniune.

— Vii joi cu tema, convocări nu-ți mai fac! Aud că te-ai apucat de sandale…

Petru Șesan intră livid în mașină și, cînd luă curba, privi atent în retrovizoare. Nu era urmărit. Abia unsprezece și ceva, crezuse c-or să-l țină mai mult. Dacă ar fi terminat espadrilele, ar fi avut timp să-l sune pe domnul Untaru, care domn Untaru, pentru doamna Untaru, la aniversară, comandase un cadou mai select. Două sute de lei… cu catarame Italia. Internațional, colabora Sorin din Pescara. Lasă, mîine, deocamdată își simțea genunchii cum bîțîie. Avea de mers și la școală.

La ora aceea, traficul era moderat, lumea muncea la edificare. Din cincizeci în cincizeci de metri milițieni pe trotuar și, în spațiile dintre, băieți în civil. Slavă Domnului – ordine! Dacia bună; nu putea fi acuzat de parazitism, în cazul în care l-ar fi oprit cineva și l-ar fi întrebat de ce nu-i la slujbă; scriitorul, precum coșarul și florăreasa, e liber. Liber-profesionist, se bucură de un statut foarte clar. Din acest punct de vedere, putea fi senin. Simțea însă ceva extrem de coclit, de parcă și-ar fi vomat înăuntru. Probabil, își spuse, problema cu Borda și casa. Nu auzise de nici un Cenușă, altfel ar fi căutat vreo relație. Eugenia, totuși, răzbătătoare, blitz, uite numai manuscrisul cum l-a făcut dispărut! A funcționat ca un ceas. Cînd au venit după prima *Celulă,* am crezut că mor acolo de inimă. Cu haidamacii la ușă… N-o rescrii după aceea de oftică? Măcar, dacă mori, să se știe. Domnule, pe mine, dacă mă ții nedormit, mă suprimi, înțelegi? Mă omori! Și-n picioare!… Acuma, parfum; știi că mă cheamă Cerchez, mă cunoști de-undeva? De un singur lucru îmi pare rău: dacă tot m-au luat și m-au scuipat din Partid ca pe-o măsea cariată… asta regret, de ce i-am lăsat să mă aia, de ce nu

le-am dat cu carnetul în bot?! Le-o trăgeam între ochi și bonjur!, poate mă și respectau în final. Eram un om cu carnetul depus, salutare! N-am ajuns tot aici? I-am lăsat să mă zvîrle, ba mi-am cerut și pardon, m-au pus să-mi cer scuze. *Cum ți-a dat, mă, prin cap să vii cu microfonul la noi?* Crezi că le trebuie mult să mă scoată din casă?

Bătea vîntul din sud și era una din zilele acelea cu praf. Cine-a trecut prin București, știe ce spun. Toate casele alea dărîmate-n Uranus și biserici mutate: moloz mult, făceau Casa Poporului. Îl duceau cu basculanta nu știu pe unde, spulbera, se făcea o tornadă în jurul mașinii, praf serios, aproape decorativ, să-mi notez. Mai era un sfert de oră pînă suna. Pe urmă, pînă-și strîngea, pînă-și făcea ghiozdanul, cinșpe, douăzeci de minute. Ce-l agasa era un fel de rușine, dar mult mai scîrbos. Trase lîngă Lupoaică și se lăsă pe spate, cu o mică grimasă. Se trezea de la un timp cu dureri cervicale, început de spondiloză, pe lîngă toate necazurile. Ce început!, spondiloză la cap! Ținea de Policlinica 10… Dacă pierd casa, pierd și legitimația. Își aduse aminte de aia de bere și-și deschise portvizitul. Lua din cînd în cînd bere Reghin de la un depozit al UTC, undeva pe lîngă Băneasa. Mai avea înăuntru una pentru tenis, la Studențesc, și alta la o casă de comenzi a Ministerului de Externe, în Piața Rosetti. Încă nu se prinseseră că-l dăduseră afară din Partid, găseai și cîrnăciori oltenești, telemea de oaie, țigări albaneze; ai legitimații, ești om! Gîndul la produsele traco-ilirice – niște conserve de pește, Vlora, în foiță albastră, extrem de reușite – îi stîrni o dorință în plămîn. Scoase un pachet de Kent cam boțit, de unde extrase o țigară Cișmigiu, tot lungă, cu filtru de asemenea alb: mulți văd, puțini cunosc. Dar proaste, trase un fum și coborî geamul.

Da. Rușine… Asta simți. Cea mai borșită și mai veninoasă dintre rușini. Ieșise cu ea pe ușa din Batiștei și o purtase tot

drumul. Cum am putut, mă, să iau treaba aia și să mă duc la Securitate ca o servitoare tîmpită! *Cum te-ai gîndit, maestre, să ne aduci microfonul?*... Avea și un zîmbet de bou. Dar ce dracu să fac, să strig singur prin casă: mi-au pus microfoane, uite unul în baie, s-a umflat și dărîmă faianța! Bun, să zicem că pricepeau securiștii, ce făceau după aia? Veneau să-l repare? Mă trezeam fără el? Nu vezi că orice ai face îi pui în situații penibile, cum te mai scoți? Nu ieși tu prost, nu te acuză că-ți bați joc de sistem? Te miri după aia că-s vindicativi sau nu știu mai ce. Am făcut și eu ce-am crezut.

Asta fac, domnule, te înfometează încetul cu încetul și te constrîng la lucruri jenante. Cel puțin, băieți, am un insectar pentru voi!... O pală de praf se năpusti peste el, nisipoasă, în ochi, și închise geamul rapid. Citește-mi *Celula* – ediția a doua și revăzută, turbezi! Căută ceva de lemn ca să bată; neindicat deocamdată să fie lecturată de toți... Nu găsi, deschise portiera și întinse mîna spre pomul de-alături. Se uită la ceas, abătut... o rușine coclită, și strînse pumnii pentru Eugenia. Cine știe pe unde bate la uși și de cine se roagă... Săracul Borda, dacă-i adevărat și popa nu minte, mi se pare chiar grav! Dar ca să pitim manuscrisul la țară, nu trebuie iar să bag gaz? Supraviețuiește, poftim, m-au scos și de la *Perifraze*, de peste tot, mi-au azvîrlit un fucking de job, nici nu-i interesează dacă ai ce pune pe masă!

Nu știu dacă s-a observat, pronunța destul de des *fucking*, un gerunziu anglo-saxon în cădere de sens, care la popoarele sfioase e tradus curent prin... *afurisit*. Deschizi pe un film sau o carte de-a lor: te dărîmă, ești plăcut sufocat de verva derivativă a nobilei rădăcini *fuck*, cu toate desinențele. Iar ăștia, cretini grijulii, cu simțul moral al limbii străbune, cum o dau ei pe *romanian*?... Foarte bine, dragă, perfect, *afurisit* mi se pare un termen decent. Ba chiar fucking cuviincios! Cum e

„pupincurist“ în engleză? Să nu-mi spui că n-au!... Țin minte, de pe vremea tiraniei, un termen sublim – *buclucaș*! Îl repetau obsesiv, căci ce era *buclucaș/ă*, dacă nu timida aberație certată în aparență cu norma, dar strengăruță, spre care societatea, nu-i așa, privea recuperator și cu bunăvoință: *Buclucaș*! Cînd îl aud, îmi ies bube. Ascendența marelui Club al Cîntăreților de România, perpetua agresiune de imbecili! N-ai curaj la o înjurătură mărunțică în teatru, că le crește tensiunea, fucking assholes! Și-n timpul ăsta, demolați biserici cu limba. Fuck you!!! Păi, n-o faci de-al dracului?! Fuck you all! I don’t give a shit! Aici s-ar impune cîteva construcții reverențiale cu *P*...

Uite așa îți dai seama că nu mai suporți. N-o spun acum că am o stare specială, dar așa e!... Tot ei te radicalizează, nu alții! Din devotament și prostie. C-ar fi foarte simplu: puțin din aia, din aia, mai lasă din aia, mai spui și tu un banc, s-ar face că nu văd, mai un protest, ceva, mai cîrtești, te-ar mustra, nu știu ce... Dar, nu! Îți sar la gît imediat și zgîlțîie lanțul ca să știi cine-i tata! Îți opresc piesa, n-ai cu cine vorbi! După care te convoacă la toate plenarele, ca ultima slugă, să-i lingi la tălpuță... O rușine bășită! Nu-ți vine și ție amocul, nu le-o tragi într-o zi?... De chichi, așa! Există ceva ce n-am știut niciodată: calul scutură din cap, își ia permisiunea să scuture, dacă te vede cu frîul în mînă. Poți să te faci că nu vezi, dar nu-i sta la spate!... Ce pretinde un scriitor? Ce mare fucking lucru cere un scriitor! Lasă-l, tîmpitule, să scrie acolo, nu revendică nici material culinar! E mai bine acum, că urlă și Europa? Singurul lucru de care vă e frică, jigodiilor, e să nu vă vorbească lumea afară. Numai asta vă reține oleacă, pînă uitați. Începi împins de la spate, cu tîrșeală, cu frică, azi el, mîine tu, îți mai ascund o carte, te mai țin nedormit, și odată scuturi din cap. Te ridici în două picioare.

În principiu, bineînțeles, pentru că după treaba cu plicurile, dacă perseverezi – ești descreierat. Asta și așteaptă; de presupus

că sînt numai ochi și urechi.

Foarte greu. Cărți oprite, de publicat – ciuciu; dacă n-aș fi intrat în mafia asta a sandalelor, eram terminat! Cît crezi că am pe statul de plată?... Ptiu, îmi scîrțîie praful ăsta în gură și nu-i numai moloz; gunoaie, ciuperci! Noroc c-aveam pe-acasă niște pantofi Romarta împletiți, cadou de la Jeni. I-am desfăcut și m-am uitat cu atenție; nu-i foarte greu, dar trebuie oarecare răbdare. O lume de pantofari!

În scuarul de vizavi, cineva trăgea o mireasă pe video. Se lăsa în genunchi, îl punea s-o ridice în brațe, unghiuri liftate, prim-planuri... O cameră din astea ar fi bună, își spuse Șesan, privindu-i pe gînduri. Nunți, botezuri – filmezi o jumătate de oră și ți-ai scos bănuțul pe trei espadrile. Fără efort, nimic, bagi caseta, o scoți... Pe lîngă că-i foarte plăcut! Își căută pixul și notă ceva, probabil i se păruse că merită.

Cred c-ar trebui să-mi calc pe mîndrie și să vorbesc la Uniune. Altă umilință, dar mai bine să știu, să nu mă trezesc cu mobila-n stradă. Iarăși Stoian, iarăși Schidu!... Să-i vezi ce vioi erau la ședința aceea cu darea afară, înfierau ca la nuntă. Nici nu ziceai că ne plăteam cotizația la același ghișeu. Poftim, nu mai scriu! A dat talentul în voi, în tot acest timp? Unde e? Întîi au prezentat mutre lungi, erau extrem de surprinși; după aceea moderat-indignați. În cele din urmă, lucizi, exorciști. Să caut undeva *Exorcistul*... Asta, în sală, cu activiștii de la Municipiu peste ei, grămadă, acolo. Afară, în schimb: mă Petruș, ne-au prelucrat, ce să facem... Nimeni nu crede-n ce-a spus. Pui la suflet cumva? Mă cunoști, între noi nu se schimbă nimic... Dar, după aceea, nici unul: dă-mi un articol, ceva, să-ți dau cîțiva poli. Stoian, cel puțin, abia acum e realizat, nu-l mai concurează nimic. Scrie, băiete, scrie pînă faci scurtă! Acum e momentul. Bagă mîna în banii Uniunii, tradu-te, o să te citească poporul chinez și-o să cadă-n fun-dong!

My English is so bad, and they don't speak Portuguese.

— My English…

E cumplit să-ți fie tot timpul rușine, te simți nespălat. S-a mirat și securistul c-am venit cu aia-n punguță… Posibil să fie o treabă care te marchează pe veci. La vîrsta asta se poate orice, au trecut peste mine destule rușini, dar așa ceva încă nu. Știi ce mă gîndesc? Dacă m-ar traduce Jeni în spaniola ei și aș face cumva să-mi ajungă cărțile la bărbată-su, în Italia… Pe linie spaniolă, adică, să le țin la Sorin. După aceea, găsești pe unul pentru încă o mînă, dar e mult mai ușor de pătruns pe valul ăsta latino-american. Nu mai știi ce să faci… Filiera spaniolă, nu s-a gîndit nimeni! Pentru ei, Șesan sună ca Moctezuma. Nu direct din românește, că nu dă nimeni doi bani, Spanish. Vezi cum mă lepăd?… Bun, o să discut chestia asta. De ce n-aș chema-o pe Sigourney să se mute la mine și s-o pun la birou? Tot i-am dat cheie, tot și-a adus o parte din lucruri, aduce și teze. Ce tot atîta: Centru-Berceni? Pretenții maritale nu are. Sigur că asta înseamnă un picior înăuntru, cît despre însoțirile mele alternative – poate mai rar! Dar nu vine aici și-mi gătește? Cine-a fost lîngă mine în ăștia cinci ani? Stoian? Craiu? Simina de la *Femeia*?! Ce naiba…

Au început să iasă copiii. Strada luă subit o înfățișare proteică și lărmoasă, iar părinții – ca la ulii și porumbeii. Se proțăpeau între ei și culegeau din grămadă, începînd automat să-i șteargă de cretă. Șesan avea marota cu școlile centrale; Berceniul nu-i un cartier! Cum să lași un copil să umble-n Berceni, Doamne ferește, nu auzi ce se-ntîmplă? Acasă, o aducea el; dimineața, pleca cu metroul, cu Jeni.

În clipa aceea, o școlăriță grăsuță bătu în portiera din dreapta. Avea șorțulețul pepit și pătat. Ceva aducea cu piticania pe care puteai s-o dai huța printre picioare și s-o învîrți peste cap. Grasă și știrbă. Două cozi și o cravată peste bluziță: Magda,

în clasa a doua… Nu era pionieră, dar îl bătuse la cap să-i ia o cravată și și-o punea conștiincios, la plecare. Cinci ani, domnule!… Trecuseră cinci ani de cînd nu putea publica nicăieri. Făcuse zeci de sandale. Întinse mîna, o ajută să se cațere și se năpusti s-o apuce de ceafă, s-o molfăie. Bubulicea se gîdilă, chirăi, strînse gîtul.

— Ai fost bună azi?

— Da.

— Bravo.

Întoarse cheia și mașina porni cu un icnet docil. Era o Dacie veche, dar bună. Dintr-un lot de export, cu aprobare de la Ana Mureșan, peste rînd. O plăcere s-o conduci.

Aveau mîncarea lăsată în frigider, o scoase și aprinse aragazul. Plin de fotografii cu el și fetița, erau și-n bucătărie.

— Mănînci un cotoi întreg?

— Da.

Bravo, uite un adevărat pui american, bucșit de hormoni, dar cu două picioare! Repudiat de armata germană. Excelent, niște proști, ai noștri – mai mult gheare; hrănim în draci și compensativ armata sovietică. Dacă aveai noroc, prindeai ceva rahitic, la pungă, petreuși… Găsea, nu știu cum, dar găsea.

— Spală-te pe mîini.

Trebuia tot timpul să-i amintești, altfel se așeza cum era. Mazărea o mînca, pielița nu. Se umplea de sos, ținea copanul de vîrf și-i trăgea pielea cu furculița; mai bine nu te uitai.

— Ce facem cu pielicica, o aruncăm?

— Da.

— Știi cît umblă mama s-aducă puiuț?

Am niște pulpe de pui! anunța victorioasă, dar oarecum echivoc.

— De aia n-ai biluțe de păr, că dă banii pe pielicică! Biluțe roșii… Avea o mare nevoie. Are vitamine, te rog bag-o în gură și

taci! Să n-o mai văd în farfurie!

Începea să se smiorcăie. Cum îi spuneai ceva, gata: lacrimi, muci, știrbă, tot tacîmul! O iubeam foarte mult. Știam că pînă la urmă mă aleg și cu pielea găinii, bălosită cum e, nu era s-o arunc.

— Ce te sclifosești, acolo?! Ce ți-am făcut? Copilul, mai tare. Gata, du-te de-aici, du-te și te spală pe față!

M-am spălat și eu, că n-ai cum să nu te mozolești de la sos, și am luat-o în brațe. N-aș vrea să mergem afară, să ne jucăm?

— N-are Petru timp, Măgdălici, trebuie să fugă la bibliotecă. Dar n-ai avea tu chef să-ți faci lecțiile? Vine mama și te lasă la joacă.

N-a obiectat, s-a dat jos și a trecut dincolo. Am probat telefonul să nu fie așezat prost, avea ton, și am dat drumul la televizor. Poate suna Jeni între timp, eram neliniștit că tăcea. Bubulici se mai fîțîi de două, trei ori, dar n-a venit să se uite. Nici n-o prea interesau reportajele din viața nouă a satelor, dar și cînd puneam ceva la video, tot nu. Dacă se uită oamenii mari, nu-i pentru copii. Nu-s desene-animale. Mai băgam cîte-o *Emmanuelle*, uneori – nu!, trecea și nu se uita. Copil foarte bun.

— Nu-mi spui și mie o poezie?

N-a vrut, Eugenia nu dădea telefon, se făcuse ora să plec. Aveam o stare exasperată, știam și de ce. M-aș duce, mă gîndeam, aș trece pe la Uniune. Precis s-a aflat ceva despre case. Să-ntreb la Deleanu… Dar știe sigur și Stoian, e la masă.

Biblioteca „Al. Macedonski“ există cînd mergi pe linia lui 6. Aici îmi dădeau o leafă, în altă parte nu s-a putut. În cartier, la capătul lui 39. Dacă te uiți la un rîu, spune un chinez în etate, ai să apuci să vezi într-o zi trupul dușmanului tău dus de apă la vale. Cu condiția să trăiești destul… Mă silesc! Munca nu-i numai o mare onoare, dar și testul cinic al umilinței: cine-i cuminte scoate cărți, cine nu, dă cu clei și le leagă. Cît să nu

mori de foame! Vrei să-i vezi prietenoși, drăguți și cu buzițele strînse? Ia-le mîncarea! Ia-le căldura! Fă urît!…

Era și-o parte bună, că nu vin mulți să citească, dar tot trebuie să le faci legitimații, să-i treci în registru, mă rog. Mult de lucru nu, dar salariul infect. Fără sandale, muream de mult. Înveți să lipești, pui coperți, coși pagini, cînd, desigur, ai o oarecare manualitate… De ploșnițe mi-a fost frică, dar n-am prea văzut. Oricum, mă tratau ca pe un fel de exilat și, de aceea, cu multă bunăvoință. Se aflau și cîteva cărți de-ale mele, pe undeva.

Tura de după-masă; Silvia învîrtea deja nechezolul.

— Silvia, zic, dau o fugă pîn' la Uniune.

Ziceai Uniune – ziceai Catedrală!; nu puteau să refuze. Reprezentarea unanimă era aceea a unor zeități care schimbau manuscrise, în timp ce sugeau dintr-o pipă sau se fotografiau cu mîna la cap ca boul de State.

— Nu cumperi niște ness? și mă face să admir două cutii maro, lucitoare, splendide.

— Cu cît?

Era de presupus că nu pot. Cînd am auzit, am fost sigur. Nu erau ale ei, ea doar le plasa. Fată bună, mi-a vîndut și mie o pereche de săndăluțe. Artă manuală, i-am spus, *de afară*…

— Mă duc la Uniune, două ore, vin repede.

Stoian, m-am mirat, nu era la bufet, deși se făcuse aproape unu jumate. Cînd m-a văzut că intru-n birou, s-a tîmpit, era cu Mișu Velicu. În primul moment; pe urmă s-au ridicat să mă pupe. Lateral, pe-o parte și alta, familiar, cum e treaba.

— Ce-i cu tine, mă porcule, nu mai dai nici un semn de viață!

Eu eram porcul, eu nu dădeam.

— Ce-i cu casele, e vreo problemă?

— Da' ce-ai auzit?

— Am auzit că se iau la cîțiva, tu ce știi?

— Nu știu nimic.

— Ei, pe dracu!

Pătrat cum era, clipea din ochi cînd se concentra pe ceva. Avea un bîlbîit fin.

— Pe cuvînt, dacă mint! Ai slăbit. S-or fi dus ăia, Mișule, și-au cerut la Sector.

— Care ăia?

— Unii care-mi trimit mie scrisori de protest, tînăra generație.

— Cine?

— Postolea, mai mulți… Livezeanu.

— Casa mea?!

— Nu-i bagă, frate, nimeni în seamă. Și ce dacă strigă?

— Au văzut că-s înghesuit și gata, ia-i casa!

— Ăștia-s oamenii, ce să facem? Colegi.

Mă privea cu subînțelesuri. Începeam să asud. Ceva tot era.

— Am auzit că și de la Partid…

— Ce de la Partid?

— Le trebuie case.

— N-am auzit.

— V-am pupat, zice Mișu. Am plecat și eu.

— Ai auzit ce-a făcut ăsta la „Eminescu“? A lansat *Sarea și Mierea*, s-au spart geamurile, omor de popor!

Velicu zîmbi modest și ieși. Abia am putut să-i strecor, înainte să-nchidă:

— Da? Mă bucur foarte mult… Nu mi-ai dat-o! Ai ieșit din circuit, gata, te-au uitat toți, revin la Stoian. Auzi, te poți interesa?

— Sigur. Nu-i, dom’le, nimic. Dacă aflu ceva, ai să știi.

— Vreau să știu înainte.

— Ai să știi. Eu ce păzesc aici? Ce dracu, mă Petruș, casa ta!

Dacă și scriitorii importanți…

Uite la el! La urma urmei ce-i o uniune, dacă nu aglutinarea normalității de a fi scriitor într-un grupuscul ales prin vot democratic! Azi, eu ție – mîine, mie: *do ut des*! Nu puteam să-i uit mutra de la ședința aia, cînd mi-au făcut vînt.

— Stai, mă, cuminte! Stai, mă, cuminte, acolo unde ești, o să fie și bine.

— N-o să fie bine, nu pot să public.

— Dacă dai titluri din alea…

— Ce titluri?

— Cum se chema aia, care ți-au luat-o din casă?

— *Celula*?

— *Celula*! și începe să se hlizească ca un idiot.

— Da, domnule, celula, celula organică.

— Lasă-mă, dragă, mă înveți să fac și copii! Celula-i celulă… Cum să nu ți-o ridice?

Am lăsat de la mine.

— Ce mai e cu ăia, cu *Meditația*?

— Nimic, ai auzit tu ceva? Nu știe nimeni nimic. Zi mersi, mă-nțelegi? La cît ești de țicnit, zi mersi că nu te-ai băgat! Nu există nici o explicație, i-au spulberat și atît.

— Vreau un împrumut de la Fond.

— Fecior, să știi că-i un moment foarte prost.

— Mor de foame, Mihai! (Nu muream.) Bagă-mă pe o rubrică la un ziar.

— E o perioadă, o să treacă. Ai ceva de publicat?

— Am.

— Ce? Roman?

— O piesă.

— A, aia…

— Alta, nu aia, aia-i moartă. Am fost pe la teatre, nici nu vor s-o atingă, am rîie.

Odată l-am văzut că se înverzește… Tipul avea complexul Șesan. Genul ăla ambigen; cînd auzea de mine, cred că i se muia.

— Cum, fecior, ai mai scris înc-o piesă?

— Da, dom'le.

— Cînd, domnule?!

Între timp, fuck you, cînd s-o scriu! În cinci ani, puteam să scriu zece, dar ce să fac cu ele, să le țin în sertar? Îl frămînta chestia asta.

— Ai mîncat?

— Am mîncat.

— Hai să bem oarece.

Am coborît la bufet: înghesuială, talente și fum. La masa lui Jebeleanu se puseseră niște fițingăi, dar ne-au văzut și s-au sculat imediat. *A învăța a sta la măsurile tale și a nu te întinde la cele peste măsură. (FIȘA 46)*

— Dă-mi din ăla, îi spuse fetei care servea. Apoi, peste ea: Miți, din ăla alb, dragă!

Era un vinișor destul de cinstit. Am strîns vreo trei mîini poetice, m-am salutat și cu alții, dar de departe. Se uitau cam mirați, nu știau cum s-o ia; rîios, dar eram cu tov. președinte, înseamnă că… gata? Atît? Schwarzenegger? *I'll be back?*…

— E-adevărat cu Gheorghe Borda?

— Da. Nasol. L-au găsit cu valută.

— Vorbești serios?

— Da.

— Să te omoare pentru doi, trei dolari…

— Încă nu se știe exact.

— Nu-i bine! De polonezi, ceva?

— Mare lucru nu știu.

— Nici de cehi?

— Habar n-am, nu mă prea uit la televizor. Ajung obosit.

— Și eu la fel.

Futu-ți nara ta! Că la fucking televizorul auzeai tu de astea!… Ocnă mare. M-am uitat în jur; cei mai mulți – amărîți, se lipeau de cîte unul care avusese norocul să fie convocat la casier. Dar dincolo de aerul acesta famelic, știam cel puțin doi, acuma nu vreau să…, *cel puțin doi* (!) care puteau să-i bată pe umăr și pe Seely și pe Brücke, așa fucked up doar cu grija scrisului, cum se spune că sînt ăia pe-acolo, la ei. Dar dacă romanian bastards nu știu că sînt buni, treaba lor, asta-i regula – uite la ăla descusut la pantof! –, iar dacă te-ai prins, nu se spune… Între colegi, e tăcere. Brücke, oricare, îți jur, o iau pe coajă de nu se cunosc! Malpighi, nu. Cu Malpighi e altă chestiune. Ce naiba, mă pricep la citit, am umblat la școală și după-masa! Nu le trecea nici prin cap ce înălțime aveau, se strîngeau ciopor lîngă masa lui Lemnaríu, care, falstaffian, festiva nu știu ce, chema sticle. Mă uitam la ei și încercam să-mi aduc aminte cum l-am picnit în *Celula Nr. 2* pe ăla, pe ăla; copii, vi se pregătește ceva… Încă o dată, l-am slăvit pe Domnul că mi-a hărăzit și abilitatea lucrului manual. Sînt frumos, sînt sănătos, trec prin brînză!

— Te placi… remarcă Stoian, observînd că mă uit în oglindă, doar ca să văd ce-i în spate.

— Ar trebui să mă tund.

Mi-a făcut semn cu sticla ca să-mi toarne din nou.

— Mă Petruș, e-o mîncătorie ca niciodată… N-ai imaginație ce-i aici!

— Nu, zău?

— Bine că ai puterea să stai retras. (*Sic!*) Îl vezi pe ăla cum dă de băut? S-a cerut aprobare la Partid pentru alegeri… Acum se fac jocurile.

— Da? Se bagă și Lemnaríu?

De fapt, despre tine întrebam, fătălăule… L-am luat la sigur,

nu putea spune că nu mai voia un mandat. Cînd ai banii Uniunii pe mînă, îți place de mori.

— Și ăsta, și Schidu, mai mulți. Mi-e și silă. Fecioară, adu-ne și nouă niște caşcaval, ceva. Cu piper!

— De ce nu te duci la CC să te sprijine? C-au fost mulțumiți. Sau n-au fost?

— Nu știu, poate, nu mă interesează. Importanți sînt colegii, cum vor feciorii! Nici nu-mi bat capul. Am atîta de scris!…

Ahoe! bubui teribil în sală. Intrase amicul cu *ahoe*. Dar nu mă văzu. Însetat, înțepenise cu ochii pe detașamentul îmbuteliat de la masa lemnară și pe chip i se urca, vizibil, ceva radios. Îi făcură semn, trăgînd și un scaun din altă parte. M-am uitat după el. Lemnaríu se răstea cordial către Antoniu Livada:

— Ia-ți, mă, o carne ceva, de ce nu-ți iei o friptură? Ții post sau ce ai?

Antonică, săracul, se vedea bine că-i pe drojdie, vedea și maestrul. Cojița unei demnități de mult decedate îl făcea retractil.

— Tanti Miți, adu-i, bre, o friptură!

— Nu, am mîncat.

— Știu c-ai mîncat, îl menajă sumar amfitrionul, ia și un mic.

— Am mîncat…

— Ia, domne, de poftă, ce naiba! Ia cu mușchi.

Ahoe!… De data asta era pentru mine, mă zărise ori îl făcură atent. Am ridicat mîna, chemîndu-l la noi. *După!*, mi-a răspuns tot prin gest. Antonică se livra, în sfîrșit, masticației. N-am sesizat frămîntări în legătură cu Borda, existau momentan alte imperative. Ca la mine, cu Europa, noroc că n-a fost chiar grav. *„Am aruncat către Domnul grija“… „după bogăția bunătății Lui.“ (FIȘA 8)* Dacă m-ai fi întrebat cît de afectat eram eu însumi atunci, n-aș fi știut ce să-ți spun. Așa, deci, Stoiane, îți faci

Partiduț…

— Dragă, pe mine poți conta, să fii sigur.

— Mă rog, important e că ăștia, care sîntem mai răsăriți, ar trebui să fim și loiali. Alt interes nu avem.

— Nu știu ce drepturi mai am, dar cînd e nevoie, bagă-mi o sîrmă.

Că veneam eu din părți… Nu pot să-l uit, domnule, atunci, în ședință!

— Petrache! se năruie Brădean peste mine, l-am lăsat să mă pupe. Mă, faci pantofi?

Ce naiba să-i spun, să-l plesnesc: un bețiv! Ideea lui era că ajunsesem cizmar de plăcere, ca Ceaușescu!… Ăia din crîșmă, atenți. Sînt cizmar că mi-am asumat oarece, tu unde mă-ta erai, îți mîncai de sub noadă, acum ești glumeț!

— Mă, vreau o pereche cu autograf, port 42…

— Brădene, ne lași? interveni Mihail V. Stoian; totul dădea semne că începe să fie supărător.

— Domne, plătesc. Cît costă, plătesc! Petrache, amicalmente, te rog…

— Du-te, mă, îți face, hai, du-te.

— Plătesc orișicît!

Dar s-a dus. Mi-am luat o mină indiferentă, te înveți mai curînd de cît îți închipui. Stoian învîrtea paharul pe masă.

— Mă porcule, îmi spuse încet, tu măcar ai scris singur unde ai scris, treaba ta, nu mă bag; n-a ieșit, n-a ieșit! Dar ăștia îmi scriu mie, mă, să le-o bag eu în *Literara*, adică un fel de-a semna lîngă ei, înțelegi?

— Ăia doișpe?

— Ăia doișpe. Că există, adică, scriitori de valoare nepublicați; mai mult n-au putut. Dar ce-i, vreun secret? Te-au pomenit și pe tine. Le-am spus: n-aveți curaj s-o trimiteți mai sus, măi feciori, chiar atîta mațnu aveți?… Mi-o adresează mie,

că, zic ei, mă bagă în corzi și se iau măsuri imediat. De fapt, ca să se-audă cîntați la… (gest cu degetu-n spate) atît. Ce măsuri să iau, că știu și ei că sînt un căcat similar! Primesc ordine aici. Dar dacă iese prost, i-a dus mintea, vai de mine, l-am supărat cumva pe Tovarășul?! I-am trimis-o lui Stoian, la Uniune, dacă nu-i frumos, pardon, scuze! Nu mai facem, să se spele dînsul pe cap! Asta, că tot mă-ntrebai de Polonia… Înțelegi? Lasă c-o să fie și bine.

Dădu peste cap, ca și cum ar fi băut untură de pește, și se șterse la gură.

— Ai răbdare, mai lasă să treacă.

— Ce să treacă, nu mai trece niciodată nimic, ce se-ntîmplă e veșnic!

Era un fel voalat de a mă exprima, știa el la ce mă refer. Dar, mă gîndeam, foarte bine, și ce! N-are nimic, să fie cît mai multe scrisori! *Scrieți, băieți, numai scrieți…*

— Nu se știe, aud că vine iar Popescu la cultură, un pic de răbdare. Salut, Ghițulaș!

Aha! Popescu! Ceva nou. Omul lui.

— Mă, dacă e ceva cu locuința…

N-a apucat să-mi răspundă, pentru că ne-am trezit iar cu Brădean, își trăgea un scaun. Tot așa, clăpăug și cu păr în urechi.

— Ce mai beți?

Milog! Era plin de bani, că scria numai literatură partinică, îl publicau peste tot. La mine avea el bucuria. L-am întrebat scurt, așa cum făcusem cu Magda:

— Vrei să-mi spui o poezie, ceva?

M-a fixat în tăcere, cu o dușmănie placidă, apoi s-a ridicat ostenit și-a plecat. Cu trădătorii, probabil, nu se vorbește, nu te lași provocat, erau instruiți. Cel mult le arăți o antipatie pe termen mediu sau lung sau, știu eu, vreo lehamite… Am băgat

de seamă că nici lui Stoian nu-i căzuse prea bine. Se posomorîse. Poate erau bara-bara. Cînd frecventezi același Partid, nu-ți scoți ochii; dar spune-mi, măcar, ca să știu!

N-a mai ajuns la serviciu, a pierdut timp cu gazul. Îl aștepta drumul ăla la țară, trebuia iar să bage. Nenorocirea e că erai nevoit s-o faci chiar în stradă; canaliile din bloc au decis solidar că-n garaj, nu. Le ajunge. Și, cum să spun, nu era momentul unei riposte. Tot de la chestia cu Europa, precis! În stradă, acolo, ca să te vadă tot natul cu ștanga și să te temi permanent că vine la tine și-ți cere un act: aveți autorizație de gaz, tovarășu Șesan? *Dumnezeu nu se uită la biruință, ci la stăruință. Sensul faptei are importanță, nu fapta însăși. (FIȘA 91)* Și nu numai asta. Ca să se mire mîrlanul de păzea ambasada: uite-l pe maestrul, dă la manetă. Trage din butelie.

Măi, și-aveam o poftă de scris, indicibilă! Eram într-o vînă majoră. Dar ce, că nu mai aveam nici un manuscris început, tot timpul cineva mă golea. Pulsiunea pentru cuvînt vine de multe ori și difuz, fără un raport direct cu ce deții în sertar. Ca o lumină promițătoare; ești numai elan, deschizi ochii mari și nu vezi nimic. Am strîns și am urcat să fac duș. Fusese un exercițiu fizic cu totul special, epuizant și umilitor; apa curăță aura de capturile negative, făcînd și alte servicii. Pe urmă, am sunat; Eugenia tot în baie era, dădeau probabil caldă și-acolo. Săraca, ce-o fi umblat!... Mi-a răspuns aia mică.

— Ce face băbuța? Gata lecțiile?

— Da.

— Te uiți la desene?

— Da.

— Bravo.

M-am mai gîndit puțin. Am făcut trei barete și mi-am pus întrebări. Eu știu dacă-i bine s-o aduc pe Jeni în casă?... Nu mă leg eu la cap? Și fără, ce profit am? Aduc tineret, ce fac, cîtă

junime aduc? Dar, totuși, libertatea-i libertate, nu poți să zici… Nici nu știi cînd e bună. Da, fucking freedom! Ce libertate, că mă ascultă și la… vorba aia! Pe cînd, Bubulici e-un amor. Gătește în două părți, vai de capul ei, drumurile ne omoară. N-o fi ea nu știu cine, dar are bun-simț, lucru rar. Thérèse Levasseur, aia, sau cum o chema, aia a lui Rousseau? Sau coana Paraschiva Arghezi… Asta-i important?! Cred că dacă-s mai multe persoane e și mai greu să te scoată din casă.

În această dispoziție contradictorie, n-am mai așteptat-o pe Sigourney să iasă din cada ei din Berceni, m-am dus peste ea. N-aveam stare, m-am urcat în mașină. Cînd m-a văzut prin vizor – unde capeți o aparență boccie –, a deschis și-a strigat:

— Magda, hai că-ți vine drăguțul!

Nu se vorbește așa c-un copil… A început să bîzîie promt, era rușinoasă micuța, m-aș simți și eu prost.

— Nu te supăra, Măgdălici, nu-s nici un drăguț, eu sînt Petru cizmarul.

Am încercat s-o mîngîi pe cap, s-o sărut; și mai rău! Plîngea de ți se rupea inima, știu ce simțea, o dată am fost umilit?… Mîna mea i s-a făcut repede urîcioasă, se trăgea într-o parte și m-am trezit cu un șut în genunchi. Era în ciorapi, n-a fost cine știe ce, dar Jeni ca arsă, abia am ținut-o.

— Cere-ți iertare imediat! Cere-ți iertare, obraznico!

A luat-o la scuturat. Magda răcnea de scula blocul, am încercat să mă bag și s-o scot; ne ura pe-amîndoi.

— Nu, puiuța mea, nu trebuie, nici nu m-a durut.

— Cere-ți iertare de la Petru, acuma!

— Cer… nu știu ce, a îngăimat în sfîrșit, printre hohote, și s-a trîntit cu burta pe pat. Mă durea sufletul.

— Ai băgat gaz, constată Eugenia, respirînd obosită; avea mirosul subțire.

— Tu ce-ai făcut?

— N-am putut să intru, mă duc mîine cu niște flori pentru secretară și o iau de la capăt.

— Cafea mai avem? Du-i un pachet.

— Lasă că merge și cu flori. Nu te sui cu picioarele, Magda!

— Și-ai stat pîn-acuma?

— Nu. M-am dus la *Scînteia* să vorbesc cu Lucica și ea m-a trimis la Stănescu.

— Și? Nu era?

— Ba da. Zice că tot cu Cenușă ar trebui de vorbit, știam eu. Mă duc mîine, numai că scap pe la două.

— Și… aia?

— Stă bine, lasă-o… O ducem.

De carte, ziceam. Manuscrisul.

— Am vorbit și eu cu Stoian, nu știe încă nimic.

— Ai sunat după el?

— Nu, am fost pîn' acolo. A dat o baterie de vin.

S-a schimbat brusc la față. Mă credea vreun curling, ce credea despre mine? Dar era schimbată complet, cu buzele albe.

— Ai băut cu Stoian?!…

— Am băut cu Stoian. Da. Și ce? A ținut să dea de băut.

— Cînd ați băut?

— Păi, nu-ți spun? Acum două ore. Par beat?

— Și ce-a zis?

— Nu știe nimic, nu ți-am spus?

A tăcut și-a intrat să șteargă prin baie. Deschid, Jeni, spun, uite asta și asta… I-am spus. La mine cînd vă mutați?… Știi ce face? M-a lăsat țuț. Începe și asta să plîngă, dar tare, c-a fost nevoită să se întoarcă cu spatele, s-a închis cu cheia înăuntru. Uite ce-i spun și uite la ea!… Ce-aveți, mă, toți cu mine, n-am destule pe cap, ce-am făcut? Ce vă fac?!

FRATELE PAVEL

— EXISTĂ RUGĂCIUNI MAI EFICIENTE CA ALTELE?

S-a ridicat în picioare, a stat și l-am văzut că încearcă să ajungă la ușă, la aer.

— Ți-e rău, ce ai?

N-a mai ajuns, s-a ciucit aproape de godin și umbla cu mîna sub rasă, nu le găsea.

— Frate Emanuil!

M-am repezit, i le-am scos și i-am dat una cu apă.

— *Nitropector*?

— Vrei? zice. Ia.

— N-am nevoie. Întinde-te, nu sta ghem. De la fum, respiră. Lasă aerul lung și încet, lasă-l să iasă. Vizualizează-ți inima, dacă poți. Privește-o cum bate frumos, e sănătoasă, voinică… Ai o inimă tare, băiete, uite la ea!

— E-o meditație din aia? Nu-ți pierde timpul…

— Lasă, uită-te, uite la ea! N-o scăpa din atenție, ca și cum ai frămînta-o cu mîna. Ești sănătos! Învață-o să bată.

Strîngea ochii și murmura în gînd nu știu ce, se vedea după buze. Numai asta-mi lipsea, trecuse aproape o lună, dar așa ceva nu-mi făcuse. Am dat drumul la geam.

— Oxid de carbon… bioxid.

O lună; m-am deprins și cu ceasul. Poftim… În sfîrșit, de la aerul rece, de la pilulă, nu știu, poate i-o fi ajutat ce i-am spus, s-

a ridicat într-un cot. Ce să fac, mă gîndeam, cum îl scot de-aici, poate vrea la spital! Așezat cum eram, l-am tras pe genunchi ca să-l țin cumva ridicat, dacă asta voia. Și m-am simțit extrem de jenat, înțelegi, mie nu-mi plac treburile astea, poți să-ți închipui cum se vedea din afară: eu în brațe cu el… Cred că se gîndea tot așa, pentru că a început să rîdă scăzut; iarăși un lucru suspect, care te făcea să fii rezervat. Numai una dacă-i dădeam…

— Cum e?

— Mult mai bine! Domnu Șesan… și cuplă imediat, așa cum bați coada-n topor, cînd îți sare; am și uitat ce-ntrebasem. Ce ziceai? Nu există rugăciuni bune ori slabe, e o chestiune de har. Cînd se roagă, omul turuie ce-a învățat pe de rost, ca să scape de-o datorie obscură înainte de somn. Și la urmă pune și-o listă de ce i-ar prinde lui bine. Dă-mi, Doamne, aia, fă-mi aia… Asta se primește mai rar. Ești credincios?

— Știu eu? Cred că sînt…

Respira binișor, își revenise, dar încă stătea ghemuit în brațele mele și nu se mișca. Doamne, nu-mi da bănuiala aceasta!… Am vrut să nu mă gîndesc, l-am ținut. Mi-a spus: *Nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite. Pavel, Rom. 8, 26. (FIȘA 92)*

— Nu ne rugăm bine. Rugăciunea, domnu Șesan, nu-i nimic altceva decît o formulă sacralizată prin care ți se dă rar putința… Și tuși.

— Ce-mi dă?

— …să comunici cu Domnul.

— Dragă, știu exact ce-ai în cap, nu te mai osteni. Oricine e tentat să pară din cînd în cînd și deștept, vedeam după mine, începusem deja să-mi dau drumul. Rugăciunea nu-ți poate aduce nimic, pentru că orice fir de nisip – admițînd c-ar avea inițial o determinare – cînd e clintit dintr-un loc poate arunca Universul în haos. Nimic nu se poate schimba. Creația unei

ființe superioare e aprioric desăvîrșită sau nu? Ei, dacă este, un lanț cauzal atît de solid nu poate fi fracturat prin milogeala unui nemernic, cum sînt; atingerea ei pîngărește, corupe.

— Domnul poate orice. E prevăzută și căderea nisipului. Nu te lepăda, Petre!

— De ce te rogi, cînd El spune *cere*?

— Unde-ai văzut asta? Și Iisus s-a rugat.

Domnule, m-am surprins divagînd ca să-i încurc mințile, nu știu ce-am vrut. Intelectual vicios, dacă nu face impresie, se simte castrat! Măcar aici, cu o anume plăcere; acolo, în Batiștei, o făceam încolțit…

Și-n clipa aceea, cînd mi-am amintit de anchetă, am simțit rece-ud sub cămașă; care Ponor, mon cher, sînt idiot?! Uite că-l țin și în brațe, ca doi năzdrăvani într-un tren… *Nu se va clinti din atenția noastră!*, cum zicea ăla. Și nici n-ai ce face, dacă le arăți că te-ai prins, se enervează, îi știu eu cum sînt.

— Nu spune El că iubirea-i de ajuns? trebuia să continuu, să nu mă trădez cu ce-l bănuiam. *Iubirea este ieșirea din strînsoarea jalnică a sinelui nostru, care nu-i bun. Teoclit Dionisiatul. (FIȘA 71)*

— Ca să putem crede. Între iubire și credință e-o taină. Închină-te cum vrei, numai să fie o adresare cuviincioasă, o dorință decentă de a intra în contact. El se roagă în tine, tu numai rostești.

— Ce lume urîțică ai lăsat, moș Adame!

— Adam n-a rămas la măsură. Fiecare să rămînă la măsurile lui; sînt lucruri oprite, sînt taine. Să nu te trufești că-l înțelegi pe Iisus, căci El era ieșit de la Tatăl, spune Ioan. N-ai cum să pricepi mai mult decît e lăsat spre pricepere.

Dă-mi, Doamne, puterea să merg mai departe, să-i fac o bună impresie, să-i par cretinul perfect!

— Un singur lucru, i-am spus, aș vrea de la tine… Între

șaisprezece ani, la Templu, atunci, și pînă la treizeci, cînd S-a botezat și a început ca să predice, ce se știe de El?

— Nimic. Nu se știe nimic.

— Mie mi se pare curios. Era ieșit de la Tatăl, avea aceleași puteri, o misiune, de ce nu se spune nimic?

— Probabil e oprit să se știe. E-o taină.

Am tras cu coada ochiului în jos, era liniștit.

— Atunci, de ce a consimțit pentru restul, ba chiar a și îndemnat la memorie, euharistic?

— Biserica nu consemnează nimic.

— Nu cumva Biserica ar putea să ascundă vreo treabă?

— Nu huli!

Am plusat.

— Știi că există presupuneri că s-ar fi instruit în Egipt sau pe Gange?

— Nu e nimic atestat și nu cred. E Dumnezeu, cine să-L instruiască!

— Așa e. Corect. Altfel, s-ar fi găsit urme din ideea metempsihozei, dacă nu cumva le-a cenzurat cineva.

— Cine ar fi îndrăznit?

— Biserica, frate Emanuil… Biserica a avut noroc de oameni cu cap, a știut să-și gestioneze disidența perfect. A creat o tensiune de jos, a intrat peste sărbători păgîne – cred că știi, Crăciunul, Rusaliile – ca să creeze obișnuințe de calendar și să-și cultive martirii, ceea ce, după cum se poate vedea, după revoluții nu se mai poartă.

— Nici pomeneală! Pentru reîncarnare e nevoie de religii politeiste. În Iudeea era un dumnezeu atotputernic și unic, ce șanse de convertire ar fi fost? Fii serios! De ce nu s-au contaminat de la vecini, era simplu! Știi că ai ceva în tine, drăcesc?

— Eu? S-ar putea.

Începeam să-l irit, ar fi fost cazul să mai iau piciorul de pe pedală, dar nu pot totdeauna. De aia sînt și perdant. Îl țineam încă-n brațe, ca și cum aș fi pus gheara pe el, cum se spune. Lincșii și limacșii atacă la beregată. E ca și cum scrii, parcă vezi o carte dospind. Cînd magma începe să rupă un horn, gata, adio, se apropie un orgasm piroclastic! Făceam pe idiotul, dar așteptam să-i vină și ora de rugă, ca să-mi pot băga meticulos în computer; sînt extrem de uituc. Lucrurile astea îți dau o stare febrilă, e un fel de aţîţare rarisimă, insațiabilă, voyeurismul avar.

— Am să te surprind cu ceva… N-a fost singura religie a Resurecției, mai exista una.

— Dionysos… s-a gîndit puțintel.

— Lasă-l pe ăsta! Religie, am spus… Ăla era un cult, promitea învierea unui zeu, hai, și a unui grup de bețivi; o eshatologie serioasă: care, aud?!

— Nu știu.

— Una axată pe Înviere… Aici, pe aproape.

Protocronism? So what! I don’t give a shit.

— Zalmoxis?… De unde! Au lăsat ceva scris?

— Ai văzut?! Tocmai asta-i chestiunea, a fost o religie revelată, monoteistă, de esența celei creștine. Că n-au lăsat nimic scris mi se pare un act deștept și deliberat, pe cuvînt, sper că nu-i tratezi de analfabeți!… Cînd singura valoare e lumea de dincolo, a zeului, asta de-aici nu merita nici o glumă; nici să construiești, nici să scrii, căci a scrie înseamnă a înveșnici efemerul! Mamă, ce fraze îmi ies… De altfel, uneori cred același lucru și despre mine. De ce naiba scriu? Pentru cine? Ce trebuie spus neapărat, ca omenirea să nu se dărîme? Ăia știau, lumea asta *rănită, îndurerată și bolnavă cumplit (FIȘA 47)* e un lucru sîcîitor, pe care e bine să-l lași cît mai rapid și în deplină onoare – niște tipi extrem de serioși; ceva, cît de cît, se mai știe. Cealaltă

însă era viața în adevăr; n-aveau conceptul modern despre moarte, iar ideea e că puteai să revii înviat și perfect sănătos. Zalmoxis a făcut-o el însuși, a stat îngropat patru ani… S-ar putea să nu spun prostii.

— Și? Adică anii necunoscuți ai Mîntuitorului s-au petrecut pe acest plai ondulat?

— Sînt aproape convins.

— Ai vreo dovadă?

— Tot aia pe care o au și cei care vorbesc de Egipt sau de India, adică nici una. Dar am bănuieli. Venirea Domnului într-un popor confirmă o credință. De ce-a evanghelizat, după aia, Apostolul Andrei Scythia Minor?

Săream puțin de la una la alta, dar elegant. Părea dezamăgit, nu știu cum. Disappointed? Ce-ai fi vrut să afli de la mine, părinte? Ai impresia că nu știu cu cine vorbesc?

— Așa și le-or fi împărțit. Sfîntul Apostol Andrei a umblat și-n Bitinia, ce!

— Corect. Dar că era o religie anterioară, bazată pe Înviere, sîntem de acord…

— Nu știu precis. Ce-i cu asta?

— Cum ce? Ești călugăr, ce ești?! Cine erau ăia doi, care, în preajma *Vînzării,* i-au cerut lui Andrei și lui Filip să-i introducă la El?

Mai tîrziu, mi-am notat: *Ioan 12, 23. FIȘA 121*.

— Ăia doi greci?

— Doi greci, doi greci, dar greci de la Pont…

— Asta-i bună! Grecii au fost și sînt peste tot.

— Nu puteau fi și geți, dacă tot veneau de la Pont?… Deci nu-ți spune nimic că ăia doi erau greci sau traci și că Andrei, ciudat, tocmai aici s-a abătut mai tîrziu. Foarte bine. Avea Iisus vreo deschidere manifestă pentru străini? Ia gîndește-te: nu era pe punctul s-o refuze pe cananeancă!… *În calea păgînilor să nu*

mergeți. Matei 10, 5. (FIȘA 118) De ce, dintr-odată, se bucură că vin doi de la Pont și vor să-l vadă în particular? Presupun că nu-i erau necunoscuți, din moment ce, înainte de a-i primi, exclamă ceva extrem de ciudat, dar extrem de ciudat: „A venit ceasul ca să fie slăvit Fiul Omului!“… Era un semnal? Un moment decisiv? Ce legătură putea fi între *Ceasul* și ăia doi, dacă nu s-ar fi știut mai de mult, iar drumeții veneau ca să împlinească ceva? Căci nu se spune despre ce au vorbit. Întreb și eu…

— Nu știu ce vrei.

— Ce înseamnă, de fapt, *Fiul Omului*?

— Fiul lui Dumnezeu în trup omenesc.

— Explicațiile simpliste sînt cele mai trainice. Întreabă un popă și o să-ți spună la fel.

— Nu trebuie să întreb. Am fost și eu preot de mir.

Aha! Dă din el. Și de ce, mă rog, nu mai ești, aș fi ispitit să te-ntreb…

— Preot de mir, zici?

— La biserica Nanu, în București.

— Asta nu-i pe lîngă Dorobanți, undeva?

— Sectorul doi…

Ce vorbești? Întîmplător, aproape de mine. Și de ce, Marcu, dragă, nu stai la biserică, ți s-a făcut un dor de pustie? Am o boală pe popi!… Cunoști cumva și o doamnă care aduce cu Sigourney Weaver? Uite de ce vine el ca milogul și se face că moare de frig… Îmi venea să-l plesnesc, dar ar fi fost o greșeală.

— Vai, ce mă bucur!… *Om*, la supușii lui Zalmoxis, însemna Dumnezeu! Știi cîteva locuri sacre pe-aici?

— Hai s-o lăsăm, văd ce vrei.

— Te ajut? Vîrful *Omul*, vîrful *La Om* – Piatra Craiului… Mai vrei? Locuri sacrificiale. *Deus Daciae* al lui Strabo era supranumit *Omul*… N-o spun eu, o spune Tertulian și încă un

altul. Mă urmărești?

Cred și eu că mă urmărești!…

— *Kerus manes*, îți spune ceva? Omul ceresc – Caraiman. Vrei și Căliman? *Coeli manus*… omul cerului. Tăblițele de la Tărtăria… ai?, simți ceva cunoscut?

— Hai, gata, hulești!

Aha, aha, sari, băiete! Ești călugăr, mă refer ireverențios la Biserică, ia sari tu oleacă de fund! Dacă nu sari, parcă faci un păcat, nu-i așa?, rămîi pe suflet cu ceva rușinos. De obicei, individul bine-crescut, ca să n-aibă discuții, surîde indulgent și se face că plouă. Cam lășulică, recunosc, pățesc la fel cînd înjură cineva murdar lîngă mine; totdeauna-mi displace, dar nu mă arăt deranjat. Mă întreb ce făceam dacă se apuca și el să mă ia: mă, în Uniunea aia a voastră, aveți mai mulți mazărfacări decît scriitori… N-ar fi trebuit să-i bag mințile-n cap? Chit că nu îndrăznea, dar ca chestie!

— Nu serios, Tărtăria…

— Vreau să mă rog.

— Te plictisesc?

— Foarte mult.

— Au găsit trei tăblițe cu aceleași pictograme ca în Sumer; Tărtăria, pe Mureș… Îți spune ceva treaba asta?

— Cum aceleași? Aceeași scriere?

— Da, frate Emanuil. Numai că mai vechi cu o mie de ani decît cele dezgropate-n Irak! Ai spus ceva?… Ce înseamnă asta, nu c-ar fi avut o tradiție serioasă a grafiei și, dintr-odată, n-au mai vrut să-i dea curs? N-au mai vrut să scrie nimic: o opțiune lucidă. Au izbutit toți odată ceea ce extrem de puțini reușesc: să nu scrie deloc! Oameni serioși! Un popor lipsit de iluzii; din pricina asta s-a și stins într-o grandoare ocultă. A nu scrie înseamnă înfrînare, e ca un fel de post negru, mult mai greu ca a scrie în această lume plină de hoți și badigarzi grafomani. A

nu scrie e o mare performanță a civilizației! Ia stai puțin: a lăsat Iisus ceva scris? Sau Socrate?… Ce tot vorbim de pomană!

— Asta-i cartea cea nouă?

— Nu. Tărtăria nu-i domeniul meu, iar despre ipoteza cu Iisus n-am să scriu, căci mă tem că dispare. Nu sînt autor de cărți blestemate. Tot ce s-a scris despre religia dacilor s-a pierdut în mod straniu. Lasă-l pe Herodot! *Cărțile Blestemate*, my son… Traian – *De bello dacico*, Dio Chrysostomos, Dio Cassius, Cassiodorus, din cele douăzeci și patru de cărți ale lui Appianus, lipsește tocmai volumul XIII, despre geto-daci. *Istoria* lui Marcellinus – treizeci și una de cărți; s-au păstrat optsprezece, dar, la fel… nu și „aceea“!

— Domn’ Președinte…

Ce-a fost asta! Poftim?… Dacă mă iei cu domn’ Președinte, nu mai rămîne decît să mă ridic în picioare și să mă ții nedormit. Ți-a scăpat, nu-i așa, băiețel? Te-ai enervat, ia să-ți văd ochii… ce albastru vigilent, domnu Marcu! De ce nu-ți razi tu bărbuța asta roșcată? În proximitate, fratele Emanuil avea un miros greu, nu știu cum; nu greu, dar acru, așa, simțeai că nu ești în apele tale. Eu sînt acela care are ceva diavolesc, nu-i așa? N-am putut decît să rînjesc, m-am făcut că n-aud.

— Cărțile rare unde se țin? În biblioteci, ai să-mi răspunzi competent. Care biblioteci, pe cea din Alexandria a prăjit-o un prost, altele unde-ar mai fi? Știu și eu? În mînăstiri, poate?…

— Și ce vrei să spui?

— Vreau să-ți spun de la obraz că aici a existat o religie a Învierii! Și că Iisus știa despre ea. Nu e singurul lucru pe care Biserica l-a „făcut dispărut“, din moment ce totul pe lume e concurență. Te previn că n-am nici o dovadă, nu vreau să te mint.

Numai pentru a ne deprinde aici pentru lumea de dincolo; poate și aceea, la fel de lipsită de sens! (FIȘA 85)

N-am dat încă la cîine, scheaună afară. Ai tăcut? Îți vine să dormi? Mă, ce-i cu ăsta? Nu ești și homo, pe lîngă toate necazurile? Victimă și călău în tandrețe!... Uite cum stă la mine în brațe! Ce-ai de gînd, nu te scoli?

— Spune-mi, te rog, ești cumva pederast? Ca să nu fiu curios, nu de alta.

— Da' mata? A, ești unul din ăia care fac discriminări...

— Nu fac, dragă, nici o discriminare, Doamne ferește, sînt la mine acasă și cred că am dreptul să-ntreb. Nu vrei, nu spui, treaba ta.

Mă, prăpăditule... Cine s-ar uita la unul ca ăsta, ce pasiuni putea el stîrni? Șpanchi, avea capul întors înspre mine și parcă viziona ceva la cuier. Și ăia, pe cine s-au găsit să trimită ca să mă țină sub ochi! Un limbric.

— Ce-ai la inimă?

— De la o rugăciune.

— Ce rugăciune?

— M-am apucat singur de ea și nu m-am priceput cum s-o fac.

— Ce rugăciune?

— Rugăciunea Minții în Inimă.

N-am știut ce să-i zic, nu sînt inițiat în problemă, nu cunosc, am dat să mă scol. Nu-mi plac atingerile astea.

— Dar ți-e mai bine sau nu? Încearcă să-ți vizualizezi organele interne, concentrează-te, funcționează perfect. Spui: sînt sănătos, sînt bine dispus, sînt norocos, sînt frumos...

— Sînt frumos, hi, hi!

PETRU

AM FĂCUT NIȘTE CUMPĂRĂTURI, PUTEAM SĂ-MI PERMIT. Mi-am luat o Dacie nouă, vreo trei costume lucioase de la Apaca și un televizor de la Shop, înaintea desființării. Salariul, nu chiar teribil, dar acoperitor, echivalent cu unul de subsecretar. Prinsesem o conjunctură avantajoasă prin Bancorex, un credit modest, ca să-l pot da înapoi fără scremeri. Oricum, am scăpat de sandale…

Directorul general Petru Șesan izbi cu ziarul *Vertical* în sticla biroului. Iar se lua un ciumete de el, în acest organ de nu știu ce și opinie, „absolut independent“; era al doilea atac în trei săptămîni. De data asta, îi mulgeau un interviu cretinului de Cornescu. Îl dau afară, murmură în sinea lui demnitarul… Plin de ziariști din ăștia mucoși, reporterițe boccii, plin, fuck, peste tot, în toate gazetele, ca o rîie! Presa explodase ca o constipație veche, restul se mai tîra cum putea: parlamente pubere, manifestații, diversiuni și tocșouri; dar presa, cel puțin: *zbang*! Au încercat, s-au grăbit să pună iar gheara; n-a mai ținut, pierduseră timp, o scăpaseră. Nici nu le mai spunea nimeni ziare: jurnale!, supărate, groase, lățite, lungite, fotografii și venin, aroganță. Cine mai ținea minte formatul acela meschin, prizărit, cu titluri de necrolog și poza lui Pingică pe pagina întîi! Tempi passati, s-a dat liber la calomnie, băieți, profanarea se vinde… Orice cocină e gîndită pe spațiu vital, poți ține un porc

într-o cușcă de cîine? Nu m-am trezit și-atunci, cînd mi-au făcut vînt din Partid, m-am trezit într-o seară că mă sună la ușă! Cine e? mă uit prin vizor, credeam că iar au venit peste mine. Un pițiflender, se uita speriat în casa scărilor… în casa scriitorilor, era să spun. Cine ești? *My name is* Sulea Spătarul, nu mai țin minte ce-a zis, de la nu știu ce ziar, un ziar de la Londra. N-aș vrea să stăm de vorbă puțin? Du-te, fratele meu, am și-așa destule pe cap, nu-mi lipseai decît tu! Îți dau interviul: ți-ai pus palma-n fund și te duci să-ți vinzi ziarul. Și cine rămîne aici cu ăștia pe cap, rămîi tu?! Vreți să mă vedeți legat, ce vreți de la mine?

Ca și actorașul ăsta care avea mîncărimi! Nu știu dac-ai auzit… Iar *Zăvorîtul*, dom'le, iar se montează? Nu cumva pentru că autorul vine de la Direcția Teatrelor, din Minister? Cît o s-o mai întindem cu Epopeea lor Națională, nu ne-a ajuns?! Ne-am săturat de Manoli și Ștefani!… Un imbecil, îți dai seama. C-am fost protestatar, Europa, tot ce făcusem nu mai conta. Într-unul ca mine dădeau, în ăștia care am mai deschis cît de cît gura, în timp ce puțică își sugea degetuțul! Că n-are nimeni operă de sertar… Du-te, mă, fuck you! De unde știi tu că n-am, asta ce-i?! Dar nu se uitau, nemernicii, ei ne voiau împăiați. Toți – ex-lingăi, toată lumea – securiști, ca să nu existe diferențe stînjenitoare… Așa te pitești. Toți o apă! Să ai o piesă oprită și să te ia orice prost!… Ce dacă funcționam la Minister, de ieri eram autor, ieri am fost inventat? Nu-i nimic, tragem și noi pe bolșevici, îi dăm la ziar și în gît! *Noi de-aicea nu plecăm… (FIȘA 27)* Era o febră bolnăvicioasă, care nu se vedea de pe loc; pămîntul nu-l simți cum se-nvîrte, trebuie să stai atîrnat undeva pe orbită ca să-ți dai seama. Și democrația, cînd vine, totdeauna-i într-o grabă isterică: treabă puțină și multă foială.

Îl dau afară, își mai spuse o dată Șesan, în timp ce ochii îi rămăseseră pironiți în gol, asupra canapelei de pluș. Tot la

Cornescu, actorul, se referea. Pe reporter n-avea cum să-l apuce, dar ce te-aș lua de-o ureche și te-aș da cu mutra de ziar, ca pe-un mîț! N-ai cum, *libertatea presei*; scapi ceva la nervi și te spurcă după aia, de nu te mai spală nici dracu! Foarte greu să te stăpînești, mai ales cînd ai o fire, așa, mai sangvină; dacă nu te descarci pe moment, simți că mori, crăpi… Mă duc peste el!

Era o hotărîre luată, vedea mult mai clar – în ideea clarității binoculare ce se odihnea acum pe canapeaua vișinie și largă, rămasă de la hemoro-activiști și tovărășele frustrate. Trebuie să schimb secretara, fu gîndul următor, în timp ce ochii examinau tactil confortul tapițeriei. Putea fi și fostul birou al Tamarei Corvin – uite, chiar să întreb –, mai ales că s-au găsit în dulap patru sticle de origine prezumată. Stinse televizorul, își luă servieta și trecu prin secretariat. Femeia sări în picioare, afectînd o supușenie cuviincioasă, semn al bunei-creșteri prin care se făcuse remarcat fostul Consiliu al Adevărului și Educației Socialiste, decedat de curînd. Se temea pentru post, nefericita, avea familie, patruzeci și doi de ani, plus că servise și la Tamara…

— O sunați pe soția? sugeră ea, îndatoritoare.

Nu-i la birou? se mirase Eugenia pe la nouă jumate. Spuneți-i că trec pe la școală, m-a căutat învățătoarea. Probabil iar pentru bani, ceva, fondul clasei, bănui la întoarcere Petru.

— Eram la Muzee, de ce n-ai trimis după mine?

Stătuse scufundat în fotoliul lui Oancea, de la Direcția Muzeelor; îl chemase la o cafea arăbească.

— A spus ca s-o sun?

— Nu, a lăsat vorbă, atît.

— Lasă, mă văd eu cu ea.

Soția… Trebuie să-mi iau o secretară, își confirmă Directorul Direcției-Teatre, ieșind pe culoar, către lift. Ministrul se cadorisise cu două colaboratoare excepționale. Nu știu,

domnule, de unde le pescuiesc, ori e o mafie care le scoate, ori le momești cu anunțul. Poate că, dacă stai cu ochii pe ziar, pînă la urmă tot prinzi; limbi străine, computer, prezentabilă, sub douășcinci de ani, intrau și începeau să se miorlăie. Limbi străine, aiurea – încă nu ieșise legea cu hărțuirea, dar și după aceea, ce era bun se păstra…

Chemă ascensorul. Trecu un băiat de la Minorități și-l salută cu respect. Liftul ministrului, cel din dreapta, urca, bîzîia. Să pui un zugrav la Cultură, fără disidență, nimic, cînd sînt atîtea personalități de valoare – o idee cretină! Nici nu-l găseai la Minister, fugea pe teren nu știu unde și bîntuia pe coclauri, făcea peisaje. De formă, alte mișcări: mese, chestii, cine mai umblă azi cu șevaletul, toată lumea lucrează după fotografii! Dar, se putea și mai rău.

Liftiera ieși și-i deschise, supusă. Portarul a fost primul care-l zări și împinse rapid la o parte cîțiva rătăciți la parter. Se făcu imediat tăcere și loc și fu salutat cu picioarele strînse. N-avea Șesan pretenții din astea, dar slugi, ce să faci, moștenirea grea a trecutului, vasali, nu-i schimbi într-o lună. Treci prin hol și te simți stînjenit, ca Sadoveanu, ca Roller…

Subsecretarilor de stat nu li se atribuiau deocamdată mașini de serviciu; se îndreptă spre Dacia lui, din parcare. Asta așteaptă ei, bolșevicii, momentul să se cațere la loc, s-o luăm de la capăt, cu alți ticăloși! Nu-i vezi la televizor? Sigur c-au pierdut privilegii; școală la Moscova, grade la Secu, de ce, adică, le-ar conveni? Hai, rabzi treișcinci de ani, patruzeci, dar odată și-odată!… Dacă te răstoarnă și vin iar peste tine, ce crezi c-or să facă, te pupă? *Cînd voi lovi o dată eu cu barda,/ Această stîncă o să se crape/ Și va țîșni din ea puhoi de ape!/ Băieți, aceasta este Arta!… M. Beniuc? (FIȘA 30)*

Își căută cheile. O Dacie nouă, chiar și murdară, oferă ceva impecabil. Dar n-o ținea nespălată, are Ministerul garaj, se

ocupă băieții.

— Mamă, ce bolid! Să trăiți! glasul lui Turcuș, pe aproape.

Sebastian Turcuș, prozator. Fotoreporter la *Libertatea*.

— Ce faci, mă?

— Libertate!

— Ce mai faci?

— Mergi în centru?

— Nu, mă duc la Pipera, aici… arătă Petru vag.

N-avea nici un chef să-l bage-n mașină. Mirosea nu știu cum, umbla și ăsta fără de dinții din față.

— Cînd ai lansarea?

Lansarea… se gîndi demnitarul, parcă lansezi un vapor, o torpilă. Un termen nepotrivit pentru cărți. Lansarea! Lansa *Celula Nr. 2*, nici n-a trebuit s-o titirească prea mult, era gata, aștepta într-o cutie pentru pantofi. Operă de sertar…

— Vineri la cinci.

— Unde?

— La „Eminescu“.

— Dacă dai o carte, vin și-ți fac poză la ziar.

— Vino acolo, vedem noi. O să-ți dau, ce să fac?

Gratuiști… Toată lumea, cu mîna întinsă la autor. Nu neapărat autograf, c-ar cumpăra și ar cere să-i scrii. Nu, domnule! Dai cartea, ori ba; și nici nu costă o avere: cîțiva lei! Nu le-o dai, se uită la tine loviți. Te pedepsesc, n-o citesc. Altul, dacă-i critic, nu scrie. Pune-te-n situație, muncești un an și iei două mii, de unde să ai, cîte cărți poți să cumperi!

N-avem o lege pentru drepturi de autor, nu mai merge, își spuse Șesan, în timp ce băga într-a treia. Dacă te duci în America și-i spui cuiva cît primești pe-un volum, ăla moare de rîs, face heart-attack. Motorul bîrîia uniform, neverosimil, nu băga tot bordul în vibrație, ca la Dacia veche. O vînd eu, are și instalația aia de gaz, să crească dolarul nițel… Căzuseră

prețurile auto imediat după revoluție, plus legea asta cu scutirea de taxe la vamă, umblau toți după jafuri străine, pe care le cărau din Germania: Mercedes-uri, Audi, dar obosite. Înțeleg că ți se apleacă de Dacii, ceea ce-i o prostie; sînt și unele excelente, dacă nimerești un lot de export. Asta o luase dintr-o ofertă pentru guvern, la jumătate de preț, piese franțuzești. Nici n-a stat pe gînduri; ce-i mai bine, un Opel ruginit sau o Dacie nouă, urmărită pe bandă și la o zecime din cît costă ăla? Și fără obsesia gazului!... Aia veche o ținea în stradă – era totdeauna un soldat vizavi. Nu-i loc în garaj pentru două, DE VÎNZARE, nu ne grăbim. Pînă la urmă se dă, nu trebuie s-o duci nu știu unde, la tîrg, te mai vede și lumea...

Totuși, proasta dispoziție indusă de *Vertical* băltea încă. Cretini verticali... Dar cine scapă azi nelovit? Îi trecuseră nervii, nu mai voia să strîngă pe nimeni de gît, dar avea așa, ca o mîzgă în suflet. Ajunsese la Arcul de Triumf și milițianul era întors cu spatele. Trecea un Volvo cu nu știu cine și-i sărise mîna la șapcă... o slugă. Sigur că o mașină străină impune, face impresie, dar ai să vezi că tot Daciile!... Cumpărau toți în demență, deschideau afaceri, nici n-ai fi bănuit că există atîta valută! Și pe Borda îl omoară, zic ei, pentru treizeci de cenți... N-a putut să-și ia decît un Sanyo color, cu telecomandă, cînd s-a dat liber la fostele shopuri. La prețul vechi, de dinainte, foarte avantajos, diagonala de 70... A dat Oancea un telefon, undeva. Și trei costume de la Apaca, din acelea de protocol, cu luciu, aveau toți demnitarii, nu poți să vii îmbrăcat ca argații! Nu ne vindem țara! – citi pe o pancartă, din mersul mașinii: un miting. Toată lumea vinde și cumpără, se gîndi, ca nebunii; una-două, se încolonau și răcneau. Mineri, popi, detronări! N-avem conducătorii care ne trebuie, mai e încă mult de luptat. Această impresie i se întări și în Piața Victoriei, unde coloanele de demonstranți erau mai masive și mult mai nervoase. Încercă să

citească lozincile, ca să înțeleagă ce vor, surprinzîndu-și un sentiment iritat. De cînd intrase în minister, constata un fel de agasare cînd îi vedea, nu mai era ca înainte, nu-l mai contaminau cu urgențe justițiare. Indirect, era unul dintre cei contestați; dar nu muncea pentru ei, pentru cine muncea? De ce n-au răbdare? Sîntem abia la început, totul e vid. Merită chestia asta? se întrebă. Să fii ciuca bătăilor, să fii bălăcărit în presa lor de doi lei, înjurat, pentru ce? Îmi dă mie ceva? Am mai multă notorietate decît altădată? Salariul, mă rog, dar merită asta? Ia să mă duc să mănînc…

Se înscrise la stînga, înainte de a-și formula toate interogațiile. Cu aceeași ocazie, observă că nu mai avea nici un chef de scandal pe la teatru, dar absolut nici unul, deși pentru asta se urcase-n mașină. Dă-i naibii de proști, am să-l sun pe Stanciu de-acasă. Cu Grădinaríu, gata, de mult; cum l-au executat pe Ceaușescu, cum l-au schimbat!

— Domnule, îmi trebuie un regizor tînăr, o privire proaspătă, m-am săturat de fosilele voastre. Asta-i un alt fel de piesă!

Totuși, indispoziția incertă era tot acolo. Nu scăpă decît în clipa în care descoperi de unde-i venea. Lansarea la „Eminescu“!… Trebuie să inviți autori importanți, n-ai ce face. Dacă n-o faci cu oarece ștaif, mai bine n-o faci. Ori, treaba care era? Toți ăștia se găseau vituperați în *Celula*; cînd or să vadă și în ce hal, își bagă unghia-n gît… Să se știe, dragă, cine ce-a fost și ce a făcut! Pe față! Să se știe cine cu cine! Nu am grețuri cu nimeni! A fost o revoluție; cine a linchit, cine a fost scriitor de Partid să se știe! Despre transcendentali, activiști, tot-absolut!

Bun, clar, dar îi chemi sau nu-i chemi? Dacă nu, înseamnă ruptură și gata, fuck off! Totuși, există o viață literară, bună sau proastă – asta rămîne… Cu cine trăiești? Lasă, că găsesc eu cu cine. Dacă-i chemi, e mai rău… Omul nu-i prevenit, vine, îți dă

acolada, ia cartea, mănîncă pișcotul și cînd o deschide acasă ce zice? Nu că ți-ai bătut joc de el? Și ăștia nu iartă… Oricum, nu-i nimic de iertat, nici așa, nici așa. Să mă pupe. Am să mai văd.

Ieși din liftul Stendl într-o stare confuză și intră în apartament.

— Domnu Stanciu, tu auzi ce spun eu?…

Cînd vorbești de sus în jos, totdeauna îți vine să-i iei la pertu. Foarte straniu.

— Să nu-l mai prind pe Cornescu în distribuție! Îl iei și-l schimbi… Alo!

— Da.

— Credeam c-ai închis.

— Nu, vă ascult. Mă gîndeam cu cine…

— Nu știu, fă-mi trei propuneri. Poate Moraru.

— E violent, domnu Director general, o să facă scandal.

— Dar eu cum n-am făcut, cînd tîrîie piesa după el și toată ziua-i ba la filmări, ba la televiziune! I-a reproșat cineva că lipsește? De ce nu-i tai din salariu?

— Toți au colaborări, ce să facem?

— Deschizi televizorul: actori și popi verticali, peste tot! Dar nu pentru asta sînt supărat, înțelegi? Mă doare că-i prost și dă interviuri cretine. L-am autorizat eu să-și dea cu părerea?

— E în sindicatul actorilor.

— Domnule, l-am autorizat eu?

— Crede că asta-i democrația…

— Un moment! N-ați avut…?

— Și nici n-am cu cine.

— Alo! Vorbeam eu. Așteaptă! L-a autorizat cineva să-și dea cu părerea despre mine și minister? N-ați avut piesa asta în repertoriu încă înainte de revoluție? Ce legătură are cu Direcția Teatrelor?

— Or să se alieze și ceilalți, nu prea cred că-i momentul.

Se auzi ușa și dădură buzna pe rînd, ca ieșite dintr-un tranșeu. Bubulina cam smotocită, Jeni incendiată. Cu cine vorbești? îl întrebă cu un gest. Petru făcu semn din mînă, neclar.

— Îi dai afară pe toți. Îmi retrag piesa.

— Vă rog eu frumos…

— Nu-mi spuneai nu știu cînd că-i un hoit? Acum nu mai pute?

— Domnu Șesan, ce vreți de la mine! Nu știați ce era? Și-așa mă amenință că ies în stradă și protestează. E omul lui Grădinaríu, o să ne trezim cu ei în față la guvern.

— Da? Mă sapă și regizorașul ăla tembel? Foarte bine, să iasă în stradă! Vreau să aud „Jos Șesan“! Dar, pentru asta, le trebuie dicție…

— Știți cum ar fi privită o grevă?

— Și ce vrei să fac? Nu vreau o distribuție de lichele, m-ai înțeles!

— Îl pun să vă ceară scuze, îl penalizez.

— Nu știu, sînt foarte mîhnit.

Închise și se întoarse spre ele, întrebător.

— Hai, o împinse femeia de umăr, spune-i lui Petru de ce mă cheamă învățătoarea la școală!

Fetița începu brusc să bîzîie, ca apăsată pe *On*. Cîștiga timp; după o porție preliminară de plîns, discuția se poartă totdeauna în alte condiții, inchizitorii dobîndesc o față umană. Nu era prea bine ce se vedea, dar o făcea cu convingere. Lacrimile se întindeau în firicele de muculeț, umectîndu-i fără zgîrcenie lacunele lacto-dentare, unde se zărea trudind o limbuță. Ciorapii căzuți, creață, grăsuță, se scutura hohotind cu sfîrșeli și sugîndu-și buza de jos; te ia mila. Eugenia îi duse batista la nas, așteptînd să se opintească.

— Fură mîncarea de la copii! o denunță nemilos.

— Vai de mine și de mine, își pocni Petru palmele, teatral, ce-ai făcut!

O bușitură nouă în plîns, cu coroană, apoteotică, cerea îndurare.

— Spune ce-ai făcut, n-o slăbi maică-sa, coercitiv, cum se face. Uite pentru ce sînt eu chemată la școală! invocă ea o asistență abstractă. Șesan se lăsă pe vine și-i luă mîinile plinuțe; încă purta clandestin cravata aceea de pionier.

— Vai ce urît! De la cine-ai furat?

— De la Piticaa – ruuu… mărturisi cu un tragic sughiț, tremolat.

— Dar tu n-ai avut mîncare în recreație?

— Nu, am mîncat-o în oră…

— Păi, ce să-ți fac? Fiecare o mănîncă pe-a lui, draga mea, așa e frumos.

— Avea prună!…

Bărbatul ridică ochii, întrebător.

— I-am dat și portocală și corn. Dacă te mai prind că bați copiii și le iei pachețelul, nu știu ce-ți fac! Te mut de la școală! Te duc în Berceni!

— Mîine, dacă-ți dă mama prune, te faci fetiță cuminte?

— Îi dau eu prune, de nu mai pune mîna cît o trăi! Azi, fără televizor! Te duci mîine și-ți ceri iertare și de la Piticaru și de la clasă. Ai înțeles? În fața clasei! Se poate așa o rușine?! Și îi servești cu bomboane. Ieși frumos în fața clasei și spui: vă rog să mă iertați pentru ce-am făcut ieri, îmi pare foarte rău, n-am să mai fac! Am s-o întreb pe doamna ce-ai spus. Marș de-aici!

— Dar de unde-i vine bulimia asta? redeschise Petru discuția, cînd se așezară la masă și erau numai ei. Magda, pedepsită, mînca dincolo.

— Vede ea, bulimie… Vede la altul și i se cuvine!

— Totuși… nu-i cam plinuță?

— Proasta aia de învățătoare zice că-i un sindrom, nu știu ce. Lipsa de tată.

— Ce?!

— Sînt și eu cadru didactic, dar așa ceva pîn' acum… să te-ngrași de la tată! Îi dau eu sindrom. Dacă și copiii din cursul primar învață să fure, unde ajungem?

— Crezi că nu mă implic suficient?

Nu obținu decît o ridicare din umeri.

— Ce ziceai, îți retragi piesa de-acolo?

Era rîndul lui să facă din mînă. Apariția Eugeniei în spațiul său locativ avu darul să simplifice multe din lucruri, altele, însă, le complică de la prima atingere și probabil definitiv. Procesul gătitului luă un curs mai fluent, la fel dispăru și grija aprovizionării, precum și a plății facturilor. Mașina de spălat se supunea unor sarcini periodice, niciodată n-a mai fost luat prin surprindere atunci cînd deschidea un dulap. Numai ușa băii căpătă un regim mai sever, aflînd-o des încuiată și asociată unui geamăt pripit: Ocupat!… Costumele din șifonier fură împinse spre stînga, iar spațiul obținut se stîlci între lucruri prelungi și mirosind diferit, amintiri combinate de sprayuri; acum se găseau din belșug, puteai să renunți și la Fa. De altfel, îmbrăcămintea căuta obstinat spătarul de scaun, reușind ca într-un timp destul de redus să modifice radical aerul ordonat și sever al ambianței burlăcești. Acomodarea cu scrisul, se poate deduce, nu mai era ce fusese. Pe vremuri, lăsa deschisă ușa biroului, bătea un paragraf ce murea imediat, în chiar clipa nativă, și se lăsa pe spate într-un priveghi împlinit. Mai corecta undeva, înlocuia un cuvînt și începea să se plimbe prin casa tăcută, pînă cînd consecuția se ivea într-un mod enigmatic. *Execuția sumară a cuvintelor. (FIȘA 3)* Revenea la mașină și insectá grăbit ceea ce pîlpîise evanescent în creierul lui, ca să

fixeze o frază, o sonoritate, să construiască scheletul pasajului care cerea din nou să fie muncit. Țăcăniturile rezultate erau moi, reiterate și simple, undeva pe sub gînduri, mintea lucra încălzită în alt teritoriu. Timpul curgea cu altă viteză, existența, de multe ori și metabolismul erau suspendate. Dar senzația de nemărturisit a sosirii unei Idei îi crea paradoxal un neastîmpăr sacral, un demon gelos îl întrerupea totdeauna, gonindu-l spre baie. Apropo, au schimbat și faianța, fără alte surprize…

Acum – Ocupat!, o ușă închisă. Își trecu mîna peste plicurile cu fișe, fără a scoate vreuna; nu era nici măcar mîngîiere, ci un impuls posesiv de la care aștepta inconștient să fie stîrnit: le simțea tăios-aplecate, răsfoite sub degete; o muncă deja începută, o carte pornită, doar un mic brînci îi lipsea… Ia să-mi pun treningul, fără trening nu iese nimic. Evaluă cîteva posibilități de focalizare, căci trebuia în sfîrșit să se-adune, și se decise asupra mantrei *Aum*. Se concentră pe aceasta, nazaliză virtual – *Aummm* – și se mișcă în fotoliu, detensionîndu-și mental mușchii spatelui. Procedă fără grabă și efectul veni: mintea atît de hărțuită lăsa discret, vacuității, un loc.

Primul lucru pe care îl auzea cînd se retrăgea în birou, de astă dată încuindu-se, erau țistuielile Eugeniei asupra copilei – exact ca *acummm!*, tentînd să impună atmosfera necesară unui travaliu mental. Extrem de deranjant, prefera hohotele din fața televizorului, îi trebuia mai mult de jumătate de ceas ca să se adune din nou. Și-apoi, oricît de reprimate ar fi, există foșneli, răzuieli, roboți de bucătărie, precum și exclamări spontanee care te rup brutal din orice. Chiar strigătul de scuză ce venea după asta, telefoanele neașteptate și convorbirile lungi iritau la limita în care realizai că scrisul devine mecanic. Își dădu seama că gîndul se insinuase iar, pitulat, și-l împinse brutal înapoi în neant. Cei cu bioritmuri mai norocoase pot scrie noaptea; el, după șapte seara, era bont, terminat, avea dezmorțiri eficiente

numai diurn. *Aummm*… La școala aia de tenis, a lui Bolletieri, îi învață să joace cu difuzoare la cap, într-o zarvă vulgară, de galerie, dobîndind abilitatea de a rămîne cu mintea pietroasă. Coetzer cu Steffi Graf, la opt jumătate! Îi lipsea anduranța, fusese învățat a se concentra în alt fel, deși în facultate compunea cu ușurință poeme la orele de Lingvistică Comparată sau alte asemenea cacofone plicticoșenii. Dar nu se făcea certăreț, după agasări repetate ieșea din birou și încerca să surîdă. Viața devine treptat cognoscibilă, plină de prevăzut, plină-ochi! Neputința de-a scrie încă nu era alarmantă, căci știa, nu se isca doar din zgomot. *Aummm*…

Ședea, așadar, în fața mașinii de scris și-și privea terminația frazei. Î*mm*bătrîni*mmm*… Te aduni mai greu. Deși, spre cincizeci de ani, asta-i vîrsta… Scriitorii mai juni, care n-au izbutit încă nimic, au tihna să spere. E o treabă care se-ntî*mmm*plă, *aummm*, nu poți să fii în aceeași for*mm*ă tot ti*mm*pul. Plus că te scoli de la masă balonat, nu știu ce, cu o digestie leneșă… S-ar i*mm*pune un *nap*, o *mm*oțăială, o so*mmm*noreală, *aummm*; cine poate să scrie în condițiile astea, ca și cum, gravidă, sari coarda! Dar cînd, *mamma mia*! Căci ai finalmente o slujbă, intri la opt și pleci, în general, pe la trei. Mărturisesc, Doamne, ai fost mult prea bun cînd mi-ai dat sandale de pîine și răgaz nemărginit pentru scris!… De fapt, acesta-i singurul lux: ti*mm*pul tău! Literații îi împarți, dacă vrei, în două felii: cei care știu să privească în abisul unui portofel costeliv, însă scriu, și alții subjugați familial și acoperiți de o leafă. Poftim, am rîvnit la serviciu… Scriitor de duminică! *Dar dacă nu noi, cine? Dacă nu acum, cînd?… (FIȘA 7)* îi umbla prin urechi, pîșa-pîșa, un gînd care cerea înțelegere. Telefonul!!!

— Da, vă rog.

Cu glasul ușor plictisit, ușor disturbat, dar civilizat, reținut, concesiv.

— Maistrul Șesan? Giani la telefon. Vă sun de la teatru.

— Da, domnu Cornescu…

— Maistre, aud de la Stanciu că sînteți supărat.

— Păi, aș avea și motive.

— Ce motive s-aveți? Eu v-am apărat. Una am vorbit și alta a scris proasta aia în ziar, am fost manipulat.

— Domnule dragă, asculți puțin?, dumneata n-ai ce să mă aperi pe mine. Îmi port eu de grijă. Dumneata era bine dacă-ți vedeai strict de rol, nu știu dacă mă înțelegi.

— Pe cuvîntul meu dacă i-am spus altceva! I-am spus că-i foarte bine că un dramaturg de talia dumneavoastră ajunge la Direcția Teatrelor, că numai activiști am avut. Atît i-am spus, v-am apărat, pe cuvînt.

— Nu vreau să mai aud de povestea asta. Gata. Am crezut că vrei să te scuzi.

— De ce să mă scuz? Vreți să mă dați afară din distribuție?

— Nu știu încă.

— Așa mi-a spus Stanciu.

— Poate c-o să încercăm și altă variantă.

— Și eu pentru ce-am muncit pîn-acum?

— Ați fost plătit.

— De ce, dom’le, că nu-ți plac ochii mei sau de ce?

— Domnu Cornescu… am terminat.

— Cum adică ai terminat? Care cum prinde o funcție… iar ne călcați în picioare! Domne, îți spun, ieșim în stradă, să știi! Nu ne-a ajuns patruzeci de ani dictatura?

— Sper că nu ești obraznic.

— Am certificat de revoluționar, era să fiu împușcat!

— Tovarășu Cornescu…

În secunda următoare, îngheță. A greșit puțin, ce să facă! S-a trecut prea brusc de la *tovarăș* la *domn*, de azi pe mîine, toată lumea greșea. Celălalt n-a ratat.

— Aha! Mă iei cu *tovarășe*!... Nu ți-e rușine puțin la obraz? Vă trageți unul pe altul în sus, pe funcții, la loc, comuniști, gata dom'le, refaceți același Partid! Poftim! Împușcați-mă!

— Domnule, dragă...

— Nu vedeți, mă, c-aveți cîte-un mic ceaușescu în voi? Vă urlă hormonul de comunist în ficați. Gata, ieșim în stradă, am terminat! Mie-mi spui asta, care-am făcut Vlaicu Vodă, Lopahin și Jimmy Porter din *Privește înapoi cu mînie*?! Stai puțin, că mă duc la redacție, citește mîine *Zig-Zag*-ul!

Și tranc!... Da' duceți-vă dracului cu teatrele voastre, cu tot! Nu destul că mă-ngrop în hîrțoagele alea pentru cretini?! Și-mi bat joc de scrisul meu! Mă mai și înjuri, după toate necazurile? Da' ce, sînt salahorul vostru sau ce? Ți-am dat piesă să joci, boule cu certificat, n-ai nici un fel de talent, hîrțogar am ajuns?! Era nervos rău, îi tremurau mîinile, se înroșise la față... Da' du-te și-n mă-ta de prost, scrie unde poftești, m-am născut la Cultură?, scrie și la *România Liberă,* nu mai pot eu!!! Fuck off, piece of shit!

Ieși din birou, izbind ușa. Fetele și rufele de pe scaune îl priveau amuțite.

— Un tîmpit! explică și se trînti la televizor.

Era o transmisie cu călușari, un dans la care de obicei lăcrimez ca un prost. Nu și dacă-mi vine să sparg, cînd îmi dau seama din nou ce urîtă e lumea și cît de nepăsătoare-hidoasă se face la o zi după alta. Doamne, de-aș putea să mă ghemuiesc într-o hrubă și să-mi trag pămîntul deasupra! De asta, cred, mergea greu și scrisul. Un suspin sintetic, televizorul expira și nici n-am știut cînd căutasem telecomanda alături. L-am stins.

— Ce ai? întreabă Eugenia neliniștită, pe întuneric.

— Tovarășu...

Ce să-i spun? Îmi venea să-mi trag palme. Dar înțelege ceva, cineva? Era unul dintre ceasurile în care îmi plăcea să mă

scufund cu tot cu fotoliu, momentul religios al întunecării, cînd mă lăsam dus. Frigiderul și lampa aprinsă… Felul meu de asfințire era să-mi desfac rețeaua de pori și să primesc tihna de-afară în toată ființa, ca o plasă uscată pe gard, lăsîndu-mă jilăvit, îmbibat. *Lumina îngîndurată. (FIȘA 10)* Nu-mi vine bine s-o spun, mai ales că la nervi nu-mi prea iese… Cînd ești iritat, te dezlegi mult mai greu; toate plecările trebuie începute în pace. Măcar întîrzierea lîngă ai tăi de-ar fi fost mai duioasă… În semiîntuneric, Eugenia era o zeitate în zeghe, fără contur. Asta m-a mirat, distingeam vag niște dîre. Albicioase, o nălucire de dungi în bezna din casă și absența, neîndurătoarea lipsă de înțelegere cu care tăcea. N-am rezistat, am apăsat și-am aprins.

Umbrele s-au tîrît pe balcon, subțiate și, văzînd că rămîn pe Flushing Medows, nu mi-a mai spus nimeni nimic. Good mornig, sir! Nice day! Good for bussines… Mă uit, domnule, la Coetzer asta, Cuțăr – cum reușește s-o pronunțe cu atîta naturalețe comentatoarea tv –, parcă și-a luat cineva mîna de pe creștetul ei. Începe în forță, face și-un break, acuma nu-i vorbă, e și cam pitică, dar nu-i mai intră nimic. Patru duble greșeli, dă afară, trîntește racheta… Ceva se întîmplă vizibil, nu e numai lipsa de concentrare, i-a plecat norocul din mînă, e singură cu puterile ei și atît. Lovește cu rama.

Pesemne c-am început să fîțîi din gleznă – e semnul mutațiilor de umoare ce din cînd în cînd mă trădează – pentru că am zărit-o prin ușa deschisă, cu ochii la mine. Bulimica se oprise din colorat, curioasă, îmi închipui, de ce mă putuse irita într-atît. Lasă povestea cu actorașul, domnule, se întîmpla ceva evident, cum îți spun! Dădea numai în plasă, servea și afară, dacă ai fi deschis televizorul acum, nici n-ai fi bănuit cu ce formă intrase. S-a prostit, atîta pot spune, se prostise de tot, parcă nu mai era pe teren: altă persoană, complet.

M-am uitat la *grassuccia* și mi-am închis pleoapa stîngă; ți-e

milă, nu poți – exilată acolo și obligată să coloreze tîmpenii, cu interdicție de televizor, de parcă făcuse în pat. Mai făcea cîteodată și-n așternut, iar asta era de obicei penitența: desenele animate. Cînd faci cu ochiul unui copil, înseamnă totdeauna instituirea unei complicități, nu numai că te cobori lîngă el, dar îl și lași să priceapă: ești derbedeu, dar îmi placi, avem amîndoi un secret. *Buclucașo*, cum ar veni… Bubu, însă, m-a ignorat net, reluîndu-și osînda și frecînd hîrtia cu aceeași obidă cu care, sînt sigur, și-ar fi scos limba la noi, dacă ar fi fost întru totul posibil. Uite, mi-am zis, există și suferințe mai demne, ce tot spuneai nu știu ce! Mi-a zburat gîndul la pomul jupuit de tata-bătrîn, sub care îmi cerea să ne măritățm imediat. Am compătimit-o și m-am ridicat s-o salvez.

— Hai cu Petru la tenis…

Nu. Nu s-a dat dusă, era cătrănită, detesta omenirea, fără nuanțe. Se prinsese cu picioarele de scaun și rezista îndîrjită. Altă generație…

— Las-o acolo, n-are voie! am auzit-o, neînduplecată, pe Jeni.

— La tenis, puțin, au trecut animatele.

Vedeam că se află în pragul plînsului iar și că încearcă din răsputeri să se țină. Teroarea înveți s-o înduri, dar răutatea din jur te slăbește, îți dă ieșiri lacrimale.

— Hai Bubulici, dacă nu vii și tu, nu se uită nici Petru.

Am luat-o pe sus și am depus-o pe canapea, îmbufnată, cu un aer silit. Stătea ghemuită cu genunchii spre nas, într-o postură îngăduită fetițelor subpubere, și ne ura metodic pe toți. O prințesă vexată. Se uita fără nici un interes la ce se întîmpla pe ecran, singura rațiune pentru care acceptase tacit să fie translată acolo părea a fi exprimarea unei nobile distanțări.

Și, în chiar clipa plenitudinii acestei demnități ultragiate, survine dezastrul… Prinsese și o pauză de comentariu

(comentaríu), nu se auzea pe teren decît țăcănitul. Un scîrț, domnule, subit reprimat, un pîrț, mai precis, în tăcerea comună, care ne-a înălțat la amîndoi vertebrele cervicale, și mie, și maică-sii, ca la două manguste. Dar n-a fost aproape nimic… Un pîrțișor izolat, chiar drăguț, timorat, de fetiță. Copilul ne privea încolțit.

— Magda! Ce-ai făcut?! atacă Eugenia prompt, inducîndu-i subliminal un complex.

Bubu bubui cu un hohot sonor disperat, aveam impresia că plînsul îi țîșnea din mai multe direcții. M-am simțit și eu nu știu cum. Am luat-o în brațe, mai rău!, m-așteptam.

— Buburica, băbuțo, nu-i nimica, ce naiba!… E libertate, cine plînge așa pentru asta! Dacă vrei, ne prostim amîndoi, pot și eu.

— Nu mai fac!…

Era de nepotolit, ne detesta paroxistic; umilită, micuță, fără putere, oprimată de doi căpcăuni. Și rușine, desigur, săraca, o jenă ucigașă pe care n-o poți acoperi cu nimic; țipi din toate puterile ca să nu se vadă prea rău. Mă pricep la rușini…

Asta era, de pildă, o seară cu ele. Aveam deja, din slăbiciune, ceva ce se putea numi o familie. Uneori, simțeam forfotindu-mi papile pe lîngă urechi și mă complăceam a fi digerat. Ocazional însă, aveam parte de conjugalități liniștite, cînd nisipul mă trăgea de picioare cu calm. Solicitudinea cu care-mi menaja un scris ce nu se urnea era chiar duioasă. Înserările îmbătrîneau în nopți și, desigur, tot cu televizorul deschis, de astă dată în dormitor, eu chinuind telecomanda, iar ea închinîndu-se în genunchi, de cealaltă parte a patului. Nu se ferea de mine, o făcea cu simplitate și cu simțul disciplinat al unei îndatoriri, în timp ce mă prefăceam din pudoare că nu bag de seamă. N-o tulburam. *Căci oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul Omului de el… Luca 9, 26. (FIȘA 12)*

— Mă, ai luat *Vigilența*? mă preveni a doua zi Stoian la telefon, cînd am început să-i sun după listă.

— Nu. Am citit în *Zig-Zag*. Și-n *Vertical*, ieri.

— Ia *Vigilența*. Ai și-acolo o bucurie.

— Vorbești serios? Mă spurcă și-n *Vigilența*? Fițuica aia mizeră?!

— Asta-i viața…

Viața luase un curs plin de surprize. Se experimentau primele execuții pe hîrtie de ziar, mă gîndeam la bietul vodă Ion și la cămilele lui. În orice caz, era ceva nou pentru toți: se distila vitriolul, curara. Iar noi, ăștia, socialiștii multilateral derutați, cu patruzeci de ani de băi nămoloase, credeam c-am nimerit sub descărcarea latrinei din cursa Istambul-București, nu-ți mai venea să ieși afară din casă, de teamă că ți s-a alterat ceva la miros. Aiurea! Lipsa unei deprinderi, și-atît; s-a văzut apoi că se putea foarte bine… O opinie publică se migălește în tihnă, într-o sută de ani, nu bați pe loc jienească sub cerdacul jupînului.

— Bine, mă, și voi, acolo, nimic? De ce nu săriți? Ce-ar trebui să se-ntîmple, ca să vă supere hemoroidul cel neadormit?

— Nu te-ai prins…

— M-am prins, nu te teme.

— Nu te-ai prins. Știi cine te-aleargă? Nu știi de la mine, te previn amical… Smaranda Țolea și Scurtu!

— Toader Scurtu?

— Scurtu-Cobadin…

— Și ce vor?

— Ia ghici… Ce leafă îți dau ăia la Minister?

— Da’ ce crezi, că mă cramponez de o leafă? Doamne ferește! După ce și-au pus blacheuri la limbă de cît au linchit!… O vezi pe Smaranda la Direcția Teatrelor, nu mori de rîs?

— Ai să rîzi, dar…

— Mîine las totul baltă, dacă asta e treaba. Mîine!

— Copilării… Se găsește imediat un alt imbecil.

Asta nu era prea drăguț, dar n-aveam timp de subtilități, poate-i scăpase.

— Dragă, sînt scriitor. Îmi pierd timpul. Am crezut că-i nevoie de mine; nu-i nevoie, bonjur!

— Lasă, dă-i naibii! Scoți cartea asta, cum se cheamă?

— *Celula*, aia, știi tu. Hîrtie cam proastă…

— Scoți cartea asta, scoți piesa aia, vine o leafă, deplasări la Atlantic, stai liniștit, ți-am spus c-o să fie și bine…

— Nu vezi că-mi suie actorii în cap și mă bălăcărește în presă!

— Ce presă, asta-i lumea! Oricum, nu-i văd nici o șansă.

— Smaranda? Ce șansă să aibă? Asta-i bună! Doar să mă știe dat jos, că n-am curlins lîngă ea. Vezi, mă, cum vin iar la loc? Fără nici o rușine?

— Tu fii atent…

M-am și enervat. Îi chem pe toți, pe cuvînt dacă nu! Mă tot foiam de o lună: îi chem sau nu-i chem? Jeni, îi chem? Cheamă-i… Bun, îi chem, să fiu nu știu cum, dacă nu!

— Nimeni nu citește decît în diagonală, nimeni nu citește nimic.

În cazul ăsta or să citească, se anunță între ei. Și dacă nu-i chemi, or să facă la fel. Mă, zice Șesan ăsta de tine că nu știu ce!… Caută cartea și tot aia-i. Tot se răzbună. Așa, cel puțin, ai niște lume în librărie, vine televiziunea, trebuie și cîțiva importanți, altfel nu e lansare. Bine, îi chem; dacă obiectează vreunul, zic și eu c-am vrut să fac o glumiță.

Am impresia totuși că se cam știa ce-i cu cartea. Se răsuflă prin editură. Altfel, de unde toate atacurile astea, chipurile spre postul meu de director? Păi, dac-au început de pe-acum, iese volumul pe piață și la ce să m-aștept? Că nu par deloc timorați.

Am luat și *Vigilența*, o mizerie, un articol jegos. Nici nu vreau să vorbesc. Era foarte clar… Ăsta-i abia începutul. Stoian, adică, nu-și amintea titlul cărții, măgarul, știa și el foarte bine. Domnule, spun ceva care nu e real? Dacă li se pare că nu-i, să pună mîna pe pix! Vă dau o șansă, poftim, apărați-vă! Asta a fost viața noastră, totu-i fucking biografie. Ce să fac? Nu m-am născut încălțat cu serviciul ăsta cretin, am o valoare, găsesc de lucru oricînd, numai să dau semnalul că-s liber. Să ridic steguleț̦ul! Ce dracu! Ia mai dați-vă naibii!…

— Chemăm și vreun popă, ceva?

— Eu știu? Mi-e cam jenă. Am tras și în popi.

— Nu vezi că nu se lansează nimic fără popi? Vapoare, cărți, afaceri, inaugurări; lumea simte nevoia de o sfeștanie.

— Eu știu?…

— Sau mai bine mai sobru: pișcoturi și vin *Premiat*.

— Poate, șampanie. Fără popi!

— Și, după aia, un grup mai restrîns, la Chinezesc… Liveștii, doctorul Tudose, Mihăileanu, Stoian: opt, zece tacîmuri. Ieșim la vopsea?

— Cred că da.

— Bun. Șampanie, deci. Cîte sticle?

Cu Dumnezeu înainte!… Domnule, i-am chemat de toți; „Eminescu“, plin! Fie ce-o fi! Deja se uitau prin carte și schimbau ochelarii… Ia mai slăbiți-mă, după ce mi-ați făcut ce-ați făcut! Nu vă e puțin la obraz? Asta-i situația, băieți, a fost o revoluție pe-aici. Sînt Petru Șesan! Vă fuck you!

— Dragi prieteni! cînd mi-a venit și mie cuvîntul… Bla-bla-bla, bla-bla-bla, nu știu ce, cîteva ponticele bine dozate, că-i bine ca autorul să pară spiritual și, în final, uitați care-i chestia, nu puneți la inimă, ironia literară are la noi o lungă tradiție. De altfel, un scriitor trebuie să rămînă un scriitor, cu atît mai mult în condiții de libertate. Am să plec, așadar, din Direcția

Teatrelor, spre ușurare plurală. (Aplauze. Eugenia încă bănuia că glumesc.) M-am uitat la voi și m-am hotărît momentan. Right now! Așa pot fi eu generos, nimic nu mi-am dat vreodată cu mai multă plăcere, ca o demisie bună!

Silence… Presă, lume, televiziuni. Toată asistența a realizat că sînt un idiot. Mă uit în dicționar și văd la DEMISIE: paretisire, paretisis, *prostire*… Cred că asta-i, a fost prima prostie postrevoluționară a unui nou demnitar. De altfel, și singura.

FRATELE PAVEL

CĂ LASĂ-MĂ SĂ TE SPĂL PE PICIOARE… Domnu, ia fii serios! Mi-a fost nu știu cum. Vă rog frumos, domnu Șesan! Dragă, mi-e nu știu cum, nu pot, n-aș vrea să te supăr. Doamne ferește… De ce, e un act de smerenie! Știu că-i un act de smerenie, și Iisus l-a făcut. N-are nimic, știu… Întîi, a vrut să-mi arate masaj monahal. Bine, fă-mi masaj monahal… Te apăsa cu călcîiul, ca la ei, la călugări, dar știi cum? O tehnică, domnule! Apuca mușchiulețul cu degetul mare de la picior și trăgea de ziceai că-l ținea manual, foarte îndemînos. Și pe-ndelete, nu se grăbea, făcea cît puteai să reziști, nu forța. Îți sucea capul, te rupea pe genunchi; un fel de chiroterapie, dar te simțeai excelent, lua durerea cu mîna. Cu piciorul, mă rog… Am și spondiloza asta la gît, mi-a prins foarte bine. Masaj i-am permis, dar și să te spele în locuri din astea!… Ți-e jenă, nu l-am lăsat, îți închipui. Atunci, de ce spui că ești aproape călugăr? Între călugări, se face. Cuvioase, tu crezi că-s vreun fraier, nu m-am prins, sau ce crezi?… Dar nu i-am spus chiar așa. Păi sînt, dacă stau aicea cum stau, cam ce-oi fi? Nu-ți spun că începe să plîngă? What is it?! Asta-i bună! Mă, uite ce-i! Mă fac că nu văd, dar… Mă temeam să nu-l apuce iar tusea, avea cu plămînii.

Se uită la mine și se șterge la ochi.

— Te rog să mă ierți, face, te rog să mă ierți… Te rog să mă ierți!

— Te iert, gata, ajunge.

Mîncam și nu-mi place să iau cu cineva dintr-o strachină; intimități din astea, nu prea. Nu mă omor, sînt tot felul de boli. Discutam nu știu ce despre Kheops, venise vorba la masă.

— Lasă, zic, și egiptenii ăia erau *buclucași*.

S-a albit brusc. Cu lingura în aer. Dar nu poți s-o faci pe prostul la infinit, îl mai pui și în gardă.

— Egiptenii? se uită la mine, adică cine mai sînt?

— Tu! Cine?

— Ce vrei să spui?

— Hai, că nu m-am născut ieri. Și te rog să mă respecți, dacă stăm împreună.

— Ești nebun.

— Vrei să mă enervezi? Mă enervezi, cartonașul roșu!

De fapt, nu-mi făcuse nimic, era destul de discret. Nu că mă temeam de vreo felonie, știi la ce mă refer, că, vorba aia, am împins și vagoane, dau bine cu dreapta. N-aveam de ce să mă tem, dar, te gîndești, sînt tot felul de boli, bei dintr-o cană, stai și la masă, oricît ai vrea să pari de urban, ai o jenă. Am schimbat vorba ca și cum nu fusese nimic, i-am desenat, acolo, pe ziar, galeria cea mare și camerele. Nici un cadavru, nici regină, nici rege, nu există nimic funerar. La partea de jos, fii atent! Grota de la subsol.

Buftește în plîns, rămăsese cu gîndul la cartonaș. Măi, băiete, iar, ce ai, mă?

— Te rog să mă lași!

— Da’ de ce?

— Da’ lasă-mă-n pace!!!

Vrei să rămîi cu prostia din cap, rămîi sănătos! Ai habar că există o încăpere acolo, sub piramidă, și că pereții sînt finisați abia spre tavan?

— Nu suport cînd o faci pe deșteptul!

Vrei să spui, *pe tîmpitul*... Vorbeam despre Kheops; te-ar interesa, cumva, alte chestii? Politică, ceva, sau Președinție? Spune, că ne gîndim amîndoi la o singură treabă, ce naiba! Mă subapreciați, cinstite organe, veniți la mine cu plîngăcioși, cu degenerați... De ce numai în subsolul ăla n-a șlefuit nimeni, de ce?! Pentru că nu poți finisa piatra fără să tragi și aer în piept, părinte Emanuil! Felahul nu respiră sub apă. Era un spațiu ca o fîntînă, sugeau din pînza freatică. Pe vremea aia nu era chiar deșert, iar Nilul nu curgea cum știi tu. Măcar despre asta sper c-ai aflat...

— Mă lași să mănînc?

— De ce, nu mîncăm?

— Mîncatul se face-n tăcere, ca să te cumineci cu Domnul, tu-l irosești, bagi în maț!

— Și dacă auzi de la mine ceva ce n-ai să poți afla niciodată? Ia gîndește-te... Poate-ți spun niște chestii suspecte.

— Mă rog și mă-ncurci!

Hai să fim serioși...

— Te rogi sau mănînci?

— Mă rog și mănînc.

Cum poți să te rogi, chiar să zicem că tac. Nu rontăi în gură pesmetul, nu crănțănești, nu faci zgomot? Cînd sfărîmi ceva între dinți se aude în craniu.

— Cum vrei. Eu sînt prost, că-ți spun niște lucruri mai rare. Asta voiam să pricepi, că le-au ridicat prin pompare hidraulică, există urme de apă-n subsol. Pompa hidraulică e simplă și ridică orice. Dar dacă nu vrei, am tăcut.

— Ești malefic, ți-am spus.

— Mă rog, nu insist. Ești opac... Din interior către exterior, așa le-au făcut.

Poftim, treaba ta, rumegă! Mi se luase și pofta. Mă uitam la el și tăceam.

— Dar mormînt nu, nici într-un caz! Dacă vrei să știi la ce foloseau, îți spuneam, dar nu mai am nici un chef.

Needucat, trîntește, a răsturnat și strecurătoarea. Uite, știi, am o limită! Vrei să afli mai bine ceva despre Schidu, ce vrei, spune clar! Ce te dai atîta de ceasul morții, ce ți-am făcut? Te-am jignit că ți-am spus ce impresie-mi faci? Te-am simțit după mutră. Spune și despre mine ceva!

— What's wrong with you, brother? că-ncepusem și un pic de engleză cu el, n-am avut treabă. Te rog să mă scuzi. Dar cum te rogi, cînd mănînci? Și eu mă rog, cînd mă rog, dar la masă…

— Ce te rogi, tu te rogi?

Cum puteți voi să credeți, dacă primiți slavă de la oameni? Ioan 5, 44. (FIȘA 166)

— Nu mă rog?

— Nu te rogi. Mormăi ceva acolo și-ți tragi două cruci. Cum ai îndrăznit s-o spovedești pe femeia aceea?

— Ea a vrut, n-am vrut eu.

— Dar cum ți-ai permis?

— N-auzi că era problema ei! Și n-am voie sau ce?

— Crezi că fiecare, cum îi trece prin cap, se închide-n chilie și gata?

— Asta-i qwswaqsaa mea; dacă-ți place, bine, dacă nu, pa…

Și i-am arătat ușa. E hachițos, te calcă pe nervi. Țipă la mine ca o nevastă. Da' ce, eu nu pot să zbier? Așa e pustia asta a mea; cine a făcut poarta aia, cine a tăiat geamurile, cărămida, nu eu? Nu-ți convine, mă lași! Ce naiba! Asta pățesc totdeauna cînd mă documentez pentru ce am de scris. Te bagi în ceva și ieși tîrnosit. Se obrăznicesc imediat.

— Îmi umbli prin cărți și mă fac că nu văd. Eu am jurămînt, domnu Șesan, eu mi-am schimbat numele. Am intrat în rînduiala ascultării. Dumneata de cine asculți?

— De cine s-ascult? Vezi pe cineva de care s-ascult?

— Atunci, cum zici asta-i călugăria mea! Sau anahoreză, ce-ai zis…

— Trebuie să-mi schimb și eu numele? Cînd vrei! Manole mă cheamă.

Știi cum se uita la mine? Ca la un găinaț.

— Tot ce faci, zice, furi pentru nenorocita aia de cărțulie. N-are cum fi mai bună ca altele pe care le-ai scris, îți spun, ți-am citit toate cărțile. N-o să-ți iasă, fără harul de sus n-o să-ți iasă, nu iese nimic.

M-am ținut, era să-l pocnesc. Sînt chestii pe care nu le suport. Întîi că scriitor genial, nu știu ce, și acum – cărțulie… O șulfă. Familiarizează-l cu literatura pe primul tîmpit și-ai să vezi că imediat te apucă de nasturi. Dă-i nas, fii cordial – scroafa trage imediat la copac! Nu ți-e puțin la obraz, mă și blestemi în casă la mine?!

— Care ți-e jurămîntul de sărăcie, uite ce ai aici! Ai computer, ai pat, ai provizii.

— Dar nu din ele îți dau să mănînci?

— Și cîine ți-ai luat!

— Ia uite la el… Cîinele, acuma. I-am dat de mîncare și lui, că mi-ați căzut toți pe cap. Ce să fac, să-l omor? Să te-omor?

— Mă furi toată ziua, mă spionezi și bagi în laptop.

— A, eu te spionez! Bravo, Franț!

— Ce-i aia, Manole? L-ai scos dintr-o piesă.

Cînd are dreptate, are dreptate. Așa și era, ce să mai… Ai văzut, n-a scăpat-o; mi-a tras-o. M-am pripit, ce să fac, asta mi-a venit, asta e! Literatură ieftină; Manole, Emanuil, o prostie. Dar dacă te scoate din balamale…

— Domnule, îi spun, eu nu mai discut! Am terminat! Gata!

Pînă spre seară, nimic; nici ce mai faci, nici pupă-mă-n c… Fiecare cu-a lui, deși mă termină cînd stau lîngă unul și ăla nu scoate o vorbă. Aș fi vrut să-i cer un cărțoi, dar aveam și eu o

mîndrie. M-am apucat de tencuit, cu toate că știam că nu-i bine la frig, însă iarna începea să se ducă. Făcea niște cruciulițe din cuțit și le dădea și cu baiț, avea în cap să le vîndă. Nu-i ieșeau rău, frumușele. Aveam și eu una la gît, dintre primele. În timpul ăsta, se ruga; mișca din buze, la început crezusem: mă, tu vorbești singur? Așteptam să lase tot ca să-și înceapă vecernia, atunci mă puteam uita și eu liniștit în computer. Cînd îl văd că vine și mă prinde de mînă…

— Iartă-mă, frate Manole. Mă doare sufletul, sînt rău și am păcatul mîniei, te rog să mă ierți.

Și vrea să mă sărute pe dreapta. Eram încă foarte jignit.

— Dragă, i-am zis, am greșit cu Manole. M-am grăbit. Dacă se mai poate schimba, aș vrea să fiu fratele Pavel…

S-a blocat. Ce, nu știam?… O*biectivul a început să învețe limba engleză, după o metodă luată de la Biblioteca Americană.* Ce să fac, eram într-o zi proastă, n-aveam feeling pentru nimic. Dar nimic! *Are casete și le ascultă la casetofon. În mașină, la fel. Sursa ne informează că dorește să fugă în Occident.* Am avut impresia c-a tresărit, nu știu cum, pentru că mi s-a uitat lung în ochi. N-am zis Marcu… Pavel am zis! Sînt prea explicit? Pavel, ca și Apostolul, ți se pare ceva familiar?… Asta am și vrut să văd, ce reacție ai! Dar poate c-a fost o părere, mi s-a părut că se strepezește la gură ca Iuda, deci toată chestia cu cerutul iertării – o hohă, o diversiune, știu eu de ce. Nu-ți dă mîna să ai demnitate, cuvioase, nu ți-au dat aprobare. Apropo, cine a strîns, după aia, arginții lui Iuda, din iarbă?

— Da, frate Pavel…

Nu l-am lăsat nici eu, că nici mie nu-mi trebuie mult.

— Să-ți spun care-i chestia cu piramidele. Le-au făcut pe aceeași paralelă, și alea din Egipt, și alea din Mexic, ca să mențină luna pe orbita circumterestră. *Aliens*, înțelegi? Fără luna de sus, se bălăngăne axa pămîntului, știi ce-i luna… Un

satelit artificial, gol pe dinăuntru, metal.

— Doamne sfinte!

— E și părerea lui Einstein.

Mi-a părut rău, huleam ce știa el din *Facerea*. Pe Einstein, desigur, l-am dat la plesneală, dar parcă auzisem ceva. Și, de ce nu, ar putea să și fie. S-a lăsat în genunchi și a început să se roage. Am deschis laptopul rapid, ajunsesem cu fișele la doi-zero-doi.

203. Asta cred că o simt toți cei ce au găsit înlăuntrul lor Lucrarea rugăciunii, care silește pe lucrătorii ei să n-o întrerupă. Cuv. Iosif Sihastrul.

204. Rugați-vă neîncetat. (Pavel, I Tes. 5, 17)... fără mînie și gînduri. (I Tim. 2, 8).

205. Aveți stareț? Fără binecuvîntarea starețului nimic nu reușește. Cuv. I. Sih.

206. Iar la cei ce petrec mai mulți împreună, începutul stă în flecăreală și clevetire. Ascultarea e o taină. Cuv. I. Sihastrul.

207. Împuținarea somnului, pentru a nu fi pîngărit prin vise murdare, să nu ducă la trîndăvie și să pregătească lucrările zilei prin meditații nocturne. Lucrarea minții trebuie să fie fără sfîrșit (rugăciune). Sf. Ioan Casian.

Intru pe *Open* și dau click pe *EVA. doc.* Citesc cîteva paragrafe pe care le-am scris în răgazuri. Țin minte că-mi înghețaseră degetele, le băgasem în gură.

...în Severin, de unde să schimbe spre Iași. O fată frumoasă și bine-mbrăcată, lucruri străine pe ea, se simțea că vine de-afară și cineva cheltuise, poate iubitul. Genul care preferă bărbatul mai copt. Eu știam, nu însă și lumea din gară; din loc în loc, cu coada ochiului, putea să observe căutături. Stătea așezată, fixînd valiza din față, se gîndea la ceva. Presimțea?

După plecarea Melei, bătrîna lăcrimase ca de fiecare dată, la poartă, semn că în sufletul ei îngreunat se îndoia de bunul-rămas;

putea fi și ultimul. Obișnuia s-o petreacă lung cu privirea, pînă dispărea în răscruci, ca să-și fixeze în oboseala retinei o imagine definitivă, perenă, cu care să „plece“. (Înloc. perenă cu durabilă: durabilă, cu care să plece.) *Apoi, ținu să asiste cum dădea la purcel, la găini și la cîini. Verifică prin atingere cu fața umiditatea hainelor negre și a pantofilor nepurtați. Ceru să mai fie spălate o dată furculițele destinate pomenii, căci i se părură coclite.*

— Doamne, cu ce ți-am greșit?! Mi-am nenorocit viața aici, i se păru c-o aude pe Eva.

— Uite ce-i, nu mă fă, că dacă vreau, mă pun și nu mor!

Apoi, fu chemată la masă și reuși să mănînce – nu erau decît fetița și ele –, puțină brînză de vaci și ridichea întreagă cu o lingură de cartofi. Cina din urmă.

— Îs cam săci anul ăsta, rinichile…

— Ce-ai zis?

Ridichile, *vrusese să spună, săraca, ciudat, îi ieșise altfel. După aceea, se culcă pentru ultima dată.*

Peste noapte, rău. I se împietri tot corpul, pînă sub piept, și nu mai răspundea la nici o doctorie din cele din care lua, nici la siropul de brad. Iarăși, și popa, și Popete, și neamurile, toți! Părea conștientă, deși nu vorbea. Privea (privea/se uita) *într-un colț al camerei, sus, nu-și putea desprinde privirea. Era bănuită că-l vede uneori pe tata-bătrîn cum vine îndărăt și-l găsește așezat pe băncuță, în curte. Poate asta vedea și acum, că venise să-i spună că totul e gata, s-a întors după ea. Era deprinsă cu el, nu părea că se teme; privea numai fix. Greu de spus la ce se gîndea, avea însă grija c-o să i se umfle picioarele și n-or s-o poată încălța cu pantofii cei noi.*

— Închide ușa, fata mea, șopti mai tîrziu. Să nu se ude pe jos.

Ușa era închisă, iar afară stele, senin.

— Nu plouă, mamă, ți s-a părut.

— Plouă rău și urît. Aprinde lumina, că nu ne vedem.

S-a sfîrșit pe la două. Preotul abia ce plecase; l-au chemat din nou, dimineața. Acte, balamuc, primărie, alergătură, femei să te-ajute… Eva n-apucă să mănînce nimic, pînă a doua zi, seara. Au dus copilul de-acasă. Tîmplarul cu sicriul și crucea îi luă mai mult decît se-așteptase. Nimic nu mai are nici un preț sau valoare și totdeauna îl chemau la un pahar de ceva, cînd se întîmpla să treacă pe drum, îl cinsteau. Noroc că lumînări le lăsase bătrîna, avea și haine, și tot… Cînd te uitai la ea și o vedeai atît de cuminte și trasă și-atît de silitoare s-apuce unde-avea ea de mers, ți se suia un nod ud.

— Măcar de ne-am fi iertat una pe alta, atîta ceartă, de ce?

Toate toanele și nervii din casă, toate hachițele ei parcă nici nu fuseseră, un biet corp de femeie bătrînă, o mînuță de om, așa te duci, asta ești. (mînuță/mînă) *O privea stoarsă, și de durere, și de plîns, și de nesomn.* (mînuță)

La priveghi, veneau de pe unde erau. Făceau foc în curte și stăteau de poveștile lor, care ce-a mai pățit, porumbul că n-a legat, vinul acrit de anul trecut. După aia – cafea! Aveau chef de cafea. De unde atîta, cîți vin? Nechezol nu mai era nicăieri, ori naturala e scumpă. Dar, de sufletul ei – poate poftea, cine știe –, faci ce faci și aduci.

Evo, unde ești? Un' să dusă? Au găsit-o căzută în casă, pe-un pat. Dormea cu gura deschisă și cu picioarele vraiște, ruptă, se lăsase numai puțin. Lîngă ea, pe măsuță, o carte de Cortázar și cîteva plicuri. Hai, Evo, că scoatem sicriul. Gata? Cînd? Cît am stat? Două ore?!…

Foarte greu a ieșit din casa cea veche, n-aveai unde să-ntorci, și ușa cam strîmtă. Avea și acoperitoare pentru capac, se îngrijise bătrîna de tot. Tuna rău și urlau cîinii amîndoi de nu puteai să te-auzi. Cînd s-au văzut afară cu ea, s-a înnegrit cerul tot, da' știi cum, de parcă se luase lumina! Și-a răpăit dintr-odată cu atîta

putere, și-o spumă, n-aveai unde să calci. S-au rupt norii deasupra, așa ceva n-am văzut, tremura și burlanul. Ploaie și gheață! Asta văzuse ea înainte, potopul ăsta-l văzuse, cînd zisese că plouă!... Au lăsat-o pe două scaune, lîngă masa din curte, și-au fugit să se-ascundă sub șopru, puteai să-i și storci; părintele, într-un minut, ciuciulete!

— Măi, vezi c-o udă, o udă!!!

Într-adevăr, se aduna apă-n sicriu, îi muia hainele, pantofii, băltea.

— O udă, puneți ceva peste mama!

Se vînzoleau unii într-alții, pe loc, găsiră numai o folie albă întinsă pe tîrna cu mere, au smuls-o de-acolo și-au pus-o pe ea, tot din fugă. Unul dintre ei nechează, cînd îi intră după gît. Te uitai cum rămăsese în apă, săraca, sub plasticul acela ce nu mai era de mult transparent, de la pămînt, de la zeama de fructe, cum stătea cu pantofii ei uzi băgați cam cu forța și cu picioarele un pic depărtate dinspre genunchi, cum le-a avut totdeauna, și măzărichea de gheață și ploaia ciugulind din acoperitoarea albuie ce i se lipise de păr.

— Îi pare rău că se duce...

— Doamne ferește, grindina asta dă jos toată pruna!

Pe urmă s-a mai rărit, iar în cimitir se făcuse iarăși senin, dar noroi. Se duceau ca s-o pupe, dar nu se puteau apleca, îi ridicau ei capul, bătrînei. Așa de frumos cînta popa Socu; dascălul ca dascălul, dar popa Socu atît de frumos, ieșeau aburi din el! Făcea slujba lung, cum se face, nu se uita că-i murat și lumea așteaptă s-ajungă acasă. Ar trebui să-i dau două sticle de anul trecut, se gîndi Eva, cu recunoștință.

Dar cînd s-au întors și-a intrat în beci ca să scoată, s-a mai gîndit. Vinul nou era deja tras, nu se limpezise de tot, dar pus de cu seară în alea de cola de un litru jumate. Ce, era să bage furtunul din nou, nici n-avea în ce pune! De unde atîta sticlăraie?,

alea pline de ieri le împinsese lîngă perete. N-are nimic, n-o să tușească, o să bea și el ce bea toată lumea.

Pe urmă însă, i-a părut iarăși rău. Mare lucru dacă mai trăgea în ceva?... Cînd e popa la masă, parcă se sfințește mîncarea; să fie primit! Tremurau de la ud, dar mîncau, nu mai avea nimeni treabă pe-acasă. Așa a vrut ea să-i fie pomana, îndestulată, nu s-a zgîrcit; găină s-ajungă la toți, carne, sarmale, uite cum bagă în ei: să fie primit! Farfurii, tacîmuri, prosoape, ce-și pregătise bătrîna; mai luau și acasă. Celelalte, cuierul și restul, îi chem eu de mîine, nu toți odată.

— Mai serviți un cotoi, domn' părinte?

Ăsta strînge toate prosoapele de pe la morți și i le pune fiică-si să le ducă la școală, le dă la profesori. Alți prăpădiți. Nu-i stă capul la carte, cîte prosoape poți da! Mai bine-o măriți și-ai scăpat.

Simionică, niciodată să cînte cum trebuie! Dar cine se mai bagă dascăl acuma, cu cît îl plătești? Nici degeaba nu stă. Strînge și duce acasă.

— Să vă dau o pungă, domnu Simionică?

Întrebase de-al naibii, ca să știe că vede și lumea, să se simtă puțin. Aiurea, îl durea undeva: da, da, dă-mi și-o pungă. Să fie de sufletul ei! Ar trebui acuma, doamna Eva – nu se-auzea de larmă, că-ncepură să se înghioante, rîdea țuica-n ei, strigau de la un capăt de masă la altul –, doamna Eva, ar trebui să ardeți becuri în casă nouă zile de-acum.

— Da, le ținem aprinse.

Da' ce, plătești tu? își spuse în gînd. C-au scumpit iar curentul. Nouă zile, trei becuri, dacă le ții te scoate la ciuci!

Biografie, mă rog, și ce, am de cerut voie cuiva?... Am toate voile! Nu scrii, s-a topit.

MAGDA

MAMA-BĂTRÎNĂ A MURIT LA SPITAL. L-a chemat Magda pe Tinel cu mașina și a dus-o înainte să plece la Iași. S-a chinuit patru zile în patul ei neschimbat, mușcată de țînțari și chinuită de cald și de muște. Greșeala a fost c-au internat-o de vineri; pînă luni dimineața nu se mai uită nimeni la tine. Nici ploscă, nimic. Mîncare, dacă ți-aduce cineva de pe-acasă. Medicamente, poate pe vremuri… Dar te duci, că poate știu ăia să facă minuni, altfel la ce să mai intri-n spital, că numai cu mîna în buzunar tre’ să fii: dă-i ca să-ți schimbe fața de pernă, c-o găsești unsuroasă de la cîți au trecut, dă-i să-ți facă o clismă, injecție, să-ți dea ceva de cap, că-i curent, tot să-mparți. Te-ntreabă ce pensie ai?

Au trebuit s-o scoată din morgă. Cu toate c-a bănuit doctorul și-a vrut să scape de ea, să nu se încarce statistic: luați-o, dom’le, acasă, moare pe-aici. Au întîrziat, nu l-au găsit pe Tinel cu mașina. Murise cu zile.

Magda a făcut vreo unsprezece ore pe tren și plouase tot drumul. Nici n-a putut ațipi, stătea cu bagajul în brațe și se uita pe geam cum se scurg picăturile strîmb. Mai era un tip în compartiment și-ar fi băut o cafea, a vrut ăla s-o servească din termos. N-a luat. Mulțumesc frumos, nu. Auzi tot felul, îți dă să bei nu știu ce și te scoală conductorul la capătul liniei. Fără bagaj, fără bani, goală-goluță. Te mai dă jos din tren și te

violează pe cîmp; mulțumesc frumos, nu! E o lume, că dacă nu te păzești!...

A coborît la Iași teafără. Ploua și aici. Ia să vedem, Mișcarea pe unde-i? Paula Avădanei...

Avădanei? Avădanei și mai cum? Poate nu-i în tura de azi... La Mișcare, la noi?, nu se poate... Adio mărcuțe, adio și viză! Cînd e primul tren îndărăt, măcar să văd ce-i cu Buna. Era bine să-i fi luat adresa din pașaport, dar cu nebunia de-atunci... Mi-a fost și cam jenă.

Ieși pe peron. Nu te mai înveți minte, orice ai păți, nu te-nveți. Îți vine să plîngi, îți vine să rupi! Cînd o păcălea cineva și-o fura, îi venea să se zgîrie. Rea de pagubă, dar n-o ținea mult. Lumea se mai rărise, intrase de ploaie. Dincolo de linii, se zăreau niște blocuri și, departe, silueta unui bărbat în costum și cu umbrela deschisă umblînd pe acoperișul lucios. Mergea aplecat pe sub antenele rupte. Îl privi cîteva clipe curioasă, dar nu-și putu da seama de ce se urcase, lumea vede la cablu. Îi atrase atenția un zgomot de spart: o bucată de ceașcă, și cum trecea cineva, îi trăgea un picior. Suna ca un schelălăit... Pe urmă, alți doi, nu se putea să nu-i vezi. Unul mascat în Bugs Bunny sau cum îl chema, iepuroiul din film, de la o reclamă ceva, și celălalt în civil. Adică, în haine. Și ăla, Bugs Bunny, o namilă în moltonul ăla murat, înjura ca la unguri. Supărat rău. Numai un hoit în soare, cu muște, poate fi așa supărat! Se auzea înfundat de sub dinții de iepure, altfel avea o înfățișare haioasă, alb pe burtică și cu o ureche mai bleagă, dar înjura – crimă! –, și de biserici, și de nu mai spun ce. Înjura fioros. Celălalt tăcea și mergea. Cînd a trecut peste ciobul de cană, i-a ars și el un picior. Aș bea ceva cald, își spuse Magda fără motiv, privind după ceașcă, și intră în bufet. Nu era multă lume, puteai să te-așezi unde vrei; la una din mese – trei băieți și o fată, unul chiar drăguțel.

PETRU

VEZI POPĂ PE STRADĂ, te aștepți la tot felul. Nu mi-a ajuns că nu mai dădea nimeni vreun telefon, nu mai vorbesc și de dicționarul ăla stupid, dar mi-a sărit și o roată! Destul de în centru, n-aveam nici patruzeci, odată m-am lăsat într-o parte și-am auzit că țipau. Frînez; tamburul, bieletele – praf; roata, la dracu! Trecuse printre mașini ca din praștie și se proptise în Loto, pe celălalt trotuar. Unul vira deja pofticios, cu *papucul*, să pună mîna pe ea. Le merge mintea ceva de speriat, altfel par tăntălăi, dar dacă e să ciordească ceva, sînt gata și-n somn. Mă, strig, dă-o-ncoa! Noroc că nu intrase-n vreun om, baftă mare, lat îl lăsa… Fug printre claxoane s-o prind, prezoanele aut! Mă întorc, îmi speriaseră și laptopul, l-am lăsat în mașină, portiera deschisă. Nu iartă, nenorociții, nimic.

Ca să n-ai numai o bucurie… *Ispitele se dau ca să te smerești, dacă ai rătăcit. Ca să te poți întoarce spre El. (FIȘA 93)* Nu știu dac-a vrut cineva să mă kilărească, încă n-aveau de ce, nu candidam la nimic. Mai vedeai pe la televizor tipi împușcați prin parbriz, mafioți sau moldoveni angajați pentru recuperări. Ăștia n-au mamă, n-au tată, rup gîtul și vira: Afganistanul cu rușii!… Dar eu ce le-am făcut, ce să aibă? Că mai denigrez un pic securiștii și Partidul ăla care s-a spart? Toată lumea înjură, deocamdată mai poți să-i înjuri. Nu, cred totuși că o Dacie rămîne o Dacie. O Dacie rămîne o Dacie!…

De ce, domnule, toate congresele de Partide, mitinguri, adunări, nu știu ce, se țin toate în sala de teatru?... Există un destin care moare de rîs! Noi, tot la teatru – alegeri, prezidiul pe scenă, și-mi pare așa de rău de laptop...

De cîte ori își aduce aminte, Petru Șesan se gîndește la căruța de bani pe care-o dăduse Jeni să-l ia la mîna a doua, dar nou. Își zisese femeia că poate-i revine pofta de scris, la computer e altfel. După *Celula Nr. 2* și după dezastrul *Manole*, nu-i mai venea să intre nici în birou, nici în trening. Crezuse c-o să se bucure, cine mai scrie acum la mașină! S-a bucurat, sigur, bănuia că s-a împrumutat, că a strîns, dar în rest tot la fel, aceeași lehamite. Te și complexează la început, pentru că vezi că-i mai deștept decît tine, dar l-a descurcat Măgdălici-dinți-de-fier, făceau la școală ore din astea. Anunțuri la ziar, recompensă, degeaba!... Nici n-avea mare lucru, abia își băgase două seturi de fișe, dar, înțelegi, ca obiect! Să văd și cu ungurul ăsta... Îl sunase din Budapesta, voia să-l traducă în Ungaria și Austria, de fapt pe filieră germană. Sigur, să vedem un contract. Contractul, la iarnă! Totu-i să ai agent străin, chiar și ungur. Dacă n-ai, nu faci nimic cu ce scrii. „Filiera spaniolă“ – un fîs, îi și ieșise din cap...

Era așezat lîngă Tronaru, unul de la Sibiu, de la *Astra*, ceilalți abia moțăiră din cap, la intrare. Îl urau, n-avea dubii.

— Nici pomeneală! încerca să-l convingă un conjurat. Domnu Șesan, uitați-vă la mine! Sînteți într-un vîrf de popularitate.

Ăștia, fără *maestre*, domnu Șesan, generația nouă...

— Nu pot accepta, nici nu-mi trece prin cap.

— Cine să vă urască, ăia opt sau zece despre care ați scris? Okay! Vă detestă zece curlingi și vă admiră o mie.

O mie de care? îi veni să întrebe. Îți dai seama ce-a fost după lansarea *Celulei*, cînd au început să se șteargă pe

ochelari!... Nu numai că s-au tăiat punțile, dar și-au pus în mișcare toți trîmbițașii de prin reviste, toți suflătorii în... corn, era să zic; răfuială, săriți, *romanul, ca răfuială politică*! Se leagă de persoane în viață! Și nici nu-i roman. Ce vorbești, dar oare ce-o fi, ce-i acela roman? Ia veniți repede cu o definiție tare, aici, la tăticu!... Jos Șesan! Jos Iliescu! Jos Coposu! Jos cu *Manole*! Țara de *Jos*...

— Știi cum e, s-a constatat că nu-i elegant să ataci un nemernic în viață, mai bine aștepți ca să crape.

— N-am treabă cu morții, eu îi înfulec de vii!

Fir-ai al naibii, zmeuțule, numai natur i-ai mînca... ai rămas la fel de viteaz, f... fucking scrisoarea, să-ți fuck!

— A protestat vreunul, mă întreabă, a ieșit la trîntă cumva?

— Încă nu. Dar telefoane au dat unde trebuie.

— Domnu Șesan, un jurnal se scrie pentru contemporani, nu pentru lumea cealaltă. S-a simțit vreunul calomniat? De ce nu au mațul să vă cheme în judecată?

Asta mi-ar mai lipsi... De fapt, e de presupus că o să murim cu toții, odată. Se așază ea, cartea, de la sine, cu timpul. Toată lumea mulțumită; ce atîta deranj!

— Insistăm să primiți.

Nu frumoșilor, nu curajoșilor, nu decembriștilor, va trebui să mă rugați multișor.

— Trebuie să fiți președinte, n-o să-l lăsați din nou pe Stoian! Dacă iese iarăși, mă spînzur!

— N-am stofă, nu pot.

— N-aveți nimic de făcut, doar să spuneți: accept. Vă poartă lumea pe sus.

— Știu eu cum e lumea, nu-mi spune mie.

— Nu-i păcat, ați fost prigonit, ați lucrat manual. Sînteți disident, un scriitor de valoare.

— Atunci, eram invers. Întîi am fost scriitor.

— Cîți au mai îndrăznit? Numai noi și cu dumneavoastră! Toți stăteau cu capul sub aripă. Nu-i păcat? S-a schimbat calimera.

Greșeala pe care o fac frecvent e că mă pun în gură. Dar nici nu pot să mă țin, fir-aș al naibii, am un psihic labil. Ăștia erau patru din ăia doișpe cu scrisoarea către Stoian…

— Dragă, i-ați trimis răvașe lui Stoian, mergeți cu Stoian! Dacă mi-ați fi adresat-o mie, mergeați cu mine; așa cred că-i fair.

Nu știu, era destul de confuz… Mă lăsam și rugat, că nu poți: vrei să fii președinte? Gata, la ordin, mi-e o poftă ceva de speriat! Dar îmi venea din vechime să repudiez disidenți de ocazie care-i scriu proteste moi lui Stoian.

— Adică, ce are scrisoarea? se vexă Virgilică Zamora, unul dintre ei.

— Păi, nu i-ați scris lui Stoian?

— Da, domnu Șesan, dar pentru *Literara,* s-o dea el din partea Uniunii. Sper că v-a ajuns la ureche. Erau scriitori ținuți sub obroc, ziceam și de Petru Șesan.

— Lasă-l pe Șesan. Dacă vă era de Șesan, l-ați fi chemat să semneze.

— Nu știam că doriți…

— Dar la pingele de ce am ajuns? Pe aia a mea de ce am semnat-o?

— Ați semnat-o pe aia la Europa?

— Bineînțeles c-am semnat-o! Cum?!

Nici n-am clipit. Așa că nu-mi veniți mie cu acte de bravură epistolară, am continuat, vreți să vă spun eu de ce nu mi-ați cerut semnătura? Pentru că eram deja pe o listă, puteam a rahat, și dacă nu vă ieșea convenabil, vă retrăgeați cuminți în băncuță. Altfel, m-ați fi avut pe mine în cîrcă, ați fi devenit brusc culpabili… disidenți, vreau să spun.

— Vorbiți serios?

— N-am înțeles! Vreți acum să vă fiu președinte? Președintele cui? Mi-ați dat vreun telefon de cînd m-am dedicat cizmăriei? Candidați cu ai voștri, lăsați-mă-n pace!

Bun. M-am aranjat și cu ăștia. Ce definește breasla asta selectă e unitatea ei de cristal. Stăteam cu Tronaru la balcon și mă uitam jos în sală. Dacă m-au salutat vreo cinci, dar nici ăștia… M-ar fi sfîșiat! Totuși, se mai găsiseră trei, patru candidaturi ca să-l blocheze pe Mihail V., dar greu de făcut. Fiecare avea cîte un grup de susținere, mai mare, mai mic, dar cu Stoian era întreg teatrul, nici un secret. Te și sfiai să faci opoziție, clar că pierzi, evident, un prilej nesperat să-ți mai faci douăzeci, treizeci de dușmani. Ei, ce era dacă mă lăsam convins și candidam pentru ăștia cu scrisoarea lui alde Neacșu din Cîmpulung, nu căutam acum ușa și n-o mai găseam?

— Vrei la Uniune? mă întrebă Eugenia. De unde naiba auzise? Mă privea într-un fel, puteai să crezi că-i surprinsă.

— Nu știu, mai stau.

— Iar ai nevoie de bătaie de cap?

Cert, am făcut foarte bine; electoratul nu murea să mă vadă președinte unional. Am avut aia, fler. Ia, mai bine să-mi văd eu de trebuța mea pe scăunelul de la Arcadia! Mă mutasem la o editură privată; muncă mai multă ca la Cultură, dar salariul decent. Ce-mi trebuie mie?!… Să candidez, da’ ce-am căzut în cap! Disidenți de cafenea, cum i-au văzut pe ăia cu roțile-n sus, la Tîrgoviște, au și încropit o asociație de persecutați: dreptul la drepturi! Înainte, cu dreptul!… N-au zis nici pîs, cînd a ieșit dicționarul ăla scîrbos. O mizerie, domnule, oameni serioși, cu operă în spate – două rînduri sau trei! Nu știu ce pițiflender – cîte-o jumătate de pagină!… Asta, dacă n-aveai ce face și-l deschideai; eu nici nu m-am obosit, veștile proaste mă găsesc ele. Toate valorile date de-a dura, se încearcă ierarhii de obor,

ești în vreo gașcă, bine, nu – te-au ras imediat! Critici care urăsc creatori, s-a dovedit că-i detestau încă de pe vremea lui Noe. Nici n-au tresărit, au luat dicționarul, s-au uitat rapid la ce e scris despre ei, dacă era convenabil: gata, te pup, mi se aia de toată cultura, bine că mă vorbește de bine! Merge și-așa! *De cîte ori văd la tv scriitori adunați, îmi vine nu știu ce. F. Morărescu. (FIȘA 4*) *Protecția măsurilor mici. (FIȘA 81)*

— Ofticat? Fii serios, de ce să fiu ofticat! Eu?!... Fii serios! Nu Tavi, i-am spus lui Tronaru, asta-i bună, ce am eu în urmă nu-mi poate lua nimeni! M-am plictisit, m-aș căra.

— Or să comenteze, stai măcar o jumătate de oră, abia ai intrat.

Vrusesem să spun că m-aș căra în Canada, dar am lăsat-o cum a căzut. Unde să pleci, ești scriitor, stai atîrnat de limbă, unde să pleci! M-am lăsat și de engleză; cînd înțelegi că româna posedă cea mai mare finețe la scris, te apuci de engleză... O tîmpenie! Pot să plec unde vreau, nu-mi mai vine. Și ce dacă plec? Aș putea să renunț vreodată la literatură? Ce fac, dacă plec? Ăia de-au plecat ce-au făcut? Cu cît sînt mai cunoscuți mondial? Ce tiraje au? Cam la fel ca aici. Singurul avantaj e că se mai întorc, de obicei pe bani publici. Atunci, fac figură de laruși academici, pentru că tîrfa autohtonă are respect, are micuțul complex național, depune urgent pupicul anal. Ce carte s-ar putea scrie despre tranziția asta mizeră, o nebunie!... Nici nu vreau să-mi închipui!

Numai dacă aș spune cuiva ce dezastru a fost cu *Manole*, cu *Zăvorîtul*!... Dar mă abțin. Un teatru care-și sabotează propria montare, dacă s-a mai văzut! Critici apăruți dracu știe de unde, peste noapte, cu spume de sodă la gură... Am vrut și eu, ca omul naiv, un regizor mai tînăr ca să-i dea un suflu de mă-sa în tub... Tot ca pe vremea lui tataie Nea Nicu a pus-o, altceva nu știa, degeaba le dai libertate! *Orice imbecil bătrîn a fost cîndva un*

imbecil tînăr. M. Dascălu. (FIȘA 50) Ce să insufle el, dacă prin sufletul lui suflă vîntul! Dragă, îți spun, nu există piesă mare fără o montare celebră… Teatru genial pe hîrtie nu cunosc, nu se știe, numai sala îl face, striga și Lerescu. Totul nu-i decît teatru, uite și-aici – alegeri, aceleași cărți deja scrise din care n-ai stomacul să rupi barem o foaie ca să-i dai o întrebuințare onestă. Sînt patetic?

— Sîntem săraci, și ce?! exultă apoteotic Marius Rana, la microfon. Șmecherul ăsta e, chipurile, contracandidat lui Stoian. De fapt, băgat ca să subțieze din voturile lui Goruneanu, ce dracu, atîta politică mai știm și noi! N-am albit de pomană. Sîntem săraci!… sfida el, scenic, o lume prezumată de pitecantropi miliardari, încît lăsa senzația unei plăceri înalt-onaneene în demnitate. Nu că le-ar fi ciugulit din palmă, ca toți, că asta am ajuns: întîi revoltați, apoi revoluți, pe urmă executînd gudurare, că poate scapă ceva și-n cultură: milostiviri. Apropo, văd în față la Scala un cerșetor, solicita bani de *mediamente*, avea un carton… Medi-c-amente, am vrut să-l previn, mîncase și el, săracul, un *c*! Am, probabil, un cenzor sub cerebel… Pe urmă mi-am zis ce te bagi, domnule, scrisul lui, treaba lui! Ție ți-ar plăcea să-ți cadă unul pe cap: asta da, asta nu?… Dar Marius Rana uitase de cărți, de tiraje, chiar și de drepturi auctoriale. Era ocoș că-i, măre, sărac! Se credea nevoiaș, dar puturos de talent, imbecilul; atașat, pe vremea tiraniei, cu presa la Oslo… Cam cine era atunci diplomat, cam ce sclipici avea el pe umeri! Les fucking jeux de Stoian: sîntem săraci, ei și ce… O lume cretină. Adame!

Principala condiție a mîntuirii este răbdarea multelor întristări. Cuv. Iosif Sih. (FIȘA 114) Cred că are dreptate. O viață fișată… Nu c-aș fi fost ofticat de ceva, dar oricum. Cinstit, cu ce eram eu mai breaz, decît ăștia cu nenorocita lor de scrisoare? Am semnat-o pe-a mea? Un grup de *cîntăreți* nu știu ce… Stai, că

nu-i chiar la fel! Cel puțin am riscat, am trimis-o la Europa, nu lui Stoian, și am pus-o la cutia poștală, așteptam de fapt să mă salte. Voi nu v-ați angajat la nimic, v-ați luat un pogon de măsuri; i-ați trimis-o acestui asshole care, uite, candidează din nou, ca și cum nu se întîmplase nimic, nicăieri, o indispoziție hibernală, o scurtă durere de oase.

Să-mi sărutați mîna asta că n-am candidat! Un președinte se presupune că are și operă, și nume, și osul spinal; ești președinte, nu-ți suflă nimeni în borș. Buclucașilor, mă uit în sală și-mi vine să rîd. Dacă intram între voi, făceam zob în jur, ca la Călugăreni. Asta era a treia prostie postrevoluționară pe care am făcut-o, c-am refuzat. De prima, am vorbit; a doua a fost c-am returnat creditul la Bancorex… Au avut și ei un idiot. Așa-s eu, dragă, mai fraier. Mi-au furat și laptopul.

Cel puțin, tot le-o trag. N-o să mă vadă nimeni, cîndva, scriind după normele Academiei. Patruzeci și cinci de ani, ba cu *â* din *a*, ba cu *î* din *i*, ba din *a*, ba din *i*, cum le-a venit și cum a bătut vîntul. Nu mă pot dezvăța, așa, frichi-frichi, în ritm academic; nu le convine, să mă reclame! Scriu cu *î* din *i* peste tot, cum mi-au băgat ei în genom pe vecie! Asta ați făcut din mine. Sîntem săraci…

— Ce mai face doamna? se interesează Tavi Tronaru, cu delicatețe. Băiat bun, de talent, m-a comentat în *Astra* pe-o pagină dublă.

Doamna? Ce să facă doamna?… Pe stradă e o doamnă perfectă, iar în bucătărie – o gospodină ireproșabilă. Mai mult, ce să spun? N-aș vrea să fiu răutăcios, pentru că o iubesc, dar cred că s-ar fi măritat oricînd cu-n televizor, dac-ar fi fost capabil s-aducă două chenzine. Nu se mai îmbracă de la Apaca, a descoperit niște buticuri excepționale, de vis! Cu bărbatul director de editură, face eforturi de imagine destul de notabile. Și-a triat și prietenele, lucru bun, telefonul e încă folosit pînă se

înroșește, dar cel puțin sînt vizitat economic. Ăia cu care coabităm telefonic au de umplut caiete întregi, că tot ești supravegheat; stai și-i crezi pe cuvînt, ești copil?…

Discuția asupra căsătoriei o evităm mutual, însă apar mereu tot felul de lucruri, m-am trezit c-o pisică. O urăsc. Miroase urît și nu totdeauna murdărește nisipul. Mi-e silă să-l schimb. Pentru aia mică, desigur, dar Jeni a fost cu ideea. Aia mică… slavă Domnului, a ajuns într-a cincea și-a început să slăbească. Am dat-o la tenis. Am dat-o la Școala Germană. Dinți-de-fier; i-am luat și-un aparat dentar, arată ca dracu. Doamne, cît aș vrea să scriu ceva, dar nu-mi vine!

Tradu-mi, zic, un Llosa, să mai iasă un ban, și-mi apare cu o colegă de cancelarie, că știe franceză, n-am ceva din franceză? Stai, Jeni, e vorba de traduceri literare, nu-i simplu. Ba-i foarte simplu, ai ceva de obiectat despre mine? Eu cum pot? Dă-i, că-i amărîtă, săraca, vai de capul ei! A, dacă-i amărîtă, atunci e altceva, sigur…

Dar arăta foarte bine, ieșeam cu ea pe la recepții, la francezi, la americani pe 4 iulie, pe la diferite lansări; era remarcată. Mă topeam s-o aud cum o dăscălește acasă: să nu minți, să nu furi, să nu vorbești urît și să-i spui mamei tot, mama e cea mai bună prietenă! Bubu răbda și, cînd simțea că n-o vede, îmi făcea scurt cu ochiul. Aveam tot felul de aparteuri. Pisica, mă rog, ca pisica, din cînd în cînd trebuia să-i dai drumul afară și să speri că-și va reface viața-n Suedia. Așa de rău mi-a părut de laptop!… Trebuie să fug într-o zi la Pitești. Barăcile alea de sus, de la intrarea în tunel, cum dai înspre Bîlea… erau ale mele.

— Ale cui sînt, domnule? Cine le-a abandonat aici, pe coclauri?

— De la IDST – Pitești, ei le-au făcut, cu tunelul. Întrebați la Pitești.

La Pitești. Domnu Pitești, ce faceți, domnule, cu dărăpănăturile alea, le-aș lua eu, ca să scot cărămida. A, păi stai să vezi, să facem o calculație, amortizări, chestii, aprobări, o căruță de bani. În dolari sau în lei? Ar fi bine-n dolari… Du-te, domnule, spală-te cu ele pe cap! Nu vezi că de-abia se țin în picioare, n-a furat de-acolo numai cine n-a vrut! Vine unul să cumpere cinstit, gata, rade-l, dă tunul, întoarce-i buzunarele! Cum ceri atîția bani pe paragina aia?… Bun, între noi amîndoi, în patru ochi, cam cît face? Ce am de dat? A, păi de ce nu vorbești? Maestre, asta și asta, propunem pentru casare. I-am dat ce se cere și le-am scos pe nimic…

— Cine să urce pînă aici? Bagi banii în toate prostiile, se consuma Eugenia.

De parcă i-am cerut eu vreun ban. Stai, dragă, langzam. Cabana mai tîrziu, deocamdată un bufet cu cîrnați. Dar cine te crezi, Caragiale, ai bani de-aruncat? De ce nu le dai cuiva, sînt călugări. Era unul pe-aici.

— Ăla, unde te-ai spovedit? Schit nu se poate, e gălăgie, s-a lăsat și el păgubaș.

— Bine, fă tu cabană! În loc să ne-apucăm de o fermă, facem cabane. Ai bani…

Uite, să vezi dacă nu. Ce mare lucru, nici nu simți cînd e gata! Chestia asta cu ziditul devine obsesie, ajungi să înțelegi multă lume. Am cărat cu Dacia var, ciment și nisip, mi-am distrus toate arcurile, suspensia zob, și, tot cu mașina, țărani-muncitori din Oești. M-au furat de m-au rupt. A fost un boom în construcții anul trecut, abia așteptau să le pice niște ciment. Mi s-a luat tot cheful, a trebuit să-i zgornesc, c-au mai pus și un foc. Praful și pulberea! Ți-am spus! zicea Jeni, mulțumită că avusese dreptate. În regulă, dacă ne intră niște bani, caut o firmă de construcții, e bine?

— Și domnișoara? Parcă aveți o fetiță… nu era sigur

Tronaru.

Domnișoarei i-a venit primul ciclu. Îmbătrînește, fir-aș al naibii!

— Măi Jeni, nu-i prea devreme?

— Da’ ce, depinde de mine? Doișpe ani și ceva! De la tenis, probabil.

Ți-am spus, o dădusem la tenis; cînd am văzut-o că vrea să slăbească și se abține de la mîncare, am dus-o la tenis. Hopa, are talent! Foarte bine, dacă scot o Hingis din ea, mă las de editură și mă fac manager. Turnee, îi aranjez meciurile, ca ăsta, moș Williams, ca madam Melanie Monitor. Fac orice. Am început s-o urmăresc din tribună, dar vedeam că nu-i place să mă vadă acolo. Hățul parental îi genera stînjeneli, nici la onomastica vreunei colege nu suporta să venim după ea. Poate și din cauza aparatului dentar, nu știu, poate-i inducea vreun complex. Okay, nu-i nimic. O urmăream de departe, de după platani. Ce-mi plăcea la ea – ambiția, domnule! Îi intrase în cap 90–60–90 și făcea sacrificii. Pe cuvînt, dacă nu! Apreciez lucrul ăsta. Era mîncăcioasă și se înfrîna. Lenoasă și alerga. Ținea sîrma aia în gură, deși nu putea să-i facă nici o plăcere. O admiram sincer, muncea, se trudea. A slăbit binișor, arăta mult mai bine.

— Ce țară de c...! o aud într-o zi, nu mi-a venit nici să cred.

— Ce-ai spus?!

Ori din cauza figurii mele, ori pentru că și-a dat seama că repetase ceva ce auzise naiba știe pe unde, s-a cam speriat și-a tăcut.

— Cum ai spus?

— Țară de... caca, a încercat după aia s-o dreagă, așa cum văzuse la scriitorii cu care mă vizitam, prin eufemism. Abia a rostit, timorată, nu știa cum reacționez. Dar aveam, sînt sigur, o mină vexată.

— De unde ai auzit tu prostia asta?

— Te rog să mă ierți, nu mai spun.

— Lasă-mă cu iertarea, că nu-s Jeni! De unde ai auzit?

— De la…

— De la cine?

Se vedea că nu îndrăznea, simțeam după buze, nu-i trebuia mult și articula: de la tine! De la mine, adică… Perversitate școlară, cum de la mine, eu așa ceva nu pronunț! Așa ceva, din gura mea, n-a ieșit niciodată. Naiba știe cu cine se joacă și-aude.

— Să nu te mai prind! Dacă fetițele spun, să te faci că n-auzi. Să n-asculți! Să nu te mai joci cu nici una din ele! Nici o țară nu e de caca, numai oamenii sînt! Unii oameni. Care mint, care fură, care spun prostii și copiază în clasă! Nici să nu te uiți, treaba lor! Tu trebuie să fii altfel. Ai înțeles?

— Da. Dar de ce să fiu altfel?

Mărturisesc stingherit că n-am răspuns foarte prompt. M-am blocat oarecum. Orice ai spune, era o interogație de mare bun-simț. Ce era să-i fi spus? Că e mai eficient să nu furi și că de obicei bunăstarea se ivește prin muncă cinstită? Că minciuna e un lucru blamabil, mai ales în politică? Ce să-i spui unui copil care vrea să afle ceva despre viață, că de aia întreabă! De ce să fie ea altfel?

— Pentru că așa e frumos! am răcnit, refugiindu-mă și eu în dosul esteticii. Am presupus c-o să-și dea ea seama, cu timpul.

— Ia-ți pisica de-aici! Lasă păr.

Creștea. Am început să ascund de ea niște cărți, că nu știi pe ce pune mîna, cînd nu ești acasă. Ce s-ascunzi, am pitit și eu *Lolita* pe undeva, D.W. Lawrence, lucruri din astea… Prea grele, totuși, pentru vîrsta ei, dar să nu avem vorbe. Cînd i-a venit prima oară – dramă! Speriată, rușinată, m-am făcut că nu știu. S-a ocupat Eugenia, cum era și firesc, auzeam cum șopocăiesc împreună, o liniștea. Dar nu era un copil băgăreț. Noaptea,

după ce o trimiteam la culcare, mai puneam cu Jeni un film, adult-movie, din alea; chiar dacă ne surprindea și lipăia somnoroasă spre baie, nu se uita, n-o interesa, știa că nu-i voie. Cuminte.

După *eveniment*, însă, am schimbat și eu strategia. Nu i-am spus c-am aflat, dar am început să mă port cavaler, ca și cum onoram o prințesă. Lumea nu-și închipuie cîtă plăcere face asta unei fetițe, ce aere își dă imediat, cum ridică năsucul și răspunde obrăznicuț. Recomand și sărutul mîinii din cînd în cînd, achiziționarea unui dres Lycra și descinderi repetate în cofetării. La nevoie, o palmă disciplinară la fund. Nu e ceva neplăcut.

Foarte rar, îmi permitea să stau în tribună. Băiatul care-mi lua bani s-o învețe, destul de bun, dar avea în el o pulsiune educativă. Două servicii și cinci minute de morală formativă, pentru asta plăteam. Mai slăbiți-ne! striga cineva de după gard, la Progresul. În cele din urmă, coboram și eu pentru un set și mă lăsam bărbătește bătut. Plecam apoi împreună și, natural, dădeam de sportive bălăbănind din rachetă spre vestiare. Cine spunea că nu vine din urmă nimic!... Uite-le cum vin, uite la ele! Să vezi cum mă smucea de mînă, furioasă, cînd întorceam și eu capul ca omul. Eram valetul ei, un badigard dedicat.

— Îi spui mamei că sînt la Monica și facem la mate?

— Dar unde vrei să dispari?

— Mă duc la Dobrescu, să jucăm Monopoly.

— În regulă.

O urmam la o sută de metri în spate, căci nu voia s-o iau de la școală, era mare de-acum. Se hîrjonea pe drum cu alte caprette ca ea, trîntindu-și ghiozdanele. Știa că-s în urmă, întorcea capul ca din nebăgare de seamă și mă vedea în vitrine. Dar trebuia s-o păzești, că sar unii și jefuiesc copiii de cruciulițe, de bani și de ceasuri. Mă complăceam a fi îngerul ei gardian. Nu

spun prostii, mi s-a și întîmplat. Era cu două fetițe, le-a atacat pe trotuar, abia ce ieșiseră. Sigur că i-am băgat mîna-n păr, nașterea mă-tii de cocălar!, l-am și scuturat, dacă nu mă înșel, dar nu zici că sare și neamul lui din cotloane și-am început să ne împingem pe-acolo, mai mare rușinea, poate mă vedea cineva! Cu înjurături, tras de cravată, amenințări, tot tacîmul!... Hoți și badigarzi, dragă, am spus-o, fiecare cu ce i-a fost dat. Zici că-i normal, mergi pe stradă, dar ești filat în orice moment, evaluat, pîndit, știu tot despre tine. Obiceiul cel bun...

Să văd, poate vine de la ungur vreun semn. Nu mă pot concentra pe alegeri. Nici n-am la ce, drept să spun. Luări de cuvînt tembele; uite-l pe Sporea, săracul, ăsta-i cinstit, încearcă să-l discrediteze pe Mihail V. Stoian. Uite ce-i trebuia lui!... C-a lins ăla tovărășește. Și ce?

— A jucat totdeauna la două capete!

— Huooo! face sala și tropăie, dar nu în consensul lui Sporea, ci peste el, să-l acopere. Nu trebuia să se-audă; lucru organizat, respectabil. Ce putea face, bietul, decît să urle în microfon?

— O sută cincisprezece deplasări în străinătate pe banii Uniunii, sau nu mai știu cîte!

— Huoooo! E bine! Dă-te jos de pe scenă!

Mă uit la el, se oprește, nu-i vine să creadă. Îmi vine și mie cam greu. A pomenit de excursii.

— E bine! E bine!!!

Sporea clipește miop, ar vrea să renunțe, se depărtează un pas, dar un demon îl face s-apuce stativul din nou. A răgușit, flutură niște hîrțoage.

— Există acte. Nu știu ce..., din banii Uniunii!

— E bine!!! Și ce?! Foarte bine!!!

Și o larmă, un puhoi care înecă orice. Urlete, aplauze persiflante, tropăituri, s-au repezit încă cinci și vorbesc toți

deodată, alții rîd și ridică din umeri condescendenți, în fața mea se-alegea Mihail V. Stoian, încet, încet, un limax pătrățos, încă o dată, acum prin vot liber. E libertate!... Văd asta cu ochii mei și nu fac nimic. Ce erau niște biete alegeri în teatru, față de cele mari, naționale, care abia se sfîrșiseră? O metaforă jalnică. Ce e jos e și sus!

Ieșim; iar mă atacă Zamora... Bine că-i trece, nu ține ranchiună.

— Gata, s-a terminat! O rupem în două, nu ține. Facem altă Uniune, la concurență.

Foarte bine, băieți, rupeți-o, desfăceți-o, făceți-o arșice! Să nu se aleagă nici praful!

MAGDA

UN BĂIAT, GIL, ȘI CEILALȚI – ION, DOI DE NELU... Pe fată o chema Any, Anișoara, ceva așa. Puștiul era de departe cel mai finuț. Se vede pe om, altă stofă: și după haine, și cum vorbea, altceva. Cine termină un liceu se cunoaște.

Atît că bufetul mirosea acru și se umpluse de fum, din cînd în cînd barmanița lăsa ușa deschisă. Nu foarte plin, văzuse de pe peron două mese, iar o picoliță tocmai strîngea de pe alta. Lili..., auzise cînd o strigase. Tipii erau mai la geam. S-a așezat la cea de lîngă cuier, începuse s-o doară și inima. Poate ar fi fost mai bine pe-o bancă, afară, cînd plîngi te mai lasă. Îți vine, știi cum!, să mori, dacă ești rea de pagubă; o vezi amărîtă, hai, zici, să te scot, hai să fac un bine și eu, și uite ce-ți face! Două mii de mărci, munca ei pe opt luni, să te fure ca ultima javră... Și-o mai duci și acasă! Nu-i mai bine să-i lași, naibii, să crape, că știe Dumnezeu de ce le dă, cînd le dă! Niciodată o faptă bună nu rămîne nepedepsită, de ce spune că nu, la biserică?

A cerut o cafea. Pînă s-o încălzească – aveau ibricul făcut, îl puneau numai un pic pe aragaz, la comandă – s-a trezit că-i aduce o din aia, mascotă.

— Ce-i asta?

— Băiatul...

De la masa cu ăia, îl vede că-i face domnește din cap. Ăla, frumosul. Necăjită cum ești, zîmbești, faci la fel, ce să faci... N-

are de unde să știe, nu poți să-l refuzi, că ce impresie lași? Aș vrea să știu de cînd zace prăjitura asta pe-aici, poate mă umplu de bube. Fără șervețel, nu nimic, un pahar de apă cu urme de gras. Dacă-i făceam eu lui Krajlovici un serviciu din ăsta, nu mă ținea nici trei ore. Aici, merge. Aș șterge lingurița, dar n-am cu ce; fața de masă-i și mai și.

Te și ataci, înțelegi? Sînt indivizi care o viață întreagă, ca un catîr, pe direcția asta, trag unde știu ei că-i bine. Și odată le cade că nu-i asta treaba, c-au trăit cu ochii legați. Chestiile astea de grande nu fac doi bani, important e altundeva, în cu totul alt loc! O dăduseră la Liceul German, puteau s-o îmbrobodească. Nu-ți trebuie mult să te pui la mintea părinților: dragă, tu trebuie să studiezi cu seriozitate, să înveți conjugarea și declinarea, că numai așa se ajunge! Ce s-ajungi? Petru e-n manualul de română, și ce! Ce-a ajuns Petru? Cu cît uiți mai repede de sfaturile lui și de ce scrie el că e viața, cu-atît ești mai aproape de spărtura din gard. Hai, la o bere mai merge, ca-n bufetul ăsta jegos, cînd te apuci să vorbești de liceu cu un tip care merită. Da-n rest, pui presiune pe ceva important, lasă tîmpeniile! – locul de unde scoți banul: debarasez mult mai iute ca puturoasa asta de moldoveancă, scrumiera o scuturam pînă acum de cinci ori și paharul, la mine, e frecat meseriaș cu napronul, lucește, are un scîrț de curat. Bănuțul, gemea Paula cu spume la gură, dimineața, cu periuța în mînă; mărcuța! Vedea-te-aș…

— Paula Avădanei?… părea că-și aduce Nelu aminte.

Să vezi cum au ridicat-o de unde era… Vine ăsta, Gil, că s-au prezentat mai tîrziu, vine Gil, puștiulache, la cuier ca să-și ia o brichetă din geacă. Nu știa cum să intre în vorbă, băiat de provincie, dar Magda mai văzuse fenta cu focul. În clipa aceea scoate și ea o țigară, ăla se apleacă – permiteți – și-aprinde. Acum, pe colț; s-au mai tras puțin ca să intre și ea, nimerise pe

un scaun în colț: nu mă mai mărit, se gîndi, și surîse cumva.

— Nu-i aia de la Mesagerie?

A înțeles ea greșit?

— Cred că-i aia grasă, de la bagaje. E pensionată, din Heci.

Ceva nou. Privea de la unul la altul, păreau serioși. Dădea și fata din cap, Anișoara.

— Cînd s-a pensionat?

— Da' dracu s-o știe! Nu de mult, acu' vreo trei luni mai era.

— Și ăștia de la Mișcare de ce habar n-au?

— Da' eu știu? Cu cine-ai vorbit?

— Cu ăsta de-aici.

— Cine știe cu cine-ai vorbit… Cred că-i aia din Heci.

— Și unde-i Heciul ăsta?

— Lîngă Lespezi.

Ce Lespezi? Lespezi, acum! Mai avea cam cinci ore pînă la tren, deja se-nserase. Pleca înapoi garnitura cu care venise. Toată masa era plină de coji de alune și sticle. Amestecau vin cu pepsi, o chestie cîh, dar cine-i deprins… Altfel, simpatici, nu se dădeau mari. Cam rurali, poate Any și Gil mai răsăriți într-un fel. Ăsta se vedea că-i intimidat, voia să fie simpatic și nu era sigur dacă se simte.

— Vrei s-ajungi pînă-n Heci? Avem o mașină.

Asta-i bună, Doamne ferește, să mă urc în mașină cu nu știu mai cine! Că n-aud destule pe la televizor… Și noaptea! Doar să iau vreun hotel și să încerc dimineața. Și dimineața cum e? E altfel? O fată singură pe coclauri? Să-i ia dracu de bani, oricum nu-i mai are, chiar dac-o găsesc. Poate mă și bate pe-acolo. Dă-l naibii de Heci, mă întorc.

— Dar de ce nu iei *Internaționalul*, din Nicolina? Vine mai repede.

— Nicolina?

— O gară mai sus, Nicolina. Vine de la Chișinău, pe la opt.

— Și nu oprește și-aici?

— Nu. Pleacă din Nicolina. Nu-i departe, te poate repezi cineva.

Pe urmă, încet, nu știu cum, a rămas singură cu Gil în bufet. Ceilalți ieșiseră, că se anunțase un tren și așteptau un tip cu bagaje. Și Anișoara, și ăia doi Nelu se învîrteau pe peron. Pușianul își luase curaj și trecea la atac. Curte, cum știa el – spunea bancuri –, dar muia poanta și o strica. Era rușinos, nu-i venea să zică prostia pe șleau, iar Magda își luă numaidecît un aer distant. Știe cineva cine ești, ai copil, n-ai copil, cum ești deprinsă ca să-ți vorbească și ce ai în urmă? Cînd vrei să dai un rateu, îi arăți c-o stimezi și că ești complexat. Atunci o vezi că se face bățoasă și te lasă s-o respecți din toate puterile; nimic nu mai ține, ești aut! Cui nu-i place respectul, cîte ocazii din astea mai ai?…

Mucosule, am crezut c-ai terminat vreun liceu; tu, aiurea!

— În ce clasă ești? îl luă ea direct.

Gil, ca sfecla, bîigui ceva cu școala de silvicultură, dar că el s-ar face ziarist; în sfîrșit: într-a zecea. Măi, băiețică, se rățoi Magda cu gîndul, în timp ce încuviința extrem de serios, păi tu crezi că eu îmi pierd timpul cu mormoloci! Numai cînd vă văd, îmi vine să casc. La ce sînteți buni? Papagali. Numai muzică vă umblă prin cap, manele și prafuri. Nu te uiți puțin la tine, uite la el!

Dar, altfel, drăguț maimuțelul, nu-i plăcut să-ți facă cineva curte? E foarte plăcut. Și avea și talent. Îi imita pe Iliescu, pe Constantinescu, pe toți, rîdea tot bufetul. I-a spus și ea că terminase Liceul German, n-avea cum s-o ia la control. O făcuse să mai uite de pagubă, zîmbea așa cum știa că o prinde. Cînd ai rîsul frumos, cunoști treaba asta, ți s-a mai spus. Incisivii, încălecați puțintel, un look super, păcat să-i ascunzi… Am mai pus vreo două pe mine, oare se uită că-s cam plinuță? *Mersul*

piciorului și rîsul dinților dau pe față cele ale bărbatului. Grigorie din Nazianz? (FIȘA 37)

După aceea, intră iarăși Nelu ăla mai scund, dă-mi, zice, să-l sun pe taică-tău. Lasă că-l sun eu. Nu, eu îl sun… Și i-a dat un mobil și-a ieșit.

— Ce-i cu trenul?

— E la semnal.

Au mai stat, Gil începuse să povestească ceva, dar nu mai era chiar atentă. Se posomorîse din nou, iar se gîndea la bani și la Paula. Eu mă duc la toaletă. S-a dus la toaletă, cu sacoșă cu tot, și-n timpul ăsta aude trenul că intră. Doamne, ce pot să scrie femeile la veceul din gară, mai bine nu vezi! Mai bine nu te uiți nicăieri!

Reveni în bufet; la masă, iar plin. Și unul în plus, care venise cu personalul: Sandu-i zicea. Sandu – Magda, îmi pare bine…

— Hai, zice Nelu, te lăsăm în gară la Nicolina, dar mai ai două ore și jumătate, să știi.

Gata. Dați-mi cutia aia cu vișine-n ciocolată! Le-a luat bomboane la toți, era bucuroasă. Nu, că eu cu dulcele mai puțin. Pe naiba, a luat fiecare. În mașină, s-au înghesuit patru pe bancheta din spate, că erau și cu Sandu. În dreapta Gil, în stînga un Nelu. N-are nimic, n-o să dureze o sută de ani! Și-au pornit.

Pe drum, simte pușTimea că scapă o mînă, dar nu s-a ferit, nici nu era loc. Mai rabzi cinci minute, cît o să fie, după aceea cobori.

— Unde mergem? se neliniști, văzînd că lăsaseră Iașiul și erau deja pe un drum fără nici o lumină.

— Avem timp, face Nelu de la volan, îl ducem pe Sandu acasă, că are o treabă. E timp berechet, jumătate de oră se poate?

Jumătate de oră, se poate, sigur că da… Ce știa că-i important în situații din astea: să nu-i enervezi. Dar nici liniștită

nu poți să fii, se întîmplă atîtea. Totu-i să arăți că orice idee de agresiune-i absurdă, jumătate de oră, perfect, cine se atinge de mine își dă foc! Serviți o bomboană? Gil o strîngea de genunchi, îi simțea mîna transpirată, dar nu se retrase, îi servea preocupată cu vișine. Ăia clefăiau, prinseseră gust. Oricum, e și fata asta aici, Anișoara, nu sîntem în Bosnia, la dracu în praznic... Au trecut și pe lîngă un polițist cu motocicletă, dar nu se putea face nimic, strînsă cum era, de-amîndoi. Rar dacă venea cineva din partea cealaltă, benzina e scumpă, nu vedeai decît pînă unde bat farurile. Uite, tu, în ce intru!...

— Ce sat e ăsta? tresări, cînd văzu că virară spre deal, nu spre becurile de pe stîlpi care începură să pîlpîie brusc, după o curbă, în față.

— Piciorul Lupului.

Iar eu, Scufița Roșie... Îl strînse de mînă pe Gil, mimînd o afecțiune subită, dar gestul cerea mai curînd semnul liniștitor al unei protecții.

— Or fi avînd Procuratură pe-aici?

— De ce?

— Am dat un concurs, erau să mă angajeze prin zonă...

Ce însemna? Pentru orice eventualitate, era și ea procuror, punea o distanță, uneori o veste ca asta descurajează. Dar nici ei n-au vrut să știe mai multe, nici ea n-a plusat; ori s-au prins că încearcă să-i intimideze, ori îi durea fix în cot. Își făcu o cruce cu limba. *Roagă-te cu simplitate și nu căuta nicidecum să ajungi la stări înalte ale rugăciunii. Caută să-ți păstrezi gîndurile curate. Primește mustrările ca venind de la Dumnezeu; nu te îndreptăți. Cere blagoslovenie pentru orice lucru pe care voiești a-l începe. Fericita Athanasia. (FIȘA 63)*

Au luat în tăcere toate hîrtoapele și au intrat, bălăbănindu-se, într-o plantație de salcîmi. O casă verde cu cerdacul pe două părți, cu un singur nivel, cîteva acareturi și căpițe de fîn. Lătra

rău un cîine. Gil s-a dat jos, împreună cu Sandu și Nelu. Înăuntru mai era cineva, un bărbat mai în vîrstă care a ieșit să-i întîmpine. Magda simți că-i vine puțin moralul la loc.

— Hai, dom'le, să bem o cafea. Avem timp.

— Lasă că bem la gară, haide să mergem… încercă ea timid.

Dar fata și celălalt Nelu ieșiseră deja și-i țineau portiera deschisă. N-ai ce face, cobori.

— Aoleu, poșeta! face Any chiar în momentul cînd să treacă de prag și o ia înapoi, spre mașină. Magda dădu bună seara și n-apucă decît să facă un pas, cineva o lovi. Se ridică de jos, uluită, și-și dădu seama că-i curge pe față. Duse mîna, era de la nas. Nici nu țipă, avea doar o privire speriată. Gil era cu capul întors și atunci Nelu o izbi încă o dată cu pumnul.

FRATELE PAVEL

ASCULTAREA, ZICE, E TAINĂ. PĂRĂSEȘTE-O, ȘI HARUL SE MUTĂ!

— Monahul are trei voturi. (Voturi, de ce?) Trei voturi: jurămîntul de sărăcie, ascultarea nesmintită față de stareț și curăția sufletului.

Nu e primit imediat, ci stă el zece zile sau mai multe în fața porților; dovedind rîvna și dorul său, își va arăta deopotrivă umilința și răbdarea. (...) Iar după ce își pleacă genunchii înaintea tuturor fraților și este respins și disprețuit de către toți, ca unul ce ar dori să intre în mînăstire nu împins de cucernicie, ci de nevoie. Cînd, după această cercetare duhovnicească este primit, atunci el este cercetat cu toată luarea-aminte, dacă în mintea lui se ascunde o cît de mică poftă de bani. Să se despătimească. Sf. Ioan Casian. (FIȘA 110)

Stătea pe scăunelul meu de lemn și-și ținea mintea în inimă. Lucrarea se numește: *Ținerea minții în inimă*. Nu putea să știe la ce mă gîndesc, mă uitam la el și nu izbuteam să-mi birui suspiciunea că știe tot despre mine, așa cum Magda aflase destul despre Jeni, altfel n-ar fi îndrăznit s-o înfrunte... Și lucrul cel mai grețos era că n-aveam curajul elementar să i-o spun. E o mare frustrare, o rușine băloasă, am mai avut una din astea cînd le-am dus microfonul, de s-a mirat și Cerchez: *cum ai putut, maestre, să vii cu el în batistă?...*

— Cînd izbutești, îmi spune, nu mai există alergare de gînduri, pentru că rațiunea fiind robită în contemplație și strălucită de dumnezeiescul har, nu se pătrunde cu nimic din al său. Înțelegi, domn' Președinte, care urăști preoțimea?

Hai, gata!... Avea uneori ceva, mi se părea cunoscut. Și Magda, cînd trecuse de-a cincea, avea un soi de impertinență cochetă – la ea, desigur, mici alintări – cu care i se părea că sfidează coaliții coercitive, se despovăra. Mă rog, mă lua în bășcălie și ăsta; ideea era, dacă poți, să înduri surîzînd. Fericita Întristare...

— Iartă-mă, frate Pavel.

După aia, se mai scuza, dar nu totdeauna, cînd sărea calul. Atunci, i se îngreuna inima și începea să se roage. Avea amărăciunea, vedeam asta, unei rătăciri penitente. Nu se putea nici el înfrîna în umilirea făpturii și mă simțeam confortabil, ceea ce-i alt păcat. Te deprinzi de copil să fii toată ziua batjocorit într-un fel sau în altul... Dar tot slavă deșartă era și tot afară ședeam pe butucul de lemne; lăsase ușa deschisă, puteam să-l observ. De-o săptămînă, nu mai intrasem. Și culcușul mi l-am încropit în baraca din spate, de unde scoteam cărămida. Nu pentru orice carte înduri, dar vine cîte una și-ai face orice!...

Da, eram bolnav pentru *EVA*, cred că așa e corect de mărturisit. Am intrat nesilit sub rînduiala ascultării de el, căci altfel ar fi trebuit să ne rupem. Nici nu exista alternativă, alt frate în preajmă, în fața căruia să mă smeresc, nu era. *„Vai celui singur" (Eclez. 4, 10), fiindcă „bărbatul nesfătuit luptă împotriva lui însuși". (FIȘA 122)* Nu m-am uitat că-i mai tînăr, la nevoie se-ngăduie. Apostolii, cel puțin unii – păstrînd și proporțiile –, nu erau mai în vîrstă decît Hristos? Oricum știa mai bine ca mine Patericul, tipicul, studiase, se călugărise, eu abia intram ezitînd într-un loc pe care voiam să-l trădez literar. Peste tonsură, sau

tundere, jurămînt, am sărit, nu era cazul; numele monahal – o toană –, dar m-a ținut o săptămînă pe-afară, fucking Emanuil, noroc că se făcuse mai cald. Ca să-mi încerce ardoarea; mă rog, m-am supus, așa cum am stat priponit și sub Ceaușescu, din Precambrian. Deși era altceva. El, în schimb, dormea lîngă plita adusă de mine, dacă poți să-ți închipui… Mi-a fugărit cîinele, adică nu i-a dat de mîncare și și-a luat lumea-n cap, animalul. Mă rog, pînă la un punct înțeleg, și eu m-am căptușit cîndva c-o pisică și a trebuit să-i fac vînt. Am băgat-o în portbagaj și am depus-o undeva în Chitila. N-avem nevoie de cîine, și-așa te-ai așezat într-un loc zgomotos pentru schit! Stai puțin, ce schit, o cabană! Tot schit, zice… El îmi spunea mie ce fac eu aici, de parcă eu îl chemasem unde-i larmă de mașini și turiști.

— Condițiile locului să împreună-lucreze cu scopul slujirii.

În sfîrșit… Mi-a zvîrlit și scaunele, și masa pliantă, și aparatul de radio, căci, dacă m-am încredințat lui Iisus, eram, nu-i așa, făgăduit privațiunii. *Multă încredere în lipsă, nu atît ca într-o asceză de înfrîn. și sărăc., ci ca mijloc pentru dobînd. lipsei de grijă și a vieții neîmprășt., ajutînd mintea la int. și rug. Bogăția lipsei. (FIȘA 143)* Foarte bine, dar ce mă mira era cît puteam noi de la obișnuințele vechi, voioasele sechele ale cuviosiei partinice. De aia am cu ăștia ce am!… Vorbea cîteodată cu mine ca secretarul pe municipiu. Numai eu știu cum dîrdîiam culcat pe pietrele alea, învelit cu o pătură și tot pe-ntuneric. Abia după cîteva zile mi-a îngăduit să reintru. A văzut că nu plec, nu protestez, nu dau cu el de pămînt, mă supun. În weekend, trebuia să-l spăl pe picioare, ca-n Evanghelie. Nu-i vorbă, mi le spăla și el mie, cînd eram supărați, spre iertare. *Virtutea supunerii este superioară lucrului mîinilor, sau a citirii, sau a tăcerii și a liniștirii din chilie, dar și față de celelalte virtuți. Sf. Ioan Casian. (FIȘA 94)*

— Ce rucodelie știi?

Lucrul de mînă-i obligatoriu la ei, precum și lupta cu somnul; trîndăvia e combătută ca diavolul. El cioplea cruciulițe de lemn și, n-ai să crezi, găsea cui să vîndă. Se ducea la gura tunelului și făcea rost de bani. Le dădea cu baiț, păreau de smochin.

— Ce să știu? Știu să fac muște de pescuit și sandale împletite.

— Bun. Coșulețe! Coșteie ai să faci, pentru zmeură. Du-te și caută-ți mesteacăn de coajă.

Bine, dom' șef… Și-a luat dintr-odată viteză, nu mai era smiorcăit. Ascultam.

Primul cuvînt al părintelui duhovnicesc, primit cu credință și ascultare, exprimă voia dumnezeiască. Cuv. Iosif Sihastrul. (FIȘA 120) Mă scula înainte să se facă lumină, chior de somn, și cînta în picioare trei antifoane. Ascultam răbdător. El mă învăța să mă rog, iar eu făceam coșulețe. Prin august, dac-om mai fi împreună și s-o coace și zmeura, o să ieșim probabil amîndoi să facem un ban. Viață grea și la schit. N-ai crede. *Tăcerea în timpul mesei. Culioanele peste ochi, ca nimeni să nu știe cum și cît mănîncă celălalt. Nu este îngăduit a mînca altceva, decît ceea ce se dă de față, în comun, tuturor. În afară de masa rînduită nu are voie să guste nimic, nici măcar fructe căzute. (FIȘA 116)* Ce crezi că mîncam? M-a trecut pe pesmeți. Ca să știi ce-am ajuns ca să fac: împletituri de nuiele și coajă și hrăneam un laptop.

— Asta, ca să nu ne dezbrăcăm și să ne păzim hainele sau de ce? Noroc că ne-am retras în pustie, are lumea o nevoie urgentă de zmeură…

— Pentru tine lucrezi. Știi ce facem aici?

Mă deranja puțin tonul. Da, spune…

— Ce facem?

— Nu lucrezi destul de smerit. Creștinismul e egocentric. El nu poruncește: „mîntuiește pe aproapele tău", ci „mîntuiește-te

pe tine însuți“.

Mi se pare normal. Te-apuci să sfințești pe altul, cînd ești tu însuți bălăcit în păcat? Bine c-ai descoperit și tu o americă. Care egocentrism? Din bun-simț! Chiar, frate Emanuil, de ce te-au dat afară de la Ponor? îmi venea să-l întreb. Că nu ești singurul năzdrăvan de pe acest plai străbun. Dacă ai fost preot de mir la biserica Nanu, în sectorul 2, ce nevoie ai avut de Ponor? S-or fi prins și ăia că erai venit cu o treabă… Mă, și mi-a spus ea odată cum îl cheama, dar n-am reținut. Dacă aș ști cum îl cheamă, l-aș da în gît, i-aș spune: Popescu!… Drepți! Cînd s-ar aștepta mai puțin. Și știam, domnule, cum îi spunea, îl aducea la sfeștanie cînd plecam eu de-acasă.

— Pe soția mea o cunoști…

— Nu, cred că nu.

— Să mori tu? Eugenia… Nu te aducea la sfințit, că tot erai aproape de noi?

Delator mizerabil. L-am descumpănit, îl ia tusea.

— Aveam un ficus pe hol și vitrina aia sculptată, în living…

— Am fost eu vreodată în casă?

— Eu te întreb! Nici fetița n-o știi? Atunci, de ce mă iei cu domn’ Președinte?

— Pentru că asta se știe, are toată lumea televizor. Mai ales cînd faci o campanie împotriva Bisericii.

— Împotriva Bisericii n-am făcut niciodată, dimpotrivă, mă indignează că l-ați lăsat să dărîme ce-a dărîmat.

— Toți l-am lăsat.

— Dacă toți, foarte bine. Probabil și eu.

— Așa cum și tu ai lăsat-o mai moale cu *genul epistolar*. Te-ai liniștit brusc. Ai fost chemat undeva?

Avea un tupeu incredibil!

— Despre ce vorbești, fii mai clar.

— Cu… aia. Scrisoarea.

Zău? Știi și de asta, și că m-au chemat undeva?...

— Dar tu de unde știi de scrisoare?

— Sporovăiește lumea-n biserică, e un obicei foarte prost.

Zău? Ca să vezi!

— Cum îți zicea înainte, cînd slujeai la biserica Nanu?

— Dar de ce vrei să știi? Am uitat. Acum sînt fratele Emanuil.

Cum naiba îl cheamă, că-mi stă pe limbă... Da, cuvioase, scriu, raportează că scriu!

De altfel, ăștia, ai lui, nu s-au lăsat așteptați. O dată – doi, desigur civili. Știau perfect unde era de găsit; nu călugări, nici vorbă, nici măcar răspopiți. Cu pesmeți, cu o haină, lucruri din astea; te mai iau și de prost, că nu se vedea ce erau!... Împreună-nevoitorul a lăsat tot și s-a ținut după ei pînă seara. Fremăta, să-l fi văzut, ca un mînz. Au urcat și la izvorul Caprei, la lac.

— Să faci mîncare, frate Pavel, și să mai scuturi pe-aici!

În fața lor, ca la slugi. Eram sub ascultare, n-am zis nimic; mi-am împreunat mîinile, supus, cu privirea plecată, așa cum vezi la călugări în filme. Dar se uitau indivizii la mine ca la un terorist, de parcă le-am otrăvit vaca. Mă gîndeam și eu, mă, de unde vin ăștia? Cînd se întoarce, iar: te rog să mă ierți. I-o fi părut rău pe unde-a umblat. Nici o problemă, amice!... Dacă i-aș fi dat un canon, nici n-ar fi obiectat. Îmi săruta mîna, mă îmbrățișa, nu știa ce să-mi facă. S-a apucat imediat să se roage, foarte mîhnit. Avusese parte de har și nu-l mai simțea.

Eu nu pusesem la inimă, venea și o ploaie. Mă găsise cu ziarele-n mînă, le uitaseră ăia. Alte alegeri prezidențiale, în Franța; de mult nu mai știam ce se-ntîmplă. Griji cu Le Pen, să vezi că începe iar dansul!... Și poza lui Schidu; se întorsese cumințel la *realiștii* de unde plecase trîntind. Ia te uită! Dau de un titlu: *Homo fără Frontiere*; voiau unii Biserica Mîndră, s-o

rupă cu Papa, cu toți: *restrictiv gay & lesby*, cu legitimații... Probabil și ăștia. În California era deja gata, te pomenești că pun de-o filială și la Oești! Unde-i laptopul? L-am luat de unde-l țineam și m-am ascuns undeva.

(EVA) Vărsă un sfert de flacon și părea că le numără. Se uita la ele cu gura uscată, degetele i se mișcară slab, îngrozite, și mai turnă cîteva. De ce nu pe toate?, îi trecu vag prin minte, dar nu îndrăzni. Auzi pași în curte și cîinele. Se grăbi. Le ridică și le păscu din căușul palmei cu buzele, ajutînd și cu limba. Le simțea colțuroase, lipite. Apa avea iz de clor și se întrerupse imediat ce sorbi.

Le păstră în gură cu apă cu tot, simțind că încep să se moaie. Avu o dorință nerăbdătoare de-a înghiți, dar și frică. Un singur spasm al epiglotei, atît, o urcare și-o coborîre la loc a nodului din gîtlej și s-ar fi dus la fund, undeva, ca să-și topească tot somnul, să se împrăștie în ce bănuia că avea înăuntru. Tot somnul...

— Evo!... auzi dinspre curtea de păsări și i se păru că-i mama-bătrînă, atît de asemănătoare la glas. Mă-sa Lilica era.

Scuipă pastilele în chiuvetă și dădu drumul la robinet. Căzură motovite de apă și de salivă, fără zgomot, păstoase, și trebui să le scoată iarăși cu degetul de pe unde erau cotlonite, cleioase, de după gingii.

———

CAPITOLUL 14

— Doamne, m-au îmbolnăvit! țipă ceva în ea.

Se opri lîngă ușă și căută cu mîna să se așeze. Fără dubiu, o îmbolnăviseră, avea toate simptomele. Era lucrul care o îngrozise dintotdeauna și se ferise ca de o lepră. Dar cum să ieși de sub cheie; ușa închisă, geamul închis! Strigase destul, probabil nu trecea nimeni, au adus-o legată la ochi. Doamne, cum ies de-aici? M-au îmbolnăvit. Or să-și dea seama și-or să... Doamne sfinte!

Simți amețeala scîrboasă a fricii și-și privi mîinile. Atît cît putea să zărească în penumbra odăii, erau (EVA. doc.)

Cîteodată, mi se pare că am darul înainte-vederii, această harismă, ajunge să mă gîndesc la ce am lăsat și-mi vin în minte imagini briante, de-o acuitate perfectă. Stau atîrnate primejdios deasupra întîmplării, gata să cadă în lume și să se întrupeze.

Fratele Emanuil se ruga. Avea o problemă. Se livra stăruinței prin care se căptușise cu o tahicardie și se simțea părăsit de tot harul. Așa e, ți se pare cîteodată că-l ai și că totul merge perfect și, dintr-odată, simți că se face rece în jur, că vorbești în pustiu, nu mai intră nimic. Nu ajungi pînă sus… Evagrie din Pont îndeamnă spre înstrăinarea minții de toate gîndurile, ca numai sufletul să se poată atinge cu Taina. Toate virtuțile nu unesc sufletul în Dumnezeu, ci doar îl predispun spre o contopire. Ceea ce unește e însăși Lucrarea mistică a silabelor sacre. În general, e vorba de cele cinci cuvinte uzitate mai des, dar pentru sporiți e nevoie chiar de mai puțin sau deloc, dat fiind că se are în vedere o desfacere din centrul ființei. Nu intru în detalii asupra sensului ocult al fiecărei noțiuni, atît vreau să spun, că se impune a fi repetată ciclic, potrivit modelului sugerat de către Dionisie Areopagitul, cel contestat și prin Proculus. Sînt pedant? Ea se rostește, după îndemnul Apostolului, neîncetat, odată cu suflul, chiar și în somn. Bineînțeles, stadiul acesta e dificil de atins. Se spune că unii trec dincolo de rostire, e suficient să atingă numai extazul; rugăciunea însăși se întîmplă în ei, nu mai e necesar a vedea, *in abstracto,* fiecare din vorbele minții, ele curg de la sine, ca respirația, prin pulsațiile de iubire din inimă. E un lucru haric; te simți probabil apărat de orice, într-o lume care uite cum este. Isihasm. *Rugăciunea minții în inimă,* cea numită *a lui Iisus*… Am citit că numai unul dintr-o generație o izbutește, atît de grea e Lucrarea, spun și de ce! Cînd și dacă se va instala grația, nu

depinde de postulant. Dar chiar și în caz de nereușită, cîștigul e totuși mare prin asumarea eșecului. Așa se ajunge la însăși Smerenia! Pentru că „trebuie să ne înțelepțim și apoi să fim înțelepți, să ne luminăm și apoi să fim luminători“, dacă nu citez inexact.

Bun. Am impresia că acest al meu împreună-nevoitor – începe să-mi placă termenul – a avut nu demult senzația apropierii *Luminii*, dar n-a fost destul de-adîncit și-a scăpat-o. Pentru că harul se duce, știe oricine. De aici încăpățînarea asta și rîvna; încerci mereu, în descurajare, să-l întorci înapoi cu toată durerea din piept. Căci la început, spune Dionisiatul, se simte o sfîșiere sub stern, ăsta-i semnul! Trebuie să ai un avvă al tău ca să te învețe cum să respiri, n-o faci după cum te taie priceperea, altfel uite-n ce dai. Mulți monahi s-au lăsat.

Dar vederea *Luminii necreate*, lucru rarisim, viziunile paradiziace în care ești îngăduit să pășești n-au preț, se spune, pe lumea aceasta. *Cînd părăsește toate cele materiale și e rănit întreg de dragostea dumnezeiască, atunci sufletul suferă un extaz dumnezeiesc și suprafiresc. Cuv. Nichita Stethatul. (FIȘA 278)* Dogoarea mistică; schivnici retrași între pietre, cu pîine uscată și apă, sau prin crăpături, sau prin grote, se usucă tînjind. Schingiuiesc zile serbede și mor fericiți de speranță: o mînă de oase și piele cu bună mireasmă. Totdeauna s-au adus sacrificii spre zei; ori care-i cea mai mare ofrandă, dacă nu chiar tu însuți! Ăsta-i monahul, cel ce se jertfește în orice minut. Există sfinți ca Palama și Nil Sinaitul care au avut această răpire nespusă, iar cuviosul Iosif Sihastrul, și el ridicat de cîteva ori, spune că în timpul Lucrării poți auzi în tine răspunsuri de mult așteptate, precum și îndemnuri, îl poți auzi pe Iisus. Cum să nu-ți fie frică, cînd frumusețea divină este, se spune, mai presus de-nțelegere, iar mintea o privește covîrșită-n mirare, ca beată de vin și ieșindu-și din sine, nebună. Schivnici din toată lumea se

nevoiesc împreună sau singuri cu nădejdea acestei iluminări, la fel cum alții bat în ușile Artei sau a Marii Înțelepciuni. Puțini hărăziți și mulți mincinoși…

Cîte ceva despre tehnică… Cum se lucrează această rugăciune? Nimeni nu sfătuiește a se începe fără un povățuitor rutinat, căci poți da peste ce a pățit prăpăditul ăsta de Emanuil, venit pe capul meu, aici, să se liniștească, însă avînd multă răbdare și înfrînare, trebuie spus. Făcută fără știință, e dăunătoare la piept, deoarece, ca și Yoga – îmi permit să am o opinie –, e bazată pe *prana*, pe suflul vital. *În temele de tradiție duhovn. nu avem dreptul la păreri person. Ajung spusele Sf. Părinți. Teoclit Dionis. (FIȘA 301)*

În primul rînd, ca să-ți aduci mintea în inimă, trebuie făcută distincția dintre una și alta. Creierul nu e înțeles ca organul gîndirii, ci aparatul și depozitarul ei: laptopul, cum ar veni! În inimă (Palama?) este Ființa minții, iar în creier Lucrarea acesteia. Distincție esențială și cu mult mai veche decît teoria corpului mental, unde, după alți mistici, ar fi activată rațiunea. Așadar, și eu m-am mirat!, într-o zonă neprecizată a pieptului ar exista *inima*, sediul gîndirii și al emotivității. Probabil că este, din moment ce nimeni nu poate demonstra deocamdată contrariul, iar în iconografia catolică inima lui Iisus e plasată undeva către stern. Plus că simți, simți că există ceva…

Ce se întîmplă, însă, în creieraș? Nevoia rațiunii de-a se trufi! Acolo, după cum oricine poate să bage de seamă, se află un mic dadaist. Acesta zburătăcește gîndirea, analogic sau nu, tinzînd a face concentrarea cu neputință ori cu mare efort. E un lucru de care nu ești conștient, decît atunci cînd vrei să-ți fixezi mintea punctiform, imobil, pe ceva. Am citit în cărțile lui că fenomenul ar deriva dintr-un efect punitiv, întîmplat odată cu expedierea din Rai. Nu bag mîna în foc, dar curios e că și budiștii și, culmea! transcendentalii, *nomina odiosa*, consideră

drept cel mai anevoios exercițiu de focalizare această golire a minții, kenoza, izgonirea oricărui gînd. Cine se îndoiește să-ncerce: hotărîți vid în cap, vă rog, măcar un minut!... Nu disperați, prin exercițiu și prin încăpățînare unii mai reușesc. Căci ce ar fi altceva aducerea minții în inimă, decît izolarea creierului de actul gîndirii? Sigur, prin dozarea suflului, ca în Pranayama, reținerea lui și vizualizarea Cuvîntului pe inspirație și expir. La Început a fost ce?... Odată reușit acest lucru, totul nu e decît repetiție: metodă și repetiție. Investiția unei vieți bucuros-irosite. Călugărul e, în felul lui, un artist. Nu construiește cu materie sau cuvînt, o face cu propriul suflet, modelează în ceva cu totul incert.

— Nu te propti în aer brutal, i-am spus, uitîndu-mă la el cum stătea îndoit. (Să reținimaginea asta!) Lasă-l să se sfîrșească ușor, pe patru timpi de palpit, plămînul nici să nu simtă.

Nu mi-a răspuns, stătea adîncit în lucrarea lui și vedeam bine că-l agasez. Iritat, n-avea mult și dădea în foc, se ținea. Am lăsat de la mine, nu mai vreau să-mi fac nervi; umilința nu-i decît ceva cu care devii curînd familiar. *Întocmai cu îngerii se face monahul, prin rugăciunea neîncetată. Sf. Evagrie Ponticul. (FIȘA 208)*

— Auzi ce spun? Nu fă cu sila nimic.

— Da' de unde știi ce fac eu?

— Păi, te văd. Dă aerul blînd și ține-l atît cît vrea el, măcar la-nceput.

La treburile astea am o oarecare pricepere, puteam să-l învăț. Știi cum a sărit odată de jos, am crezut că dă și cu scaunul. Am zis că mă drăcuie... Da' du-te și-n mă-ta, ce ți-am făcut?!

— Știi tu cum, mă rog?! Te crezi mai deștept? Mă cunoști de-undeva?

Te cunosc, te cunosc…

Stai, mă, țicnitule! îmi venea, dar mă blocasem și eu. Așa ceva n-am văzut, m-a luat prin surprindere. Țipa ascuțit, cu ochii pișați, ca muierea. Cred c-ar fi vrut să mă zgîrie. Neputința, you know, cînd vezi că nu-ți iese ceva și te simți ca o beșniță: te beregățești, îți sare scuipatul, dai din mîini, îți vine să-ți tragi singur picioare în cur.

— Știi ceva despre mine?

Dacă faci incorect…

— Mă cunoști? Privește-mă bine!

Ce spui? cred că m-am bîlbîit. Mă și intimida, era ca o mîță zbîrlită. Își scoate potcapul și mi se vîră-n obraz. Îi miroseam respirația, lucru pe care nu-l detaliez.

— Ți-amintești? Uite-aici! Aveam părul mai scurt.

Al naibii să fiu, dar eu ce aștept de la tine!… Probabil arătam ca un tont.

— Eu sînt ăla! Sînt unul din preoții ăia despre care urlai la televizor că vrei să-i vezi jupuiți. Da, am colaborat. Sînt popa de la biserica Nanu, îți spune ceva sau vrei să discutăm despre Kheops?

Așteptam, acuma îmi spune și cum îl cheamă. Ce crezi că aud?

— Da, domn’ Președinte, te-ai prins. Sînt homo! Sînt exact ce-ai crezut!

Homo sum et nihil humanum… Da’ ce, eu nu știu! Și ce strigi așa? Să fii sănătos! S-a dat liber, e libertate, dați-vă drumul, nu vă rețineți! Ce strigi la mine?… Știi cum striga, de parcă păscuserăm porcii amîndoi pe toloacă, nici nu se uita că, stai, domnule, totuși!… Urla la mine, știi cum?! Sînt pederast! De parcă: ia fii atent, să fii respectuos, am în mine ceva de primejdie, vorba lui Shakespeare, ia fii atent, că poate-o încurci! Asta-mi lipsea! Gata cu masajul și cu engleza, da’ cît crezi că

pot! Cu frumosul nu știi? Au fost destule ocazii, l-am ținut și în brațe, cînd avea bătaie de inimă. Așa se strigă la un coleg? După ce te primesc!... A încercat orice ca să mă facă să plec, m-a ținut afară o săptămînă, doar-doar mi s-o acri și mi-oi lua lumea-n cap; acuma: sînt homo!!! Uite ce e, eu te rog foarte mult să nu zbieri...

— Mă, cînd ți-oi trage un picior unde ești tu mai gingaș!... Ia fă-ți băgăjelul și hai!

S-a calmat imediat, asta așteaptă, să te zbîrlești un picuț. Vai, că te rog să mă ierți, frate Pavel, locul acesta e prea zgomotos și nu pot să m-adun. Am păcatul mîniei, te rog să mă ierți, nu știu ce, dă-mi imediat un canon. Pedepsește-mă, frate! Spovedește-mă, am vrut să mărturisesc. Să nu mă alungi! M-a ispitit necuratul și mă simt împuținat și cu sufletul.

Era să-i fac vînt, omul nu e normal. Acuma, să-l spovedesc!... De asta răcnești tu la mine? Ascultarea e una, mă rog, m-am supus, și asta e alta! Ascultare, ascultare, dar nu sări calul, că odată mă supăr și trosc! Am și eu păcatul mîniei. Și slăbește-mă cu domn' Președinte! Tușea, mirosea și cumva, avea mirosul ăla de bahnă, nu ți-e prea la-ndemînă... Și cu dinții nepuși! Să-mi strige în față, așa, fără nici un respect, asta-i culmea! Literatura te-ajunge... Am ceva în laptop despre boală. Se ține după tine ca un duh, ca o iazmă, ajunge doar s-o începi, că te scrie ea cum îi vine. Poate am harisma înainte-vederii...

— Să fii sănătos, bucuria ta pe mine nu mă privește.

— Am fost șantajat, zice. Dacă nu le dădeam ce voiau, intram pe articolul 200, la perversiuni. M-au filmat, mă băgau pentru asta.

— Spovedeai și turnai.

— Nu total... Nu la spovedanie se obțin informații, e o tîmpenie, nu-i cum prosteai tu lumea la televizor. Mărturisește cineva: vreau să fug în America sau: să-i pun o bombă lui

Ceaușescu? Omul se spovedește de păcatele lui amărîte.

— Mă, turnai sau ce naiba?

— Așa și așa. Cînd te au la mînă, ori inventezi, ori descoși credinciosul.

— Și inventai pe pielea cuiva!

— Nu prea mult. Mai degrabă, știam să pun întrebări…

— Dumnezeule, știi ce ești?

— Mă rugam pentru ei să fie păziți.

— Ești un cur!

Scuzați, a fost o scăpare, a fost o metaforă. A apreciat-o și el.

— Bineînțeles, ce să fiu! Întîi am fost cur, precum spui, și pe urmă au făcut din mine ce-au vrut. Nu ești iertat. Biserica poate ține scandalul ascuns, dar nu iartă. M-am călugărit, am zis că pot ispăși, rănit de lume, cum mă aflam. Nu se poate. M-am mărturisit și la Ponor, de m-au zvîrlit de la ei.

— Și eu ce să fac? Cum te cheamă?

— Emilian. Am plecat înainte să mă caterisească.

— Emilian? Ești sigur?… Și? Ce vrei?

— M-am mărturisit, uite! Poți ierta?

— Dumnezeu să te ierte, ce-s eu!

Și-l văd că tace și se uită ca ăla care te întîlnește pe stradă și nu mai știi cum îl cheamă. Ți se proțăpește în față, așteaptă să zici aaa, ce mai faci?!, și tu te scarpini în minte.

— Nu mă reții chiar deloc? mă întreabă serios.

— Păi, eu ce ți-am spus?

— Aveai Dacia aia pe gaz, o mașină de scris Consul, trei camere pe hol, scrin cu sertare, terasă, un ficus, garaj… N-ai găsit odată mobila aranjată altfel? Mobila! Am făcut cîteva sugerări.

Poți să mori! Vă rog frumos, imaginați-vă că sînteți într-o baracă din Făgăraș și vine unul la tine ca să te lase tîmpit… Te moi, absolut, ești o fleașcă! Ridici mîinile: m-ați găsit, mă

scuzați! Ești terminat, nici nu mai poți povesti.

— Eu ți-am mutat vaza ai de pe dulap. Aia mare, de cupru sau bronz, ce era.

Hopa!...

N-am avut nici o vază de bronz sau de cupru! Ăsta vine cu informații culese de altul. Sau încurcă borcanele... Nu mai știe în ce casă a văzut-o.

— Am pus-o mai jos, pe bufet.

— Treaba ta.

Nu... N-am avut obiecte din astea, le amestecă. Ce naiba vor de la mine?

— Și ce-aveai de aflat, aflai la spovadă...

— Da. Eu o spovedeam pe doamna Eugenia.

Atît. Îl omor, îmi spuneam, îl omor și-i dau brînci într-o rîpă, ca în *Baltagul*.

— Te-au trimis să mă supraveghezi?

— Nu.

— Și cum m-ai găsit, de unde-ai știut că dai de mine aici?

— Noi, frate Pavel, avem aceeași ispită, ne aparținem. Îți spun, Domnul ne vede! Tu și cu doamna sînteți toată roada pe care am avut-o în preoție. M-am rugat pentru voi.

— Ce drăguț...

— Eu ți-am dat mașina de scris!

Uitasem. Iar am simțit că transpir.

— Ai pățit ceva cu scrisoarea? De ce, oare? Nu te-ai mirat?... Nu te-au închis, nu te-au torturat, ai rămas și în casă. Nu-i o minune dumnezeiască? Ei, datorită mie nu s-a atins nimeni de tine, le-am spus că mai vreau să aud ce mai scrii; altfel o sfîrșeai ca și Borda.

— Nici într-un caz. E vorba de ceva complet diferit.

— Te rog să mă crezi. Am fost îngerul tău păzitor. Sandale, mă rog, dar ai acum o meserie folositoare. Poți să emigrezi cu

ea unde vrei; sandale la Roma, why not?! M-am rugat și ai fost ajutat. Nu știu cîți preoți pot spune că rugăciunile le-au fost ascultate. Voi doi sînteți justificarea vocației mele. Eu v-am păzit de departe, mi s-a dat acest har, ați fost cea mai mare lucrare a mea. Sîntem legați mai mult decît îți închipui, viața mea fără voi e nimica, nici nu concep, o să trăim împreună!

Măi, știi cum?... Credeți ce vreți. Mi se orbeca un răcnet prin creier și nu puteam deschide nici gura. Și ce e paradoxal e că mi se întîmpla un lucru complet aiuristic, inexplicabil! În timp ce el îmi povestea cum o trăgea de limbă pe Jeni, eu mă gîndeam: bine cel puțin că e pederast și n-a ajuns să se culce cu ea, a fost un noroc. Ca să vezi ce-ai în cap!...

Trebuie spus că se simțea execrabil.

PETRU

PE MAGDA AM DUS-O LA SPITALUL DE URGENȚĂ, într-o zi de 13, țin minte ca azi. Nu c-ar avea data vreo importanță, dar 13 mă urmărește ca și Partidul care s-a spart acum în bucăți. În ’95, cred că-n mai; 13 mai, ’95… Abia mă întorsesem de la televiziune, că le dădusem, naibii, un interviu.

— Cum apreciați, se dă aia la mine, era mai bine *înainte*?

Nici n-am stat pe gînduri.

— Da, zic, era mult mai bine. Era un singur Partid comunist.

De vorbit te mai lasă, dar se închide totul, încet. Da, domnule… A băut o sticlă de gin și-a intrat în comă alcoolică. Fetiță de cinșpe ani!

— Unde-i Magda?

N-am găsit-o acasă, era numai Jeni și drăcuia cu dulapul deschis. Nu putea s-o învețe să-și țină lucrurile împăturite pe raft, le trîntea ca din furcă; Jeni turba. Cu școala o lăsase mai piano, se apucase în schimb de fumat.

— Pe gît ți le bag!

Eu nu m-am aferat excesiv, dar maică-sa parcă înnebunise. Oricum, și mie mi se părea cam devreme; la școală! – nici măcar în veceu, libertate, nenică, în curte, direct! Și pe terasă la mine, pe blat. Dădea din mîini ca să scape de fum și-și umplea gura cu gumă. Tot degeaba, o punea să-i sufle ca la poliție, iar dacă i le găsea le mărunțea în closet. Îi mai pasam și eu cîte una, sau o

lăsam să mă caute-n haină, mă făceam că nu văd. Dar Eugenia – crimă; și la școală la ea, la Holban, aceeași poveste. Cred că i-a tras și vreo două, lucru ce a ofensat-o mortal; oricît, domnișoară, slăbise, mă uitam la ea și o ghiceam pe Jeni elevă, înainte să o cunosc. Frumușică, chiar cu aparatul dentar; îl mai punea, dar nu foarte des, doar acasă. Îmi plăcea s-o privesc cum se fandosea în oglindă, imita scene din filme. Un zîmbet superb. O minune, exersa diferite săruturi, spectacol rarisim! Nu se rușina dacă mă prindea că mă uit, se hlizea căprește și-mi trîntea ușa. Și uite c-a reușit să slăbească, nu înseamnă asta voință, ce-nseamnă? Nu că n-ar fi putut, nu voia să se lase; fumau și colegii, nu voia să pară o tută.

— Tot mai fumezi? Fumați acolo cu Sanda și Vali Doicescu, mi-a spus diriginta!

— Dar tu crezi că noi ne putem lăsa, așa, dintr-odată?

Poftim! O mai luam și eu, diplomatic, pe linie paternă, colegial.

— Măgdălici, de ce nu te lași? Ai reușit să slăbești, ai voință.

— Dacă mă las, mă îngraș.

— Hai, spune-i lui tata, de ce nu te lași?

— Că-mi place, Petru, de mor!

Ce să-i fac? Se lăsase de tenis, în schimb, acuma – ghitări! Puneau de-o formație *dance* – ieșiseră peste tot ca ciupercile – cu Sanda aia a ei și alte caprette melodioase, nu le știu chiar pe toate. Doamnă, veniți că Magdei i-e rău! Doamne ferește, ce are?! Nu știu, a căzut… Zdrăngăneau acasă la Sanda și o virau pe alcool. Cred că din cauză că o plesnise.

— Măi Magda, mă țineam de capul ei, de ce-ți strici plămînii?

— Dar tu cum ți-i strici?

— Cu mine-i altceva. Pe mine m-a abuzat Ceaușescu.

— Și pe mine. La revoluția aia a voastră aveam zece ani. Am

nevoie de fum.

Abia mai dădeau la teve material de arhivă, nu l-a văzut decît împușcat, și asta de mult. În jurul ei era viața, plăcerea, apuc-o, trăiește-o la max! Noi eram hahalere purii, elefanți muribunzi, repetam lucruri vetuste și plicticoase; faceți loc, gata, eliberați ringul! Nu mi-au făcut vînt ca unui rahat de la Editura Arcadia, cînd au venit ăștia iar la putere? Înainte, îți mai dădeau un post nenorocit de bibliotecar, măcar îți ieșea de o pîine, acuma – salut! Nu-i nimic, n-am să mor, vine ungurul… Scrisul meu, să-l dea dintr-odată la spate, n-au cum. Același Partid, dacă vrei să mă crezi, și-au pus numai tricouri de diferite culori și defilează răriți. De șase ani, aceleași figuri în parlament și-n guvern. Nici n-ai cui să te plîngi; fă o grevă a foamei – te lasă să mori nemîncat! Scrii iar la Europa, ce faci? Nu-i libertate?! Ia mai stați și pe-acasă! Ne-a luat greața de emigranți. Mă, și m-aș duce și n-aș întoarce nici capul, dar unde să pleci tot timpul, tot timpul?… Pleci, bun, și ce faci acolo, asta e tragedia! Sandale, din nou? La cincizeci de ani? Avem destui scriitori, stați cuminți, acolo, la voi! Unde ți-e tinerețea?, m-aș lăsa întrebat ca Esenin; la Ghencea, bătrîne, sînt acolo două parcele despre care se spune că-s goale, la Ghencea! Mai este undeva un lucru serios fără să fie porcăit și mînjit, tîrnosit prin vreun tribunal? Mă, îmi zice Schidu, numai tu și cu mine sîntem scriitori într-o asemenea țară!… Cam asta a auzit și Vlahuță din gura lui Caragiale, dacă nu mă înșel. *Scriu de rușine. B. Litovoiu. (FIȘA 39)*

— De ce nu te tragi mai aproape?

Își făcuse rapid un Partid democrat cu mirozną de floare; usturoi nu servea, îi dădea balonări. Mă, și înțepenești, știa toată lumea cine era, nu existase un congres, o plenară nenorocită fără să-i dedice vreo carte. Realist-democrat, nu-ți vine să crezi! Nu mai publica, se lăsase. Ăsta a fost singurul

lucru decent, puteai să tragi o gură de aer, dar apăruseră o sută în loc, hotărîți, i-au băgat în Uniune pe toți; o înghesuială și-un miros axilar!...

— Ai un nume și e păcat. Fără politică nu răzbești, scrii degeaba.

— Nu știu, cînd aud mi se-apleacă. Mai stau o mînă.

— Doamne ajută! Eu zic: ține aproape.

Și te uiți și pe stradă: cumpără cîte trei, patru ziare, ca să nu le scape vreun nume scuipat. Mai există valori, unde sînt? Ghitariști și lingăi cu stomacul de fier. Tot acesta, și Dragomir, și State, și Teiu, oricîte lături ai vărsa peste ei, tot la televizor, seară de seară, neobosiți, tocșouri și răfuieli, înțelepții națiunii! Aceeași limbă lemnoasă, aceleași înfierări în fața poporului! Nu se mai toarnă la Securitate, se toarnă pe post. Doamne, nu vine el magyar ember cu contractul și v-am pupat; mă pupați! Nimeni nu scapă de cum e făcut să trăiască, și eu mă surprind că merg undeva și mă uit înapoi, mă simt fuck-urmărit, deși știu că li se rupe la toți. Mă calcă pe ștaifuri aceiași cîntăreți răgușiți de ode aulice pe care i-am cunoscut pe vremuri la diferite etaje pe la *Scînteia*. N-au putut atunci să mă arunce pe geam, încearcă acum. Îți vine să mori, rrevoluția aia a scos de la fund un zăcămînt de vechili și găinari repeziți, nici nu pot fi altcum decît sînt, uite și tu! Gesturile și zbaterea asta inutilă, pînă cînd, Doamne, de ce acest eșec grandios?!

— Nu ești cumva negativist excesiv? mă întreabă și Schidu. Îți pute chiar totul? De ce nu încerci să gîndești pozitiv?

Îmi vine fucking să mă droghez. Am impresia că întrebuințez cam des expresia asta, am luat-o, cred, de la Bubu, aduce de la școală toate prostiile.

— Plec de la catedră, nu vreau să-i mai văd! – acuma și Jeni – îmi iau lumea-n cap, îmi deschid o tarabă, orice! Fumează în clasă, vînd hașiș pe terenul de sport, spital de nebuni! Te înjură

dacă-i întrebi de notițe și n-ai ce le face, te reclamă la Minister, n-ai voie nici să ridici un pic tonul! Îi așteaptă la poartă și le strecoară droguri pe gratis, numai să le intre în sînge. Mă tem cu fata, că și la ei e la fel. Și ce dacă-i Liceul German!

— Bubu, să nu te prind, mamă, cu droguri, asta-i moarte curată! Iei o dată, de două ori și nu mai scapi, devii o legumă, ferească Dumnezeu, să nu iei! Să-mi spui mie tot!

— Știu care-i chestia, nu-mi trebuie droguri, îmi trebuie ginși.

— Care ginși, ai patru perechi!

— Nu din ăia.

— Da' din care?

— Din ăia de la Amazing. Are toată clasa, numai eu umblu ca o țărancă.

— Asta-i bună, știi cît costă de la butic?

— Și cu ce să mă-mbrac, rîd colegii de mine! De ce să mă simt umilită? Am și eu o personalitate, nu pot s-o dezvolt.

— Să nu te mai aud! Ai tot felul de blugi.

— Nu-mi trăiesc viața. Nu trăiesc așa cum simt. Nu trăiesc cum aș merita.

Vulpița, trăgea cu ochiul pe la tocșouri. Învățase să pună problema, ăștia prind imediat. Mie-mi plăcea să mă uit cum ridică năsucul, am să scriu într-o zi despre asta, nu chiar repede, să se mai coacă nițel. Acum nu-mi vine nimic. Eugenia umbla pe la popi, găsea tot felul de rugăciuni pentru diverse necazuri și iniția numaidecît o sfeștanie. În cazurile astea lipseam, îmi găseam brusc o treabă-n oraș.

— Cheamă, Jeni, un preot bătrîn, făcea Magda, ăștia tineri nu-s buni de nimic.

De unde știi tu care-i bun?... Nu sînt prea sigur ce efect aveau descinderile acestea popești – plin și la televizor –, dar maică-sa era terorizată de farmece și descîntec de făcătură, pe

care le suspecta ca aburind din invidii. Se apăra preventiv cu agheasmă și slujbe. Nu m-am opus. Veniți, că Magdei i-e rău! am mai zis, dacă nu mă înșel.

O scăpase pe droguri, trebuia să te-aștepți. Puteți veni pîn' la școală? Chiar acum? Chiar acum. Doamne, bine că n-am copii!... Știi ce văd în tramvai? Un tată cu puștiul; s-au așezat la gravide și-l punea pe copil să spună nume de țări, alfabetic, ca să-i facă puțină cultură. *S*, alegea prostănacul, și băiatul – *Suedia*... *SUA!*, adăuga ăla; erau unele pe care le pronunța cu mai mare respect. *R – România*... Se uita tot vagonul. Magda, în cancelarie, spăsită, și încă două prințese. Probabil alea de la ghitări. Marijuana, hașiș, nu știu foarte exact, au fumat și au intrat în clasă cu damful. Profa de bio, cu mirosul format... În buzunare ce-aveți? Țigări... Și tîmpite! Ei, ce i-a dat prin cap Eugeniei? Ia să-i trag eu două scatoalce în cancelarie, că sînt și mamă, și cadru didactic. I-a spart buza cu piatra de la inel. Aia, imediat, tragedie!...

Acasă a trebuit să intervin, că voia s-o cîrpească din nou.

— Ce ți-am spus eu de droguri? Ce te-am rugat eu?! Tu auzi? Cu cine vorbesc!

Fata tăcea și se uita la parchet. Chiar mă gîndeam că trebuia să-l dăm iar cu palux, altă distracție. Cred c-o ura, n-a fost o idee prea bună să-i tragă palme la școală, de față cu toți. Copiii-s sensibili, se gîndesc la colegi, nici mie nu mi-ar plăcea.

— Și țigară, și droguri, așa ceva nu admit! Cît timp stai la mine în casă, așa ceva nu admit!!!

De fapt, la mine stăteau, dar n-am vrut să clarific prea mult.

— Vrei droguri, îți faci bagajul și pleci! Poate-ai făcut și prostii cu băieții... Ia spune, te rog! Vreau s-aud!

Și eu aș fi vrut, de curiozitate. Dar să întrebi lucrul ăsta în fața unui bărbat neutral nu se face. A umilit-o, iar bîzîială.

— Gata, zice, la doctor! Mîine mergem la doctor.

Și jart!, nici n-am putut să mă bag, îi mai cîrpește vreo trei. Era nervoasă, o chinuiseră și berbecii ăia la școală la ea, unde era și dirigă. Jart, jart! Măgdălici începe să urle și dă buzna afară.

— Ce faci, Jeni, dragă, se poate?!

— Tu să taci, că-i dai bani pe șest! Să nu crezi că nu știu.

Dar așa?... Ce dracu! Și pe urmă că, doamnă, veniți că Magdei i-e rău! Cred și eu. A dat peste cap un litru de gin și-a căzut fără puls. Și-n altă familie, ca să se ducă buhul în tot Bucureștiul! Îți crapă obrazul. Du-te, aleargă, coboar-o cu liftul, spital, toate chestiile. Lasă banii, c-aș fi dat oricît numai să nu se întîmple, dar dacă nu miști, o trîntesc și o lasă acolo pe-o masă. Spălături, scîrboșenii, mă rog... Jeni plîngea. Acum plîngi? Dar a avut totuși rînza să persiste într-un fucking control himenal, după o zi, cînd a văzut-o că se dezlipește la ochi. De unde puterea femeii, cruzimea, cînd cade tot cerul pe ea! Te-ai fi gîndit la una ca asta? Reflex de țărancă; parcă ce mai conta! Doctori de față, eu, studenți, toată lumea; știi cum o privea fata aia? Îi cădea și capul, nu era perfect dezbătată, dar se uita, știi cum?!... Nu se face. Acuma, cinstit! Poți să rămîi cu o traumă psihică sau Doamne ferește. Am stat afară. S-a făcut un consult, n-avea săraca Bubu nimic.

MAGDA

SALIVA SĂRATĂ, ȘTIA CE ERA… Și furnicătura aceea ca un anestezic dentar, buzele ca două bucăți de furtun, gura altuia. Își atinse dinții din față cu limba. Dincolo de fereastră, bare date cu negru. Ochii se mișcau greu, pieziș, căutau instinctiv o scăpare, în timp ce restul consimțea deja cu supunere și cu fața storcită. Să nu mă sluțească!… îi alunecă prin minte, încercînd să fie atentă la gratiile ușii. Nu le văzuse la început, se strîngeau ca la bufetul lui Krajlovici, erau date în stînga.

Pumnul numărul trei nu veni, probabil că-i țîșniseră lacrimile, simțea ud de ceva pe obraji, ochii, desigur, așa cum fugeau de la unul la altul: frica se vede. Cum te-nvață și mama: vă rog, nu mai fac, nu mai dați, vă rog mult! N-o mai loviră, pricepuse de-ajuns; smulgeau acum de pe ea. Îi tremurau mîinile și le ținea ridicate la gît, se temea să n-o schilodească. Nu se opuse, scoase și singură, dar nu se putură abține, ultimele lucruri le traseră tot ei, ăla, Nelu. Mai încercă să-i prindă privirea lui Gil, ca un recurs inutil, dar puștiul se feri încruntat către prag. Auzi cheia în ușă, cineva a închis. Îngrămădiți înăuntru, prinși la un loc, o tuse sfiită. Any, fata aia, dispăruse pe undeva, probabil aștepta în mașină, nu erau decît ei și bătrînul, vreun pădurar, avea pe el niște pantaloni din ăia, de brigadier. Tata lui Gil – avea să-și dea seama… Patru. Cinci cu Vasile, ăla, sau Sandu, care coborîse din tren.

Lumina n-au stins-o. Nici măcar patul nu l-au stricat, era înfățat și învelit cu o cergă: camera de oaspeți de la canton, pentru șefi. Nu te-atingi. Ce s-a întîmplat, s-a întîmplat după aceea pe dușumea, pe un țol de casă, de cîrpe. Era rece, mirosea a naftalină și var.

După ce se îndemnară din ochi, își luă curaj primul și brusc se foiră cumva stînjeniți: era o intimitate, nu stai și te caști. Au deschis și s-au bulucit în cerdac ca să-și aprindă țigările. Cine se simțea înțărcat mai demult arăta că se poate hlizi sau striga autoritar la cîine să tacă. Altfel, descumpăniți, nu se așteptaseră să meargă atît de ușor, o femeie se zbate, erau pregătiți s-o vadă țipînd. Dar silnicia e o presiune difuză, cățelul mai jigărit se lasă pe spate, oferit, vulnerabil: m-am smerit, să nu mă rănești! Nu-i Liceul German, lascia perdere, mai dai de la tine, te lași tăvălit, dacă vrei să te mai ridici în picioare. Nimeni nu cîștigă tot timpul; altădată, fii mai atentă! Supunerea nu admite cîrteală, cu asta te-nveți. Cînd ai bucurie-n călcîi, vrei ca iarba să-ți fie dulce sub talpă, s-o simți că se culcă și că plăcerea-i a ei, să dea mirosul acela de sevă acruță. Altfel, o smulgi. *Și, dac-o smulgi, cînd o smulgi, vine ploaia. D. Dădîrlat. (FIȘA 70)*

S-a făcut rînd apoi pentru silvicultor, gazda și tatăl lui Gil. L-au lăsat mai în față; există încă la țară o anume cuviință pentru etate. Cel care tocmai se ridicase a tras din mers, de pe masă, un șervet cu arnici tip artizanat, îi trebuia lui. Avînd pădurarul odaia pe inventar, l-a fixat un moment cu reproș, dar nu era timp pentru asta. Dacă tot se dă la spălat, a dat deoparte și cerga, canapeaua de oaspeți redevenind funcțională. Camera avea și-o anexă cu duș și cu restul, pesemne că i-a făcut onorurile casei, căci afară, pe sub lătrături, se auzea încet apa. Era ascultătoare, poate ziceau că-i destul și-i dădeau drumul să iasă de vie. Îi fugi gîndul la Paula și la cele găsite împușcate prin șanț, Saraevo.

Nici nu mai simțea dușmănie pentru mărcile alea, își aducea aminte și nimic altceva. Cînd fiecare celulă din tine vrea să trăiască, dă totul la spate, își ține răsuflarea ca să treacă prin ce-i de trecut și să scape; ceva poruncea ca o durere în piept. Văzu un calendar bisericesc pe perete, dar nu se putu aduna măcar pentru o cruce cu limba: să scape, atîta! Acesta e templul din om, Biserica unde locuiește Iisus? Obiectul ăsta slinos și trădător despre care știi cumva că ești tu și-n care își poate strecura laba oricine, ca-n moarea de varză?! Aceasta-i oglinda în care se răsfrînge sfințit chipul Domnului?... O bahnă cu mucezeală de turbă; ore mucioase, cînd și cînd străfulgerări cenușii de plăcere, scîrboase, secreții inocente și tulburi făceau ce știau de cînd lumea, cum erau învățate. Ce vînzător, ce străin este trupul! Atunci cînd te lași pentru bani, măcar e o socotință de-a ta, dai carnea pe pîine, așa cum altul și-o agonisește cu mintea, cu gura ori cu inima mincinoasă, la fel. Dar să știi că ești un bidon cu lături și că sufletul tău locuiește o ladă, cutia lui de pantofi!... Poate așa ajung de se-aruncă de la etaj, cum le dă pe la știri.

În felul acesta îl primise pe Gil, cînd în sfîrșit l-au împins în odaie. Obiect, inertă, cu simțurile moarte. El, băiatul, fusese mai ticălos decît toți și voia să-i arate. Cu el am stat eu la masă și i-am povestit de Liceul German, nemernic de plod, cu maimuțărelile lui! Oricît te-ai feri să ai de-a face cu ăștia, pînă la urmă tot te alegi cu ceva!... Am stat cu capul întors, n-am vrut să-l mai văd nici în ochi. Era o inscripție pe-o poză cu cerbi, aia am tot citit-o, de-o țin minte și-n somn: *Vînatul e podoaba pădurii. Să-l ocrotim!*... Totuși, nu voiam să-l supăr prea tare, adică să vadă că mi-e urît. Pe Paula aia a scos-o clientul, aici cine? Numai pe el îl aveam, cu cine te-ajuți! Dar nici nu vorbea, era abătut nu știu cum.

Auzi într-un tîrziu mașina cum pleacă, se făcuse noapte de-a

binelea. Crispată, se oprise în mijlocul camerei și tăcea, să audă. Se vedea de afară ce face, pesemne o urmăreau, căci s-a întors ăla micu' să tragă grilajul.

— Pot să plec?...

Zăvorul. Huruiala de gratii. Încuiat peste tot, fier, cauți în jur fără rost, așa cum faci la necaz, nici nu știi pentru ce. Trecu iar cu privirea peste *Vînatul*... și-o căută instinctiv și pe aia pe care-o găsești peste tot, înfiptă-n parcări: *Codrul – frate cu românul*, dar nu o găsi. O cameră cu mobilă nouă, uscată strîmb, ușile dulapului aveau pene de ziar în partea de sus. Masa pătată, mătuită de praf și cu urme de căni: lăsau fierbătoarele-n priză. Îți făcea silă să te atingi de ceva. Cu toată setea, se temu de pahare. Doamne, de nu mi-ar fi dat nu știu ce, poate ies bolnavă de-aici!... Își făcu o cruce măruntă și se simți privită din curte. Era liniște, se potolise și cîinele, dar cineva o pîndea, era sigură. Odaie de protocol, se gîndi. Asta înseamnă că nu mă pot ține prea mult, au probabil inspecții. Ori îmi dau drumul, ori mă iau și mă duc în alt loc. Dar cum de nu se tem, ce cred despre mine? Garantează ceva că nu pot vorbi, ce se gîndesc ei ca să-mi...? Asta era altă spaimă.

Se uită după șaltăr și stinse lumina. Îngenunchie unde atîrna calendarul cu sfinți. Așa și era, o priveau. Bătrînul veni de undeva și-și lipi fața de sticlă, cu palma căuș peste ochi. Magda nu se ridică din genunchi, îl lăsă să se uite. Rămăsese cu mîinile împreunate și pleoapele strînse, închipuindu-și naiv că atitudinea asta ar putea induce și milă. Pripit, îngăimă de cîteva ori cele cîteva rugăciuni de care-și putea aduce aminte, chiar și după ce omul părăsi locul. Cînd se întoarse, o găsi tot acolo, în aceeași postură.

— Aprinde lumina!

Închise cu cheia, la loc, după ce trecu pragul. Îi aducea de mîncare: o cană cu lapte, brînză și niște cartofi într-un sos în

care se simțea usturoiul. Se clătină imediat în măruntaiele ei, înainte să guste, deși nu mîncase decît bomboanele alea. Dar nu poți refuza, că provoci neplăceri. Cel care stăpînește peste ființă și trup e și omenos, înțelegător dacă vrea, te ține în viață, aduce bălegar la rădăcina pomului pe care îl scutură. Căci dacă se usucă, complicații, trebuiește tăiat. Lucrurile acestea le înțelege oricare, fără să se gîndească prea mult. Magda începuse, docilă, să mestece.

— Și cum te cheamă pe matale? se interesă tatăl.

I-a spus. Știa, probabil, și de la ceilalți.

— Da' din ce parte ești?

Din… i-a spus nu știu ce.

— Da' mamă și tată mai ai?

Voia omul să știe, stătea la taifas ca-n vagon, aproape patern. Fuma niște chestii infecte, a servit-o.

— Pot să plec, îmi dați voie?

— Nu, cocuță mică, nu poți… Nu-ți place la noi?

Da. Nu se temea deloc că poate să-i pice vreun știab.

N-a lăsat-o să termine de fumat, a luat farfuriile și s-a descheiat la curea. Așa-i la o vîrstă, nu te iei mult cu vorba, dacă vezi că se-ntîmplă. De data asta nu s-a mai putut stăpîni, totul intra deja în rutină, și, cînd se porni iar pe plîns, bărbatul n-o pălmui, își vedea de ce se-apucase. A lăsat-o să hohotească cît a vrut ea, pe somiera inginerului-șef, acolo unde-i făcuse semn să se-ntindă.

După aceea, se puse iar ploaia și-i auzi vorbind în bucătărie, tată și fiu, dar cu ușa deschisă, ca să nu-i dea prin cap vreo prostie. Pahare mișcate pe masă, se prinseseră de ceva mai serios. Magda stinse lumina din nou, nu c-ar fi putut să adoarmă, dar poate o lăsau să se ghemuiască undeva. Inutil, se înființă iar școlarul.

— Poți să-l imiți și pe taică-tău?…

Aluzie la maimuțăreala din gară, dar n-a fost prea bine că i-a spus asta, bărbații se inhibă și se înfurie. Știa, dar știa și că poate să-și permită cu el. În orice caz, nu părea că-i la larg, tata era mai grăbit. Magda încercă să lungească momentul; cînd începi o discuție, se întîmplă tot felul. Altă idee, decît să dea iar în plîns, nu-i veni.

— Gil, scoate-mă de-aici, te rog din sufletul meu! Poate ai o mamă, o soră, uite cum pleci de-acasă și nu știi ce pățești, te rog, Gil! V-ați bătut joc, te rog mult!

Știa instinctiv că nu se amenință, mai bine te rogi… Poate, poate. Dar băiatul tăcea posomorît, așa cum intrase, nu părea să-l intereseze prea mult. A oprit-o din milogeli, apucînd-o de umăr și aplecînd-o în pat. Cel puțin, n-a durat nu știu cît.

— Maică-ta, unde-i? îl opri, cînd a vrut să descuie.

— N-avem mamă.

Atît. La plural. Mai avea frați sau de ce? Ori de el și de tată vorbea?… Înainte să plece, Gil scoase din buzunar o pastilă învelită în staniol și o puse pe masă, încă nehotărît dacă s-o lase sau să o ia înapoi. O mizerie din alea, *Ecstazy*, știam ce era, nici nu trebuia s-o desfac.

— Ce-i cu asta?! Ia-o de-aici, să n-o văd! Las-o! Pleacă! Du-te și las-o!

Strîngea pumnul, poleiala era caldă, tăioasă. Băiatul ieși. Luă doza cu mîna sub robinet, nu s-a atins de pahar. Înainte s-o apuce de cap, începu să răcnească. Din rărunchi, răsuna probabil toată pădurea, căci bătrînul apăru alarmat și începu să zgîlțîie ușa, nu nimerea broasca. Poate m-a și lovit, nu mai știu, eram deja vînătă. Cine comandă supunerea nu vrea să-l înfrunți; ori de grija lumii, ori de urechile lui. Nu mai țin minte, pilula aia m-a împușcat imediat, m-am trezit dimineața în pat, pe la zece.

Așa de frumos era ziua!… Camera ținea cumva umezeală și rece, era poate un beci dedesubt. Am dat în podea și suna. Dar

afară era o minune, mirosul de jilav nu se simțea, intra de peste tot, de sub geam, o mireasmă senină de Mîna Maicii Domnului, că te simțeai plutind și iertată. Inima uită cînd te aștepți mai puțin, vrea să se facă ușoară, dar cînd am ajuns la geamul din ușă și cînd m-am văzut!... Gura, atît. O simțeam tumefiată la limbă, parcă era de la altul. Poate rămîn așa, strîmbă.

Casa era băgată între salcîmi, probabil o fostă pepinieră, ceva, o plantație. Cîteva acareturi, alte gospodării nu vedeam, numai drumul. Ud, noroit și cu piatră spălată. Ploaia de azi-noapte ridicase buruiana, proaspătă, verde. Iarbă în curte și vreo opt-zece puișori prizăriți, cloșca nu o vedeam, dar se-auzea. O senzație de tăcere tihnită, parcă plecaseră toți și mă lăsaseră aici. Săpa cineva în grădină, din cînd în cînd scheunatul și zornăitul, și-am așteptat să ajungă cu prășitul la gard, ca să pot vedea cine-i. Gil era. Copiii ăștia nu merg la școală? Cîinele nu mai părea așa de mare ca ieri; sărea gîtuindu-se, înveselit că băiatu-i aproape. Lanțul îl și uitase; aproape ca omul.

În timp ce vedeam asta, m-a răcit bănuiala că-mi pregăteau iar ceva și m-am pus pe urlat. Era de-acum ziuă, poate trecea cineva. Cîinele se oprește, ăla aruncă hîrletul și se uită în jur – priveam fix la el și strigam, să se dărîme pădurea. N-a venit nimeni, decît puștiul, și am crezut că intră iar peste mine și mă ia la omor. Dar s-a oprit în mijlocul curții – era o masă lungă de scîndură – cu ochii spre ușa unde eram. Ziua nu se vedea, dar știa că sînt dincolo, pentru că mă îndemna din bărbie: hai, urlă ca lumea, bagă mare, strigă, ce naiba! Adică nu auzea nimeni, puteam să răcnesc pînă mîine. A început să latre din nou și cățeaua, cățea era, acum puteam s-o văd bine. Nu după mult, mi-a adus de mîncare, la fel de ursuz.

Pînă seara a dat numai tîrcoale pe lîngă cerdac, dar n-a mai intrat. L-am rugat, m-am plîns că mi-e rău, vreau la doctor, n-a

ajutat la nimic. Credeam că mai are pastile, aș fi luat și o tonă. Rezişti cînd ai liniște, nu în condițiile astea. De unde să aibă, un mafoame și ăsta, n-am văzut ce mîncau! Cine știe ce vînduse din casă ca s-o ia și pe aia… Mi-a părut rău că nu m-am purtat puțin mai drăguț, cine știe… Dacă începea să țină la mine, poate că aveam ceva șanse. Nici taică-său nu era; cînd a venit, a venit cu încă doi indivizi, cădea deja noaptea. Îți vine să te omori cu o sticlă, nu mai știam ce să fac!

Ăștia erau ceva mai domnoși, șefi, se vedea, din ăia care vin pe teren și au nevoie de case de oaspeți. Nu numai că se purtau ca stăpîni, dar primul avea pantaloni verzi, dintr-o stofă subțire, celălalt în civil. Bătrînul, gata, argat; i-a băgat înăuntru, iar ăia se uitau la mine ca la carnea de miel înainte de Paști. Evaluau cu băgare de seamă, să nu ia vreo gălbează.

— Ce-ați făcut, mă, aici?…

Eram și chipoasă, umflată, cum m-au găsit. Am dat în plîns imediat, ce să fac, mă gîndeam că poate-i îmbun și mă lasă. Cine știau ei că sînt? Dacă au ghinion și se-ntorc cu o bolicică acasă!, că așa se gîndesc. Am crezut că-i bine să plîngi, încerci tot ce poți. Dar au ieșit imediat de la „oaspeți“, unde eram; pădurarul le-a pus de băut și unul mai curajos s-a întors. *Lascia perdere*… Asta e, ce să faci, mai ai de-ndurat. Era șeful, că știa camera, a scos din dulap o pătură nouă. Se simțea prost și el, mi-a lăsat la urmă niște hîrtii, dar nu m-am atins. Nu poți lua bani; întîi că accepți la cît te prețăluiește și pe urmă le dai și idei. Dacă te scoate și la produs? Du-te dracului cu banii tăi!… Celălalt, numai damfuri, intrase de ziceai că-i tata Armani, așa se dădea.

Și-a bătut joc și ăsta și deja aveau timp. Li se făcuse de stat, era bine. Aveau de băut, tot ce le trebuie, de ce nu i-ar aștepta nevasta pe-acasă? Doamne, cînd m-am pus pe-un urlat, că de-acum mă-nvățasem!… Știam că nu poate da în mine cu superiorii de față, dar m-a lovit după aia. Șefii s-au topit

ramburs, nici n-am început bine să ne-apucăm de urlat, și eu, și cățeaua, că s-au urcat în mașină și-au tuns-o. Cu ăștia, care au o răspundere, e mult mai ușor. Mi-au adus iar mîncare și m-au lăsat să mă culc. Întîi m-a bătut, cum am spus…

Noaptea, iar ușa. Nici nu știam cît e ceasul, cred că era vreo două jumate. Puștiul, din nou… Îmi venea să-mi tai venele. A deschis și s-a uitat înspre mine, pînă a văzut că sînt trează și mă ridic în șezut. După aia, s-a tras într-o parte și a lăsat-o deschisă. Doamne, asta-i minunea? Nu știam ce să cred. Am văzut pe *Discovery*: bagă animalul în ladă și-l poartă naiba știe pe unde; îi scoate capacul și așteaptă să iasă. Cel puțin, îl duc adormit… M-am încălțat ușurel, am tras pe mine ceva și-am tulit-o. Și banii de pe masă; i-am luat că nu mai aveam nici poșetă, nici acte, nimic. Nu știi ce te-așteaptă. M-am temut un pic de cățea, dar am văzut că n-o dezlegase; pe poartă și… tai-o, nici nu m-am uitat îndărăt!

Un întuneric și-o beznă, de-ți venea să te-ntorci. Singură, la trei, în pădure, te ia o frică de mori! Dacă venea cu cățeaua?!… Am fugit ce-am fugit și m-am ascuns într-un șanț, o groapă, atît am găsit. Mă tem de animale și oameni. Mai dădea vreun prost peste mine, strîmbă, cum eram, nu conta… Am stat cu inima pitulată pînă am văzut că se face puțină lumină și iarăși la fugă: stîlpii pe unde-am venit, se vedeau becurile.

— Ăsta-i Piciorul Lupului? Poliția unde-i?

Era în centru, unde să fie, țînusem minte și cum se chema.

Subofițerul pe care-l trezise i-a luat plîngerea cu ochii cîrpiți.

FRATELE PAVEL

DESENUL NEGRU ȘI COLȚUROS AL FRATELUI EMANUIL, pe fondul barăcilor. Panta spre Șaua Caprei, verde de-acum. Gura tunelului și turiștii care se cască la luminița de la celălalt capăt. Borcane și domnul Costică: propolis și miere. Serpentine. Creasta Buteanului. Senin și vînt slab, o vreme de pescuit de-ți vine să plîngi!... Construcția principală se ridicase obrăznicuță, o domnișoară, în timp ce în jur alte două se scufundau topite în iarbă, ruine. Va fi o problemă ca să scăpăm de moloz.

Îi lunecase comănacul pe ceafă și venea cu urzici pentru prînz. Întors către mine, dar cu ochiul fugit undeva spre Negoiu. Strînsese și niște podbal. Ogîrjit cum era, ca o capră roșcată, umerii îi înțepau sutana în partea de sus, de parcă o pusese la uscat pe-un arac. Mergea săltat, avea o talpă desprinsă și i se răsucea dedesubt, călca peste ea. Se temea și de șerpi.

— E de-ajuns!

Ce vorbești? Ce ajunge! Uite că n-am putut să-i fac vînt, deși m-am jurat că-l zgornesc și termin... N-am putut din două motive. Întîi cartea; ce mi se întîmplase era atît de stupid și bizar, încît vedeam cu oroare că mă trăgea în altă direcție; aruncă bătrîne tot la gunoi și, din nou, de la capăt! În momentele astea te simți, știi cum? Ca un salahor care sapi undeva și dai de beton. De la capăt și bărbătește, fucking să-i

fuck! Nu mai intru în două sute optzeci de pagini, iese mai groasă. Așa cum am spus, te tîrîie ea, tot ce mai poți e să dai mărunțel din picioare, căci altfel te pierde pe drum, busola se mută tot timpul. Hai, rămîne fișierul, tot te alegi cu ceva. Dar pînă n-o vezi în librărie, în raft, te aia ca pe hoții de cai. De ce-o tipărești; ca să scapi!... Ajunge!, îmi zice ca unui serv. Și-a revenit repejor, iar dădea indicații.

Pe urmă, am spondiloză la gît. M-am învățat cu masaj monahal, sînt mort fără asta... Cum a văzut că nu-i trag un șut, pentru că am nervi și eu, gata, treci pe canon! Cu normă, jumătate de oră pe ceas: mintea în inimă! Nu știe, săracul, că pot mai bine ca el, că, la mine, exercițiile astea de concentrare sînt fumate de mult. Am făcut yoga serios, băiețel... Și nu înțeleg de ce-i o pedeapsă, poate fi și plăcut, de ce-i neapărat un canon? Pot oricît, mie-mi iese. Am venit vreodată la el ca să-i spun frate, ajunge, te-ai rugat suficient? În viața mea!...

— E destul, frate Pavel.

Destul, ne-destul, eram sub ascultare, sînt opera lui, mă las operat. Aveam și întîlnire cu Tamaș, la nouă, că trecusem pe ora de vară.

— Te-ai mai gîndit? zice, aș vrea să știu treaba asta.

— Dragă, zic, știu ce vreți. Nu-i de mine, cinstit! Biserica asta Mîndră, am văzut și în ziar, e-o prostie. De ce n-o fi bună aia de unde-ai venit, n-are destul Dumnezeu?

— Frate Pavel...

— Vreți să vă faceți un cult, cum să-i zic, așa, mai privat? Măi băieți, nu vă iese. Or să vă dea la o parte. Te bagi într-o sectă.

— Nu-i nici o sectă.

— Și sînt și heterosexual, pe deasupra...

Sub ascultare, dar fin, ca să nu mă creadă tîmpit.

— N-are nimic, zice, prejudecăți să nu ai! E pentru oricine,

Domnul ne vede. Nu-ți dai seama că tot ce avem e prea vechi, moștenim de prin sclavagismul Bizanțului? Toată fățărnicia asta a plecăciunilor și omofonia nu te irită?

— Nu-s prea tare la muzică.

— Are glas, n-are glas, se apucă oricare și cîntă… Nu simți că e ceva nefiresc?

— Atunci, ce facem aici, înlocuim o treabă nefirească prin alta?

— Măcar intoleranța și tot e destul… Sînt răi și intoleranți, n-ai idee ce mi-au făcut cu spovedania mea! M-am dus la ei cu inima-n palmă, ca tine cu microfonul, nu pot să-ți spun ce-au făcut!

Nesimțitule, să nu mai pomenești niciodată de asta, că riști!

— Să nu mai pomenești despre asta, că riști!

M-am ținut nu știu cum să nu-i dau în cap. Dacă-mi aduci aminte de ce-am fost în stare, îmi vine să intru-n pămînt, îmi strici toată ziua, sînt capabil de crimă.

— Nu pot, dragă, nu pot! Dincolo de *inadecvarea* mea personală…

— Ți-am spus că-i deschisă oricui, e primul pas spre ecumenism.

Mă, voi altă grijă nu mai aveți? Vă preocupă ecumenismul, cînd există atîtea rațiuni, pardon, de securitate!… A dat mondializarea și-n voi?

— Știi ce nu-mi place? Are ceva sfidător, măcar dacă nu-i ziceați Biserica Mîndră. De ce-i așa mîndră, de ce? Adică, de ce vă mîndriți? Pariez că ăia de pe Coasta de Vest fac deja slujbe cu șnuru-n popou și cu belciuge în țîță. Dacă Biserica ar fi vrut s-o ia pe farmec dorsal, puteau s-o facă încă de pe vremea lui Nero, dacă-i mînca și-i mînca! Ce naiba, interesul fesier e o invenție recentă? Era, slavă Domnului, și-acum două milioane de ani!

— Ai să auzi pe mulți, frate Pavel, că nici nu contează. Că

Evanghelia nu condamnă și că Sodoma a fost distrusă din lipsă de ospitalitate, nu din alte motive, și așa mai departe. Există justificări. Dar eu îți spun că așa-i, e păcat! E păcat. Pe normele de bază ale religiei și cu Vechiul Testament în mînă, recunosc, e păcat… Dar cine nu-i păcătos, frate Pavel? În lumea asta a fost lăsată ispita. Și ăsta e oare păcatul cel mai teribil? Vrei să-ți spun un lucru curios? În numărul adevărat al ispitelor, după Iosif, asta nici nu figurează măcar…

Ispite: lenevia, greutatea trupului, moleșeala mădularelor, negrija, zăpăceala cugetării, boala trupească închipuită – adică micimea de suflet, întunecarea gîndurilor, părăsirea ajutorului omenesc, strîmtorarea față de cele de folos exterioare și cele asemenea. Toate acestea, cînd cu îngăduința lui Dumnezeu se întîmplă nevoitorilor, le pricinuiesc simțămîntul de părăsire. Atunci, credința se clatină… Apoi, ispite dureroase și greu de dezlegat, semne de boală curioase și rare și răni dureroase, sărăcie și părăsire neobișnuită și nemîngîiată, manifestări și lucruri imposibile și de nepriceput, care produc deznădejde și frică, pentru că inima este lipsită de orice nădejde. Toate acestea sînt urmările mîndriei și se întîmplă mai ales omului înșelat, care se încrede în sine. Cuv. Iosif Sihastrul. (FIȘA 80)

— Cred că de Sus se vede mai altfel. Dacă așa păcătos cum mă aflu, mi s-a dat harul să te pot apăra și s-o apăr cu rugăciunile mele, înseamnă că Domnul are alte măsuri.

— Bine, bine…

— Da’ de ce ești așa? Ți s-a clintit vreodată vreun fir? M-am rugat.

— Îți rămîn obligat.

— Da’ ce ți-am făcut?

— M-ai turnat! Am fost marginalizat. N-am avut nici o vază de bronz! Să nu te mai aud cu secta aia de mizerabili!

— Ce vază, ce bronz? De ce mă necăjești? Am spus eu că n-

au fost și preoți martiri? Știu mai mult decît tine despre schingiuire și pușcării. Dar cineva trebuia să facă și treaba murdară, sînteți opera mea. Ne-am legat. Unde era opera ta, fără opera mea? Doamne, iartă-mă, fac păcat, mă trufesc.

— Mă, te previn, ești un cur, ți-am mai spus.

— Păcatul tău e mai mic? Știi la ce mă refer: destrăbălarea și slava deșartă…

Adică ce, la ce faci aluzie? Care păcat?

— Ce spui? Ce destrăbălare, mă acuzi de ceva?

Ia vezi, uite ce-i!… Ăsta-i informatorul, are vanitatea să pară informat în orice ocazie, îți arată că știe ce faci și în baie. *Obiectivul a bătut la mașina de scris, cu mici întreruperi, pînă la 8,15. După aceea, treburi casnice și s-au uitat la televizor. La orele 23, s-a auzit întrerupătorul și liniște pînă a doua zi dimineața, la șapte.*

— Știu ce vorbesc. Greu ajunge o mamă să blesteme.

Ce-a blestemat?! Fii serios! Vorbește și ăsta după ureche.

— Am auzit și eu tîmpenia asta, n-a blestemat nimeni pe nimeni.

— Ba da, mi s-a spovedit, se simțea apăsată.

— Acuma ce faci, îmi torni și mie ce-ai auzit la spovedania ei? Călca strîmb, ai tras-o de limbă? Eu, cum eram, ce spunea, n-o mulțumeam marital?

La plesneală! Dar l-am văzut că-i surprins, mi s-a părut că tresare.

— Jeni e-o sfîntă.

Îi spune și Jeni, nemernicul.

— Bine, hai s-o lăsăm. Dragă, nu sînt interesat, nu intru în nici o Biserică Mîndră. Și n-o s-o faceți aici, te previn!

— Nu mai putem să ne rupem, frate Pavel, o Biserică nu se poate începe oricum. Ești credibil, ești un nume, o celebritate!

— Parcă erai de altă părere… Știi ceva? Cînd m-au chemat

să mă bage-n Partidul lui Schidu, exact asta mi-au spus: că-i o nevoie atroce, sînt o persoană credibilă. Cît le faci treaba!... Ce dracu, mă, nu vedeți că semănați între voi, n-aveți pic de rușine? Am plecat, că mă așteaptă și Tamaș, ne-am văzut ieri.

— Care Tamaș?

— Dirijorul.

Și m-am dus să-mi fac undița. Se adunau niște nori, dar așa e tot timpul. Nu poți merge prea dimineață, trebuie atunci cînd începe musculița să joace. Dacă mergi pe lanseu... Stătea cu urzicile alea în punga de plastic și se uita ca vițelul, dar numai c-un ochi. Cu celălalt, la apus, vedea Araratul. Credeam că iar vrea să m-apuce cu Biserica lor, însă îl rodea altceva.

— De unde știi că Jeni venea să se mărturisească?

— Păi nu mi-am văzut dosarul informativ? Nu ești *Sursa*? Crezi că-s tîmpit?

S-a făcut, știi cum?, ca hîrtia! De ce buclucașule, avea Jeni o propensiune pentru popi năzdrăvani?... Ideea aceasta, în clipa cînd s-a înfipt, mi s-a părut cu totul respingătoare.

— Și i-ai spus, adică Jeni știa?... despre ce ai găsit în dosar?

Te roade? M-am făcut că n-aud, e mai bine să-i lași să se îndoiască temeinic, nimic nu-i mai dulce. Schimbam o muscă Hasenlöffel cu una Rote Kielmücke. Liniștit. Nu vedeam. Liniștit, e un fel de a spune...

— Vrei să zici că știa?

— Uite, dragă, nu-ți spun.

Dacă-l ții așa, în nesiguranță, l-ai terminat. S-a lăsat în iarbă, pe-un mușuroi, cu gheata în mînă. Cînd să plec, mi-a întins-o. N-am avut ce să fac, mi-am rezemat bățul și m-am apucat să i-o cos; eram și sub ascultare, eram și cizmar. Mă rog, te costă un masaj. Fără scule, am găurit și eu cu ce am găsit, un cîrlig de 2, și am cusut-o cu sîrmă. În sfîrșit, mai ținea. Acul n-a mai fost după aia bun de nimic. Dau să plec, chiar am început să cobor,

frate Pavel, zice, nu cred că spui drept…

— Zău? De ce?

— M-a iubit. E o sfîntă.

Te-a iubit? Bravo, domnu! Să fii sănătos! Uite așa afli cîte ceva despre femeia cu care ai stat. Te-a iubit. Mîine, poimîine auzi de tot Bucureștiul! Cum te-a iubit, mă, cu dinții ăia mîncați, tembelache! Nu te uiți cum miroși?

— Ești bisexual? l-am luat scurt.

— Mă iubea.

— Ești bisexual?

— M-a iubit.

Foarte bine, fii fericit! Nu mă mai atinge nimic. Fiecare cu drumul lui. Era și tîrziu, am luat-o la vale.

— Frate Pavel, îl aud, iar la pește?

— Nu, la discoteca din Oești. Unde crezi că mă duc?

— Ți-e drag să faci asta?

— Da, enorm. Foarte drag.

— Atunci, înfrînează-te. E o ispită. Mai bine rămîi și te rogi.

Am crezut că nu aud bine. Cînd eram copil, așa mă țineau de la minge: ți-ai făcut lecțiile? Aveam undița în mînă, îmi luasem și cizmele. Era o zi splendidă, apa curată, se vedea de aici. Doamne, fie-Ți milă de mine!… De ce să nu pescuiesc o jumătate de oră, Te poate mulțumi jertfa asta? Mă uitam la Emanuil și nu știam ce să fac. Parcă era naiba, aștepta să vadă ce am de gînd: mă întorc sau îi ies din cuvînt? În situații din astea nu mișcă nimeni în front, eram Harap-Alb. Și eu, Petru Șesan, m-am suit îndărăt către el.

— Plăcerea e de la diavol, trebuie s-o reprimi.

El vorbea!

— Ai să vezi c-ai să te simți mult mai bine. Bucuria monahului nu-i decît una și se atinge cu trudă. Dar vine copleșitor și cu lacrimi.

Am luat varga și am pus-o pe-o grindă, molcuț, fără nervi, n-am trîntit-o cum s-ar fi cuvenit.

— Dacă te simți nedreptățit, e păcat. Du-te imediat și te roagă.

Eram liniștit, trăgeam de călcîie; cizma de gumă iese mai greu. Ăla, fiert.

— Spune-mi, frate Pavel, doamna Jeni știa?

— …

— Știa de spovedanie, c-o descos și scriam?

— Dacă tot te chinuia scrisul, de ce nu ești în Uniune la noi, că numai cine n-a vrut n-a intrat! De ce ne eviți? Numele de *Eva* îți spune ceva?

— Eva? Nu.

— Sigur nu?

— Să mă bată Prea Sfîntul!

— Sfîntul Marcu sau cine?

Nici n-a clipit. Sau n-a priceput.

— De ce? Cine-i Eva?

— …

Îl mînca treaba asta, nu știu de ce. Ai fost turnător, asta este: că Eva sau nu, ce te frăsui atîta!

— Uite, zice, am colaborat și mărturisesc de cîte ori vreți. Nu mă aștept nici la înțelegere, deși am fost șantajat, știi articolul, nu mai vreau nici iertare. Dar spune-mi unde-i maiorul? Maiorul care-mi cerea informări! L-au trecut în rezervă, bine-mersi, e om de afaceri, învîrte miliarde. Nimeni nici nu întreabă de el și cum m-a silit. Unde-i colonelul de peste maior, generalul? În Parlament, amîndoi! Tot noi ăștia cu care s-au șters la fund și ne-au pîndit și ne-au șantajat cum au vrut!… Unde-i Secu, de ce nu se atinge nimeni de ei?!

Ei, și tu… Nu că-l scuza treaba asta, dar puteai să pui problema și-așa! Ăia unde-s? Devalizează bănci, licitează

rafinării pe doi lei, bagă o țară întreagă în faliment, își iau vile și cîini ucigași, fac Partide ca nemernicul ăla de Schidu și nu-i întreabă nimeni nimic. Pînă la un punct ți se pare normal, ți se brehăne. Și tot noi între noi, cu mîna în gît!

— Are cineva nevoie de adevăr?... Ce adevăr? N-are nici o nevoie.

Domnule, și-n secunda aceea, fără nici un motiv... am avut Suspiciunea!

— Cred că ești un fucking bisexual! Te-am citit. M-ai indus în eroare că ești pederast autentic. M-ai mințit. Ești bisexual. Da sau nu, vreau să știu imediat!

— Sînt așa cum arăt.

— Atunci, de ce spui c-ai iubit-o?

Am crezut că-l apuc, dar n-am reușit.

— M-a iubit, n-am iubit-o.

— Ești bisexual!

— M-a iubit ca o sfîntă.

— Poți fi mai clar?

— E o taină. Nu vorbesc de femei.

Mă rog, dacă-i taină... Sigur că-i taină, nu mi-am permis nici s-o bănui! Eu, familist... Nu mai lipsea decît s-o iau de soție, să creștem copilul, mă gîndeam chiar foarte serios. L-am văzut pe Tamaș în vale, morfolea din cizmele lui cu limba pe umăr. Se săturase să mai aștepte, urca să vadă dacă mi-e rău.

— Uite-l pe Tamaș, zic, cînd văd că întoarce capul și el. Acuma, ce-i spun? Că n-am avut îngăduință sau ce?

Știam că-l înghesui cu asta, hai să văd cum te scoți.

— M-aș duce să mă apuc de gătit.

— Stai, stai puțin, nu așa! Vrei să-i spun eu că nu mă lași să mă duc?

— Nu, că tot n-ar pricepe. Te trezești că dă și la ziar după asta... Du-te, lasă, du-te cu Domnul.

— Adică, nu trebuie să mă mai înfrînez.

— Ar fi fost bine. Știi singur ce ai de făcut.

Nu mai aveam nici un chef, deși m-a ajutat Dumnezeu și m-a adus iar pe rîu. Chiar dacă am ajuns cam tîrziu. Bisexual. Apa bună, venea curată de sus, ziua la fel – limpede; omul e rău, că-ți strică tot gustul. S-a culcat și cu ăsta… Nu știu ce are, parcă anume, pînă nu te scobește-n ficat, pînă nu te zgîndără el!… Parcă-i dracu, Mamona! Pe cine l-ar apuca voioșia, cînd află de adulter! Chiar platonic. Platonic, my foot! Ne-am dus cu mașina pînă la kilometrul 80, acolo, la punte. M-a înșelat și cu ăsta, e sigur! Bun: Tamaș în jos, eu în sus. Femeia cu care-ai trăit… Da, e bisexual; cel puțin! Credea că și cred. L-a iubit, auzi, fucking iubirea mă-tii de strîmb! Lasă ce-i scăpa la spovadă, astea-s pierderi colaterale… C-oi fi vreun tîmpit, nu mi-aș fi dat seama dacă era nu știu ce! Mă pun eu la mintea lui… Am început să urc rîul; dacă vrei păstrăv, o iei împotriva curentului, altfel te simte, pîndește cu capul la deal. Nu mai spun că știu fiecare pietroi separat, fiecare bulboană; în jumătate de oră, am luat trei. S-o fi prins și Tamaș că nu-i nici un spor în aval ori știa, căci l-am auzit că venea după mine. Degeaba, nu găsea decît apă călcată, fugeam tot în sus. Abia a luat vreo doi amărîți, eu umplusem o pungă, aveam deja cinci.

— Foarte rău ai făcut, zice împreună-nevoitorul, cînd am venit să mă laud. Știai că în vale nu se prinde nimic, de ce ți-ai bătut joc de om? Ia treci și smerește-te, ai canon pîn’ la trei, nici mîncare nu capeți!

Bine, atunci curățâ-i tu…

— Știi ce? Nu-ți simți capul cam greu? Ne-a pus coarne la amîndoi, cuvioase… Mă bazez pe ceva.

Nu știu dacă ai vreo satisfacție cînd recunoști una ca asta sau numai amărăciune, cred că era și una, și alta. M-am uitat foarte atent: aveam și unul, și altul aceeași depresie.

Petru se așezase pe scăunel și, cu ușa închisă, încerca să se-adune. Mintea e lesne de adus către piept, mult mai greu e s-o ții. Este exact operația contrară celei în care te dispui pentru scris. Atunci, cel care posedă o stăpînită putință analogică, asociativă, poate spune că are și darul unei modeste porniri. În rugăciune, nu numai în aceasta, a inimii, Lucrarea e alta… Imaginația s-a dovedit a fi stricăcioasă, e puterea văzătoare a sufletului în stare coruptă. Ca să te rogi, te cureți întîi; desigur și inima, dar și mintea de orice pornire de gînd. Aici e dificultatea, cred c-am mai spus-o. Șesan, însă, avea deprinderi mai vechi și nu se-apuca așteptînd o dispoziție aparte, care de cele mai multe ori nici nu vine. Și-o inducea pur și simplu prin abilități exersate; cum ajungi, nu contează. Drumul prin yoga, dacă nu ești bigot, de ce n-ar fi și el religios, habotnicia n-a adus nimic bun! Dar vorbeam despre tehnică… Pînă nu ești pregătit, nu-i bine a încerca să pronunți *Doamne Iisuse*…, pentru că îți dai seama că mintea se scurge ca apa, nu ai putere s-o ții. Cu toate că ești în afara ficțiunii, gîndul pîndește să fie vizualizat; ori, care-i Lucrarea! Urcușul mistic spre Divinitate, zice, este *apofantic*, deoarece mintea încearcă să înțeleagă prin ceea ce e contrariu Divinității. Inspira lent, pe opt pulsuri, și abia în apex, cînd simțea plămînul hrănit, rostea și vedea mental o jumătate din invocație. Pe aceiași timpi ai expirației, restul. Acum venea greutatea, pe pauză, pentru că aici atacă Cel rău cu ispita zăpăcelii, lui i s-a încuviințat carnea cu cele clătinate, trupești. Iisus, spun nevoitorii, e în spirit, acesta e Chipul din Carte, precum și Asemănarea!… Credeți ce vreți, țin totuși să spun cum lucra, căci avea ceva spor.

Deci, pauza! Inima bate de patru ori, timp în care cu voința, nici într-un caz cu rațiunea, se ține mintea în piept complet curată și nudă. Toată năvala de imagini și ispite care se abate atunci n-o lași să pătrundă, te împotrivești cu dulceață, dar

ferm, și-apoi, dulce iar, rostești cu inima Numele Sfînt și inspiri în blîndețe; aceasta te eliberează pe opt și cu opt: șaișpe bătăi. Tot așa…

Pelerinul rus a izbutit după trei săptămîni să vadă Lumina… Izgoni gîndul; se strecoară, pervers, nici nu simți; odată îți dai seama că meditezi deja la ceva! Se întări și-și reluă respirația. Era o mierlă afară și se înciudă că nu reușea să-și inhibe auzul. Ce-i asta, trufie? Se încăpățîna să reușească acolo unde se pierduse Emanuil? Harul lui era mai surîzător? *Zgomotul vîntului în crengi stînjenește…* – Arsenie cel Mare, am impresia; cred că e și o fișă pe undeva.

Își dădu seama că se rătăcise din nou și se opri ca să se curățească. Reuși să se roage pe șapte, opt cicluri complete, netulburat. Trebuie să reiei mereu, cu răbdare, fără să-ți murdărești inima cu enervări. Teoclit: *Mintea mea e simplă, curată și iubitoare. Mă adîncesc în iubirea Ta ca să Te iubesc…*

M-am pierdut? O luă de la capăt și, într-un tîrziu, avu senzația că e locuit. Implorarea i se răspîndea în ființă, îi ocupa toată mintea și, în felul acesta, se apăra de la sine; intrusul era împins blajin în afară. Chipul lui Jeni încercă într-un rînd ca să intre și nu izbuti. Să iubești un sașiu cu dinții stricați! Mi-aș fi dat seama. Mi-aș fi dat seama?… Am să mă gîndesc mai tîrziu. *Tîrziu Te-am iubit și Tu erai înăuntru și eu în afară și acolo Te căutam; și eu, cel fără formă, mă loveam de formele create de Tine. Căci nimeni nu Te iubește, decît numai cel care Te-a văzut, și nimeni nu Te vede, decît numai cel care Te iubește.* Sf. Augustin, fișa 100, o știu pe de rost.

Doamne Iisuse… Se liniști încet și putu să continue din punctul acesta… *fii mereu senin! Fericita Athanasia. (FIȘA 202)* Așa reușea; ce voiam să spun? Avea senzația – o impresie numai – că trupul întreg îi devine luminiscent. Și starea indicibilă de relaxare și bine, de ușor, de desprins. O așteptare

fricoasă, presimțul că dintr-o clipă în alta se îngăduie a se petrece miracolul. Pe cît de pură, inexplicabil te temi și atunci întrerupi. Se hotărî să se ridice de-acolo, era îndemnat spre laptop.

Avu imaginea tastaturii și, dintr-odată, cele ținute afară se năpustiră în creier, se aprindeau leduri, se cuplau neuroni precum contactorii la calea ferată. Vărsarea umplu locul gîndului, bufnind, la refuz, ca în tot ce e vid.

(EVA. doc.) Mela ieși enervată pe holul Tribunalului și omul o urmă, îmbrîncindu-i pe fumători. Aici, la lumină, văzu că e galben la ochi. Sau poate numai din cauza tenului. Vorbea răgușit, articulînd cumva spre dinții din față.

— Trei mii de parai, partea mea!

— Nu retragem nimic, țipă Eva din ușă; apăruse și ea.

Polițistul făcu un pas, bătîndu-și urechea cu degetul. Deranjau ședința din sală.

— Da' cît vrei?

— Nu vreau nimic, ține-ți banii, ai să cari la pachete mulți ani.

— Trei mii și trei sute. Hai, bate palma!

— Nimic!

— Doamnă…

— Te rog, ia-l de-aici!

Omul în uniformă se uita alarmat, dar se băgă formal între ei. Eva o luă de mînă și apăsă pe clanța masivă.

— Doamnă, auzi! Noi nu ne jucăm, sîntem rromi! Uite la mine, tot te găsesc! Io-s țigan, ai la mine trei mii; asta pot, asta dau…

— Îmi dai mie laptopul, frate Pavel?

M-am întors spre el, nu știam la început ce vorbește.

Probabil că intrase de mult și nu l-am simțit. Se uita la mine ce fac. Ăsta la care scriam? Darul ei?

— Laptopul meu?

— Nu poți să-l ții, un călugăr sărac nu poate lucra pe laptop. Dăruiește-l din inimă.

Am crezut că-mi fuge pământul, nu știam ce să cred. Am zis că glumește, dar stătea cu mîna întinsă, serios. Dă-mi-l așa cum I l-ai da lui Cristos, dacă ar veni și l-ar cere. Dar am fișe aici și cîteva încercări… Cu fișe cu tot, dă-l din suflet. Ființa ta ai oferit-o deja.

Ce poți să-i răspunzi? Să trag de el, să-l ascund? Să mă cert? Doamne ferește, ia-l, dacă-ți trebuie, să fii sănătos! Ce joacă-i și asta? I-l dădeam și nu-mi venea să cred că renunț… Aveam în el tot romanul.

PETRU

ERA MULT MAI GRAV, MULT MAI GRAV! Fata era plecată pe droguri. Povestea cu sticla aia de *„Wembley – dacă-ți pasă ce bei“* se nimerise pe-acolo, pentru că tocmai îi făceau reclamă la televizor. N-aveau nici o durere; copilele puteau să consume orice. Conta numai cifra octanică. Erau deja aliniate pe prafuri; băutura, așa, la deschidere, ca să nu uite cu ce începuseră. Se adunau pe la una acasă și se trotilau în tîmpenie. Am văzut eu că-mi cere bani într-un timp, dar am crezut că nu-i da Jeni destul, era mărișoară de-acum, au și ele nevoie, te gîndești, nu, și tu. Rău de tot, i-au găsit în sînge tot-absolut… Dar să afli chestia de la spital!

— Cum ai putut să faci asta! De ce nu mi-ai spus, cel puțin?

Jeni pămîntie, slăbise. Ne-a prins și prost, că de rușine sau de lehamite a renunțat la dirigenția de la Holban, da-ți crapă obrazul! Oricum îi mîncau sufletul derbedeii, iar eu nu reușeam să mă angajez nicăieri. Cum să trăiești din ce scrii, dacă nu poți să-ți găsești nici agent! *Cumpăratul de cărți – o problemă de imagine! Peter Stürmer. (FIȘA 123)* Ce agent, pe naiba agent, agenții de-aici nu se ocupă de literatura română; impresari nu există, iar mafioții vor să te vadă cerșind personal. Unde-i competiția aia de piață; am crezut și eu: vrei o calitate, ca la pantofi, te duci unde știi că-s mai buni!… Pe naiba, merge și-așa! Te dau automat la o parte, nici n-apuci să-nțelegi. Ce faci, mă,

nu mai publici? Vezi c-au început să te uite. Să mă uite, my ass! Dacă atîta durează o carieră literară aici, mă pupați! Ungurul, la fel – nici un semn! Aș fi putut să bag mîna-n foc. Șovin imbecil.

— Pentru ce i-ai dat bani?

— Am crezut că vrea prăjituri… Cît i-am dat! Și fără banii mei, ce? Nu lua?

Magda tăcea și se uita la genunchiul de sus. Stătea cu picioarele încrucișate, în stilul acela stoic și tolerant cu care aștepți să se termine o predică. Nimic nu-ți dădea sentimentul calmant că ar fi chinuită de remușcări.

— Și nu sta așa, cînd vorbesc cu tine!

Era în blugi. Își desfăcu picioarele și și le trase sub scaun, bîțîind din călcîie. Ca să nu pară o supunere fără crîcneală. Am preferat deocamdată să nu mă amestec, dar nu m-am putut opri să observ că se împlinise într-un mod alarmant. Monitorizîndu-și fetele, tații remarcă destul de des, în mirare, schimbări ce anunță belele curînde. Renunțase și la aparatul dentar.

— De ce te distrugi?

Domnule, parcă-s nebuni! Oricît i-ai păzi, cîtă propagandă s-ar face, cum cresc nițel, cad pe droguri. La grămadă, cu clasa! Zicea doctorița că asta se întîmplă unde între mamă și copil nu există comunicări, nu știu ce, dar are, slavă Domnului, mamă; tată nu prea!… O fi din cauza mea, dracu știe. Ce mai vreți să mai fac? Să mă rup în bucăți? Zice că numai *iarbă*, din aia, dar știu eu?… Am căutat-o la mîini, n-are înțepături. Și dacă ia oral sau trage pe nas? Crezi că spune?

Ne-a prins ca la Podul Înalt; eu șomer, Eugenia aduce de la școală un salariu infect, ți-e și rușine să-l numeri, din cărți nu iese nimic, le trag într-o mie de exemplare, rar două, editorii scot și tiraje pirat, ești la mîna oricui! Nu poți deschide nici pliscul, că te trezești la „rezerve“ și singurel; nimeni nu-i interesat de nimic, decît de ce bagă în gură. O grandioasă, o

națională obsesie a supraviețuirii, care împarte lumea în jefuiți și tîlhari. Sînt sănătos! I'm such a beautiful guy!... Strălucitor, precum adevărul văzut dintr-o singură parte. How are you? Tîlhăriții se tîlhăresc între ei, nici nu mai au altceva de făcut, totuși cu rezultate modeste; nu stă degeaba nici statul, el este Știuca. Natura n-a imaginat ape numai cu răpitori, nu găsești nicăieri o baltă doar cu bibani, șalăi și cu știuci. Obiecția ar fi că nu s-ar putea mînca integral între ei? Nu-i nimic, măcar icrele! Cine rămîne în viață moare ultimul!... Singurul lucru bun care mi s-a întîmplat a fost că pisica n-a mai găsit drumul spre casă. Și-n gîfîiala aceasta, de-ai ști barem un lucru elementar: ce cauți pe lume, unde te duci și cum a început toată schizofrenia! Dragă, zice, mi-ajunge, mai am o săptămînă de școală și aș deschide un butic în garaj. Îmi dai voie?

— Da, Jeni, cum vrei, dacă simți că iese ceva... O să le ținem în stradă, ca toți.

De Dacii vorbeam. Nu vreau să mai depind de ăștia deloc! Foarte bine, Jeni, okay... Ceva îi spunea că voi accepta, era o hotărîre deja familială, știa probabil mai bine ca mine că n-o să treacă mult, pînă să-mi arate altarul. E păcat, îmi zicea, mi-a spus și părintele, e păcat să trăim în păcat... Noi? În concubinaj. Și e rău? E păcat... Aș scrie despre chestiile astea, pe cuvînt dacă nu!

— De ce te distrugi?

Numai tu cu drogurile tale mai lipseai, numai asta n-aveam! Ceva era, totuși, schimbat și în ea. Mă tem că numai pentru moment, pe durata armistițiului. Bubu se întorsese tăcută de la spital, îngîndurată, lăsa impresia că-i răvășită de spaima prin care trecuse. Doar pentru un ochi neatent... Nu-i făceam cine știe ce credit, pentru că era clar că oricînd te poate surprinde: *ne pas se fier*! Ajunsesem s-o cunosc, dar pentru maică-sa părea acceptabil. Își punea muzica încet, școală, teme, poftă de

mîncare redusă și mai ales aerul acela vag indispus, în suferință, semnul unei conștiințe îngreunate. Eu nu aduceam vorba… Dar cum s-o ferești, n-ai cum, știe cineva cum se face? Copiii iau droguri, clar, oricît i-ai bate la cap. Se duc la școală, se iau cu haita, vor să pară maturi, să sfideze, mă rog, tolocăneala de-acasă și pînă la urmă o scapă. Bun, pare inevitabil. Dar cum îi scoți dintr-o treabă ca asta, că există și mediul, și dependența, trebuie să ajungă să-și dea măcar bacul! Asta-i problema, cum faci mai departe? Aici nu există decît noroc sau talent. Ca și harul…

O vedeam, de aia mică vorbesc, încercînd din greu să se-abțină, probabil îi cerea organismul. Asta mă face să cred că nu trecuse încă pe prafuri mai tari, căci nu era chiar sevraj, din acela. Dar de suferit, suferea, o vedeam, îi lipsea… Îți dai seama, pe lîngă rușine! Să-ți vină fata de la spital cu certificat de comă, nu știu mai ce, ca să-i motiveze ăia absențele… Nu era să întrerupă și anul! Mai avea o lună de școală, a lăsat-o, se încheiau mediile. Cum te duci de mînă cu ea? Jeni, acasă – jandarm! Dar Bubu, așa cum o cunosc eu, nu cred să fi avut vreo sfială. Dimpotrivă, accidentele astea, între colegi, îți dau ceva rafinat, superior. În sfîrșit, venea și vacanța.

— Nimic! Jeni strîngea mănușa de fier. Nici o mare, nimic! Stai acasă! Dacă plecăm, pleci cu noi!

Cum să-i convină! Nu mergea nicăieri cu părinții, n-a suportat niciodată. Suferea și răbda. Relațiile dintre mamă și fiică n-aveau un viitor prea serios, nici într-un caz! Taică-său din Pescara, văzduh! Parcă atît așteptase – o revoluție. Cînd a văzut primul guvern instalat, n-a mai scris nici un rînd, a dispărut în Italia. Eu eram ăla care o luam de la școală, căci trebuia cineva s-o păzească să nu facă tîmpenii. O așteptam la distanță, în scara unui *Exchange*, ca să n-o fac de rîs. Venea, îi dădeam brațul și simulam o plimbare de cuplu, cu toată

diferența de vîrstă; uniformele de școlari erau de mult o amintire a tiraniei. Îmi plăceau întoarcerile acestea acasă, mai ales făcute pe jos, în zilele calde. Am observat că nu-i era dezagreabil să fie văzută cu mine, atunci cînd mă saluta cineva, și asta îmi dăduse ideea unui tratament colegial, atent, deferent. Oricum, mai inteligent ca al maică-sii, care n-avea decît grija șurubului strîns și să tragă de el. Șurubul și popii!

— Mănîncă asta! Bea de-aici!

Tot felul de prescuri și aghesme. Avea o biserică, nu știu pe unde, cu un preot dezlegător, călărea troleibuze, tramvaie și venea cu sticluțe de mir și rugăciuni ajutătoare, bizare, nu le auzisem în veci.

— Nu vrei să te spovedești într-o sîmbătă?

— Încă nu.

— Părintele Emilian întreabă de tine.

Ce să-i fac? Onorat.

— Poate, cînd îl aduc să sfințească. Să ne facă o slujbă de dezlegare. Dar trebuie să-l iei cu mașina.

— Singur nu poate?

— Petru…

Atîta reproș avea în privire, că mă și răzgîndisem. Eram gata să alerg după el.

— Dar cine-i ăsta?

— Asta-i bună, a fost și anul trecut. Nu te-am rugat să-i scrii ceva pe *Manole*?

— Și eram eu acasă?

— Parcă da. Sau ai stat în birou?…

— Atunci, adu-l cînd mă vezi plecat la pește, pe undeva.

— Dar de ce?

— Nu știu, mă jenez, mi-e greu să-ți explic. Cît ia de-o sfeștanie?

Foarte greu. Banii se făceau mai ușori de la o săptămînă la

alta, odată îi găseai cu cîte un zero în coadă și scumpeau benzina ca la nebuni. Ce facem noi cu două mașini, trec iarăși pe gaz?! Cum nu ești puțin atent, cum te întorci cu spatele un minut, fructificau imediat ce scorniciseră bun pe vremea cealaltă ca să te țină cu botul pe labe. Slujbă, nu; asta era ceva nou! Boală de nervi, boală de piele: creme, chestii, masaje, dar cu toată pecinginea veche și cunoscută nu se păcălea nimeni.

Mie, țara nu-mi datorează nimic! Tot ce-am făcut pentru ea o viață întreagă, n-am izbutit decît păcălind-o, înșelînd-o, simulînd cumințenia și devotamentul. Semnalizam stînga și făceam dreapta. *Ca și Călugărița a fost pentru mine; dar iată, cu capul mîncat, mai dau totuși moale din șale! Rubașcu. (FIȘA 215)*

— Hai, dragă, să cumpărăm casa, nu vreau să mă trezesc c-o apucă vreun gangster din ăștia.

De acord, dar cu ce? Doar dacă găseam vreun nebun să-i vînd barăcile alea, la Bîlea. Timp în care – Petru Șesan, scriitor, nu-i așa?, ai și tu o vitrină… Ești în manualul de română al lui Bubu, te cunoaște tineretul studios. Cum ajuți fata asta, că dacă vrei să se lase, trebuie s-o plimbi, s-o distrezi, să-i iei mintea cu altele. De unde lichidități? Numai eu știu ce cozi făceam la toate ghișeele, cu formulare, cu dracu, cu lacu', că aprobare de butic nu-ți dă nimeni cum îți închipui. Durează, dai șpăgi, știe și-un prost! Deocamdată, zdrăngăne ea la ghitară, închisă în casă, dar noaptea i-e rău. O aud că se trezește și umblă, probabil fumează.

— Mă las de fumat!

Nu-mi venea deloc să mă las, însă e mai profitabil dacă ești camarad și-i arăți că se poate, adică există voință. De aia am și renunțat la țigări, nu de alta. Ca să aibă exemplu; la vîrsta asta au nevoie de cîte-un model. Și mă chinuiam ca hoții de cai, pentru că mai ieșeam cu ea la o bere, la un concert *house*, din ăsta, și ea fuma ca scăpată din pușcărie, în disperare! Dar mă

țineam, voiam implicit să-i arăt puterea unei decizii; bașca o economie deloc neglijabilă. Trăgea berica și scotea fum pe nări, nu-i păsa că poate suferă omul. Petru Șesan! – avea, ai să rîzi, un anume orgoliu, cînd mă recomanda –, dar o făcea cu simplitatea cu care ai spune Anton Pavlovici Cehov; puștimea, în schimb, reclama o durere în coccis. Se uitau ca tembelii, cu impresia vagă că mă știau de undeva: repetenți. Mai mult ca sigur, reușeam să-mi închipui, cînd eram absent mă luau la mișto. Am, totuși, o capacitate de introspecție, nu cred că se simțea rău cu mine. Povesteam tot felul de lucruri haioase cu scriitori, cine le mai spusese?, copii. Despre treaba cu Caragiale și Veronica habar nu aveau; Creangă, Schidu, toți ăștia. Apropo de cretin, cu *realiștii* lui…

— De ce nu intri puțin în politică? mă îmboldea cînd și cînd Eugenia, înclinată a considera totdeauna dușmanul cu mult mai deștept. Ajungi senator, ai și tu o pensie cu față umană.

— Nu vezi că nu se face nimic fără ei, nu ești nimeni?

— Nici nu vreau s-aud, hai la Bîlea.

— Iarăși? Nu te poți abține puțin?

— Ce vrei să fac, să mă urc pe pereți?

— Eu nu mai merg în frigăraia de-acolo, du-te cu ea, dacă vrea.

Cred că se simțea și etatea puțin. Existau multe lucruri care-o interesaseră; nu-i mai plăceau. Urcarea în vîrstă pentru femeie e o diminuare în curiozitate. La șapte ani, odată cu primenirea celulelor și a celulitei, lasă în urmă un pachet bunicel de mirări. Ultima, rezistentă mai lung, se pare că e digestiva. Se ferea de urcușuri, de frig, de dormitul în cort nu mai spun. Căuta ce-i tihnit, a început să depună pe șolduri, lucru ce-i dădea un fel respectabil, un aer care impune. N-am văzut să-i pese prea mult; de ieșit, unde ieși?, la recepții – mai rar, alte vip-uri! Televizorul, atît; dispoziția pentru citit se

moaie cu vîrsta, devine treptat un hobby vetust, esoteric. O irita școala unde preda, lumea, buticul și eu cîteodată. Despre Magda, am spus… Căderile în așternut – o amintire domesticită, prescurtată, redusă la ceva ergonomic și lipsit de păcat. O abstractizare, aproape, avea putința aceasta. Tot ce asimilase, mă refer la instrucția erotică ce cu răbdare i-am dăruit era deja împinsă la fund, într-un subsol al memoriei, contribuția ei la inconștientul colectiv. Pentru ce osteneala să bîjbîi undeva cu lanterna, cînd totul merge și-așa, nu-i așa?

— Acuma?!… se uita la mine aproape vexată, cînd mă vedea ezitînd, cu mîna întinsă spre ea, reticent.

Ar fi trebuit să mă obișnuiesc că momentul cel fast nu era de găsit niciodată, omul e animal migrator, se mulțumește cu ce poate smulge din mers. Devenea suspicioasă numai cînd lipsa solicitărilor mele depășeau două sau trei săptămîni. Atunci bănuia o intrusă și-mi pretindea confirmări de interes imediate. Apoi, recădea în liniștea umorilor ei; totuși vrednică, bucătăria, de curînd și buticul, o preocupau mult mai viu. La fel ca și veghea asupra lui Bubu cea vicioasă. Îmbătrînea, se apropia timpul s-o cer de nevastă.

Aia mică a fost de acord, practic ridicase din umeri. Și Sanda și Mirela plecate-n vacanță, erau de imaginat hălăduind prin păduri cu hăndrălăi după ele; tînjea atît să iasă din casă, încît s-ar fi dus și la Pol. Nici eu nu mai puteam să-i mai văd la teve. Eugenia i-a făcut rucsacul, i-a spălat un șort, maiouri, un trening, ne-a pus de mîncare și ne-a făcut vînt.

— Să nu fumeze, ai grijă! m-a prevenit.

Pește nu prea s-a prins, se făcuse cam cald.

— Urcăm? am vrut să știu, cînd am zărit șandramalele sus. Sîntem proprietari.

— Dă-le naibii, s-a scuturat, nu urcam eu acuma?…

Și s-a așezat răpusă pe șanț; eram în șosea, abia se dăduse

jos din mașină. Cînd era mică, zgîrma în praf la barăci, nu puteam s-o opresc; acum n-o mai interesau. Avea și o lene în ea, de ziceai că o doare, își ținea gura pungă.

— Mai este cafea?

La urma urmei, ce era de văzut? Hîrtii și rahați, pungi de plastic? Urme de la cît m-au furat javrele alea? N-are fata dreptate, de ce să-mi fac sînge rău! Uite în ce-și bagă banii un fraier… Încearcă și vinde-le, găsești un alt prost?! Și m-am zbătut, m-am dus la Pitești peste ei să le dau înapoi. *Lascia perdere!* Oricum, n-ar fi ieșit nici o cabană de-aici…

I-am pregătit o lansetă. De rîme mă ocupam eu, că-i era scîrbă să le atingă, și am dat în lac pînă seara. Nici o trăsătură. Am intrat cu mașina pe un pinten ce se strecura în apă domol, verde, păsări, ce-ar fi, i-am zis, să punem cortul aici? Putem lăsa și undița, noaptea.

— Eu știu? Nu sînt urși?

— Fii serioasă. Nu mă cunoști.

Foloseam stilul-campus, să n-aibă senzația că e pîndită sau mai știu ce, aveam și eu oroare de supravegheri. S-o păzească taică-său, dacă mai vine pe-aici. Nu vreau să-mi fac copilul dușman. I-am aprins și țigara, că tot mă apucasem de foc. Căram pietre. Bubulici se îndeletnicea cu plaja, serios, uitînd c-o rugasem să se mai uite la bețe. Ați privit vreodată chipul unei femei care se lasă pătrunsă de soare?… Nu scăpați treaba asta. O imagine cu totul specială, întîlnită și-n chinovii: *Fericita Întristare*, cum îi spun ei… Mă rog, cu păstrarea măsurii. Nemișcată, cu porii deschiși, răbdătoare, cu un zîmbet incert.

Așa. Am curățat vatra lăsată de alții, era plină de ambalaje și coji, am adunat lemne, am făcut cortul și tocmai suflam în saltele.

— Ai să dormi peste sufletul meu, am ținut să fac și o glumă, nu știam despre ce să vorbesc, tăcea, ce să-i spun! N-a părut să

guste metafora, de fapt n-a răspuns. Era plictisită. Cît am mai pregătit una, alta, cît am mîncat, siesta, hatha yoga puțin, s-a făcut răcoare și am mai pus o haină pe noi, cum spuneau și strămoșii. A fost o seară de vis, nici nu îndrăzneai să vorbești, cu lună, o nebunie! Nici la radio nu se prindea nimic, decît ghiorțăieli. Noaptea a căzut ca un bolovan, pe la zece. La ora asta cum să te culci? Mai iei o tărie, te mai uiți în jăratec, la stele, dacă ai ce vorbi. Am tras fermoarul la cort și ne-am ghemuit fiecare în saci.

N-avea somn, o auzeam cum se-ntoarce de pe-o parte pe alta. Nu-i vorbă, nici o plăcere să dormi pe o saltea cu denivelări, dar cred că nu-i recomandabil să mai ies singur cu fata, mi-am spus, e mărișoară, poate se teme de mine. Doamne ferește! Și m-am prefăcut că sforăi ușor. Acum, cred că o deranja sforăitul, căci s-a foit pînă spre unșpe jumate. În sinea mea, m-am gîndit: poate c-a schimbat patul, de aia. Sau de la drog! Poate îi cerea organismul și-o chinuia. Sîntem înclinați să uităm prea repede necazurile altora. E și asta cruzime; dacă nu te vaiți, nu te mai întreabă nimeni nimic. Nu-i așa, cine știe prin ce trece, săraca, o auzeam și acasă cum umblă. Pînă la urmă, s-a ridicat în genunchi fără zgomot, a deschis și-a ieșit. Credea că dorm dus, nu voia să mă scoale. Un pipi?

Am stat cît am stat, nu știam ce face afară. Bun, nu contează, am scos cîteva plescăieli, ca omul care se trezește cleios, și am ieșit în patru labe și eu. Era lîngă pietre, mai pusese cîteva surcele pe jar și se uita cum ardeau.

— Ce faci, n-ai somn? am întrebat-o în trecere și m-am dus către apă, chipurile să verific bambinele, dar eram și curios. Nimic, absolut! M-am așezat lîngă ea, aruncînd și eu o surcică. Fuma.

— Vrei o țigară, zice?

— Nu. M-am lăsat.

— Hai, ia una, n-o să-ți fie nimic.

Poate că la asta mă și gîndisem deja: una și gata. După trei săptămîni, se curăță plămînul de nicotină și te apucă o poftă, de-ți vine să urli! Am fumat un timp în tăcere, cu capul pe spate. Stele, plin! Fiecare se gîndea la ale lui.

— Atomi, zic. Macrosistem.

— Ce anume? se întoarce nedumerită spre mine.

— Stelele alea la care te uiți.

— Da? zice, dar fără vreun interes.

— V-a spus la școală că atomul poate avea sentimente?

Aiurea, cine să-i spună!

— Au o viață sentimentală, electronii se atrag, se resping, nu prea știe nimeni de ce.

— Cum nu știe, de la sarcini electrice!

— Sarcini, mă rog, e o presupunere… Electronul are voință și poate alege, e viu. Și atomul, la fel. Hidrogenul: o dată se adună doi, pentru apă, cu oxigenul; altă dată unul, cu clorul – acidul clorhidric… De ce? Masă atomică? Vag… Poate așa alege atomul, e ca și cum s-ar îndrăgosti și are suficientă voință s-aleagă.

Am observat că mă privea dintr-odată atent, ba chiar cu oarecare căldură. Indiferent ce s-ar crede, n-am provocat această discuție decît ca să-i sporesc interesul pentru chimie. E drept că te simți și relativ bine, cînd, la maturitate, faci încă o anume impresie. Nu că aș fi avut logoree…

— Ei, cucu!

— Dacă vrei să mă crezi…

Ce frumos mi-a zîmbit! Și-a rezemat capul de umărul meu, cum o obișnuisem de mică, și am stat așa vreo două țigări. Săreau peștalăii, o clipoceală și-o liniște!… Dar nu puneau gura. Ne-am tîrît iar în cort și am adormit pe la trei.

Acasă, cînd ne-am întors, mirosea puternic a îngeri: Jeni

arsese tămîie. Erau și urme de ceară scursă într-un colț, pe terasă: lumînări; adusese pe cineva cu sfeștania. Și nu numai asta, mutase și mobila. Aveai sentimentul c-ai intrat la vecini, dar părea ceva mai aerisit.

— A venit preotul?

— Stai așa, nu călca, să vă dau pe pantofi cu agheasmă! Făceți-vă cruce și luați asta.

Anafură, dar îi era o foame ca unui disponibilizat din industria de armament! Numai o friptură văzuse în loc de parbriz, pe unde-a trecut! Fată bună, Jeni, gătise. Și borșul ăla al ei, și șnițele, chiar și pește. De unde știuse că n-o să aducă o codiță, măcar? A luat-o în brațe, i se făcea imediat dor cînd pleca; devotată, știa să te facă să ai un acasă. Săraca de ea… Dă-mi un pup.

Cu Magda, însă, nu era bine. Părea că nimic nu mai ajuta la nimic. Toată atenția lui, nu mai vorbesc de plantonul maică-sii, o scoteau din sărite, se enerva din orice. Elimina un fel de toxicitate, se simțea și în aer, veninoasă, dar se și hrănea, secretînd-o. Ca o crustă în suflet, oricît te-ar durea, tot o zgîndări. Ustură, dar te și gîdilă… Muntele parcă mai rău îi stricase, izbucnea în plîns din senin și atunci trîntea ușa, lipsind două ore sau trei. Unde-a fost, nu spunea.

— Să știi că se-apucă din nou! țipa Jeni la el. O ia de la capăt.

Și, pentru Dumnezeu, ce să-i fac?! Am dus-o pe unde-am putut. Asta îi trebuie ei? N-am bani, că știu eu ce-i trebuie. Alerg toată ziua pentru fucking buticul, de la fisc la pompieri, de la Electrica la Salubritate, numai cu mîna în buzunar stau, mi-a ajuns pîn’ aici! Șii cît costă o copertină? Stai jos, ca să-ți spun!

Dar Eugenia ieșea deja din birou, sîcîită.

— O să fure bani și se-apucă la loc.

Au dus-o la mare într-un week-end. Pe dracu, ea voia la gașcă, la cort, la nudiști. Au închiriat o cameră dublă la un țăran

în 2 Mai și au dormit la grămadă. S-au distrat ca la o plenară lărgită. Te rog să-ți închipui, Petru Șesan, scriitor…

— Mă gîndesc, îmi spune, dacă nu era mai bine s-o las să bea… Îi trebuie ceva ca s-o scoată. Și-i și mutăloaică, alți prieteni nu-și face, numai proastele alea! Tu ce zici?

Ce să zic?

— Mai lasă și tu cîte-o sticlă cu bere prin casă…

Am să-i las. Eram și eu disperat, te urci pe pereți. Am dus-o… stai așa: am dus-o la Mall să vedem o prostie, am dus-o la teatru, altă greșeală! N-avea de unde ști ce-i ăla un teatru, s-au zburătăcit toți regizorii prin Franța, America, nu mai e ce era. Cred c-am să trec pe *Snagov*… Piesuțe cretine, numai tîmpenii de luat banul! La concertele astea de găozari, la Festivalul Berii am dus-o, degeaba! Cultura nu-i antidrog, dimpotrivă! Dar vedeam măcar că are voință… Am văzut-o că-i place să trăiască primejdios. Îți place pericolul? Da, zice. N-am intrat cu ea în Dîmbovița, noaptea, îmbrăcați amîndoi? Ne-au fugărit doi țărani. Am furat din piață un pumn de rîme, îți dai seama cît am riscat cu țiganii de-acolo, dar să-i fac o plăcere!… Ce-am mai făcut? Ne-am cățărat pe capela de la Răzoare, la Sfînta Elisabeta. Doamne, ce-am putut să văd, au distrus-o complet! Sataniști, naiba știe, niște vandali, pictură de Tătărescu! Praf, și Ministerul Culturii se scarpină-n fund! Nu mai au intelectuali pentru funcții publice. Nici preoți ca lumea. Mi-a făcut foarte rău.

Bun, stai să-ți spun!… Am ajuns la chestiune. Cred că era vreo unsprezece, nici atît, abia ne culcasem. Eugenia, seara, nici pomeneală – așa c-am adormit repede, am lăsat-o cu televizorul aprins. Și-o simt că se ridică din pat, o urmăream cu urechea. Probabil auzise că umblă și se ducea în inspecție. Intră ea dincolo, pîșa-pîșa, și aud niște țipete de-mi sare inima-n gît. Mă reped după ea; o plesnea! Jeni pe Magda… O găsise c-o sticlă.

— Vrei să mă omori, fată, ce vrei de la mine?!

Mă rog, și încă două, trei chestii. Nu mai fac! striga aia mică, te rog să mă ierți! Lecția veche cu *nu mai fac*… Îți intră în sînge. Dar te și înrăiește, c-o vedeam cum se uită. Ce ai Jeni? îi zic, după aia, în pat.

— N-ai văzut c-am prins-o cu sticla?

— Păi, cine-a spus să i-o las?

— De vodcă am spus?!

Era cu adrenalina-n plafon, extrem de stresată. M-am gîndit să luăm partea bună a lucrurilor. Dacă tot fierbea ceva în venele ei, nu-i păcat s-o lași să înghețe? Dincolo de faptul că ne bănuia pe amîndoi de vreo conspirație, știu eu?, și trebuie totdeauna să te despovărezi de energii negative; o fi conjunctural, dar viața zvîcnește, aveam și eu pulsul mai repezit. Așa că m-am tîrît înspre ea, cu candoare. Culcată, Eugenia e totdeauna mai convocantă. M-a îndepărtat cu un gest, dar n-am pus la inimă, eram deja deprins cu tentativele acestea de îmbarcări. Și simțeam că nu e fucking degeaba. Reveneam *ostinato*, în umilință, și fiecare excludere, fiecare surghiun devenea cu timpul ambiguu, ceva între consimțămînt și reproș. Era deja momentul unei urcări, cînd aud ușa dincolo… Nu se mai smiorcăia. Credeam că se duce la baie, deși m-am oprit o secundă. Ba nu!… Direct peste noi! Dă ușa de-o parte și se uită pe întuneric, spre pat. Încruntată, aproape c-o și vedeam.

— Mamă, zice, vreau cu Petru și eu…

Măi!… Înțepenești! M-am blocat. Ce *nu mai fac*, nici scuzați de deranj, nu nimic! Deși era beznă, îți spun, o simțeam cum se uită. Cred c-o ura din rărunchi. Pe maică-sa bună. Nu se poate, trăsese și ea cu urechea: adică întîi o pocnești și după aia te-ntorci în dormitor ca să te-apuci de prostii… Aici, eram vinovat, recunosc, dar cred că auzise ceva, căci Eugenia mai și boscorodea cînd îmi făcea vînt la o parte. Nu știu, destul că m-a

terminat. N-am putut scoate un sunet, o priveam cu gura căscată.

— Ieși afară de-aici! a strigat Jeni. Nu ți-e rușine la obraz, ieși afară, să nu te mai văd!!!

— Bine, zice, atunci, fie ce-o fi!

Și iese decis. Nu-mi place asta cu să nu te mai văd, sînt superstițios. Ne-am uitat unul la altul: cum adică fie ce-o fi? Adică, ce? Mă duc să-mi fac o injecție în venă? Mă apuc să fac trotuarul? Îmi dau foc în Piața Victoriei? Să mă taie metroul?!

— Tu să nu mă amenințI pe mine, auzi? Nesimțito! Nerușinato! Te iau de la școală și de dau la croitorie! Îți vînd ghitara, s-a terminat! La țară, la mama-bătrînă, acolo să stai, între rațe! Unde-ai văzut tu una ca asta?!

Ei, unde-a văzut? La televizor. Dar nu se mai scuza, nu plîngea; complet altfel. Îndîrjită, cu fălcile strînse. Hotărîtă, de parcă aștepta să termine Jeni cu isteria și pe urmă fie ce-o fi… Doamne ferește, cum fie ce-o fi!

— Trece pe droguri, gata, am scăpat-o definitiv, bombăne Jeni, cînd se întoarce la pat, și dintr-odată mă fixează sever: ți-ar plăcea, ai? Nu te-ai da înapoi!

— Eu?!

Dragă, în primul moment am fost buimăcit, dar era ceva scandalos. Pune-te-n situație, oribil! Dă peste tine, în dormitor, o fată care trece la anul abia într-a noua și pe care-ai ținut-o în brațe de mică; pipi pe costum, vorba aia… Știu ce-ai să zici: lasă, nu-i nimic, e plin de Lolite. Nu-i adevărat, un moment! Diferența e fundamentală, *pentru că eram indignat*, eu eram acela care repudia! Nu numai pentru notele ei de la mate și fizică, dar, domnule, femeia asta din pat era mama ei, voiam să-mi fac o familie. Drept cine mă ia!

O săptămînă, nu i-am aruncat nici o vorbă. Nici Jeni, nici eu. Ce era în sufletul maică-sii, nu mai spun… O durea iar ficatul,

plus rușinea de mine, dar nici nu poți s-o omori. Ce să-i faci, s-o închizi în casă, s-o bați? Explicații la ce, despre ce să vorbești? Un necaz nu se prezintă individual, niciodată; umbla iar pe la popi, prin biserici, mă și enerva. Mă temeam să nu mă trezesc c-o habotnică-n casă, nici nu știi cînd ajungi.

— Fata asta n-are prieten.

Parcă-mi reproșa, asta-i culmea! Ca și cum eu o făcusem bleguță, eu eram vinovat.

— Îi trebuie neapărat un prieten.

Mă rog, căutați-vă! Eu cu Magda nimic, îmi cenzuram orice gest. Cînd mă gîndesc ce îndrăzneală au copiii de azi!... Toată săptămîna aia am stat pe la cozi la Registrul Comerțului și la Primărie. În sfîrșit, îmi iese hîrtia.

— Jeni, gata, avem autorizație de butic în garaj!

Slavă Domnului, o veste mai bună. Nu m-am bucurat excesiv, pentru că eram și stors de puteri și știam ce hamalîc mă așteaptă. Dar ea părea fericită, zărea luminița din fundul tunelului. Petru, să dăm o masă. Cu ce? Nu contează, fac eu ceva, cheamă-i pe ăia, pe ăia, pe ăia și părintele. Popa, nu! De ce ești păgîn? Că nu se cunoaște cu nimeni, ne strică petrecerea. Dacă vrei să vină și Schidu, renunță!

A fost argumentul esențial, trebuia invitat imbecilul literar, pentru că, nu se știe, poate avea noroc în alegeri și ne mai săltam și noi oarecum. Astea-s relațiile, ce să faci, de aia chemi și la masă.

Acuma, e la fel de adevărat că, dacă vrei să te împaci în familie, te duci într-o vizită sau chemi musafiri. Nu poți s-o ții într-o animozitate eternă. Pe urmă, în timp ce dezmierzi intestinul, e aproape obligatoriu să pari spiritual, dacă ții cît de cît la imagine. Bancuri, ironii *aigre-douces*, băutură era, și Eugenia, scăpată în considerații de marketing, se cam înroșise pe gît.

— Nu-i adevărat, nu trebuie nimic altceva. Piese de mașină și papa! Tot ce e legat de transport și mîncare se vinde. Să nu lipsească: orezul, pîinea, uleiul, apa minerală, atît. Pe cuvînt, dacă n-aș fi legată de școală, m-aș întoarce la țară și aș deschide o fermă. Ce-i așa de greu să cultivi ecologic, fără chimicale, fosfați, doar cu gunoiul din grajd? Îți spun, pe cuvînt! Plătești niște oameni, ai și aer curat!...

Să fie într-un ceas bun, poate dă Dumnezeu și iese ceva...

— Doamne ajută! Doamnă, ar trebui să intrați în politică, vorbesc foarte serios. Avem același program.

— Las-o, zic, să vadă cum e.

Schidu bătea înspre mine, știam.

— S-o văd cu buticul pornit.

— Ceva dreptate ai și tu, admise într-un moment de sinceritate, un moment foarte rar. Totdeauna se împute ceva. Am și-n Partid cîțiva dinozauri; nici program, nici doctrină, oportuniști!

— Eu nu-ți spun?...

— Pentru că ăia care sînt personalități și formatori de opinie stau deoparte cum stai! Oricînd vine un cretin, dacă simte că-i loc. Ai putea trece imediat pe probleme de cultură.

M-am uitat la el, măi nenorocitule!... Avea și un ochi mai sus, nu știu cum.

— Mai stau o mînă.

Am vorbit cîte ceva și cu Bubu, să nu mă creadă bătrîn și chisat. Atmosfera devenise destinsă, am fost drăguț, aproape curtenitor, a și rîs puțin, cu decență. Era afectată, dar am vrut să uităm; trăiești, totuși, în lume. La urma urmei, o copilărie; cam necuviincioasă, mă rog, dar o prostioară...

Jeni, însă, ne-a ignorat. Cînd s-a terminat balul, a lăsat vraiște totul în bucătărie și-n living, așa cum i se întîmplă de la berea *Fassgold*. Cine să spele toată văsăraia de-acolo, eu nu!; am

lăsat-o unde era. Vrea Magda, n-are decît! Am băgat în frigider ce-am putut și m-am dus la culcare.

Dormea deja, împrăștiată-n tot patul. Nici n-aveai unde să te strecori, dacă o mișcai, o trezeai. M-am dezbrăcat pe întuneric și umblam cu mîna orbește să-mi găsesc pijamaua. Fata nu se culcase, o auzeam dincolo, pesemne că se năpustise în sfîrșit pe țigări. Toată seara a trebuit să stea cuminţică pe scaun. Înnebunești! Ce mai face domnișoara, în ce clasă sîntem? Într-a noua. Da? Ce frumos! Și cum merge? Mulțumesc, nu știu ce. Mi s-a făcut și mie de-un fum.

Și-atunci… s-a petrecut un lucru care ținea de destin! Mi-am pus halatul!… Uitasem de pijama, mi-am tras halatul pe corp, așa cum eram. Niciodată nu mai intrasem dincolo într-o ținută atît de ambiguă, nu aveam decît ăla pe mine. Parcă mă aștepta; cînd am intrat, a strivit țigara-n scrumieră. Pe urmă, s-a ridicat și-a venit. Fără grabă, însă ferm, netimorată, cum ai fi ispitit să-ți închipui. N-am mai putut decît să întind brațele și în ce eram îmbrăcat s-a deschis; *aperte*, cum zice latinul. Mi-a aspirat buzele ca o cefalopodă matură, o sepie, explorîndu-mi șerpește cavitatea bucală într-o manieră de care n-aș fi crezut-o capabilă. Aș vrea să pot descrie aceasta, pentru că *aspirat* mi se pare prea literar, dar acesta e verbul! Domnule, a fost ca atunci cînd muști dintr-o roșie sau dintr-o caisă răscoaptă; paști (*a paște*, mai bine), paști ca nebunul și sorbi, nu te-oprești, căci altfel îți pătezi pantalonii. Din cauza aceasta acele avansări linguale… Dar a fost ceva minunat, ca la Victor Hugo, știam că se va termina și detestam efemerul. Cred că-i adevărat ce se spune, că s-au scris toate cărțile și însăși viața pe care te silești s-o omori a fost deja povestită cu mult înainte. Cineva te-a scris sau te scrie, destinul e totdeauna între două coperți.

Acolo s-a petrecut totul, de față cu un perete; am lăsat și ușa crăpată, că dacă mișca Eugenia, să fie în timp util. Virgină nu,

nu-i asta problema, doctorii mint complezent; imbecilul cu tenisul, îl mai și plăteam pe deasupra!... Dar n-am făcut caz.

La urmă, mi-a fost nu știu cum s-o privesc, am preferat sărutări. Apoi, m-am retras stingherit și m-am introdus la locul meu, lîngă Jeni. O mică presiune cu mîna pe spate și se retrăgea mormăind, lateral, fără nici un protest. Dar, oameni buni, nu puteam să adorm, parcă luasem un drog, mi se părea ireal! Stăteam și mă uitam în tavan. Totuși, dimineața mi-am deschis ochii cu mîna, așa mi se umflaseră pleoapele; de la fum, naiba știe. Ea stătea deasupra mea, aplecată, și mă examina minuțios. Nu știa cum să-nceapă.

— Petru, îmi spune, crezi tu că-i mai bine așa?

— Ce să fie?! am sărit imediat, hotărît să neg pînă-n pînzele albe.

— Decît s-o știu plecată de-acasă, sînt tot felul de boli, aud și la televizor de mutilări, de răpiri... Mă tem, Petru, zău, mă tem, n-am dormit toată noaptea, spune-mi tu ce-i mai bine, că nu știu.

Începeam să pricep. Eram îngrozit.

— Ce să-ți spun?

— Nu știu ce băieți întîlnește, sînt tot felul de oameni, mi-e frică. Și de droguri, de tot.

— Cel mai bine ar fi să-și găsească un prieten.

— N-are prieten...

— Jeni, pe cuvînt, te rog foarte mult!

N-am mai vorbit cu nici una o jumătate de zi; te revoltă. Bubu, spăsită, cu ochii-n pămînt, evita și ea orice contact vizual. O mustra, mă gîndeam, conștiința și se disprețuia. În sfîrșit... Și-mi era un dor de ea, cînd o vedeam atît de tristuță, aș fi mîngîiat-o pe frunte cu răsuflarea!... Dureros.

Nu știu cum a trecut ziua aceea, cred c-am fost după rafturi. N-am pomenit nici unul, nici altul nimic, nici o aluzie, parcă nu

se-ntîmplase. Am mîncat în fața televizorului și ne-am dus la culcare. Dar nu mă puteam odihni. Ascultam cu nervii întinși, eram însuși Auzul, urechile mele se închinau smerite la prag. Iar Magda, dincolo; de la un capăt al încăperii la altul, scîrțîitul parchetului. Oare cît fumează pe zi?

Și, dintr-odată, simt că plîngea. Plîngea din senin, cu mine în pat.

— Ce ai, Jeni? Mămică, ce ai?

Pe cuvînt, aveam o negreață pe suflet, îmi părea și rău, eram ca un arc, îmi venea să mă-mpușc.

— De ce plîngi? Pentru ce?

— Te rog, zice, știu că înțelegi totul… Mă tem de ceva mult mai rău, foarte rău. Petru, te rog!

— Jeni, nu pot. Nu te gîndești ce iese de-aici?!

A început să plîngă nestăpînit, disperată. Mi-era o milă de ea!…

— Jeni…

Mă îndemna cu mîna să mă ridic, nu putea să vorbească.

— Jeni, ascultă-mă…

— Du-te, te rog… O să se injecteze în venă, nu mai rezist! De tine ascultă. O să trecem și prin asta, n-o să murim. Vreau să mor, Petru!

Hohotea și mă împingea cu mîna din așternut. Să mă ridic. Să mă duc la ea, la infantă.

— N-ai să poți, Jeni, n-ai să treci peste asta, te cunosc, ai să ne chinui pe amîndoi și pe tine.

— Am să pot.

— Ești sigură?

Are you sure? Asta-i ultima întrebare, înainte de gestul final: *tu decizi*, cum s-ar spune la Boston: are you positive? A mișcat puțin în partea de sus, plîngea cu pătura trasă pe cap. Și în timpul ăsta, cu mîna… Mă forța să mă duc.

M-am dus, ce era să mai fac? Mă aflam într-o situație absolut fecalizantă, dar ce naiba să faci? Dacă ea mă îndemna într-acolo!... Am întins mîna și, în mod fatal, am dat iar de halat. Nu aveam, îți spun, nici o tragere de inimă, probabil nici Magda. A fost destul de stînjenitor. Tot așteptam să năvălească peste noi și să ne ia la afurisit. Însă, din fericire, nimic. Treptat, am regăsit căldura de ieri, dar fără zgomot, o lăsasem în dormitor și am menajat-o cît am putut. Crezi ce vrei, crezi orice, atîta pot spune: aș fi pizmuit pe oricine, dacă aș fi știut dinainte ce-nseamnă *living dangerously*! Ah, Doamne! O, Doamne!

Cît despre aerul fățarnic de care m-a suspectat la întoarcere, a fost fie involuntar, fie rezultatul unei examinări preconcepute în lumină insuficientă; s-a cerut, m-am supus! Ce mutră să-mi fi luat, nu era explicită? S-a întors violent spre perete, ostentativ, de parcă eu am vrut asta, nu ea! Poftim, n-am spus eu?!

FRATELE PAVEL

S-AR IMPUNE UN MOMENT DESCRIPTIV… Șed pe acest bolovan colțuros care iese ca un furuncul din buca fîneței și încep deja să-l simt neprietenos în șezut. Călduț, chiar și la ora aceasta, pătat de niște licheni gălbui-albicioși; dai cu mîna, rămîne un praf coliliu. Mă simt îndemnat să redau cadrul natural spre care mă aflu cu fața: coama pietroasă în contre-jour, stîna și berbecul de jos, brazii, apa, gura tunelului, domnul Costică și asfințitul. Descrierea de ambianță e destul de evitată în romanul modern (nu comentez, I don't give a shit), nu numai pentru c-ar fi extrem de tocită, uzînd de tot ce s-a putut inventa literar, dar se spune că plictisește teribil. Ce-i important, însă, e tot sentimentul; dacă nu-i *état d'âme*, degeaba lucrarea. Încerc, iată, peste mine și lume, *Fericita Întristare* spre care năzuiește în nevoință fratele meu. O frază bunicică… Asta trebuie să fie: zîmbetul întristat care-mi arămește obrazul și fericirea explozivă din suflet la vederea Creației. *Desăvîrșită nepătimire are acela care nu e împătimit nici de lucruri, nici de amintirile lor. Avva Talasie. (FIȘA 211)* De la un timp, mă trezesc și pentru rugăciunea nocturnă. Doamne, cît m-am luptat și cu somnul!… Am să mă prefac că adun romaniță și-am s-o iau prin spate, pe la barăci. Dincolo de unde aruncase cotețul cîinelui, unde-i curățat de moloz, acolo, sub grindă, îl ține ascuns… De aceea, nu-i ușor să spui ceva despre munte. Cézanne a pictat unul vreo

zece ani, nu știu cît, și tot ca pietroiul ăsta pe care șed i-a ieșit. Dacă nu-l și semna, cine știe!... Bun. Muntele, cum e muntele? Muntele e... îmi vin în minte grămezi de fucking imagini gata făcute; odată dacă te prinde puțin mai grăbit, le-ai băgat, nici nu simți... Turme subțiri, înșirate. *Miorița*, mitul cristic, cheia metaforei și turma de imbecili care se simt lezați în simțul lor național.

— Ce faci frate Pavel, gîndești?

— Uite și tu ce amurg, poți să mori! Ca un sînge de sfînt.

Comparație acceptabilă. S-a sucit și el într-acolo, destul de rezervat. Căuta – voia să-mi lase impresia – ce mă emoționase atît.

— Nu faci bine ce faci, monahul umblă cu ochii-n pămînt. Numai frumusețea dumnezeiască merită a fi contemplată, și aceea cu sufletul. Ia-ți privirea acasă, n-ai la ce să te uiți: totul e putred și atins de vremelnicie.

Și natura, cuvioase, cel mai răspîndit motiv cultural!... Știi ce-mi făcea? Mă punea să-mi iau ochii. Și la un fir de iarbă cînd m-aplecam, trebuia să mă gîndesc la deșertăciune. Mai bine la panteiști! *„Cel ce petrece pururea în inima sa iese pururea din toate frumusețile vieții.“ Sf. Diadoh. (FIȘA 139)* O fragă, de pe jos, dacă iei!... mai bine nu mai vorbesc.

— Frate Emanuil, cred c-am ținut în mine Fericita Întristare, acum știu cum este.

Exersa privirea aceea cu care te uiți la un prostănac.

— Ce te face să crezi?

Avea grijă să fie o expresie simplă și limpede, ca să pricep fără nici un efort. Asta ajunsese părerea lui în ce mă privește, milogul ăsta pe care n-aș fi dat altădată doi bani m-a lăsat și fără laptop. Tipul clasic, am văzut destui nesimțiți și în teatru. Eu, cel puțin, m-am pus de bunăvoie sub ascultare, treaba mea, n-am drept să mă plîng, dar ăsta parcă-l are pe dracu!

— Nu sîntem amîndoi isihaști? Pentru ce ne liniștim amîndoi?

— Mai ai mult, mai ai mult… Fii atent, calci în ispita mîndriei. Nimeni nu se poate numi sfînt în ochii cuiva, din bun-simț, așa cum nimeni în lume nu poate spune despre sine că e maestru sau domn… Știi ce sfătos era, dintr-odată? Eu, zice, îți cer să te rogi; roagă-te, dă afară tot răul. Roagă-te cu căldură, cum spunea Sfîntul Ioan Hrisostom, pînă cînd scoli la război pe Satana care foiește în inima ta. Ai să vezi că primești har în lupta aceasta, chiar fără să ceri, și cu cît crește harul, se întăresc și ispitele. Acesta e semnul. Ispita mîndriei e prima, abia.

— Și ispita cărnii părților celor cărnoase a cîta vine la rînd?

N-am putut să m-abțin. Am greșit, am greșit! Sînt impulsiv, ce să fac, am păcatul mîniei. Dar se vede pe el cînd îl nimeresc, totdeauna; se suge la față cumva, nu știu cum, devine aproape scheletic, sîrmos.

— Să știi că împotriva firii ajungi și tu, frate Pavel…

Hopa! Am făcut niște ochi… Împotriva a ce? Pînă acum, nici un gest deplasat, nici o greșeală, nici o sugestie, știi la ce mă refer. M-am temut într-un rînd, dar am văzut că nu-i agresiv, treaba lui! Chiar decent, aproape normal, în limita Constituției. Ia să fim mai atenți! Pe urmă, s-a explicat cît de cît.

— Nici un monah nu trăiește după fire. Firea cere căsătoria; monahul îi calcă porunca. Firea vrea hrană; el, nu. Firea adulmecă după libertate, călugărul se face rob de bunăvoie. El e mai presus de fire, e un dumnezeu care petrece în trup. *Ca să trăiască cineva în pustie, trebuie să fie sau fiară, sau dumnezeu. Aristot. (FIȘA 214)*

Auzi, tu să bei din cana ta și să nu mi te mai atingi de săpun, nici măcar să-l muți mai încolo! Mă crede naiv… De ce nu răspunzi, cînd te-întreb de părțile cele cărnoase? Te jenezi, copilaș? Nu știu, poate-mi fac păcate cu el, căci am stat să-l

observ. Atît i-ar fi trebuit, un gest cît de mic, și salut!: pachet, adio!, ramburs! Că nu-mi trebuie mult, dar își vedea de treabă, serios. Cum trăia, nu știu; viața lui, nu m-amestec. Probabil știa că-l pîndesc și-l așteptam să greșească. Nici de Biserica aia a lor, de sectă, mă rog, n-a mai scos nici o vorbă. Cît a pomenit atunci și atîta a fost.

Și-ar fi putut, înțelegi, să-mi facă un semn, pentru că din cînd în cînd îi solicitam un masaj. Mă supără rău spondiloza la gît și are o tehnică la picioare cu totul excepțională. Domnule, ar putea face o groază de bani, așa ceva n-am văzut! Ar trebui să încerci. Masaj monahal, cu piciorul, o nebunie! Nu-ți mai vine să te ridici, ai sta lat toată ziua. Asta voiam să și spun, că nu se putea, trebuia să-l observe din prima… Era vizibil, destul de mare, pe umăr.

— Ce-i asta?

— Un tatuaj, ce să fie!

— Ai fost și închis?

Ei, pe naiba! Deși mult n-a lipsit, am impresia că erai la curent. Știu eu ce-l fascina, de începenise cu ochii pe mine. Erau mulți de 6, vreo trei, dar nu ca un brelan de șesari. Îl vedeam, se ținea de mult să întrebe, abia aștepta; avea de făcut, probabil, raport.

— 6.6.96? Ce-i asta?

— Un număr.

— Un număr?

— Un număr, n-am voie? Crezi că-s Anticristul sau ce!

N-a mai spus nimic, s-a apucat să mi-l calce. Dacă ar fi avut vreo intenție, aș fi observat după cum îl masa. Așa mă gîndesc. Dar nu, l-a apucat între degete și a început să-l frămînte. Asta n-a fost foarte drăguț, să-ți pună cineva lăbăștoanca în locul acela, poate-i o amintire.

— Și ce, am reluat, nu-s bun de monah?

— Din moment ce-ai venit, înseamnă că te-a ales Cineva. Deși, nu pentru asceză ai cumpărat ruinele astea, ai cărți, acolo, de scris.

Acolo… cu alte cuvinte, în lume. Adică, nu-s bun de anahoret, el e bun… A pronunțat *cărți acolo de scris*, cum te-ai uita la o clanță într-un spital cu bolnavi de plămîni. Încercam să mi-l închipui împreună cu Jeni, dar nemilos, în cele mai infamante împrejurări. Ce gusturi pot avea femeile în anumite ocazii! Turnător păgubos… Te-a iubit? – a fost o interogație mentală. Mi-am dat seama că nu puteam să-i declar: colaborator împuțit, delator, mă oprea o pudoare stupidă. Fac parte dintr-o specie de ființe mizerabile: tot eu am rețineri, în loc să-i aplic niște șpițuri; Doamne ferește să nu-i sfîșii inima, să nu-l las cu vreo traumă. A recunoscut, am o datorie domnească nu numai să iert, dar să uit!

— Ești un cur, am gemut, în timp ce mă frămînta. Știa el de ce, i-am mai spus.

— Nu vrei să te duci de-aici? îmi pune problema direct.

— De ce? Nu mai aveți loc de mine?

— Scrie-ți *Celula* aia și lasă lumea în pace.

Iar l-am prins!… *Celula* se află tot la ei, confiscată, ar fi trebuit să cunoască. N-am publicat decît *Celula Nr. 2*, de-am avut ce-am avut cu nemernicii. Am marșat, la plesneală…

— La *Celula Nr. 3*, te referi? Cred că-i deja și epuizată.

— Știu, am citit-o, de cealaltă, de *Nr. 4* vorbesc. De ce nu te duci să lucrezi liniștit?

Oameni buni, *Nr. 3* nu l-am scris niciodată! Iar *Celula Nr. 4*, cu atît mai puțin!… Cert, l-am prins. Sînt lucruri pe care le stăpînește precar.

— Nu pot, îi spun, am vocație mistică. Am avut Fericita Întristare, văd că nu prea suporți.

— N-ai avut nimic, diavolul poate lua și chipul de înger. A

fost o ispită.

— Dragă, pelerinul ăla rus, cum a văzut el Lumina Necreată după trei săptămîni?

— Duhul lucrează deosebit în fiecare persoană.

— Și eu ce-ți tot spun?

— Alții nu apucă într-o mie de ani. De ce crezi că meriți? Ești „nebun pentru Domnul“? Ai luat jugul Lui cel ușor? Te simți rănit de dragoste dumnezeiască?, dacă înțelegi ce vorbesc…

— Îți spun ce-am simțit. Am simțit! Mă crezi, bine…

Emanuil îl privi trist și cu înțelegere.

— Ăsta nu-i exchibiționism, frate Pavel… Am să mă rog pentru tine. Fă la fel, dacă poți, dar adînc. Împărăția cerurilor se ia cu sila, ostenește-te mult.

— Și, adică, de ce nu mă crezi?

— Rătăciri. Să-mi mărturisești tot ce ți se pare că se întîmplă cu tine, ca să te pot proteja. Îmi spui imediat! Cînd e vorba de temperamente sensibile, probabil și-al tău, pot apare asemenea arătări. Supratensionare de nervi, obsesiile vechi.

Era o aluzie?

— Dar ce-am eu cu nervii?

— Sfîntul Nicodim Aghioritul…

— Ce-i cu nervii? M-am plîns eu de nervi? Am o fișă la voi? Scrie acolo c-aș fi depresiv?

— Sfîntul spune, nu eu.

— Ia vezi! Lasă-mă singur!

Zîmbetul lui Emanuil avea ceva din prefăcuta blîndețe popească, îți venea să-l plesnești. Se urni cu o aplecare din cap, dar în sinea lui mulțumit. Inima i se făcuse iarăși ușoară. A lui Pavel, dimpotrivă, aș spune. Amurgul nu ține niciodată destul, înserarea îneacă lumina, culorile mor, totul se pîclișește, se scurge ceva în pămînt. Într-adevăr, *état d’âme*; aveau dreptate și ăia, săracii. Privi la versantul din față; vîrful mai era luminat.

Doar ideea c-ai fi capabil să-l urci, ca o oaie, și te secătuia de puteri. Și cît iubise pacea aceasta!... La el, pe terasă; etajul trei, București. Amîndouă.

Simt că pot transcende tehnica și obțin ceva care seamănă cu o disipare a corporalității, o risipire eterică. De unde vine această fericire nespusă?

Abia sfîrși să se-ntrebe și simți că o pierde. Era un gînd smintitor care se insinuase nesupravegheat, îl goni. Reușea deja să nu-și mai numere bătăile inimii; idealul procedurii e să devină reflex, mașinal, să te poți situa *dincolo* cît se poate de simplu... Sînt high, veni gîndul din nou și-l topi liniștit, bucurîndu-se.

Nu-i bisexual!, țipă înspăimîntat un răspuns prin tot creierul. Și îngheță. Se lăsase prostit. Se lumina totul... Înțelegea. Se preface! Simulant. Dezinformare. Cît am pulsul? Dar dacă nu-i interesează ce scriu, atunci ce? Vor să pună mîna pe spațiu... control? Laptopul... Nu-i homo, am fost un idiot, nu-i deloc bivalent, mizează pe impresia care ți-o face! Nici un bisexual, da' de unde, un corupător exersat, și ce dacă-i șpanchi, femeia-i totdeauna paradoxală! Satirul de la biserica Tatu; clar c-au concubinat paralel, acuma sînt sigur, e absolut evident. Doamne Iisuse! *Și Pavel, în timpul acesta...* Eram la pescuit, ieșeam la o bere, de unde să știu! Încercă iar să se golească de gînduri, îl trăgeau spre pămînt. Se vizualiză în genunchi, cu mîinile împreunate: un chip transportat, relaxat, făcînd Lucrarea cucernic. Obținu imaginea lui cea smerită... Am avut Fericita Întristare, aceea a fost! Fericită! Poate că nu-i, cine știe, decît un fel de oxigenare-n surplus, o stare de transă, autohipnoză, sau masă de cîmp... Ispită? La cine să-ntrebi? Duhovnicul? Acest prefăcut?! Nici într-un caz! Se cerceta mefient. Anahoreza nu e habotnică, fii suspicios ca să discerni

semnul Domnului! Necuratul încearcă. Precis că nu e, abia acum am fost luminat. Au ceva, aici, de făcut… De unde revelațiile astea în rugăciune, cînd totul îndeamnă spre curăție? De ce vorbește Domnul, atunci cînd te rogi, de ce înțelegi dintr-odată că te-ai lăsat ca prostu-n eroare? Poate nici nu-i interesez… doar terenul. Dar dacă nu-s curioși nici ce scriu, atunci cum? Ce vrea ăsta cu mine?

Se ridică de unde îngenunchease și crăpă ușa. Nu-l văzu. Ieși ușurel cu punga pentru cules romaniță, dar apucă prin spate, pe unde scoseseră material. Cușca de cîine zăcea aruncată lîngă perete, iar molozul fusese cărat. Se mai uită o dată îndărăt și intră, era singur. Fără zgomot, trase afară laptopul învelit în șervet. Asta făcea, de cînd i-l luase. Venea pe furiș, către seară, ca să transfere ce ținuse toată ziua în minte. Mai devreme sau mai tîrziu, îl cer înapoi, dă-te naibii!

(EVA. doc.) *Drumul pînă la Iași e totdeauna interminabil, orideunde-ai pleca.* Se opri un minut ca să-și golească iar mintea. Îl năpădeau bănuieli; amintirea, imaginarea sînt lucruri oprite, dar, totuși, i se dăruiau sugestii și pentru scris, ca și acum în clipa aceasta, cu Gianina, canalul… Dacă fantezia e un păcat, de ce sînt împins a strînge-n laptop și în cap, de ce mă simt îndrumat, este literatura o nevoință în Domnul? Este o hărnicie care să-I fie plăcută?… *Canapeaua-i jegoasă, trenul la altfel, copilul se plictisește, i-e sete, se mișcă, un chin, pune mîna, duce la gură… Pe lîngă asta, mai desfaci și mîncarea, îți rămîne pe degete și stai și cu grija să nu-ți fure bagajul. Se întîmplă tot felul. Pe un navetist din Sibiu l-au adormit cu cafea, au și spus. Numai cu ochii în patru, foarte obositor! Și transpirația aia stătută, curentul, și-i ca naiba de scump, de trei ori pe an îl scumpesc.*

(De introdus imagini văzute din mers, pe fereastră. Preconceptul sărăciei moldovenești, deși pare destul de

fraternă și naț. Uniform.)

Eva era în picioare, cu fața către banchetă, și făcea ordine în pungile pe care le scosese pe drum. Le vîra una-n alta și le îndesa sub fermoarul crăpat. Iisuse… Cred că da, mi-e clar, nu-mi vine să cred! A văzut că-s tîmpit, că-mi fac scenarii în cap. Au școală, normal că te minte… *Acceleratul intra în stație, trecuse de Nicolina. Întoarse capul; fetița era pe culoar, atîrnată de bara ferestrei.*

„Gianina, să nu te miști de-acolo!“

Coborî înainte și o luă în brațe, pe deasupra scării vagonului. Mela nu se vedea, dar nu se neliniști: „Încerc să vin, nu știu sigur. Luați o mașină. Ajung și eu pe la două.“ Copila iar voia gius, așa că intrară în bufetul din gară, nu le grăbea nimeni. (De făcut evident că e același bufet. Descr.)

I se păru cam întunecos. Apoi, trecură pe lîngă stația de taxiuri și urcară platforma ca să aștepte tramvaiul. Getax mai lipsește!…

Și totuși, au ajuns înainte. Un bloc din Podu Roș, două camere. Ușa închisă, soneria cu ciripit, biletul în crăpătură: Așteptați-mă! *Au coborît în părculețul din spate, cu tot cu bagaj, evident. Bătea puțin vînt, de la apă.* (Bahluiul! Reputație de rîu puturos.)

„Ai grijă să nu te înțepi în ceva!“

Gianina repara din călcîi un desen (vechi) *îmbătrînit de șotron, iar ea se lăsase pe-o treaptă, cu mîna culcată peste sacoșe. Ar fi bine să se ducă cineva și la Petru, sînt drepturi de autor lăsate alandala. Eu n-am cum să merg, se gîndi. Pînă să vină Mela acasă, a durat cam vreo oră, fetița găsise undeva un cățel.*

Stătuse pe jar, știa că trenul sosise. Oameni în vîrstă, genul acela senil-manierat. Se aplecau peste mașina de scris, fie pentru complimentul hilar, la care premeditaseră, fie ca să-i strecoare o

panseluță ruptă din parc. Ce zîmbet de înger avea, Doamne, Doamne! Mi-e un dor de ea, cîteodată!... *Răspîndeau un miros greu, de rînced, se cereau aptitudini de anduranță specială ca să te ridici fără nici o reacție și să te prefaci a căuta un borcan pentru apă. Iar nimerise printre bătrîni, o trăgea parcă ața. Lucrezi între rable, nu de plăcere, da-ți iese un ban. Nu-s destule mizerii și azi? Tineretul ce, de ce n-ar fi și el disperat în lumea care-ați lăsat-o! Sau crezi că nu mai poate de bine? Cît aveam eu la revoluția voastră? Opt ani, abia treceam într-a doua, ce să știu eu de Ceaușeasca și ăla?, unul pe care l-ați împușcat, l-am văzut, era căzut în genunchi într-o curte. Eu v-am pus?! Pe noi cine ne plînge? Gianina? Dar, ți-au dat totuși casă, nu poți să fii nesimțită...*

„Cînd vine Gil?“

„Mai are un pic, patru ani.“

„Și vine așa, la de-a gata?“

„De ce?“

„Păi, văd că ți-ai pus termopane și faianță din aia în baie... Ai bani?“

„M-am mai împrumutat, dar ce are?“

„Italiană?!“

„E foarte bună, am văzut și la sîrbi.“

„Cu românească tușeai?“

„Am auzit că se crapă.“

„Și cum? Apare așa, ca boierul, totul făcut?“

„Vreau și eu un loc să mă simt bine între patru pereți.“

„Și dacă-ți iau hodorogii apartamentul, că ești cu chirie! De ce cheltuiești?“

„Nu știu, dacă n-am o faianță ca lumea, mă simt ca o servitoare. Nu vreau nu știu ce. O faianță, un ficus și un fond de ten Mascara*, mai mult nu pretind.“*

„Mascara*?!“*

„Eu cu asta mă dau. Și-un Armani *mic, la cinci luni.“*

„Și dacă-ți ia casa? Uite și tu ce-ai băgat!“

„Acuma, ce vrei să fac?“

„Și cum stai acolo, între bătrîni?“

„Aici am găsit. Dacă nimeream la vreun azil, cum era?“

După-masă, a coborît cu fetița din nou. Mela avea meditații, se cîștiga binișor cu germana, veneau cu familia. De cînd ridicaseră ăia vizele Schengen, învățau ca nebunii, germană, engleză, îi apucase dorul de ducă pe toți. Trebuia profitat de moment, destinațiile virtuale devin subit obsesive. (Variantă cu înțep. în gard. Sîrma. Fier-beton.)

Gianina își descoperi maidanezul sub scara din spate și începu să-l alerge printre bătătoarele de covoare. A trebuit s-o cheme și s-o țină de mînă, nu știi niciodată ce boli are un animal din ăsta, găsit. Bahluiul abia se urnea, noroit și scăzut; dădeau la pește copii, nu se vedea ce scoteau. Vrăbii prăfuite, zgomotul unui autobuz, apoi alarma unei mașini și, dintr-odată, ca și cum ceva ar fi smucit-o de cot, simți o scuturătură în stînga și o scăpă în canalul căscat în buruieni. „Mami!“, și o văzu zbătîndu-se, încerca să se proptească-n pereți, acolo, la fund, unde curentul o smulgea deja de picioare. Eva se aruncă pe burtă, țipînd, și se căzni s-o ajungă cu mîna. Reuși s-o prindă cumva, dar îi scăpă, lunecoasă, nu-și ținea mînuțele suficient ridicate. Se îngropă cu capul în jos, încercînd să-i apuce rochița, dar apa i-o trase din nou ca pe-un obiect, ca pe-o pungă de plastic, și i-o supse sub ochii ei, pe conductă.

Sări în picioare, urlînd, chemînd ajutor, era o chestiune de cîteva clipe, nu mă lăsați, oameni buni!, disperată. Veni, într-un tîrziu cineva, dar cu mîinile goale nu se putea face nimic. Plecă să aducă o sîrmă, orice, o greblă, o cange.

„Cange, de ce? Mela!“, strigă spre balcoane, „Melaaa!“

N-o auzea nimeni și nici să fugă pe scări nu putea, înțepenise

lîngă groapa ei de beton. Au venit, au improvizat nu știu ce; copilul nu era de găsit. Șuvoiul venea de la blocuri, n-ai fi crezut ce debit avea. Pînă noaptea la două, au încercat la diverse guri de canal, căci nu știa nimeni cum e ramificat dedesubt, încercai peste tot și nimic.

„Fură țiganii capacele, doamnă, nenorociții, le scot și le vînd la fier vechi!“

Pe urmă pompierii și cîțiva militari, era o unitate pe-aproape. N-au mai găsit-o.

„De ce mi-ai cobit!“ țipă Mela, nu cu reproș, nici nu mai putea plînge, era albă, se clătina pe picioare.

„Mă chinui și tu?! N-am blestemat niciodată pe nimeni! Am zis să nu te mai văd, cînd te-ai dus, n-am zis nimic de copil!“

Lumea din jur se uita, își dădu seama că strigă, dar ce să te cerți, la ce mai ajută? Nu puteai nici să treci; întîi îngroziți, apoi își dădeau cu părerea, venind cu idei prostești de intrat pe conductă, mai mult încurcau. În cele din urmă, s-au dus să se culce. Mela cu maică-sa și pompierii: ăștia ce mai umblau de la o gură la alta. Abia a doua zi, seara: era în curtea unității militare un cot la o scurgere, acolo…

Tresări.

— Cum l-ai găsit, frate Pavel? arătă din cap spre laptop. Apăruse neauzit.

Surprins, Șesan se răsuci cu o privire ce încă păstra cruzimea și mila pe care tocmai le făptuise în scris. Se ridică în picioare, ca prins la furat. Toată înfrigurarea cu care mînuia tastatura se topi, era scursă.

— Tragi cu urechea, părinte, nu te poți dezvăța?

— De ce mă rănești, frate Pavel? Sînt duhovnicul tău.

— Ești un cur.

— Crezi că merită cartea toată răutatea ce trece prin tine? Domnul te vede.

Zîmbea iarăși, la fel. Veninos. Rînji și el, nu se lăsă așteptat.

— Știi ce? spuse Petru. Eu sînt ispita ta, frate Emanuil…

— În ce sens?

— N-ai fost niciodată homo, ești duplicitar. Ești un cur ordinar.

Celălalt șovăi o secundă, dar nu păru derutat.

— Vreau să-mi spui dacă Jeni știa. E important pentru mine. I-ai spus sau nu, treaba aia cu spovedania, ce-ai găsit în dosar?…

— Mă, ești serios sau nu ești?

— Nu-nțeleg.

— M-ai mințit.

— Ce-am mințit?

— Ești pederast sau nu ești?

— Treaba mea.

— Ai împins-o la adulter, nesimțitule. Ai băgat-o-n spital.

— Ce adulter! Trăiați în păcat, în concubinaj.

— Și ce te privește? Ai crezut c-o sfințești?

— Te rog foarte mult!… Îți spun, dacă-mi spui.

— Aici e o proprietate privată și dacă nu te dau afară să fiu nu știu cum! Spațiul ăsta te interesează, nu eu. S-a dat adunarea, refaceți bisericuțe. Asta-i misiunea! Nu ce scriu… Laptopul l-am găsit neatins; gata, îl iau înapoi!

— Nu I l-ai dat lui Cristos? Crezi că merită cu ce te ocupi? Nu faci decît să te-nșeli, e un drog.

— Ce vorbești? Ai și păreri literare?

Și studiul e rugăciune. Sf. Hrisostom. (FIȘA 112)

— Știi tu vreo carte care-a făcut lumea mai bună? În afară de asta… și-i arătă volumul ferfenițit cu coperțile negre și crucea pe față, pe care-l ținea împreunat dinainte. Numai urîciunea și sucirea cuvîntului, atîta puteți! De ce nu te duci, îți dau îndărăt și computerul, te dezleg de orice. Du-te și scrie,

dacă nu poți fără asta.

— N-aveți răbdare? Așteptați să-mi iau cîmpii?

Emanuil păru că nu înțelege. De fapt, înghiți neașteptat de ușor.

— Nu-ți iese nimic. Îți pierzi timpul; pentru Domnul nu înseamnă nimic. Numai de la oameni poți lua slavă deșartă.

— N-ai să crezi, dar așa mi-e de bine cu chestia asta, mă simt excelent!

— Atunci, de ce umbli la el pe furiș? Nu vezi la ce te pretezi?

— Uite ce e… Cred c-ajunge!

Călugărul întinse mîna spre el, vizînd aparatul.

— Lasă-l la mine.

— Te interesează sau nu te interesează ce scriu? Ai de făcut informări?

— Da.

— Păi așa, dragă, ia și citește. Fă informări. Să știm măcar despre ce discutăm.

Iritat, i-l puse în brațe și dădu spre ieșire, călcînd alandala, prin cealaltă parte, tăind prin moloz. Nu stinsese nici măcar lumina ecranului, abia dăduse un *save*. Auzi zgomotul și pricepu îngrozit, înainte să vadă. Scoase un urlet. Laptopul zăcea zdrobit de perete, cu tot ce avusese-n memorie, iar ăla, nemulțumit, îl spărgea și cu talpa.

— Am să mă rog pentru tine.

Laptopul ei, de la ea!

— Să nu-ți pară rău. Gîndește-te că I l-ai dat lui Iisus.

PETRU

VIAȚA TINDE ÎN MOD CAPRICIOS A DEVENI AGREABILĂ. Chiar dacă nu e prea clar de ce se întîmplă venirea pe lume și mai cu seamă plecarea, se concede totuși, destul de pasiv, că sîntem aduși pentru o lucrare ocultă, dincolo de obligațiile intestinale, de adăpost ori seminalo-recreative. Pot admite fără efort că rostul omenirii nu-i altul decît a dezonora ascendența și, la rigoare, stricarea planetei, pentru că, oricum, pare logic, e o treabă cu început și sfîrșit. Cu toate că e greu să-ți închipui ceva în afara utilului, cum ar fi de pildă noțiunea de infinit. Oroare! Infinitatea sfidează violent înseși rațiunile utilității, de aceea orice înțeles explodează. La ce ar fi el folositor, Universul, dacă e lipsit de finalitate și imposibil de mînuit prin abilități dobîndite? Spirala lui Shiva, arcul absurd, de ce are el volute tot mai umflate, mai grase, pe măsură ce cobori dincolo de cumpăna vieții, încît ai impresia că aluneci ghebos în toate nevolniciile? Ar trebui să fac un desen cu vîrtejul…

Petru Șesan își recapitulă mnemotehnic pentru ca acasă să poată redacta o fișă succintă. Întîi i se păru atrăgătoare ideea cu oroarea de spațiu și instinctul utilului. Pe urmă, nu prea. Apoi, găsi lipsit de urgență a-și scoate carnetul ca s-o noteze, căci era fericit. Spira lui tindea spre urcare. Lîngă el, Magda lipăia în picioarele goale.

— Shit!… o auzi gemînd, călcase în ceva sau se lovise la

deget. Îi simți mînuța crispată pe braț de durere și avu un sentiment agreabil. O cuprinse protector peste umerii goi și plinuți. O minune!

— Ți-am spus să te-ncalți.

Nici reproș, nici îndemn, mai curînd un fel de a relua o discuție. De fapt, adidașii îi ducea el, în sacoșă, pentru că umblatul desculț nu-i numai un răsfăț decadent, dar și un fel de a sfida un oraș, nu îndrăznește oricine. Cum ar da să se descalțe și el?! Am onoarea, maestre!... că te mai cunoaște lumea pe stradă. Nu te crede nebun? La ea e firesc, nici nu are de mers nu știu cît, pînă în spate la *Arhitectură*, unde-și lăsase mașina; în douăzeci de minute – Berceni... Trecînd peste această inhibiție minoră, impusă de vîrstă și de statutul notorietății, Șesan își adoptase o alură mai sport: șlapi în picioare, un blug și un tricou blegos pe deasupra – ținuta de vară. La insistențele ei, renunțase a-l mai îndesa sub curea: abdomenul. Ca la 2 Mai, în vacanță. Și o șepcuță pe cap; avea de la echipamentul de pescuit, una neagră. Ochelari de soare amîndoi, același model, a lăsat-o s-aleagă. Și, la urma urmei, trăsnaia asta cu mersul desculț e absolut delicioasă, o senzație fină, care înainte de revoluție ar fi fost de neconceput, un fel de-a te dezbrăca încă din stradă. Adevărata forță a libertății: felul ei excitant! Odată ajunsă în mașina încinsă, își va face vînt cu rochița. *Berceni*, ce ispititor sună acest cuvînt!... *(Lenin? FIȘA 69)*

Jeni era ori la școală, ori la biserică. Ajunsese ursuză și pastilele nu-i ajutau la nimic. Niciodată n-am știut ce vrea, măcar să fi spus. Întîi te împinge, mă rog, și după aceea cu gura... te simți foarte prost. În dimineața de după, s-a ridicat din pat albă, uscată, ca zeița remușcării la perși, cred că nu închisese un ochi și mă ascultase cum dorm. M-am temut să nu facă un act disperat, am tras imediat ceva pe deasupra și am ieșit să văd ce-i.

— Jeni, spun. Bună dimineața…

Nici un cuvînt! Nu ne vedea. Ochiuri cu brînză, a tăiat niște roșii și s-a apucat de cafea. Nu existam, pricepi ce vorbesc? Ei, cum dregi acum busuiocul, căci se crease o situație intolerabilă, trebuia făcut ceva, nu puteai! Cum mai intri-n normal? Revenirea în atmosferă, despre asta vorbesc; ieșea fum.

— Mănînci, zice, dar liniștit, fără inflexiuni, ca o pînză de bomfaier într-un săpun, și-ți faci bagajul. Ne mutăm în Berceni.

Am crezut la început că mie-mi spusese, dar cu Bubu vorbea. Bubu, aut!

— Ai înțeles sau n-ai înțeles?

— Nu mă duc în Berceni, că n-avem aer condiționat. Nu rezist.

N-aș fi crezut că asistam la tot ce vedeam. Eugenia se înroșise la față și-i tremura tiroida, ar fi sfîșiat-o. M-am dus să închid geamurile, căci începură să zăngăne; santinela de vizavi ieșise din gheretă cu mîna pe armă.

— Să taci, înțelegi? Ai să faci ce spun eu!!!

Aia mică s-a ridicat și-a trîntit. Bubu, cînd iese, nu ține ușa cu mîna și se face curent; i-am spus de o mie de ori.

— Jeni, ce-i asta!

— Să taci din gură și tu! Vă detest.

— Uite ce-i…, mi-a sărit și mie capacul, nu tu m-ai împins? Nu mai știi ce-ai făcut?! De ce m-ai băgat în porcăria asta, dacă nu poți să-i faci față?

— Te-am rugat o dată să taci! Nu te pune în situații jenante, nu-i vorba de microfon!

Rămîi mut. Țeapăn. Tot ea, ca și cum nu știa ce fusese, voia să mă vadă cum arăt ofensat. La aluzia asta, mă ia totdeauna o rușine morbidă, dar n-am dat vreun curs. În momentul acela, eram indignat în mod sincer, nu mai fusesem pus niciodată în ceva similar, mă simțeam și nesigur, și prost. Mă simțeam

foarte prost. Asta-mi trebuia mie, o minoră elevă?! Ce naiba! Poate se mai auzea nu știu unde și mă vedeam și legat!...

— Vrei în Berceni, zic, du-te cu ea în Berceni, treaba voastră! Nu te mai temi că ia prafuri? Cînd ai s-o vezi cu venele zob, să nu vii să-mi spui! Nici de aia, nici că apare cu vreo boală pe-acasă, nimic! Nici nu vreau să aud! Închid și buticul.

— Ieși afară, că vă dau foc la toți!!!

Nu mai discut că eram acasă la mine... Admit că se chinuise azi-noapte, dar nici!... Am ieșit, abia dacă apucasem să sorb din cafea. Curent, normal, n-am ținut-o ca lumea și zdrang!, ușa. S-a zgîlțîit tot blocul, mi-a spus după aia și fata băcană, angajasem o hoață.

Magda, în stradă; mă aștepta, știa ce urmează. Bine dispusă, hlizită.

— Ți-a făcut dinții?

Nu știu ce i-am răspuns, eram destul de montat.

— Trebuie să mai lași de la tine, zice.

Poftim?

Da, domnule, că s-a cutremurat blocul... Nu știu unde-o găsise, o tîlhăroaică, femeie de serviciu la școală la ea, restructurată: Neluța. N-ai vrea să vii vînzătoare la noi? Cumpăra cafea și țigări de la *Metro* și le vindea la mine-n garaj; nu de-ale noastre, își desfăcea marfa ei. Fără taxe, fără accize, o voluptate; mi-ar conveni și mie o treabă ca asta! Mai scotea un salariu. Eu eram ăla care plăteam și la fisc, și la sănătate, și la șomaj, și la naiba!... Nu înțeleg de ce-o ține, are copii, am prins-o de două ori.

Cu buticul, așa și așa, nu prea e ce-am crezut, îți iese modest. Alergi după aprovizionare, iar poliția și ăia de la garda financiară se înființează imediat cu sacoșa, pe gratis, că au plan de amenzi. De ăștia din bloc nu mai spun, niște scîrbe, m-au umplut de reclamații: gălăgie, mizerie, lume străină, vechea

poveste. Nu-i chiar independența financiară la care visasem, dar ceva, ceva, tot… Măcar nu depinzi de toți troglodiții. Și portretul lui Schidu, în față, cum intri. Altădată, poate ar fi trebuit să pun Chipul Iubit, acum Schidu și ARP, schisma lui… Dar nu vreau să mă vait, viața-i frumoasă; într-o formulă bine găsită – un dar!

Omul de litere întoarse privirea spre scaunul de-alături. Mașina pătrundea deja printre blocuri, iar Magda, cu fustița trasă ca să atragă și soarele, stătea cumințică de parcă ar fi transportat-o la meditația ei de algebră. Găsi un loc de parcaj și deplie cartonul sub geam. Au intrat pe ușa din spate.

Chiar cu ferestrele deschise, casa păstra un aer de vechi și, dacă te atingeai de ceva, rămîneau dîre în praful care se îngroșa netulburat și într-o rată constantă. Neluțo, cred că am o treabă să-ți dau de făcut… Întîi, i-am spălat frumos picioruțele. Se înnegriseră pînă la glezne și simțeam la mînă talpa aspră. Ce așteptare, ce emoție înfrigurată poate să-ți dea îndeletnicirea aceasta! Am lăut-o, mi-e drag cuvîntul acesta, am lăut-o răbdător, pînă sus. I-am făcut și băiță.

Mă gîndesc totdeauna la Beethoven; cît de precaut, cîtă minuție în preludiile cu care se dedica *Leonorei*!… Noi le ziceam altfel – n-o să divulg –, oricum, nu într-un fel similar, pentru a nu cădea în pastișă; aveam un termen al nostru, micuț, la fel sugerînd o deschidere, căci ce ar fi altceva? Cît ne puteau stîrni apropierile pe care le tînjeam cu toată ființa, *uverturi* mîngîioase!… Îmi aștepta mîinile cu ochii închiși, nesățioasă de alintări, ca un copil de canal. Aveam sentimentul stingheritor că sînt nu numai *Zburătorul* cu har, ce doar la anii mei produce performanța calmă a iubirii, dar și un părinte abstract. Mi-l scormonea, așa cum și eu eram curios s-o descopăr pe Jeni într-o pubertate care, desigur, n-avea nimic vestitor. Puntea către Pescara ocolea mici amprente dentare și de gheruțe cu care-mi

marca epiderma *(Le Boeuf Écorché. Rembr. FIȘA 5)*, icnete absolutamente divine, similare cu cele care se scot și pe terenul de tenis, răsuciri suspinate. Mă încuraja foarte mult. Eram amețit, știam toate drumurile și toate erau înfundate. Puneți-vă-n această oribilă situație: inițiam în amor o minoră – mă rog, într-o anumită măsură –, dar o făcusem cîndva și cu mama ei preacucernică! Dacă afla cineva în oraș? La Partid? La Uniune?!... Nu eram bun de dus la nebuni sau Jilava? Te poți distruge pe veci. Dintr-o situație ca asta, nu scapă decît bărbatul cu simțul măsurii. *Fugit irreparabile*, nu te oprești, culegi din mers ce ți-a fost hărăzit pe nemeritate și bate din aripi, nu te expune! Viața mea fusese ceva ordonat și stabil, ce-am ajuns!... Are și picioare subțiri și prelungi, neformate, oasele bazinului îi înțeapă pielea deasupra, burtica netedă, plată, și sînii cam mari, ca la Dokici. Nu mari, ceva mai plini ca proporție, de parcă o parte din ea s-ar fi grăbit și o luase înainte.

Eu știu, poate era totuși curiozitatea de a descoperi o Jeni, în care această crisalidă plină de farmec se va transforma neîndurător într-o zi... (Nabokov? Fraternitate?) Uite delicata mică depunere din partea antero-laterală a articulației geniculare! *Pe genunchii mei ședea-vei...* Roșeața abia transparentă a gîtului în momentele de emoție, delicatele încrețituri ale cotului...

Eugenia, slavă Domnului, putea să fie și rațională. După ce depășea primul impuls, se putea discuta. A trîntit ce-a avut de trîntit, ne-a arătat nemijlocit tot disprețul, dar nu poți s-o duci așa o sută de ani. Admiți, în cele din urmă, că fiecare familie are problemele ei, cîteodată și lucruri despre care nu se vorbește. Din casă nu mă putea da afară, nici din dormitor, așa că a scos din debara pătuțul pliant. Și uitasem de el! Dormi vreo trei zile, dar e o pedeapsă de somn, pleca ruptă la școală. A sfîrșit așa cum și prevăzusem, s-a întors înfrîntă de unde plecase, întîi,

chipurile, pentru televizor. Adormea greu fără o telenovelă. Cu ea tot nu vorbea; cu mine, atît cît era necesar. Suferea, era palidă, se îndopa cu pilule. Întreba de pisică. N-avea nici o vină, săraca, simțeam compasiune, te rog să mă crezi.

— Nu te mai duci la cor, la biserică? Îți făcea foarte bine…

Am dat s-o ating și s-a tras furioasă, de parcă aveam nu știu ce.

— În Berceni să vă duceți, ai înțeles! Nu aici!

Bine, mămică, dacă vrei tu așa… Ideea asta ne venise, desigur, și nouă, înainte să-mi spună. Dar aerul ipocrit pe care-l adopți, cînd deja există un fapt împlinit și altcineva te îndeamnă *post-factum*, nu poate fi decît o involuntară căință.

Ținea, oare, la mine, atît? De ce suferi, Jeni, pentru un lucru așa de mărunt? Iei atîtea pastile, crezi tu că-s bune, nu te debalansează în alte organe?

— Ai mai prins-o cu droguri?

— N-a mai luat, sînt atent.

Și începe să plîngă. Bubu era dincolo, m-am temut că aude și am vrut s-o împac. Întîi mi-a zvîrlit mîna și s-a întors la perete. Jeni, ce ai? Am mîngîiat-o cuminte, i-am șters fața cu bluza, am sărutat-o, ce puteam să mai fac? Plîngea; plîngea și plîngea! Jeni, ce ai?… Ce Dumnezeu! M-am apropiat ezitant și m-a primit nemișcată, din mîhnire cumva, așa cum faci la necaz, sperînd o ușurare în suflet. Și încă plîngea, nu s-a oprit un minut. Nici nu mai povestesc despre asta, mi-e neplăcut, pentru că există promiscuități nedorite și atît eu, cît și cititorii pe care mi i-am format le detestăm mutual.

Petru Șesan se găsea în postludiu-preludiu, așteptare deloc lipsită de îndoieli, care de obicei se îndură culcat. Bubu se urcase peste el, decisă ca între timp să-i stoarcă două, trei puncte negre; amorul înseamnă durere.

— Cum poți umbla cu fața asta?

— Și eu mă întreb.

Simțea rigiditatea cozorocului în ceafă, tăios, rămăsese cu șepcuța pe cap, așa cum uneori pretindea ca ea să nu-și scoată pantofii ori curelușa. Mă rog, azi nu era cazul, dar un obiect trebuia să rămînă uitat, e una din cerințele Artei Divine.

— Ce nașpi ești! remarcă Măgdălici prima dată, pentru că dincolo de amuzamentul indus, a face dragoste cu șapca pe cap pare un gest liberal. Totuși, rațiunea era doar pragmatică, strict. Cărei domnișoare i-ar conveni să contemple deasupră-și ancadramentul cărunt al unei frunți prelungite occipital? În orice caz, reproducătorul ireproșabil oferă o imagine puțin mai studiată. Tu nu te vezi, nu-ți dai seama, dar ea se uită și judecă. Cu șapcă, nașpi, okay! Ar mai exista cîteva lucruri care s-ar cere ascunse sau scoase, ochelarii de pildă, dar marele scriitor, inițiatul în practica tantrică a reținerii voluptății, făcea totdeauna o excelentă impresie, dacă o exceptăm desigur pe Jeni, care nu se mira de nimic.

— Petru, ești super! articula Magda moale, cu o ultimă zvîcnire de viață, și primea înapoi o privire flatată, modestă, căci totul nu se baza decît pe știința reprimării unui apex orgasmic. Poate să încerce oricine: Kundalini Shakti, pentru începători, Arta Divină. Durata nu mai conta, era scoasă din joc; Timpul, atît! Totuși, această abilitate îi dădea asigurări că nimeni nu pîndește concurențial printre imberbii între care Bubu fatalmente trăia. Rămînea și în domeniul acesta, simply, the best!

Mă pîndea, însă. Voia să știe cît de departe pot merge, la cîte solicitări reale răspund și-și venea în puteri, storcînd ba un coș, întinzîndu-se după un ginuț sau o vafă ori relatîndu-mi precipitat – să n-o pierdem! – despre o lenjerie bestială pe care-o văzuse la Plazza. În felul acesta se produceau două lucruri notabile: ea părea senzuală și insațiabilă, iar eu oricînd în

serviciu. *Sînt într-o poziţiune*... viaţa-i amestecată! Bubulina care-mi făcea pipi-n braţe, demult!

— De ce faci tu treaba asta neprotejată?

— Da' ce-am nevoie?

Motiva prin retenţia fluidului seminal, în lucrarea aceasta sînt doctor.

— Mai ştii ce se-ntîmplă?

— Ai vreo tipă sau ce? Ia vezi!

Devenise subit alarmată, cu toată seriozitatea. Bănuitoare. Am rîs indulgent.

— Hai să mergem, am o şedinţă.

— Ce scîrboşenie!

Parcă eu nu ştiam? Nu-i nici o distracţie să faci politică, decît dacă nu ţi-a ieşit altceva. Şi dacă posezi un stomac.

— Şi eu, acuma, unde mă duc? Mă-ntorc iar acasă?

— Dacă vrei, te las la un film.

— M-aş duce la Carmen, am voie?

— Hai, nu fi obrăznicuţă!...

Aveam eu idee cam ce se întîmplă pe-acolo, dar n-am mai prins-o cu droguri. Poate se deşteptase. Dar ţigări, băuturică, puteam să bag mîna-n foc. Eu însumi ajunsesem să-i ţin paravan, cînd îi ardea să fumeze sau restul, dar cel puţin ştiam cît, aveam un control. Nu făcea mari excese, nu asta era, însă veneau şi tot felul de puşti-papiţoi, ăştia mă enervau. Nişte căcăcioşi, numai scheme! Acnee, alură de onanişti turbulenţi, mi-a făcut cunoştinţă; uneori venea şi cu tata, cu mine adică, nu se mai jena, se mărise. O fată prea fină pentru găozari gălăgioşi...

— Măi, dar Carmen, colegele astea ale tale, au început deja toate chestiile?

— Ce?

Probabil arborasem un aer lubric, irepresibil.

— Se joacă de-a Petru și Bubu?...

— Nu ți-e rușine puțin? Te interesează? Vrei să-ți prezint o prietenă? Lasă-mă-n pace!

Bravo, copii! Bine că n-am. Uite la acest macac literar, ce morgă își ia de cînd o face pe Tata Partidului! Parcă-și dă singur pupicuri anale, deși un cerc de lingăi profesioniști și-a creat. N-aveam eu dreptate, atunci, cu șepcuța? Dacă te-ai vedea cum arăți, cu capul ăsta și cu ochiul mai sus, te-ai mai vîntura prin politică? Sînt vicepreședintele lui...

— Mie îmi place cum scrie, să știi.

— Cine? Schidu?

— Cred că ăsta. Are mama cărțile alea, am citit vreo trei pagini.

— Stoian, dragă, nu Schidu: Stoian! Altceva. Alt tîmpit. Cum poate, Bubu, să-ți placă Stoian; și Stoian, dragă?!

— Mie-mi place.

Îi place. A dat trei pagini și a decis că se poate citi. Nici nu poți s-o condamni, ce-i pasă ei cît rahat a mîncat iezuitul și cît a lovit în confrați, citește trei pagini și-i place. Faci literatură pentru o generație de interneți fără uzul lecturii. Fiecare scrie pentru a se deșerta întîi el, ca înainte de-o cataclismă, nici nu e curios, nici nu are timp pentru cartea unui alt disperat. Singur, hărnicind spre o audiență fictivă. Fără public; poți admira în schimb, ipotetic, ierarhii bolnăvicioase de muzeu literar. Mă întreb de ce naiba persist! De ce nu mă pot înfrîna? Nimeni nu mai citește nimic, librăriile se închid, despre tirajele vechi nici nu mai poate fi vorba. Șaizeci la sută dintre elevi, așa am auzit, nu deschid o carte în afara programei; dar s-o luăm cu umor, nu vreau să mă îmbolnăvesc de ficat. Minunată descoperirea lui Buddha: n-ai dorințe, nu suferi!... De ce i-or fi plăcînd ăstuia ședințele fără sfîrșit? De obicei, e un simptom la cei cu neveste macabre, dar n-avea de ce.

Valer Schidu urcase pînă-n poziția de Secretar General în Partidul Național-Realist. Mai mult n-a putut, lupta la vîrf e mai dură ca lupta de clasă. Și ce face un om serios în situația dată? N-are prea multe opțiuni, decît să fractureze Partidul. Descoperi brusc, de exemplu, că doctrina au întinat-o colegii și se vrea răzbunată. Atunci, însoțit de un grup la fel de fomist, deschizi o nouă tarabă. De pildă: *Alianța pentru Realismul Politic*... Așa te comuți din secretar, președinte, în scurt. Pe urmă, te întărești cu cîteva nume.

— Petrică, e nevoie de oameni curați, ăștia-și bat joc de țară!

— Ți-am spus că mai stau o mînă.

— Nu mai e timp, acum se fac jocurile. Nu ești băgat în politică, nu mai ești scriitor, ești un nimeni.

Asta observasem și eu, nu mă făcusem băcan în garaj că n-aveam de lucru...

— Pe vremea lui Ceașcă la fel, zic.

— Nu-i chiar așa, ce, atunci te-a scos cineva din cultură?

— Păi, cine făcea sandale, nu eu?

— Lasă alea, de cultură vorbesc. Tu nu vezi ce se-ntîmplă, că nu mai există respect, nu mai ești sigur pe reputație nici dacă mori! Lui Eminescu îți place ce i-au făcut?

— Și-n Partidul tău cine practică sportul curling.

— I-am scos afară pe toți. I-am lăsat dincolo. Vreau să fac o grupare modernă, Doamne ajută!, cu oameni deștepți. Dăm în corupție, în hoția asta de stat, în cretinii de național-realiști!

— În ăia, da. Asta mi-ar plăcea, de ce să te mint! Dacă ieși la trîntă cu javrele alea, mai vorbim. *Ci vediamo dopo!*

— Nu pot singur. Ți-am păstrat postul de vice, vreau un spate asigurat. Luăm puterea sau n-o luăm?! Ești o persoană onestă, integră, ai suferit înainte de ’89, ai avut o ținută! Lumea te cunoaște ca dramaturg.

De romane – nimic, *ascaris lumbricoides*, impostor soporific,

ca să știm o delimitare de la bun început… Romancierul era numai el, domn' prezident, cu fucking maculatura lui ilizibilă. Pînă aici se poate întinde un vice, mai clar nu putea să mi-o spună. Okay! De ce-ți place, mă, să vorbești lunguent, că nu mai rezist!

Am sindromul ăsta de pe vremea dusului scorniștean, mă umflu la pantaloni. Tot timpul pe care mi l-aș putea permite cu Bubu îl irosesc în ședințe absolut insipide. Nabokov măcar avea loazirul și banii ca să se țină de-o treabă serioasă! Eu, inventarul filialelor din teritoriu. Am impresia că sînt singurul pămpălău care a venit aici mînat de o mîncărime justițiară; prea multe frustrări, ce să fac! Ăștia nu-s aderenți, sînt dezertorii altor Partide care negociază ciolanul deja. Mîlul, turiștii politici. Uite ce bucuros îi adună cu pixul!… Aproape cinci mii. Stăm tot mai bine, toți au ceva de cerut, doctrina nu mai e nici măcar pomenită, important e să ții aproape, lîngă Conducere, să nu te prindă scrutinul la galerie, căci în peluză rămîi!

— Poate vrea domnul vice – Șesan.

Domnul vice – Șesan sună ca dracu.

— Ce să vreau, că n-am fost atent… m-am arătat interesat în calitate de domn vice – Șesan.

— Poate vreți să mergeți la Tulcea, face madam vice – Lăptoi.

Asta-i bună! Tulcea, acum!

— Dar ce-i acolo?

— S-au încăierat Scurtu cu Ivanov. Au două grupări.

— Domnule, le dăm un fax dur să-și bage mințile-n cap. Care vrea să fie cu noi, bine; care nu, salutare!

— Nu-i chiar așa, intervine și Schidu. Au fiecare cam patru sute de membri, îi pierdem.

— Îi pierdem și gata.

— Nu poți să-i pierzi, vin la vot cu familia. Din patru sute se fac aproape o mie…

— Și-au condiționat că, dacă-i luăm pe unii, pleacă ceilalți?

— Da, se duc la PMSR.

— Să fie sănătoși, ce legătură are Cultura?

Eram vicele cu Cultura.

— E în parohia dumneavoastră, se îndeasă doamna Lăptoi cu pieptul ei derizoriu. Aveți filiala din Tulcea.

— De cînd am filiala din Tulcea?

— Așa s-a împărțit zonal, ați lipsit.

— Și nu puteați să mă întrebați și pe mine?

— Am crezut c-ați fi bucuros, puteți pleca și cu undița, organizează ei tot…

O lepră, o javră infectă, genul ăla cum erau mama lui Adi și tovarășa procuror Dîrzu, despre care eram convins, într-a șaptea, că au o jumătate de normă la un bordel ilicit. Nici un pic de respect! Făcea aluzie adică, în fața șefului, că mă țin de pescuit și nu prea vin la ședințe… Cum să te supui la tortura asta săptămînală? Crezi că eram singurul vice? Am mai găsit opt. Pe asta a cules-o de prin Bacău, a migrat cu filială cu tot de la PNR… Gata, scurt, vicepreședinte cu Imaginea, că funcționase la televiziunea de-acolo, la Resurse Umane!

— Măi, Valerică, îi spun, nu-l luam cu domn’ Președinte, nici Schidu; Valerică, de față cu toți, ca să fie absolut clar: alte relații, amîndoi scriitori, grosso modo, în sfîrșit, nu ne cunoaștem de ieri. Măi Valerică, dacă vrei tu, eu mă duc și la Tulcea, dar mi se pare umilitor. Nu pentru mine, pentru Partid! Ar trebui să tai o dată la sînge, că nu mai ieșim din tîmpenia asta. Fiecare se condiționează prin excomunicarea cuiva, dar unde sîntem?! Un pic de fermitate, copii!

— Știi la ce mă gîndesc? Poate c-ar trebui să-l păstrăm pe Scurtu șef de filială și să-i mai creăm aici un post de vice lui

Ivanov…

Altul? Al zecelea?! Schidu, mămică, te-așteaptă o țară să-i sari la beregată, și tu?… Uite la el, ce limbric! Tot ce făceam erau niște conferințe de presă, din ce în ce mai ocolite de ziare, normal. Stăteam cu ochii pe alții și după aceea îi pîram din subsolul Casei Crețeanu: ăla a făcut aia, ăla uite ce spune!… Dăm comunicate, ne desolidarizăm, respingem cu hotărîre și ne scărpinăm justițiar cu degetul mijlociu chiar la mijloc! Păi, asta-i strategia ta, măi bolovane partinic? De asta m-ai adus să-mi pierd timpul?… Bubu, unde ești tu și colegele tale, ce potlogării drăgălașe puneți în operă, cînd eu lipsesc pentru cauza națiunii? Uite unde am ajuns ca să zac, uite ce-ascult, uite cum rabd obrăznicia lăptoasei, tocmai cînd viața mi s-a făcut îngerească și atîrnă binemirositoare, splendidă, la un deget suav de atingerea mea!

Pentru că nu mai face nimeni cultură fără fucking politică, știu și eu foarte bine. Te împing afară de peste tot, cu piciorul, nu pentru că i-ai dușmăni, ci pentru că nu-i slugărești. Ești singur, te termină! Hai, nu luăm cazul meu; atingi uneori un nivel, dar numai cu abilitatea de a te face tolerat de nemernici și strîmbi, altfel nu poți scoate un sunet. Lumea e guvernată de liliputani: o haită de pitici, forfolind din picioruțele lor crăcănate, un diluviu, un deal de mușuroaie alunecat în șosea.

Sînt sănătos. I’m strong. I’m young. Vin acasă și o găsesc pe Magda cu ochiul umflat. Ce-ai pățit?, am crezut c-a fost agresată pe stradă. Ascunzi de mine vreo chestie? Ai ceva și nu poți să-mi spui? Mă enerva că ține secret. Îți sînt ca un tată, mai lipsea s-o previn.

M-am gîndit c-au pus-o de-un *ceai* și m-am dat mai aproape, nu se simțea. Cînd și-a dat seama că vreau s-o miros, s-a sucit și mi-a suflat ostentativ: nici vorbă. Atunci? Te-a bătut cineva?

Maică-sa, la fel, se deplasa taciturn, într-o superioară

absență. Altfel, elocventă, destul: te-am scos de la inima mea, asta ajungi, te distrugi… Tăcea și aprindea lumînări.

— Iar a băut?

Dar tîrziu, cînd ne pregăteam de culcare. Jeni a preferat un lung reproș mut, pentru că, evident, eram și eu vinovat, chiar dacă trudisem ideologic în facțiunea lui Schidu. Exact în clipa în care s-a întins lîngă mine, s-a întors și cu spatele. Ce s-a întîmplat data trecută a fost cazul atipic; aceasta-i normalul, am înțeles. Și totuși, de ce nu se teme c-o pot părăsi? Foarte bizar. Din cauza lui Bubu? Buticul?… Încercam să raționez cu premisele ei, dar în cele din urmă m-am lăsat păgubaș. Dacă mi-aș pune o mînă pe ea, mă gîndeam… ar sălta puțin capul și ce-aș auzi? *Acuma?…* Sau *abia m-am ridicat de la masă, mi-e somn…* Altă curiozitate nu mă persecuta, avusesem o zi încărcată.

— Dragă, eu ies din Partid, am amenințat-o. Mă calcă Schidu ăla pe nervi.

— De ce? L-ai jignit!

— De unde știi tu?

— Pentru că te cunosc. Ce i-ai spus?

Ai văzut? Dușmanul are totdeauna dreptate, fie el și Saddam! Ca să nu mai pomenesc de reproșul cu microfonul…

— Și cu Bubu ce ai? o întreb.

— N-am nimic, ne iubim. Noapte bună!

Petru își puse ceasul ca să-l scoale la cinci; trebuia marfă, era zi de angrouri. Corvoada aceasta îi revenea, nu numai pentru că nu-l aștepta nicăieri o condică de semnat, dar Jeni n-avea permis de conducere. Ea se ocupa de contabilitate și restul, adică o supraveghea pe Neluța. Renunțase la dirigenție, la tot, păstrase atîtea ore cît să-i acopere o catedră, iar restul timpului și-l dedica acestor activități salutare. Se trezise pe cap cu lucruri care cereau o veghe continuă: și Petru, și Magda, și vînzătoarea, și copiii din clasă. Dădea semne ciudate de

dezinteres, concentrîndu-se asupra unei medicații divers colorate, precum și ardoarei evlaviei. Rîvna aceasta bigotă, dacă te uitai cu atenție, avea o neliniște, căci implora o izbăvire intens așteptată, oferind servituți. Participa mai ales la slujbele vesperale – atunci avea și ea timp –, cînta bucuros în biserică, aprindea lumînări, vindea cărticele, intrase și într-un program de repetiții la cor cu un preot ce i se părea cu totul special. Petru și Magda ar fi putut-o vedea căznindu-se cu cartea și planul de lecții, apoi scoțîndu-și repezit ochelarii și azvîrlind manualul în pat. Începea brusc să cînte. Un psalm dintre acelea exersate în seara trecută, cu o melodie primară, ușor de-nvățat, și care, prin sfințenia lui, trebuia să împingă afară necazul. Era ca și întoarcerea obrazului pentru încă un pumn. E drept că și iei, însă numai așa descurajezi răutatea, altă metodă mai bună poate că nu-i, dar cît de greu de urmat, cîtă umilitate îți trebuie! Foarte greu. Ideea că, lîngă tine, ființele cele mai dragi încep în mod ilicit o viață necunoscută, exuberantă, din care ești exclusă treptat, îți sfîșie inima, te otrăvește, oricît ai ști că-ți faci numai rău.

Cînta încetișor, cu geamul închis, încerca să se-audă cu un fel de smerenie calmă și nu se întrerupea decît ca să-și ia, cu înghițituri dese, pumnul de pilule liliachii. Peste un sfert de oră avea deja o privire în spatele căreia nu se putea ghici mare lucru.

Petru încercase s-o deprindă cu cîteva noțiuni de gîndire pozitivă – nu poți lua atîtea cașeuri, că te tîmpești! –, povestea aia cu „sînt sănătoasă, mă simt excelent“… Îi arătase și cîteva postúri de Thai-Chi, dar fără vreun rezultat, se plictisea repede.

— Nu-mi trebuie, supărarea vine de la diavol, nu cu asta se scoate. Mîine după-masă să vă faceți drum undeva, vine părintele.

Ciudat, altădată insista ca sfeștania să se facă de față cu toți.

De ce se încăpățîna să îndure? Își dădea oare seama că singura legătură cu bărbatul rămăsese doar fiica? Lucrul bun era că, de cînd avea un duhovnic, o scurtase cu babele, nu mai umbla la ghicit, cu toate că divinația e dătătoare de speranțe într-o măsură mai amplă.

După ce reputatul om de litere își descărcă în garajul-butic apa minerală și pufuleții, intră în casă și o găsi căzută în pat. Cu fața în jos, nu mișca. Plînsese. Bătuse la școală niște elevi și părinții au năvălit la Inspectorat.

— Nu mai pot! Nu mai vreau!!! Au scos niște manuale cretine, nu înțelege nimeni nimic! Să-l citesc acuma, din nou, pe Cezar Petrescu?!

— Okay, liniștește-te…

— Nu numai că fumează în oră, asculta și muzică, boul! I-am zis cu frumosul. Nimic. Îl iau de perciun și începe să se hlizească, o clasă de derbedei! L-am plesnit, n-am putut. Sare și proasta aia de lîngă el, că de ce dau, că nu-i democratic. Asta-i fucking democrația, să ți se suie în cap și să fumeze sub bancă! I-am tras și ăleia două de nu s-a văzut.

Jeni, pentru Dumnezeu, de cînd vorbești atît de urît? mi-am pus întrebarea.

— Nu vrei să ieșim undeva?

— Să mă dea afară, nu vreau să ies nicăieri!

— Azi n-ai cor?

Am dat de madam vice – Lăptoi, la televiziunea de stat. La poartă, în Pangrati. Transportasem copilul; știa Bubu o emisiune din alea pentru cretini, unde e totdeauna nevoie de public care să bată din palme sau să necheze isteric la niște poante scrise de umoriști abătuți. Nu că nu mai putea de tăticu, dar era suficient să-i pomenești de metrou și o lovea o lene africană, haină, fără automobil cădea lată. Pe drum a vrut

înghețată, un Sprite, semințe și o revistă de modă. S-o aduc, că se dau niște bani; era moartă, încasa orice sumă. Vă plătește ceva? Atît, nu știu cît… Îți dau eu banii ăștia, dă-i naibii! Ofer o berică și ne deplasăm în Berceni. Nu, că n-am chef, aici avem vad toată gașca. Într-adevăr, mai erau vreo opt, nouă, știam cîțiva dintre ei, pițiflenderi… Ai nevoie de bani sau de ce? Nu-ți dau eu? Îmi spui de ce ești umflată la ochi? Nu. Mama? zic. Tace… Dar ce-ți trebuie bani?

În fine. Madam vice – Lăptoi; și mă ia:

— A, domnul Președinte Șesan! Ce mai faceți?

— Președinte?

Ori mă lua fin, ori voia să mă vîre ca sula în coasta lui Schidu.

— Așa am auzit…

Ce să-i zic, să mă pun la priceperea ei? Am ridicat din umeri ca omul civilizat. Femeia asta n-are un pic de respect.

— Fetița mea, i-o prezint cu un surîs electoral stăpînit, tipul vicepreședintelui-om-de-casă.

— Da? Ce drăguță! (Mă rog, exclamațiile previzibile.) În ce clasă ești?

— Ce mai faceți, doamnă? am întrebat cît am putut de amabil, sperînd să nu se cunoască cît interes mă mînca.

— Am înregistrat o masă rotundă pe programul doi.

Cu aerul ăla scăzut, cu care o doamnă adulteră aprinde lumînări la biserică… Rotundă-rotundă? Cu cine? Păi, cu Munteanu de la PNR, cu Rață de la PEC și cu Stancu. Zău? Ce vorbești? Și cînd se dă? Vineri seara. Vineri seara?

— Măi Valerică, să ne uităm vineri seara, l-am sunat pe Schidu pe la vreo unșpe, cînd o așteptam mai tîrziu și copilul se distra la Apollo. Mă, tu știi ceva, ți-a spus ce vorbește?

— Habar n-am.

— Și cum, domnule, dă din gură fiecare ce-i trece prin cap?

Nouă de ce nu ne-a spus?

— Am să stau de vorbă cu ea.

— Valerică, nu vreau să creez situații, dar eu n-o înghit, sper că s-a observat. S-a observat, îți spun eu, am informații că ar cocheta și cu național-fomiștii, era și Stancu acolo.

— Bine că știu, am să văd ce se-ntîmplă. Deocamdată să ne ținem de ce ne-am propus: îi monitorizăm la sînge și… adevărul! Corupția și Adevărul, pe linia asta!

— Lasă-mă, naibii, cu adevărul, că nu mai interesează pe nimeni. Nu vezi că-i inflație de adevăr? Adevăruri spun toți, deschide un ziar. Și ce? Ai văzut pe unul că moare din asta?

— Nu poți să fii și tu o fire mai optimistă?

— Uită-te-n jur: cînd se subțiază mîncarea, adevăru-i ultima chestie!

— Mai vorbim. Doamne ajută! Cel puțin, corupți nu avem. Sîntem un Partid sărac și cinstit, am aceeași mașină de douăzeci de ani.

Păi, dacă ești bou!, era să-i spun, dar nu se putea. O mașină se schimbă la doi ani, știe și-un prost, crezi că faci vreo impresie? Sigur c-o ai de un secol, a ruginit și vaselina în care o ții, n-ai avut mașină de serviciu tot timpul?…

— Și ce mai scrieți, domnu Șesan? mă întreabă vicelăptoaia ca să-mi arate că are o grijă. Dar matale ce mai citești? aș fi chestionat-o și eu. Genul care după liceu nu mai pune mîna pe-o carte, nici pe aia de telefon, preferă să sune la Informații.

— Și din ce trăiți? face compătimitor. N-am mai putut să mă țin.

— Dumneata de aia te-ai lăsat de scris, că nu se plătește?

Scriu eu, nu-ți fă griji. Nu te teme! Trebuie să fiu mai atent, coana-mare e grăbită să intre-n Senat. Mi-am luat odrasla și am dat s-o bag în mașină. Nu, zice Bubu, e concert la Polivalentă, sînt cu gașca, azi nu.

— Ai stat pîn-acum? se miră tot ea.

— Păi, nu vezi?

— Da' de ce?

— Ei, poftim! Urcă. Ce concert? Vin și eu.

— Lasă, n-ai niște bani?

A trebuit s-o aștept în parcaj la Apollo, că se deshidratează la muzică, simte nevoia de-o calorie. Nu puteam s-o las singură. Cîteodată mă tîrăște cu ea prin magazine, prin snackuri, la meciuri de box. Îmi face cunoștință și stau lîngă ei. Altădată; nu ca acum.

— Și cum bați acolo din palme? Arată-mi.

— Nu pot aici.

Mult Iubitul și Stimatul… iar mi-am adus aminte de el. Presupun că există un instinct al aplauzelor, poate chiar o voluptate pe care ființa umană și-o oferă compensatoriu, ea știe la ce. Dacă mai scoți și un ban pe deasupra… Sechele. Stigmate. Precis are vreun hăndrălău, mai mult decît sigur.

— Și cu vînătaia cum ai făcut? Te-au pitit mai în spate?

— Mi-au dat cu fond de ten, se machiază.

— Ai pe cineva, nu-i așa?

Cu strîngere de inimă am întrebat-o, mi-era și frică să nu recunoască.

— De ce neapărat?

— Văd după ochi, mă tem că nu e prea tandru.

Știi ce-mi zice? Întîi s-a uitat lung, nu știu cum, spre rigolă.

— Petru, de ce vrei tu să strici tot? Nu-ți ajunge ce ai? Cît crezi c-o să dureze povestea asta, vrei s-o omori pe mama, ce vrei? Două luni de nebunie fac mai mult ca o viață, trebuie să-nveți să renunți.

Hai să discutăm altceva!… Sigur că mai mult ca o viață, bineînțeles, la șaișpe ani nici nu te-ndoiești. Îmi fixase și-o marjă, două luni, atît cît să nu fie boring. Foarte bine, dăm

stingerea, absolut de acord. Ai văzut?, cică să-nvăț să renunț... Altfel, obrăznicuță! Bine, două luni; ar mai fi vreo trei săptămîni, să tragem cu dinții de ele. Ce n-am înțeles e chestiunea cu mama. Eu s-o omor? Adică, eu o omor?! Nu ești puțin cam... ia vezi!

Mi-am pipăit reflex buzunarul, ca să văd dacă mai am celular, și am sunat-o pe Jeni. Poate-i îngrijorată, m-am neliniștit, se făcuse vreo unsprezece. Stăteam în parcajul de la Apollo, Bubu cu puștii pe terasa de jos, luaseră bere. Plus concertul, că mai durase și ăla trei ceasuri. Jeni, zic, te-ai culcat?... Ce să fac, stăm la o halbă cu Teiu, îi iese o carte. Te-ai culcat sau te uiți la vreun film? Cred că mai stăm o jumătate de oră, o oră și gata... Mă gîndeam că se-adună și ăia pe-acasă. Domnule, de necrezut cum face față la presiunea aceasta! Nu știu cum poate, are în ea ceva sănătos, de țărancă, o fibră, nu încetez să mă mir; eu de mult eram la pămînt! La ce film te uiți?

Singurătatea, de altfel și sărăcia, este greu de suportat în mod demn. Pentru că ești agresat în intimitate, nu pe un stadion, în ochii mulțimii. Între patru pereți, ești predispus la cedări degradante. Compromisul nu mai are de făcut decît o jumătate de drum. Așa ajungi să te droghezi cu televizorul – o ticăloșire înceată și aparent inocentă, ieftină, vine prin aer, probabil și atunci cînd inspiri. Nici n-am idee măcar cît de atroce îi poate fi suferința, dacă-i atroce și dacă sînt cumva vinovat. N-am cu ce s-o măsor, chiar dacă mă gîndesc la cele prin care-am trecut; nici nu vreau să-mi închipui. Mi-e foarte milă de ea, alții se refugiază în lucru; unde să fugă, la Anton Holban, cu salariul ei de rușine! Ca să fugi, ai nevoie de bani! Ai cu ce, fugi; eu n-aș face-o? Cîți nu încearcă! Dar, nu știu cum, totdeauna-i cumva prea tîrziu; pui piciorul pe pod și te trezești cu tocul intrat între scînduri.

Și ce cruzime superbă, uite-o acolo, fumează, bea bere, iese

la pipi. Doamne, cum face la box! Dă din mîini, urlă, cere desfigurări… N-a vrut cu mine decît o răzbunare micuță și să scape de hățuri. Nu s-a gîndit nici măcar la revanșa rănirii unei femei mai în vîrstă, trăiește împrăștiat. A și uitat ce-a distrus, ce-am distrus, căci sînt și eu un complice; ne obișnuim toți trei, asta e, conlucrăm la distrugere. Ideea e că mă simt mai aproape de Jeni în necazul de față, nu-i numai o chestiune de vîrstă.

De ce nu mișcă din cap? Poate să se tragă cu scaunul. Îi ține nemernicul mîna în păr, se vede de-aici, și nici nu-i pasă că poate mă uit. Ăsta e, ăsta o umflă la ochi și ea, supusă, nu vrea să-l trădeze… Hai să-l sun și pe Schidu ca să-i zic de masa rotundă. Imbecilul-onest: are o mașină străveche și se crede cinstit. Că pe ăștia are impresia el că-i votează poporul, cinstiții; electoratul e mort după cinste! În timp ce vorbeam, mi-a trecut prin cap că poate ne ascultă *băieții*… Ce-i, mare lucru? Precis mă ascultă, acum c-am intrat și-n Partid. La celularele astea am auzit că-i un fleac. De ce să n-asculte, dacă tot au urechea formată? Ce-ar fi să-mi cer dosarul să-l văd? De ce n-am făcut-o, din silă? Nu-i nimic, silă, ne-silă, trece și asta, să știu barem care dintre voi m-ați turnat. Chiar, dom'le, să nu-mi văd dosarul de Secu! De ce să nu-l văd? Nu se iau acolo salarii grăsuțe, nu mă impozitează, în fond, pentru el?

Gîndul acesta a avut darul să mă mai remonteze puțin, căci eram într-o dispoziție neagră. Stau în parcaj, om serios, și număr de la distanță cîte sticle comandă și de cîte ori se duce la clo… Și nu numai asta, dar să-ți sugereze cu nonșalanță: da, mai am unul, am zece, și ce? Tu nu te-ntinde prea mult, viața a fost generoasă, ajunge! Nu fi insistent. Stai acolo, cuminte, parcat! Măcar dacă… În sfîrșit! Te simți lamentabil. Mă uit la mine puțin, Petru Șesan, scriitor… Doamne ferește și mă păzește, parcă-s nebun! În ce vrei să intri? Păi, toată problema care era? Nu că n-avea copilul prieten? Mă rog, măcar jumătate din

supărare, care era? Poftim, îi stă cu laba băgată în păr; eu ce mai caut aici! Nu că te doare, dar te simți folosit, o banană. Dai cu fundul de trotuar și te uiți cum se hăhăie toți. Tot singur ești; ce am eu cu Jeni mai mult decît oboseli confortabile? Nici nu știe ce vreau, totdeauna altu-i deștept. Cu fata asta pînă unde pot merge? O legătură ridicolă. Și realizezi dintr-odată că n-ai nici un rost, un pachet de țigări pe asfalt; cum i-au tras alții, îi razi și tu un picior. *O frunză-n calea ta*... era un șlagăr vetust. Trăiești într-o singurătate de-ți vine să urli, nici nu îndrăznești să cugeți la asta, că ți-ai pune ștreangul de gît. La fel de impermeabilă ca și aceea ce vine odată cu scrierea unei cărți... Familia nu are alt rost decît că-ți ține mintea ocupată cu ceilalți. Îngrozitor! Nici nu poți să te bucuri. De ce nu-ți vine un cadou din ăsta în viață cînd ești calm, notoriu, așezat în șezlong și privind peste opera împlinită un amurg întristat? Dintr-o reședință a ta, cum e normal într-o lume cu trecut literar... Nu, domnule, totdeauna în goană, hărtănit, denigrat, Partidul, buticul, dosarul la Secu, banii de întreținere, idioții din presă! Nu vine una acum, la nici zece ani, că de ce-am scris eu la Europa, atunci, am vrut cumva să devin un pic mai celebru? Că așa oi fi ajuns ce-am ajuns!... Imbecili. Îl mai supără pe cineva hemoroizii de ce era România? Bezna aia rece și fără sfîrșit în care din cînd în cînd mai răgea o balenă? Mă stăpînesc. Sînt sănătos. Nu mă atinge nimic.

Dragă, singurătatea ți-o asumi, nu te vaiți, mi-am spus ceva mai tîrziu, la volan, cînd finalmente am urcat-o-n mașină. Omul meu, cel cu masajul la cap, dispăruse nu știu pe unde. Asta-i soarta, o înghiți frumușel și o pitești în burtică, ca și cum nici n-ar fi. Te prinde moartea cu ea; să știi numai tu.

Ce, crezi c-am scăpat? A trebuit să-i las prin toate cartierele; copii, eram tata.

— Sînt fără benzină, i-am făcut cunoscut cu un ton

involuntar conjugal, cînd am rămas, în sfîrșit, amîndoi.

— Ești chiar gol?

— Mai am vreo cinci litri.

M-am și speriat. A început dintr-odată să bată din palme, să țipe isteric, să tropăie.

— Ce-ți veni?

— N-ai vrut să știi ce ne pune să facem la televiziune, cînd vorbește un prost? Ia-o pe-aici.

Mă rog… Am luat-o pe-acolo.

— Acuma, la stînga.

— Mai ai de mers undeva?

— Da. Ai să vezi. Oprește la chioșcul de ziare.

Parchez unde-mi spune și-mi face semn să cobor. O văd că intră în fugă pe o scară de bloc, un imobil mai vechi; mă iau după ea. Cum crezi c-o găsesc? Ghemuită. Executa pipilică sub cutiile de scrisori.

— Bubu, ce faci?! m-am speriat. Nu ți-e rușine, e un lucru foarte urît…

— Ssst! Taci din gură.

O fată atît de fină, cu educație germană! A trebuit s-o aștept să termine, stăteam, Doamne ferește!, am crezut că mor acolo, pe loc.

— Hai încoace, mi-a zis, în timp ce se reordona cu aproximație, și mă bagă în lift.

— Ce-ai de gînd?

Nu mi-a răspuns, apăsase deja un buton și am simțit cutia urcînd. S-a lipit de mine ca o sălbăticiune, flămîndă, în stilul acela. Am bănuit că umblă cu mîna la spate, căci ascensorul a tremurat și s-a înțepenit undeva.

— Bubu, aici nu, mi-e frică, te rog!

Adevărul e că dacă nu ești cumva pregătit, un stres ca ăsta îți poate declanșa inhibiții irevocabile. Dar mă căuta cu atîta

ardoare, era un fel de a trăi atît de primejdios, plus o revanșă neașteptată, splendidă, asupra unui imberb tineret, încît am cedat. Poate că la masă, în timp ce eram în parcaj și ăla cu mîna prin păr, se gîndise numai la mine și la clipa aceasta. Nu poți dezvolta o dorință devastatoare dacă nu simți ceva pentru om, mi-a și spus:

— De-ai ști, Petru, cît te iubesc!...

N-am putut să rezist, era ceva deasupra voinței, mă înțelege oricine. Simți că te topești, te desfaci. Bubu mic, Măgdălici, dulceața mea de caise!

N-a trecut însă mult și au început să bată în lift, la parter. M-am albit, dar ea nici o reacție, se ținea strîns de mine, puteam s-o văd și-n oglindă. Pînă la un anume nivel, evident. Să nu aducă poliția, atît mi-ar lipsi... A fost ceva divin, irepetabil, de la pericol. Insecuritatea îți dă un frison patetic și n-am pornit colivia decît cînd totul a reintrat în tăcere și calm, și la noi, și la ei. Ne-am refăcut ținuta pe drumul în jos, spre teluric.

La parter, nimeni. Urcaseră, pesemne, pe scări; am găsit și ușa închisă, dar de ieșit, poți ieși. Mă simțeam înspumat, capabil de lucruri generoase, utile, îmi venea și să cînt. Ce înseamnă, totuși, o tînără!... Tinerețea și Experiența! Ai văzut? Alt *Weltanschauung*, alt raport privitor la urmări. Puteam eu să-mi închipui că-i cer Eugeniei un asemenea lucru? Acuma?!, mi-ar fi răspuns în cel mai bun caz; nici nu era de imaginat, s-ar fi uitat la mine ca la un sărit de pe fix. Dar de unde știa Bubu că ușa aia rămîne deschisă?... Poftim?... Că m-a dirijat la loc cunoscut; fă stînga, fă dreapta. A mai fost aici, ticăloasa iubită! Și liftul, la fel, nu părea că inventează ceva, știa cum se face, n-am butonat eu. Dar atît de răscolită era de dorință, săraca... Mai bine nu-ntrebi, iei de la viață ce-ți dă, și-așa-i de-o zgîrcenie!...

Destinul Magdei nu luă o cotitură subită după această frenezie nocturnă. Aceeași somnolență irascibilă dimineața –

tensiune scăzută –, aceeași poftă agasată de lucru. Lucru, mă rog, era în vacanță, dar s-o trimiți măcar undeva, să plătească lumina sau gazul. Intra în baie și stătea cîte-o oră, nici nu se-nchidea. Îmbătrînesc, te informa cu tristețe în fața oglinzii, cînd dădeai peste ea. Apoi, storcea coșuri. Mai clămpănea la ghitară, dar fără răbdare, potențiala vedetă optase pentru condiția stabilă de fan. Nu vezi, spunea Petru, că fabrică tot timpul pe bandă VIP-uri penibile ca să aibă apoi ce distruge? Degeaba, avea formații pentru care s-ar fi sacrificat și punea casetofonul să urle. Cu mîncarea, acasă, mai ușurel, se simțea pîndită încă de rotunjimi. Dar afară, orice: junk-food, Big Mac, Mac Mac, Ceac Pac, berici, Seven Up, nu conta. Role, biciclete, parfumuri, bluzițe, tot ce vedea… După care, se plictisea și le găseai azvîrlite pe scaune. Ca și fotografiile. Vreau un aparat verde, Fuji, te implor, Petru, acuma! Și dăduse în patima apăsatului pe buton, lucru în aparență nevinovat, pînă nu scoți filmul ca să-l comanzi; te seacă de bani!

— Măi, fată, îi spunea și Eugenia, ar trebui să te simți. Om fi milionari cu toții, dar miliardari încă nu! Du-te-n garaj să vezi cum se cîștigă un ban.

Păi, ce-a ajuns un milion! Bine cel puțin c-au început să vorbească una cu alta, oficial, cum ne-cum, dar se reintra într-o normalitate, cumva. Și nici droguri, nu dădea semne.

— Nu vrei să te spovedești?

— Am o groază de treabă.

— Cam ce treburi ai tu? Hai că vorbesc cu părintele să te ia mai în față.

— Lasă, că-ți spun eu cînd pot.

— Nu vreau decît să te văd terminată cu școala și mă trag sub coceni, ca șogîtele. Fac suc de roșii și să nu mai aud de nimic!

După aceeași noapte, Petru Șesan se trezi indispus nefiresc.

O sîcîială neclară, localizată sub stern, îi tulbura regularitatea celor trei timpi în care obișnuia să execute Salutul Soarelui, precum și focalizarea pe respirație. Intră în baie, dar nici după lucrurile care se întîmplară acolo nu elimină senzația aceea supărătoare. Nici măcar felul vechi de a se privi în oglindă, pieptănatul și ipostazele clasicizante, reflexive sau direct carismatice nu-l goliră de vibrația greoaie pe care o simțea pîlpîind în interiorul ființei. Dădu bună dimineața celor două femei, în mod separat, și primi înapoi două mormăieli însoțite de cîte o mișcare din cap. Nu avu bucuria cafelei și a pîinii prăjite cu gem, dimpotrivă, o nemulțumire incertă își făcea loc cu coatele. Realiză că suferă abia cînd Magda părăsi casa într-o direcție neprecizată, dar care se putea bănui cu involuntare reprezentări. Era numai începutul unei dureri, așa se și explică felul nedeslușit în care i se instalase în somn, dar se anunța de durată. Mai avusese, știa cum începe.

Da, ceva nu era tocmai bine, e greu să primești dintr-odată în față că ești paravan, o rotiță cu dinții tociți în angrenajul erotic al unei persoane care-ți datorează enorm, nu-i așa? Dincolo de vîrstă și de situarea ta în literatura aceasta!... La urma urmei, o puștoaică, o piți! O știi de cînd făcea pipi-n pat. Dar ce e curios e că ieri nu avusese aproape nimic, primise totul destul de senin, relaxat... Noaptea însăși fusese plină de focuri bengale! Ei, chiar atunci, în inima nopții se întîmplase ceva, cînd l-a prins adormit... Te pomenești că iubesc!

Se aruncă în lucru, pentru că așa se spune că-i bine, dacă te simți încolțit. În casă liniște – Eugenia agresată cu calcule de bilanț –, s-a închis în birou și a redactat un număr de fișe. Proiectul cel nou devenea obsesiv, era un semn bun, se anunța ca roman. Tocmai nota: *Fețele timpului sînt concomitente. Iisus S-a încărcat și cu păcatele ce* urmau *a se face, deci în momentul crucificării* erau deja *săvîrșite, le cunoștea... De unde impresia că*

parcurgem în succesiune lucruri petrecute de mult, simultane cu secunda aceasta?

În clipa aceea, auzi zgomot și se întoarse de la computer. În prag – Eugenia; stînjenită, nesigură.

— Vii puțin în dormitor?

— Da… Acuma?

— Te aștept.

A crezut că venise ora rutinieră, de aceea nu s-a grăbit. A terminat fraza, a dat și un *save*. Calculatorul l-a lăsat deschis, cum fusese, nu putea să dureze prea mult ce avea de făcut… Doamne, ce-i asta?! De nerecunoscut, Sigourney luase chipul de furtună primordială, cretacicul superior, o tornadă, o anacondă vindicativă. S-a aruncat din culcuș, fulgerător, ca murena. Mămică, ce ai?! Voia să recîștige terenul pierdut, să-l smulgă înapoi? S-o învingă pe fiică? Ce se-ntîmplase, de fapt, căci era evident că aveam de a face cu răspunsul unei frustrări, dar poți întreba? Doamne, de ce vin toate lucrurile acestea deodată, încîlcite cu altele, de ce nu te prind măcar pregătit! Măcar să-ți tragi sufletul. A fost ceva, un prăpăd…

După asta, totul a reintrat, firesc, în normal: cîntecul lebedei! Nu știu, presupun că de la manualele astea alternative cu care se chinuia. Foarte prost concepute. Magda începuse să-mi poarte și hainele; cămăși, tricouri, le tîra după ea lălîi, peste blugi. Nu era foarte rău, pentru că mi le înapoia cu tot cu mireasmă; le trăgeam după aia pe mine și asta mă liniștea.

— De ce pui la inimă? mă privea cu părere de rău, aranjîndu-mi bărbia, cu aparatul ei verde-n mînă. Aveam deja un teanc bunicel de fotografii, din care se uita un chip cătrănit.

— Dar băiatul ăla nu-i gelos pe mine, cumva?

Atenție, nu pluralul l-am folosit, ca să nu ofensez; *băiatul acela* am spus cu oarecare reținere, așteptînd, naiba știe, poate cuvîntul aducător de puținul confort pe care nici nu-l ceream.

— Treaba lui, zice. Dacă-i place, bine! *Nothing compares to you*! Cum îi zice ăleia, tunsa, cînta chestia asta, o irlandeză! Tu ești tăticuțul…

Și se pune pe rîs, i-a plăcut ce-i ieșise, aprecia; avea un rîs de artistă, doi dințișori în față, îmbrățișați. Și dacă, îmi venea s-o întreb, aduce ăla vreun virus? Punem problema… Nu-i nenorocim pe toți, că-n ziua de azi nu trebuie mult! Dar nu știam cum să-i spun.

— Petru, zice, îmi faci un serviciu micuț?

— Oricînd, Buburuță!

— Dă-mi cheia din Berceni și stai vreo două ore într-o librărie, ceva, ca să creadă mama că am ieșit împreună.

Cu naturalețe, deschis, ca și cum îmi ceruse să-i cumpăr un suc… Nu-mi venea să-mi închipui! Te mai miri de la ce ai vertijuri, cînd te scoli dimineața. Eram anesteziat, mă uitam ca Bulă la ea și încă nu credeam că auzisem ce-a spus. I-am dat, ce să fac, ce naiba să fac!

— Nu cumva vă închideți acolo și trageți pe nas?

— Nu, că e și el împotrivă.

E și el împotrivă… Am intrat într-o farmacie ca să-mi iau un aspacardin. Și dacă n-aveam nici un Berceni, cum rezolva, se ducea la motel?

— Jeni, i-am spus mai tîrziu maică-sii cu toată seriozitatea, dragă, hai să închiriem cuiva în Berceni. Stă apartamentul ăla degeaba. Scoatem un ban și cumpărăm casa asta cu tot cu butic, au început să se vîndă.

— Vorbim mai tîrziu, cînd vin de la cor.

— Dar nu-i păcat că stă apartamentul ăla degeaba?

— Ba da, e păcat.

MAGDA

O NINSOARE DIN ACEEA APOASĂ, CARE FACE NOROI. Moină sau cum îi zice? Pișoarcă… Vitiligo băltind, cîmpul înțepat de coceni devenea pe alocuri lăptos, semn că zăpada încerca să se lege.

Ștergătorul mînjea, dar putu să zărească clădirea prin parbrizul murdar, zidul înalt cu foișoare la colțuri și Magda începu să-și adune sacoșele. Trebui să calce cu vîrfurile ridicate, țopăind pe călcîie prin balta dintre șosea și gheretă, mîzgă peste tot, auzea vîjîiala mașinilor în spatele ei. Microbuzul cu care venise, după ce descărcase lumea cu treabă aici, o luă iar din loc. Maică-sa tîra o geantă frigorifică și sacoșa cu vinul de țară.

Înăuntru, o căldură nădușită, erau vreo opt, nouă care așteptau controlul pachetelor. Ieșeau aburi din îmbrăcămintea de iarnă, pe la umeri și la subraț. Văzu două femei așezate ghebos, ca două găini strînse una într-alta, mulțumite că apucaseră loc pe băncuța lucioasă. Văzu un domn care privea prin geamul intrării spre mocirla de-afară și la cei care fumau lîngă ușă. Avea un tic la gît, i se mișca omușorul. Văzu un țăran care despăturea niște acte slinoase. Văzu gardianul cu arma de la intrarea în curtea plouată. Și celălalt, din spatele geamului. Femeia cu care vorbea, înfofolită exagerat, asudată, avea un ciorap sucit, cu o gaură.

Noroi pe linoleum, alunecară. Au ajuns la ghișeu, au arătat

aprobarea și le luară în față. N-au avut de așteptat decît vreo jumătate de oră. Ofițerul de serviciu dădu telefon și veniră doi de la gardă. Cerură să întindă pe masă ce aveau în sacoșe, pentru inspecție, și controlară posaci înțepînd, mirosind și tăind. Trecură apoi la verificarea corporală și, totul ieșind bine, le-au făcut semn să-i urmeze-n incintă, dînd la o parte o bară.

Văzură un deținut spălînd o dubiță și un altul cu furtunul pe cimentul crăpat. Păreau nepăziți. Li se strînse inima, intrau deja în mohoreala aceea despre care afară nu există decît presupuneri. Aici, aveau ceva omenesc și nu se putea citi pe fața lor vreo curiozitate sau nemulțumire, oameni posomorîți. Remarcă hainele ude, de închisoare, și se întrebă unde-i usucă după ce termină.

Au fost conduse la vorbitor, cu tot cu pungi și cu umerașul în sacul de plastic. Pe Gil l-au adus dezlegat, de ce, nu știu. Se așteptase să-l vadă în zeghe, dar avea pe el ceva din doc în două culori: gri și bej și uscat. N-a fost surprinsă, deși se temea de revederea aceasta; se purta, însă, obișnuit. Nu mai ziceai că-i puștiul din gară, așa, îmbrăcat și tuns, nu chiar zero. Mai era aici cu doi dintre cei de atunci, un silvicultor și ăla care coborîse din tren; ceilalți, în alte penitenciare. Știa de la el, îi scrisese. S-a apropiat și n-a sărutat-o, i-a strîns numai mîna, privind către Jeni. Mama avea un zîmbet strîmbat, aproape de plîns.

Serviciul divin a avut loc în capela închisorii. Martori: Eugenia, un gardian care ieșise din schimb și doi de la primărie care făcuseră actele; i-au găsit așteptînd. Se întîmpla totuși un lucru mai rar, umblătură și aprobări. Preotul adusese cununi de la altă biserică, neexistînd în dotare. Nu era foarte tînăr, peste treizeci de ani, cu barba răruță, spînatec, se observa că nu crește. Și fără ureche, a cîntat *Isaia* cum a putut… Funcționarii – plouați; pantalonii nu mai aveau nici o dungă, iar pantofii uzi,

creți. Dar aveau un aer de treabă, ori poate li s-a spus să se hlizească tot timpul, căci umblau cu gura deschisă; dracu știe de ce, păreau încîntați că asistă. La fel și Eugenia, lăcrimase puțin, dar nu din entuziasm. Nu era în apele ei.

Sobru, și-a pus un voal scurt pe cap și lui îi aduseseră o haină gri ca s-o ia pe deasupra. Tot Magda comandase și verighetele, în familia lui n-aveai cu cine vorbi; pe taică-său îl ridicaseră împreună cu el: doișpe ani, undeva prin Arad.

Gil era mai mult cu ochii la popă, așteptînd să-i șoptească ce avea de făcut. Se uita la gardian și la el, pentru că ăștia erau oamenii lui; vrei nu vrei, în pușcărie te gospodărești cu ce ai. Oricum, lor te adresezi dacă ai vreo nevoie, nu nu știu cui care vine din tîrg. Nici măcar ei; ea era persoana cu care ai să-ncerci să te deprinzi de aici înainte, ca atunci cînd intri prima dată în sala de mese: pușcăriași de tot felul, familia ta pe opt ani! Se uita în ochii lui și aștepta să-i comande: degetul inelar de la stînga, acuma fă-ți cruce…

Nu era bine nici pentru ea, știa la ce se gîndesc: o fată cu Liceul German, vorba aia, bine-crescută, și se mărită în pușcărie cu ăla de-a violat-o în cîrdășie cu alți dobitoci. Ce putea fi în mintea pe care o au? – că s-ar fi măritat și cu Moș Crăciun, o disperată, n-o mai ia nimeni!… Adevărul e că la fel i se părea și ei uneori, asta e, dacă stai și te uiți. Te hotărăști dintr-odată și gata, toată frămîntarea nu mai face doi bani. E sub ce-ai dori, dar poate așa îi place lui Dumnezeu, cine știe? *Inima este și ea un vas mic, dar acolo sînt balaurii și leii, fiarele veninoase și toate visteriile răutății; acolo sînt căile aspre și încîlcite, acolo prăpăstiile; de asemenea, acolo este Dumnezeu, acolo îngerii, acolo viața și Împărăția, acolo lumina și Apostolii, acolo sînt visteriile Harului, acolo sînt toate. Omiliile Sf. Macarie Egipt. (FIȘA 18)* Sigur că-i umilitor să te vezi în situația asta, dar viața nu-i ce crezi tu la șaisprezece, șaptește ani; te ia și te dă de

pământ. Ce-i aia umilitor, umilință? Tîmpenii, povești, nu există în biologie! Un cîine are conștiința umilității? Se gudură pentru că așa își arată el afecțiunea sau ca să capete. Face cineva altfel?

La primele șase, nici nu i-a răspuns. Primea cîte o carte poștală de două ori într-o lună, veneau ca niște chenzine. Îi scria cum iese la muncă, cu cîți stă în cameră: treburi de-acolo. Pe urmă a început să întrebe de ea, de copil, aflase cîte ceva în timpul procesului. Nu știu cum, te prinde mai amărîtă într-o zi și-i răspunzi... Nu înseamnă nimic, mai ales că, spre surprinderea ei, își dădu seama că nu păstra dușmănie, era numai pornită pe ei că-și bătuseră joc. Ce mai avea în minte din el era numai fața din gară, aceea de la Ocol se șterse. Nu și-l amintea nici măcar din noaptea cînd a făcut-o scăpată. Îl obligase cineva să lase ușa deschisă? Foarte ușor, puteau foarte bine s-o țină ascunsă și azi! O grămadă de fete pățesc treaba asta, de le uită și rudele, le fac pomeni ca la mort. Ce crezi că faci, îți tai venele? Înghiți situația, n-ai de ales, rămîi aproape de bunăvoie. Dar puștiul a riscat... S-a băgat și pe el, l-a băgat și pe taică-său. Pe ce-o fi contat, că n-o să cheme poliția, ce? Dacă a lăsat-o să fugă, putea să-și închipuie că-i trage pe toți. Treaba lui!... Dar era și după o gripă, intrase și-n casa aia goală de peste Bahlui; într-o zi s-a gîndit: și dacă-i răspund, ce? Am de dat socoteală cuiva? Pentru că-i bine să-i spui în față cît rău ți-a făcut, nu pentru nu știu ce chestii. Și, deodată, s-a schimbat ceva în scrisori. Că-ți cer iertare, c-a fost o prostie... Sigur c-a fost, toți facem prostii, nu făcuse și ea, și Petru, și toți?... Dar sînt prostii și prostii! Pe urmă, a început să întrebe de Gianina și s-a trezit că-i așteaptă scrisorile. Într-o lună a fost consemnat, n-a mai primit, și parcă-i lipsea. A bătut la vecina, poate i-o băgaseră din greșeală în cutie la ea. Cînd și-a dat seama că stă după plicurile lui, a vrut, gata, s-o taie.

Dar iar a început să se intereseze de una, de alta, zicea că-și

făcuse linii la pat și ștergea cîte una după masa de seară; i-a fost puțin milă. Răul, cît a fost, era oricum gata făcut, ce plăcere mai ai că-l știi acolo, după gardul ăla cu țepi? Dar nici să afle lumea sau mama că faci schimb de scrisori cu unul care și-a bătut joc și l-ai băgat pe opt ani! Mai mare rușinea, ce femeie ești tu, cum mai scoți capul pe stradă? Și mai ai și-un copil…

Ei, întreba de copil, că i-ar plăcea să vină cu fata s-o vadă la vorbitor, și într-o zi găsește un plic în care-i spunea că iese, în cel mai rău caz, în două mii opt și, dacă poate să-l ierte, s-ar bucura, c-ar vrea să se cunune cu ea religios. Atunci, a și spus, a vrut s-o rupă definitiv. Era deja… cam destul. Dar, știi cum e, și necăjită, și cu copil, și aproape de treizeci, începuse și cu rate la mobilă, și departe de casă, în fundul Moldovei la dracu în praznic, te mai codești, i-a răspuns… Măcar să-ți dai seama dacă te poți îndrăgosti la distanță, închisă între patru pereți. Numai gratii n-avea. Marian din Germania nu dădea nici un semn, nu poți să zaci în casă tot timpul, nu tot Iașiul e ca un penitenciar!

Sigur că te-ndoiești, mai ales cînd îl vezi că nu îndrăznește să ți se uite în față și nu mai e cel din scrisori și din gară, cineva aproape străin, dar asta e, am apucat să facem o treabă, o facem. Te pomenești că se aștepta să mă vadă brunetă și nu-i mai convine. Știu eu ce are în cap? Trag cu ochiul la mine. S-or fi gîndind vai de capul ei, prăpădita, să ajungi să te măriți într-o pușcărie ca asta… Asta e, mi-e frică și mie, poate dă Dumnezeu și-o să fie de bine. Dac-am început, hai s-o facem.

Pentru rest, i-au închis în bibliotecă. Aduseseră un pat de la gardă și așternuturi mai albe; cu plantonul la ușă. Ți-era și frică să nu vorbești nu știu ce. O noapte, atît: aprobare de-o noapte. Băgă de seamă că volumele cele mai ferfenițite erau tot acelea predate la școală pînă-ntr-a cincea. Or fi avînd și de Petru ceva?

Gil nu era vorbăreț și, ca să nu se ajungă iar într-un punct mort, din ăla, se prefăcu interesată de ce vedea printre rafturi.

Putea în felul acesta să se uite la el. Fuma taciturn, așezat pe marginea patului. Apoi, începu să despacheteze, neinvitat. Găsi prăjituri și le scoase din ce erau învelite.

— Și dacă vrem la toaletă, cum facem?

— Vrei? întrebă ca unul de-al casei. Batem în ușă.

N-avea umor. Încă nu îndrăznea s-o atingă și ea îl îndemnă să mănînce, apoi rîse. Așa, ca să fie ceva… Se uită atentă cum folosește tacîmul și scoase șampania din frigorifică. Îi rupse staniolul și se apucă de sîrmă ca s-o desrăsucească, iar el o privea răbdător, fără să pună mîna, fără a i-o lua, aștepta ca să termine. Sticla pocni, ceea ce era un semn bun, și Magda turnă prima spumă. Băură, uitînd să ciocnească. Apoi își atinseră paharele albe, de plastic, și sorbiră din nou. Gil aprinse alta, probabil îl ținea ocupat, și atunci mai căută un pachet și i-l puse în față. Țigări aveau, adusese destule; îi fugi gîndul la maică-sa, se luase și Jeni, fuma.

La ora asta, Eugenia era probabil în camera de hotel, măcar avea un televizor. Lua, totuși, prea multe, se învățase cu pastilele alea. Cînd a auzit prima dată ce are de gînd, i-a închis telefonul. De rușine, de nervi, nu-ți cade bine deloc. Pe urmă a întrebat cît vin să-i aducă, pentru c-ar vrea să ajungă la Iași. Gata, vino și tu, dacă vrei… Era totuși o rudă, e nevoie de-o rudă. Dar lua pilule prea multe, i-ar fi trebuit niște medicamente mai tari. Și țigări, pe deasupra! Nu se mai certa, îi trecuse. Stătea cu mîinile-n poală și se uita la cîte-o telenovelă, fără să înțeleagă nimic. Și pe drum a tăcut.

Magda căută în pachet și-i despături un pulover. Îi luase pe verde, știa că are cu roșu. Gil și-l trase peste salopeta de doc și păru mulțumit. Fără să spună ceva, băiatul i se ghemui dintr-odată cu capul în poală și ea îl cuprinse cu mîinile. Așa îl ținu – bărbatul ei cu cununie, pîrîtul, puștiul cu ăia, cu toți la grămadă –, ca pe aia mică de-acasă. O fi avînd nevoie să uite și el, eu știu?

Poate dă Dumnezeu și se leagă, măcar de n-ar ieși iarăși prost. Am auzit că în cazuri din astea le mai scade ceva din pedeapsă.

Tribunalul n-a admis întreruperea condamnării prin retragerea plîngerii. Partea vătămată s-a unit marital cu intimatul. Avea de ispășit tot, cel mult putea aștepta o amnistie, cînd ar fi fost iarăși cazul de rărit prin penitenciare. Supraaglomerate, din cînd în cînd le mai dădeau drumul și se făcea puțin loc.

FRATELE PAVEL

AM MAI AVUT O PAGUBĂ DE COMPUTER, avusesem un altul și mi l-au săltat din mașină. Cînd mi-a sărit roata, atunci. Ai să mă întrebi de ce nu l-am călcat pe nenorocit în picioare, că numai una dacă-i dădeam! Știi ce înseamnă să-ți distrugă laptopul? Lasă investiția și că-l aveam de la ea; cît s-o fi împrumutat, săraca, și cît a umblat să adune bănuț cu bănuț, dar devii amnezic subit. Te spală pe creier, ajungi un infirm! Nu l-am bătut, din prudență, recunosc, cîteodată ezit. Dacă și-a permis să-l facă praf, iar eu să mă uit ca tembelul, înseamnă că era pregătit și pentru a doua mutare, are în spate ceva, omu-i acoperit. Nu-i inteligent să forțezi.

Nici nu vreau să mă gîndesc că romanul e avortat, există totdeauna o ieșire pe undeva, cred c-o dreg. O parte din fișe trebuie să mai fie la București, bătute la mașina de scris. În cel mai rău caz, mai trec o dată peste lecturi. Timpul însă, petrecut și cu el, și cu Magda, cu Jeni, cu Schidu, e aici, la frigider, în spatele acestei trambuline de schi cu care începe să-mi semene fruntea. *Nu disprețuiți nici lucrurile cele foarte mici, căci și asta se consideră risipă și, pentru asta, va pleca binecuvîntarea de la casa voastră. Să nu se piardă ceva, să înveți din cele ce ai pătimit.* Hrisostom? Poate că nu sînt decît autorul unei singure cărți, pe care încă n-am tipărit-o. Deși opera îți falsifică imaginea mult. Te pomenești că ceea ce am crezut a fi o carieră de scriitor nu-i

decît un drum lateral și am năzuit toată viața către anahoreză, aici să-mi dau plinul! Deși, sincer, mi-e frică să intru în asta… Măcar de-aș putea să-mi păstrez pofta de lucru, nevoia de frază, reținerea harului, pentru că e un dar năzuros, centrifug!

Cred că se poate memora și fără laptop, s-au scris atîtea milioane de cărți, ce naiba, există o mnemotehnică, nu lucram și eu pe notițe? Mi-l rechiziționase de aproape o lună, m-am obișnuit să țin în cap ce aveam de notat, nu-i chiar așa catastrofic… *Sîntem asemenea lui Dumnezeu, dumnezei prin har*… îmi sună un citat, dar nu mai știu al cui e; Ioan, am impresia.

S-a întîmplat însă ceva, de cînd îmi lipsește obiectul, au trecut, uite, trei săptămîni și remarc o sporită ușurință în rugăciune. Nu-i o iluzie, pentru că mă examinez fără milă, la fel cum aș face-o cu un personaj oarecare. Continuu să nu mă rog așa cum m-a învățat împreună-nevoitorul nemernic, pe care, creștinește, sînt obligat să-l iubesc. Încerc să nu mă smeresc mai mult decît îmi permite sinceritatea, așteptînd o miluire de Sus. Mă văd mai curînd îndemnat spre o revenire voioasă, o replonjare în Sursă. Iar mi-aduc aminte de *Sursă* și simt că-mi ies bube… Acum mi-ar trebui un laptop! În afara bucuriei, nu cred că există creație; povestea cu umilința și robia față de Creator ține, sînt sigur, de momentul venirii Hristosului și de raporturile într-o lume cu sclavi. Unei puteri ce nu se poate cuprinde cu mintea e greu de crezut că i-ar face trebuință smerenia ta de microb, dar bucuria e absolut altceva… Care-i Planul Divin, cine-l știe, pentru că e de presupus că Universul e numai o parte mică din el! Cosmosul acesta e totuși o idee superficială; cred, mai degrabă, într-o structură de universuri articulate. Poate fi o speculație belferistă, o altă rătăcire, admit, dar nu am încredere în ceea ce mintea rezumă simplist. Nu sînt convins nici că singura cale spre mîntuire e cea pe care-o indică

religia: credința și-atît. Nici c-ar fi singurul model de sfințenie. De ce n-ar fi neuronul „poarta cea strîmtă“ spre care arată Apostolul însuși? Există nevoință și-n scris… De ce ții atunci mintea-n inimă, nu faci Lucrarea cu amîndouă? De ce te rogi, nu ca să comunici cu Veșnicia Luminii? Pentru ce te închini? Ca să-ți arăți rîvna și să obligi cumva Creatorul și Puterile Lui? Trufie, copii!…

În primul rînd, ce e sigur, imaginația strică, mi-am dat repede seama. Golirea de gînduri nu e un scop, e doar felul prin care ajungi. De-abia cu asta începi. Dar am modificat puțin procedura. De stăpînit mintea și s-o aduc în centrul ființei pot, izbutesc mai bine ca el. A început să mă pîndească rutina, mă și feresc. Nu mai rămîn pe gol, în cei patru timpi de după expir, rostesc în mine ca și Sfîntul Grigore Palama: *Luminează-mi întunericul*, spun. Iar concentrarea trebuie oarecum controlată, îți dai seama cu timpul; nu strîngi creierul ca pe un mușchi, încordarea-i mîngîioasă, ușoară și se petrece deasupra, bănuiesc că în corpul mental. Atingi, în felul acesta, o stare de beatitudine rară, am vrut să-l învăț, dar nu vrea s-asculte. O *Fericită Așteptare*, termen ce-mi aparține; în orice caz mult mai propriu decît *întristarea fericită* despre care-am citit și pot spune c-am și avut-o, pentru că-i o receptare pasivă, nu un fel de-a tînji. Există ceva volitiv în pînda aceasta pioasă; vocabularul monastic ar trebui cercetat… Sigur, poate părea cam pragmatic, dar n-a spus chiar Domnul că Împărăția Lui se cere luată cu sila? Ce-nseamnă *sila*? Mă tem că voință.

— Nu, că-i păcat.

— Ce păcat? De ce să fie păcat?

— Treburile astea păgîne, indienești. E păcat.

O ținea că-i păcat. Nu vrei s-asculți, frate Emanuil, fă cum știi. Vine spre mine și mă uit într-un fel ca să nu existe vreun echivoc: ești un…

— Dacă-mi spui, îți spun! zice, ceea ce înseamnă că mesajul a fost receptat. Nu spui, nu spui; nici de la mine n-o să afli nimic, unul tot cedează pînă la urmă.

Găsesc frumoasă această adîncire în așteptare, pentru că ești plecat cu tot spiritul, ai urcat deja undeva, aproape că te-ai desprins. Întrebarea e cît de departe poți merge?

— Te caută niște oameni.

— Cine să mă caute aici?

Oricum ar fi fost, nu disturbi pe cineva cînd se roagă, n-a făcut-o nici Hamlet, deși avea motivații urgente. S-aștepte; dacă tot au urcat, înseamnă că n-au nici o grabă. Dar chichiricios, îl roade cînd mă vede absorbit de ceva, nu suportă. Venise un țăran de jos, din Corbeni; un bătrîn cu alți doi. Ăia nu erau din bătătura lui, se vedea. Semănau mai curînd cu indivizii cu care ne-am trezit mai demult peste noi, de se făcuse el zglobiu și drăguț: niște hoți. Îmi tot băgau sub nas o hîrtie soioasă.

— Asta-i pășunea mea, zice, o avem moștenire. Hîrtie de la cadastru, am tot.

Ce cadastru, măi nea, dar barăcile astea cum s-au făcut? S-au făcut, că atunci făceau comuniștii, acum sînt pus în posesie. Lasă-mă, domnule, cu posesia ta, le-am cumpărat prin licitație, uite aici, am și eu hîrtii, uite aici! Nu m-ar fi avertizat ăia-n Pitești, dacă nu era cușăr? Iar s-o iau de la capăt? A fost construcția statului, pămîntul de sub ea e al statului, ce atîta!

— Domnu, dacă nu pleci, să știi că dărîm.

Ăsta era hăndrălăul mai tînăr.

— Ia dărîmă, să văd!

Asta-i bună! *Dacă nu pleci*, zicea, nu vorbea la plural, de parcă Emanuil nu era în aceeași găleată. Se vedea că-s vorbiți. Ce Iudă! Mă uit, de la o vreme, atent: nici vorbă de pederast!

— Ai să vezi dacă nu!

— Tu mă amenințI pe mine?!

Pînă la urmă, s-au dus; c-am să văd nu știu ce, așa și pe dincolo. E proprietatea lui și proprietatea e sfîntă. Aiureli, își pierdea vremea și ăsta la televizor. Proprietatea!… Nu pot să cred c-au urcat pîn-aici, așa, ca să stoarcă un ban; veneau de undeva, era clar că treaba e alta. Nu, nu, liniștește-i părinte, aici nu puneți piciorul.

— N-am înțeles, frate Pavel, îmi zice la urmă. N-ai certificat și pentru teren?

De unde să am, s-a pus vreodată problema?

— Doamne ferește, la fel ca și cu apartamentul din București!

Nu-i așa?… *Sursă* mică și drăgălașă, o știi și pe asta. Apare un fucking urmaș de prin Argentina, naiba să-l pieptene, și m-a scos din casă prin tribunal. Casa de la Uniune… de fapt, tot imobilul, măcar nu te zgîrii că numai pe tine, i-a scos afară pe toți. Și pe doamna Mitache, scîrba aia de la etaj, care nu mai putea de mirosuri. Da. M-a scos. Ne-am mutat în Berceni, bine că l-am avut și pe ăla! Doamne, și ce n-am făcut să-l păstrăm?, Jeni – bolnavă! Tot timpul am stat cu inima-n gît să nu ni-l ia cineva, mai ales după ce-am găsit în baie ce am găsit, ba comuniștii, ba ăștia. Apartament, butic, tot! Jeni a făcut o cădere.

— De unde știi, cuvioase, că m-au scos și din casă?

— Vorbeam de a mea. Ți-au luat-o și ție?

Cîtă ingenuitate la micuțul Emanuil! *Ți-a luat-o și ție?*… Mă țin să nu rîd. A fost ca atunci cînd căzuse faianța. Dar cum să-i spui, că nu poți, au orgoliul prostului, sînt vindicativi.

— Spune-mi, zic – a trebuit pînă la urmă să-l iau și direct –, știi de la ea? Treaba cu apartamentul?

Și am rîs. A tresărit, l-am văzut.

— Bine, las-o cum a căzut. Să fie și un lup mîncat de oaie, am pus punct în manieră folclorică, dar și rînjeam de-l băgam

în pămînt.

— Uite ce-i, zice, vreau să mă rog pentru tine.

— Be my guest. Am să mă rog și eu pentru tine…

Nu puteam să-l refuz, eram opera lui, cum spunea.

— Bine, zice, să ne rugăm amîndoi, poate ne-ncearcă Cel rău.

S-a închis imediat. Asta ca să scape, știa că eu nu tulbur pe nimeni, atunci cînd se roagă. De ce nu vrei să vorbești, frate Emanuil? Nu poți, n-ai ieșit la raport? Hai s-o dăm o dată pe față… Ești homo sau nu, pentru că asta are o importanță esențială privind fidelitatea presupusei mele soții! Vă încurc în treaba cu Mîndra Biserică?… S-a scăpat cînd a venit vorba de casă, e clar!

La slujbele de seară și dimineață cînta cîte doisprezece psalmi, la care se adăugau două citiri din Vechiul și Noul Testament. Acum încerca și el Rugăciunea dintr-un gînd, cum făcusem și eu, dar îi zbura mintea, era tulburat. Eu sînt ispita ta, frate Emanuil… Și îndoiala e un stigmat al vieții lăsate. Te temi de mine, cumva? Mărturisește. Ce vreți voi, ia spune-mi aici, la ureche… Nu mai am nimic, decît zidurile astea, ceva drepturi mizere de autor și o carte în cap. Nu cred că vă mai temeți de cărți, v-a rămas numai habitudinea răului. Nemuritorilor!

— Uite ce-i, de azi-înainte nu mai avem ce vorbi, intrăm în canonul tăcerii! Ne vedem amîndoi de rînduială și nu mai vorbim, căci vorbirea smintește, oprește gîndul spre Domnul. Ai înțeles? Din chiar clipa aceasta!

— Foarte bine, perfect! Sînt opera ta, cu mare plăcere!…

Și cum, nici bună-dimineața, nimic? Ce mai e și asta? What is it?! Și dacă mi-e rău și vreau o cană cu apă?… Poți să taci atîta din gură? Și pînă cînd? Nu te sălbăticești? Vezi de ce-i bun un laptop!

PETRU

MĂ COCEAM ÎN MAȘINĂ ȘI AȘTEPTAM să iasă din cotlonul în care intrase cu ăla al ei, ghitaristul; e un bloc cu șase etaje, în Iancului. Domnule, parcă o văd cu încetinitorul, a traversat de pe partea cealaltă, printre mașini, ducea un pachet, o cutie. Deschide-l, îmi zice, cînd s-a trîntit lîngă mine, cadou!

— Ce cadou?

Desfac și dau de cadou. Un laptop. Mai lucrasem pe unul, mi l-au speriat, de la Jeni. Îți închipui numai cum l-a plătit, cît s-a îndatorat, că n-a vrut să-mi spună, dar cît s-o fi zbătut, sărăcuța!

— Banii se fac, zice Magda.

Cam vag… Aveam remușcări; eu o credeam pitită undeva – nu mă pot împiedica să n-o suspectez – nici loc de parcaj nu găsisem, stăteam pe avarie, și ea în timpul ăsta spărgea pușculița… Era cu totul și cu totul imprevizibilă, o minune de fată, deși în ultima vreme o vedeam cam tristuță. Berceniul a fost radiat din infrastructura preocupărilor ludice, ne-au luat apartamentul, nemernicii, și ne-am înghesuit acolo toți trei. Neplăcut și neproductiv, doar luni și joi, cînd avea maică-sa ore de dimineață, și știi cum se-ntîmplă cînd îți impune cineva un program… Singurul lucru bun, dacă pot spune asta, e că Magda încetase a fi pentru Jeni o problemă stresantă, se interesa mai puțin după nevroza cu casa.

A fost mai neașteptat decît căderea Uniunii Sovietice, însă

mult mai ticălos, nu-ți închipui; a apărut aia cu sentința de evacuare și ne-am împrăștiat fiecare cum am putut. Rugăminți, nu știu ce, n-au folosit la nimic. Statul, în situații din astea, se întoarce cu fundul. S-au dus naibii și butic, și garaj, a trebuit să scoatem marfa, nici nu știam ce să facem. Dacă pleci de la spațiu la bloc, e mai rău ca incendiul; atîta mobilă, perdele dimensionate altfel, plus cheltuiala, banii băgați, am vîndut pe nimic la țigani. Nu-mi revin. Și tracasarea, poți să-ți imaginezi, te simți marginalizat, un gunoi, cînd la urma urmei cred c-aș fi meritat, am un nume în literatură, am cărți! Îți spun, abia acum îmi dau seama: absolut hilar, dacă-mi spunea cineva, nu credeam: pe vremea cealaltă mai exista o scară valorică! Paradoxal! Strîmbă, cum era, dar fucking era… Iar folosesc acest termen yankeu, m-am învățat de la Bubu, mi-a intrat în reflex. Așa mi-aș lua lumea-n cap, mătușă berlineză nu am, ce naiba să fac, c-am sărit binișor de cincizeci! Mi-e și frică, unde să pleci? Nu poți să-ți schimbi viața cînd vrei, dacă nu ți-a mai rămas mare lucru din ea… Și mă temeam mai mult pentru Jeni, a afectat-o dramatic. Numai ea știe pe la ce ștabi a umblat! Inutil. Asta este, un paradox! Cînd am avut problema cu Secu, n-am avut probleme cu casa. Nici nu poți obiecta, e democrație, nu asta am vrut? Și, chiar să vrei, reclami, unde? Crize, din nou, nu mai spun… Acum, mult mai rău, plîngea din senin, pastile, îi trebuiau de import.

— Mă duc, zice, la țară, nu mai vreau să-i văd nici la televizor!

— Acolo te urci pe pereți.

— Mă urc pe pereți! Îmi iau dicționarele și mă urc pe pereți. Am un Sábato început.

Ce cărți, pentru cine traduci? La o mie de exemplare, o mie cinci sute? Literatura nu se mai cumpără, forget about, mai bine te reapuci de sandale.

Și tocmai acuma… laptopul! Mistic, aproape. Ca la Meister Eckhart! Mi se făcea oare semn de undeva, destinul veghează? Trebuia să-i dau cu orice preț înainte, să scriu, că asta-i treaba de scriitor? Bine, domnule, scriu, mă supun, dar pot să știu măcar pentru ce? Cîți, the fuck, mă citesc în tirajele voastre liliputane? Tot ce se mai caută încă e autobiografia, mă simt în puteri, aș putea tenta o altă *Celulă*, să zicem: *Celula Nr.* 3, roman de actualitate și aduceri-aminte. Să-i dau în gît și pe mazărfacării proaspeți, plus ceva despre Jeni, Magda și conjunctura erotică în care mă simt un ales, căci nu la toți cinquantenarii li se repartizează nebunia aceasta! Parcă mă scrie, de undeva, Nabokov!… Mă tem că sînt un privilegiat, un personaj pozitiv – din punct de vedere categorial, romanesc: nu-mi înșel o soție, pentru că n-am fost niciodată în situație matrimonială. Raporturile mele cu o minoră au liberul consimțămînt mutual, cîteodată chiar hărțuit. Nu mi se poate reproșa mare lucru, poate doar din punct de vedere legal – mă delații onezi: zece ani! –, dar în viață dacă nu ai curaj și nu riști… N-am nici un păcat, intru senin în orice biserică; regele Solomon cum, adică de ce de la un anume nivel e permis?

Ce mă îngrijorează e că nu dă doi bani pe nici o protecție, riscul de Doamne ferește, mă rog, să zicem că te uiți și la om. Dar mă tem că intră, naibii, prin toate ungherele, banda aia e dubioasă; mă, îi spun, dă măcar telefon, ți-am luat celular. Fii cu ochii în patru, există și femei extrem de serioase care dispar din tramvai! Nu-i de joacă, nu te uiți ce se-ntîmplă? Ți se pare suspect, mă chemi imediat sau suni la poliție!… Bubu, însă, era o sinteză providențială, durerea pe care mi-o procura mă făcea să uit și de fucking Președinție, de Schidu, de literatură, de toți.

Și cît de departe te poți arunca într-o aventură ca asta? Rațiunea îmi spunea s-o rup net, căci nu mă aștepta decît dezonoare și chin. Inima, nu; ea își dorea tahicardia

nesiguranței. Există o voluptate perversă de-a te zgîrma… Timp în care, îmi spune franc: gata, Petru, de ajuns! Liniștea sau mai degrabă determinarea cu care putea să intre în joc și să iasă, mă țicnea pur și simplu. Fii mulțumit, ajunge, renunță! Sînt ocupată cu mine, am o personalitate și n-am timp s-o dezvolt. Mă reții. Toată viața ei o să fie la fel: întinde mîna, obține imediat și aruncă! Nu vreau să mă repet, dar nici nu pot simula că mă lasă indiferent. *Simultaneitatea formelor temporale. J. Riddler. (FIȘA 90)* Începi să crezi într-un fatum. Ce altă opțiune mai ai, ajungi tot aici, chiar dacă o ții în brațe de mică: ce se întîmplă e deja întîmplat!…

Am însă nevoie de-o slujbă. Iubesc. Mă uit la ei cum sporovăiesc în jurul bazinului și cred c-o iubesc într-o manieră ridicolă. Nu m-am dezbrăcat, îi aștept la o masă și mușc paiul scufundat în pahar. Uite-o cum se ridică în mîini – o deesă!… Mă întreb dacă apa asta e safe, dacă nu ieși de-acolo cu vreo mîncărime, ceva…

Din cînd în cînd, mă aduce între ei și le asist gălăgia cu un zîmbet matur. Nu prea mă dau în vînt după clipele astea, dar cînd se întîmplă mă uit la puștani și încerc să ghicesc cine-i ăla. Pentru că, intenționat sau nu, în fața mea nu are rețineri, mă refer la unele chestii galeșe care se produc cu naturalețe. Poate mă menajează, dar dacă o face, tînărul coleg ar urma să resimtă ceva dureros, căci în spatele aerului meu stăpînit cred că se intuiește rivalul, masculul dominant, cu alte cuvinte. Desigur, mă recomandă drept *tati,* iar în mine rîde ceva ocultat: rare satisfacții încă mai am. Cît de pătimaș pot să facă partizanat! Sampras, Agassi – babone, tatai! Probabil, pluralul de la tataie, în fine… Alții fac tenis de tenis, nu ăștia, Roddick și ăla, am uitat cum îl cheamă, australianul, Emerson!, nu Emerson: Lleyton Hewitt!

— Dacă l-ai fi văzut pe Agassi, ăsta, cîndva. Plin de păr de

sus pînă jos, numai plete…

— Dă-l naibii de fraier, dacă nu știi să te-oprești!

Dar avea ceva, nu era în apele ei. Lunea și joia dimineața își făcea drum de-acasă, scăpa, iar cînd îi propuneam o recluziune organizată prudent, devenea mofturoasă, găsea un motiv. Simțeam că pierd teren, fatalmente, sînt date concurențiale în care nu strălucești totdeauna. Îmi dădea impresia că nu sînt, poate, destul de nebun, deși nici la ei nu vedeam mare lucru, decît vechile bancuri fizice și cretinătăți plicticoase. Am mers pînă acolo încît, sfidînd orice simț moral și un elementar instinct al prudenței, i-am propus într-o noapte un lucru discret în curtea bisericii Scaune. Putea să mă coste enorm, dar am crezut că nu trăiesc destul de la max pentru ea; știi ce-a zis? Și-a lăsat maxilarul și am văzut c-o apucă o lene sfîșietoare…

— Right now? zice. Acuma?

Să-ți pui ștreangul de gît. Cînd aud cuvîntul ăsta, înnebunesc.

Așa cu laptopul… Te constrînge să scrii; prea multă electronică, plin peste tot de computere. Nu se scrie prea mult? La Partid am vreo cinci care publică-n draci, pe banii lor, să fim înțeleși, după care te urmăresc în orice ascunzătoare ca să-ți dedice galimatia. Nu-i doar o demență inofensivă, cum pare, căci își iau imediat un aer damnat, vor neapărat în Comisia pentru Cultură și dezvoltă spiritul contrazicerii – lucru extrem de stresant. Cam la trei săptămîni, apare un confrate; ne-am umplut, după căderea Uniunii Sovietice, întrevăd și ruina aceleia unde plătesc cotizație…

— Dom’ Președinte, ați terminat de citit? te apucă după aceea de nasture.

Trebuie măcar s-o frunzărești ca să reții o frază ori două, să nu crezi c-ai scăpat, te trag la răspundere.

— Dom’ Președinte, cum v-a plăcut?

Nu eu eram președinte, tot Schidu. Trăgeau în mine cu *Președinte*, crezînd că mă flatează chestia asta pînă la diaree. Dom' Președinte: candidatura Partidului! Încercam să mă simt onorat – Președintele României, nimic mai puțin!…

— Măi băieți, voi sînteți sănătoși?

— Doamne ajută! Ești cel mai recomandabil. Ești curat, ești vestit, ai o gîndire, ai înfruntat dictatura!

Da, sînt potrivit, sînt imaculat. Ce-ați zice de Șeful Statului care ar concubina cu minora, nu vorbim că-i aproape fiica lui adoptivă, dar cu minora, pervertind Constituția!…

— Fugi, dom'le, de-aici! Nici nu mă gîndesc.

Președintele vostru? Adică, al țării; să candidez?! Sînt căzut în cap, ce părere aveți! Vreți să știți ce impresie am: o silă majoră! Am dat scris, cum se zice, am o opinie absolut rezervată și nu i-am spus-o la ureche nevesti-mii, am și publicat-o. Cum să fiu președinte, președintele cui? Al lui Băran, Băițan, al lui Leahu? Măi copii… Al lui Stoian și Dîrdală? Ia lăsați-mă-n pace! După ce m-ați regulat, m-ați relegat la sandale și mi-ați luat casa din Dorobanți?… Să mă ungeți cu aur, adunătură de imbecili… președintele vostru! Cum zicea Țuțea, nu știu ce *al Europei*, începe cu *c*… V-ați cerut iertare, măcar? Nu numai mie, dar sînt vreo douăzeci de milioane care se uită la voi, v-ați cerut? De ce v-aș face serviciul, pentru că adevărul e că dacă mi-aș pune mintea nițel!… Era la curent cu ceva vipera aia lăptoasă, cînd mă lua cu *dom' Președinte*, conspiraseră, cred, mai demult, nu știau probabil cum să mă ia. Uite că m-au luat.

— De ce nu încerci să gîndești pozitiv? Spune-ți: o să fie și bine!

— Măi Valerică, lasă-mă-n pace, nu-mi trebuie rahatul ăsta pe cap.

— Ești singurul. Avem o șansă enormă, ești candidatul perfect. Lumea-i sătulă de hoți, te-ai uitat prin sondaje? Venim

cu alți oameni, avem persoane cu reputație.

— Asta așa-i, pe cuvînt, de zece ani aceleași figuri. Dacă ar fi competenți, s-ar vedea. Ar merita să faci ceva în direcția asta.

— Știam că mă înțelegi.

— Bag-o pe Lăptoi, mi se pare o idee splendidă.

— Nu-i bună, n-o știe lumea.

— Atunci, de ce-o ții vice? Ai nevoie de ea?

— Am nevoie de filiala ei din Bacău.

— Mă, asta trădează, te-am făcut o dată atent…

— Dă Doamne s-o prind!

— Bine, dragă, dacă nu e presant… Văd că aștepți să ți-o tragă.

— N-am deocamdată nici o dovadă. Ai una, o dăm afară urgent.

— Dar ce-s eu să vin cu dovezi? Tu n-ai nas? Nu-ți dai seama că se răsuflă tot ce vorbim?

— Uite, îți promit că rezolv. Te rog din suflet, te rog personal să accepți.

— Lasă-mă, dragă, în pace!

Domnule, știi cum era? Ca musca pe aia… Mă găsea cu telefonul și noaptea. Cînd auzea că sună mobilul, Jeni sărea cu mîna la inimă. Că dacă nu acceptam, erau morți. Terminați. N-are cine să reprezinte Partidul. Cred și eu. Vreau să dorm, duceți-vă dracului!

— Dar promiți că te mai gîndești?

— M-am gîndit.

— Nu așa… Trebuie anunțată candidatura, ne-o iau înainte. Îi vezi pe ceilalți? Pierdem un timp extrem de util.

— Și ce vrei să fac? Cînd sînt alegerile? Mai este aproape un an.

— Acum se începe. Gîndește-te puțin și la Țară…

— Asta, în primul rînd! Nu accept.

— De ce, mă Petrică? De ce nu vezi tu și partea frumoasă?

— Pentru că nu mai vreau să fiu bălăcărit nicăieri. Cum scoți capul, te umplu de flegme.

— O să fim lîngă tine, garda pretoriană. Avem deja relații în două televiziuni.

— Nu pot, Valerică, sînt scriitor, cum se uită ăia la mine? Nu zice lumea că m-am sonat?

— Sînt și eu scriitor.

— Atunci, candidează și te susțin. Stau eu în spatele tău.

— Nu pot, am Partidul. Și ești mai notoriu.

Aha! Aha!... Mai notoriu! Cred că ți-a venit foarte greu, recunoaște, nu spui asta decît la ananghie. Avea, în schimb, un tic verbal cu *Doamne ajută*, ceva detestabil. Așa i se părea lui că-i electoral, să te știe lumea aproape de ceruri.

— Nu, Valerică, nu pot, nu am stofă. Am alte ambiții, decît să dorm cu securiștii la cap.

— Ne mai gîndim, da?

— Avem timp... Noapte bună.

— Doamne ajută!

Era încredințat că nu poți convinge decît dacă bați la cap și iar bați. Secularul secret al demagogiei: nu contează, orice, chiar dacă cineva chicotește, îi dai înainte, pisezi, pînă la urmă convingi! Totul e să ai timp suficient, de aceea e bine să procedezi mai devreme. Orice electorat e la început mefient, dar nu rezistă prea mult, totdeauna-i de o suplețe suspectă.

Nu vreau Președinte, o vreau pe Magda, cît se mai poate! Devenise nu știu de ce irascibilă, totdeauna mi-am imaginat că o fată, cînd intră în viață și descoperă în sfîrșit cele cîteva lucruri care îi fuseseră ascunse și la care a tînjit în secret, e binecuvîntată cu o exuberanță durabilă, cel puțin cîțiva ani. Nu, le-a depășit în galop, aștepta pesemne mai mult. Mai mult viața nu dă, gata, asta a fost tot, Bubulici, iubita mea cea

nevîrstnică!... Toți o pățim, consumi cu ardoare toate misterele, inclusiv pe cele incendiare, și-ți mai rămîne doar unul, funebru, din fericire socotit depărtat.

Era într-o luni, țin minte ziua perfect, pentru că nici nu era dificil: luni și joi – atît aveam, diminețile. Își umplea cu cărți rucsăcelul, se prefăcea că pleacă și ea, iar apoi, dacă nu era definitiv indispusă, revenea pe urmele pașilor ei, cum se spune; pentru dirigintă îi scriam eu motivări literare. Era deci într-o luni; cum începi săptămîna, așa o și duci. M-am năpustit cu o foame ciclopică, de opt zile nu se mai întîmplase nimic; sărise ziua de joi, avusese de mers undeva, bănuiesc eu cam unde, deși se disculpase fiziologic. Ce mă neliniștea e că știam că face totul neprotejat. Nu poți fi liniștit.

— Petru, să nu-ți bați joc de mine... îmi spune, timp în care, cu piciorul pe pat, se desfăcea la șiret.

Cum adică să nu-mi bat joc? Îmi băteam joc, cumva? Sînt totdeauna extrem de serios. Și de ce mă avertizează acum? Am luat amîndoi o curbă dramatică? Nu înțelegeam, pe cuvînt.

— În ce sens?

N-a răspuns.

— Ai să-mi spui ceva, spune!

— Zice să-i plătesc sculele.

— Cine?

— Prietenul meu.

Și ce legătură avea? Prietenul ei, mă rog, nu mă surprinde nimic, dar ce s-a întîmplat?

— I-am aruncat sculele pe fereastră.

Am dedus că-i vreun ghitarist, ce scule putea să aibă și ăla: de muzică! M-am gîndit imediat la difuzoare, ghitări, dracu știe, amplificări... cum au ăștia. Deci, o nevoie de bani. Și simțeam în mine pedeapsa tantalică, era de-o puritate serafică, gîtul subțirel, cu gropiță, vedeam o vinișoară care pulsa, răspîndea

un miros căldicel, de copil.

— Și cît vrea pe ele?

— L-am prins cu una de la Șincai, o nimfomancă. Crezi c-a avut vreo jenă, ceva? Era cool. Hai, zice, hai lîngă noi, intră-n pat.

Ce ticălos! am gîndit, simțind consecutiv începutul unei expandări aținate, o vibrație pozitivă care mă zăpăcea.

— Shit! zic. Bine ai făcut. Le-ai făcut vînt pe geam?

— Da, a apucat să confirme și m-am arătat ei otrăvit de dorință, s-o gust, s-o amușin, să mă bag în ea peste tot, ca la Z. Stancu, treaba cu botnița. Nu știu de ce, mă așteptam să fie mai reținută, dată fiind și starea sufletească în care-am găsit-o. Dar n-a fost așa. Ne luam amîndoi o meritată răscumpărare.

— Vin și cu Jeni, i-am spus.

— Vino, poate vrea și Amalia. N-am întrebat-o.

Amalia, nevasta lui Schidu. Problema era că trebuia să ajungem la mînăstirea Cașin, nu mai țin minte ce slujbă era, cred că hramul. Se zvonise că vine și Regele Mihai, ctitoria lui, mă rog, și dacă vrei să te arăți la televizor, vii din timp și prinzi loc la altar; pune aparatul pe Casa Regală și cine-i pe aproape se vede la *Știri*. Nu-i o prostie, care om politic nu-i mort după asta! Între alegeri, lumea te uită, e bine să mai apari la diferite ocazii; asculți un discurs, o pomană, orice, cîteva cruci în biserică, există o mulțime de mesaje în orice mișcare. Ca de pildă, subliminale: uite-l, ascultă cu spatele țeapăn, rigid; înseamnă că-i un tip riguros, cu o coloană vertebrală erectă, e viril, zîmbitor și plăcut. Pe urmă: pupă – e pupular, fără discriminări! Flori – sensibil, bine crescut! Dăruiește un pix – generos și serviabil, suspect de a fi terminat un liceu. Biserică – religios, temător de pedeapsa divină; recte: nu-i un hoț ca ceilalți. Ai grijă să fii doar atent, căci oferi semnale în orice secundă,

lumea bagă la cap, iar apoi în pubela de vot. Dacă știi meserie, te ridici în sondaje; madam Lăptoi avea partea asta: Imaginea.

Eugenia nu s-a lăsat prea ușor, ea avea biserica ei, undeva, fără călcat în picioare, înghesuială și badigarzi, putea să și cînte, se simțea mult mai bine. Treaba cu Președinția o enerva pur și simplu, nici nu voia să discute; parcă eu, ce, nu eram iritat! Cînd i-am spus c-am aplicat și pentru dosarul de Securitate, s-a făcut verde, a început să trîntească.

— Da' ce-ți trebuie asta, să-ți faci sînge rău?

— Nu-i așa? Și eu mă gîndesc. Oricum, am auzit că durează cîteva luni.

— Nu l-or fi găsind, săracii de ei…

— Pînă-l rafistolează, au de șters, de scos pagini, nu știi cum e?

Povestea cu Magda și casa i-a pus capac, era pămîntie la față și nu putea să se-abțină de la calmante.

— Nu mai pot! Mor! M-au nenorocit cu Negruzzi, nu mai e cum era!

Problemele ei cu programa; au scos niște manuale cretine, că-și prind profesorii mințile, sînt disperați. Dar la ea, pe fond de anxietate, se simțea hăituită, neputincioasă, nu putea înțelege nimic, zburau cărțoaie prin casă.

— Nu pricep nici o iotă!!!

Cred că și-n clasă la fel, dacă ajunsese să bată elevi. Plîngea, n-o mai recunoșteai, nici vorbă de statut marital, înțelegi la ce mă refer. Dacă m-ar fi prins în alte condiții, nici n-aș fi știut ce să-i fac; așa, de bine, de rău, eram calm. Așteptam că poate-și revine. Unde se ducea cu mai multă tragere de inimă, tot la biserică, avea popa ei care o suporta și cîntau ca îngerașii pînă seara la nouă. Cînd ajungi la asta înseamnă că ești clătinat serios, avea și dreptate.

— Ce-ți trebuie Președinție, vrei să te-mpușt?

— Am spus eu că-mi trebuie?

Parcă nu ea mă bătuse la cap să mă bag lîngă Schidu…

— Pentru un loc în Senat, vine pensia. De asta ți-am spus. Vrei s-ajungi să pui poliția să bată studenți, vrei mineri, ce-ai de gînd?

— Am zis eu că-mi trebuie?

La Cașin, o buluceală de lume, că nu puteai respira. Departamentul Imagine nu ocupase locuri în față, alte Partide funcționau mult mai bine. Ce să pătrunzi, că nici să vezi ceva nu puteai, cît reziști să stai cocoțat o oră pe vîrfuri?, eram cu nevestele. Badigardul lui Schidu s-a apucat să deschidă cu umărul, așa cum era învățat, mitocanul, dar nu poți forța, căci se bășică electoratul, are lumînările-n mînă, se frig, se uită urît, mai mult poți să pierzi. Din fericire, niciodată nu vii prea tîrziu, nicăieri. S-a arătat regele și s-a făcut un culoar, avea și protecție. Ocazie mare, dacă te țineai strîns de ei, te ducea suita pînă în față, prin popor, o străpungere. Coroana în capul cometei și coada de gaze republicane cu bolovani militanți… Avem prea multe Partide, am spus totdeauna: Partide și scriitori; te umpli de ceară. Cine se mai uita că stîlceau și femei, televiziunile, ziarele erau pe Mihai. Rămăsesem în urmă din cauza Eugeniei și l-am strigat să-mi dea mîna, aiurea!, Schidu, în concentrare, rupsese legătura cu exteriorul: omul politic are o pleoapă în urechea internă. Majestatea în centru, el împins înspre dreapta, trăgea cruci susținute, mecanice, n-ai de unde să știi cînd dau ăia cu blitzul, măcar să te prindă pios. Nu era singurul politician răzbit prin constrîngerea gloatei, îi puteai recunoaște, căci nu se aranjau cu pieptul către altar, abordau o postură trei-sferturi, ca să poată și ăia din spate filma. Îndreptai coloana dorsală, lumînarea la buzunarul cămășii, indiferent că-ți pica pe buric, o mină cucernică și te întorceai mereu, ca din nebăgare de seamă, căci fotoreporteri cu dotări mai ușoare

zburdau printre popi. M-am uitat în jur și i-am văzut bine, inclusiv mulțimea din spate: era o viziune aproape suprafirească, m-am uitat în ochii lor fără nici o sfială; ce v-aș pune, nenică, la treabă, ce șmotru aș face cu voi, dacă mi-ar da prin cap să ajung Președinte!... Regele se menținea într-o reculeasă absență, vedea bineînțeles ce se întîmplă și mă întrebam dacă vede și Cel care l-a desemnat reprezentantul Lui pe pămînt. Mirosea frumos, a tămîie, era o atmosferă de extremă evlavie, vedeam după Jeni. Dumnezeu are indulgența de a părea aliatul perfect; altfel de ce, în afară de comuniști, Îl invocă toți actanții politici – unii se numesc chiar *actori*, lucru bine găsit. Pentru că n-are pretenții, nu vrea un loc eligibil.

— Majestate, iubiți credincioși și dragi oaspeți..., făcu preotul diferențele și, cînd m-am uitat la pantofii stîlciți, mă umplusem de stearină pe pantalon, mai ales în partea de sus. Noi eram la *dragi oaspeți*; am simțit dintr-odată că vreau neapărat să caut ieșirea. Dar cum s-o mai scoți pe Eugenia, căzuse sub o icoană și nu mai putea s-o ridice nimic!

— Să nu-ți bați joc de mine! șopti înspăimîntată. Bărbatul s-a apropiat, privind-o nesigur.

— De ce-mi spui lucrul ăsta? Mela, cu tine vorbesc...

— Aștept un copil.

Vestea îl izbi, dar fără violență, așa cum povestise Mihai mai tîrziu. Parcă vorbise cu altul. Abia după cîteva clipe simți recele acela care i se urca din picioare, făcîndu-l inert ca o piatră.

— Și sînt și bolnavă, mă tem...

— Dar ce ai?

— Ar trebui să fac un control.

— Te doare ceva, ce se-ntîmplă?

— Nu pot încă să-ți spun.

În vremea aceasta, maică-sa intrase iar în biserică. Observă

curînd ceva neobișnuit, exista o pripeală, iar preotul îi făcu semn să se așeze mai într-o parte, spre strana din dreapta. Curînd se umplu de asiatici, un grup cuviincios, cu ochii pe sus, înspre fresce. Făceau poze cu blitzul și se gîndi să le spună că e interzis, dar dacă părintele nu intervenea cu nimic, de ce să se amestece ea?

A fost o încercare sumară, să văd cum merge laptopul… Mă gîndesc că mai întîi ar fi bine să-l umplu cu fișe, nu se știe niciodată cînd te apuci; să existe acolo. Vezi, nu e recomandabil să te joci cu lucruri din astea, a fost ca un semn; Bubu – gravidă… Pregnantă descurajant!

Doamne, nici azi nu sînt sigur! Cuviincios ar fi fost să nu mă-ndoiesc de fructele mele. Încă nu se vedea, o fată cu atîta instrucție, nu mi-o puteam imagina în starea aceea dizgrațioasă care amenința să înceapă. Dezastru! Poate că de asta devenise tăcută.

— Maică-ta-i la curent? am vrut să știu și eu, imediat ce mi-a spus.

— Fii serios!

— Bun, fără panică. O să te vadă un doctor.

Mă gîndeam s-o duc la Doicescu. „Fără panică“, adică mai mult pentru mine. Eram persoana adultă, trebuia cineva să rezolve la rece.

— N-o să mă vadă nici un fucking doctor, nimic!

— Și ce faci? Vrei să-l păstrezi?

Nu spui că voia?… M-am uitat la ea lung, încercam să pricep. Probabil că iubea, iubea sigur, de aceea mi-am luat inima-n dinți, mai bine întrebi.

— El, cel puțin, presupun că e informat.

Mi se făcuse inima mică-micuță, dacă spunea tu ești ăla! Ce faci? Deși n-avea cum, sînt practicant de retenție, dar te gîndești, dacă, totuși… Mi-a zis de o mie de ori că ține la mine, te

poți trezi cu orice.

— Nu i-am spus, nu știe nimic.

Mie, în general, abia ce-mi comunicase. Mă puteam relaxa, oarecum.

— Aș vrea, zice, să vorbești tu cu el. Mi-e jenă să-i spun, cine știe ce crede…

— Eu?! Asta-i bună! Crede, să-i fie de bine! Ce să mai creadă?

— Să nu creadă că-i cad acuma pe cap.

— Și cum să-i spun eu?

— Așa, ca un tată…

Doamne, mi-e frică! Mă tem că nu pot. În sfîrșit!

— Dar cine e, îl cunosc?

— Cum să nu-l cunoști? Marian, de la semiușoară.

— Marian?

— Ce, nu-l cunoști pe Marian? Am fost de două ori împreună la meci.

Marian de la box… De la semiușoară! Un papagal, un bocciu, l-am văzut c-a trebuit să-l caut la Club. Exact genul de brută care molestează fetițe naive, de vin acasă cu ochiul umflat. Un tip bronzat, pirpiriu, dacă-i dai una face ca trenul! Stau, om serios, să termine VIP-ul la sac și l-am scos la o bere.

— Mariane, zic, uite aia și aia, voi chiar vreți să-l păstrați, n-ai și tu o carieră?

O dădeam pe situația lui, aia nu se gîndește, șaișpe ani, trebuia s-o salvez. Atîta mai lipsea, să afle și Jeni!…

— Domnu Șesan, m-ați prins într-un moment foarte prost, începe Campionatul. Dacă mă mai gîndesc și la asta, iau pumni. Am și mașina bulită. În familia mea se păstrează orice copil; îl păstrăm, ce să facem?

Mamă, cum s-o scot din mizeria asta! Mă aștepta afară, nerăbdătoare.

— A zis să-l mai caut?

— N-am discutat.

— Da’ recunoaște copilul?…

— Cred că da, așa mi se pare, ar trebui să vorbiți. Puiuța mea, de ce te nenorocești?

— Fii serios, că totul e hoha! Doamne ferește, arăt eu ca alea? O țeapă! Am vrut să văd numai că dă înapoi. Ei, dacă nu-l fac eu să se tîrască-n genunchi, să fiu nu știu cum!

Tu vorbești serios? Eram mut. Ajungi să te manipuleze fiecare cum vrea. Da’ cum îți permiți? Îți bați joc de mine? Am început să rîd, nu era s-o iau la plesnit. Bine, măcar, vorba aia… numai asta mi-ar fi lipsit; port lenjeria pe dos. Ca să vezi! N-ai vrea să te duc undeva, la Săftica? Au niște căbănuțe stil rustic…

— Petru, zice, vreau să-ți fac un cadou.

Fă-mi un cadou… Ne suim în mașină și mă duce la unul din ăia care fac tatuaje absolut neigienic. Mi-era și frică să mă ating de ceva, plus că mă simțeam ca un tont; eram printre pușți, se uitau la albumele lui.

— În cît e azi? face Magda.

Era șase iunie, nu se mai șterge.

— Ne scrii, zice, pe umăr: 6.6.96… Cu negru.

— Asta ce-i? am îndrăznit să întreb.

— Șase a șasea, ’96. Ziua cînd am ieșit amîndoi din Partidul Măgduța.

Stai, mă, stai puțin, nu știu ce, pînă la urmă tot ne-a lucrat. Și o groază de bani și durere. Doare, știi cum!, și nu poți să țipi. Scrîșnești din măsele și rabzi, dar ea era încîntată. De ce, Bubu, poate se infectează, la naiba, și intrăm în spital! S-ar fi putut și mai rău – inel în buric… Ce face Jeni acuma, cînd ne vede cu asta?

Domnule, și-mi spune ceva, c-am rămas siderat. Vorbea cu mine și mi se părea că nu sînt acolo, parcă asistam la o piesă

cretină a lui Dudaș, ăla, Virgil.

— Petru, îmi zice, atît! Nu mai putem să uităm, scrie pe noi. Azi e ultima zi, celelalte s-au dus. Dacă nu te pricepi să pui punct, mai bine nu te apuci. A fost frumos. Te iubesc, n-am să uit. Să vezi ce-i fac ăluia!... Abia acum mă duc să-i torn un copil!

— Și eu cu ce mă aleg, am urlat, cu umflătura asta pe umăr?!

Durerile mari încep totdeauna viclean. Suferința nemernică se anunță prin aceea c-o aștepți cu capul băgat între umeri, iar lovitura întîrzie. Cunosc cîte ceva despre asta. Pare să aibă capriciul neglijenței, incubația se produce perfid, ca și gripa. Pînă atunci, poți glumi; o zi, două, poți și surîde; e numai o stare de cald. Abia după zăpușeală vine suspinul. Și întristarea. (*Râler, fr.*)

FRATELE PAVEL

NU ȘTIU DACĂ BOXERUL ACELA, MARIAN, i s-a tîrît cîndva în genunchi sub degetul ei îndreptat princiar către sol, pentru că umilința în dragoste are în vedere iertarea, însă rar și condiționat. N-am aflat niciodată precis ce a fost între ei; bănuieli am avut, dar ce-i o prezumție altceva decît o aproximare? S-a petrecut totuși fulgerător: m-a lăsat în stradă și a plecat de ziceai că îl sfîșie; Magda născînd finalmente o fetiță florală în maternitatea Polizu. Dar mult după asta, cam la un an; în momentul meu catastrofic burtica ei plată digera deocamdată un burger. N-am înțeles de ce s-a dus ca o furie să-i facă un copil, să-l facă knock-out. Boxer… Am suferit ca un cîine. Desigur, a trebuit să-și ducă și sarcina, asta a vrut, treaba ei, am trecut prin tot ce derivă dintr-o asemenea bucurie. Poți să-ți închipui, un copil într-a zecea, la Liceul German!… Jeni a făcut o altă cădere și am internat-o la profesorul Duca, la *Nouă*; au și secții pentru nevroze, destul de curate. Pe urmă, brusc, că pleacă la țară: agricultura și pasta de roșii! Poate de frică să nu dau peste *EVA*… Cu Gianina cu tot, căci, evident, înainte de Iugoslavia, Magda avusese buna idee de a i-o pune în brațe. Ca s-auzi după aia c-o blestemase cu să nu te mai văd și nu mai știu ce. Nu-i adevărat, complet fals! Nici să nu mai vii înapoi, eu asta am auzit că i-a spus.

— Nici să nu mai vii înapoi!

I-o maledicțiune?... A spus-o la nervi. Singura dată cînd am auzit-o cu să nu te mai văd a fost atunci, seara, cînd a intrat în dormitor peste noi, adică, vreau cu Petru și eu... treaba aia. Jeni nu blestemă, bag mîna și-n foc, păcate din astea nu face. Stăteai de vorbă cu ea și-ți lăsa impresia unei persoane cu chemări ecologice, dacă nu s-ar fi hrănit cu atîtea pilule. Mai sustrăgeam din ele și eu, nu eram deloc în cea mai bună condiție, cred că-ți închipui. Plus suspiciunea paternității...

Cu Emanuil nu vorbesc. Orice vorbă scăpată, amintirile acestea care se abat din senin îți strică fluența rugăciunii neîncetate, sînt smintitoare de la ținta cea luminoasă. Mă aflu într-un mare prag al voinței. N-aș fi crezut că cititul e perturbant; de scris nu mai spun. Am într-o pungă un computer zdrobit și nu știu dacă *hard*-ul ăla mai e bun de ceva.

Numai cînd taci îți dai seama cît de primitiv e limbajul articulat. Cu osteneală puțină și pe termen mai lung, l-ar fi putut folosi și un sconcs, nemaifiind obligat să lase mesaje, urinînd colocvial în urzici. Ce e simplu e bun! Asta au aflat cu timpul și calul, și vaca, asta a băgat de seamă și ființa bipedă. S-a descoperit că mugetele pot căpăta treptat semitonuri, iar cu veacurile, dacă ai destulă răbdare, poți formula predicatul. De ce să-ți bați capul ca să dezvolți alt sistem de comunicare, cînd te poți înțelege și prin hîrîieli graseiate, merge și-așa! Și, cînd vezi că ai rezultate, evolutiv, nu stagnezi? Nu stai pe loc milionul de anișori sau chiar două? Cîntecul e numai perversitatea muțeniei, iar pălăvrăgeala, ca scrisul, căci din ea derivă desigur și ăsta, nu e decît actul ratat al civilizației. Vorbim numai din lene atavică, căci totul aspira spre o comunicare mai fină, noesică; de ce lucrez rugăciunea numai cu mintea, cînd aștept de la ea ceva imprecis, ca înainte-vederea, presentimentul, avertizarea prin somn? Drum greșit, am ațipit cam mult pe această descoperire vocală; dar ce-i un

milion, chiar de ani, o *yuga*, o *kalpa*?! Cine-și imaginează extratereștri sporovăind? Vorbirea e frîna mașinăriei umane, umblăm cu ea trasă și ne înțelegem pe sfert.

Canonul tăcerii de asta e greu și nu se dă decît celor sporiți, pentru că te încuie definitiv în singurătate. E-un lacăt. Oricum, în lume ești singur în toate cîte le faci, chiar dacă te amăgești cu slava deșartă, familia și recunoștința. Tăcerea e o renunțare brutală și o zăvorîre în sine. Are și ceva ticălos: ispita mîndriei – n-o exersezi totdeauna căindu-te, ești un nevoitor aproape profesionist, ai trufia lucrului dificil, a tăcerii! Mă uit și la ăsta. Nu știu dacă sînt deslușit… Ar trebui să fiu mai atent la arhaisme, devine o plăcere, altă ispită. Știi ce înseamnă să stai nevorbit? Îngrozitor, aproape un martiriu, ca și cum ți-ai amputa o bucată din trup. O detenție! Nu pentru trăncăneală mă căinez, dar inhibi însăși funcția primară a comunicării, treaba asta e foarte bine gîndită de popi. Ai vrea să spui măcar că te doare ceva, că ți-e sete, uite, de pildă, lîngă rîu e roșu de zmeură. O idee. Proastă, bună, n-are a face: socializing bullshit! Nici nu știi cît contează!… Și mă gîndesc că în lume nu citește nimeni nimic, din îndobitocire, de televizor, mă rog, Internet, și aici te îmbie un diavol vînos să jinduiești după un colț de hîrtie cu un cuvînt tipărit! *Pericol de moarte!* am văzut pe un stîlp, mi-au fugit ochii; nu spun ce bucurie am avut!

Deadly danger. *Good morning, sir*… Atît de dor mi-e cîteodată de ele!

Mă concentrez mai greu azi… Nici gînduri prea vesele n-am; posed, în schimb, energii negative. Mă adun și rostesc de cîteva ori ceea ce ar trebui să-mi ocupe în fiece clipă gîndirea. Așa ispitit de risipirea minții cum sînt, ating destul de ușor *Fericita Întristare*, lucru ce întinde spirala. Începi, cu timpul, să simți o bucurie nesfîrșită și lăcrimoasă care vine de-aiurea, contagiunea, cred, a Entității invocate prin rugă. Rutina devine

un fel de a te adresa temător, reiterația – o așteptare timidă. Cît de departe poți merge cu înaintarea aceasta mulțumitoare?

Mă uit și la el, la Emanuil… Și-a cîntat în gînd psalmii, iar acum se liniștește departe de mine, într-o groapă, la umbra Daciei verzi. Știu ce i se întîmplă în cap, văd după mine. Facem Lucrarea, cumva, în echipă; e plăcut să știi că repetă aceleași cuvinte și e muncit de ispite la fel. Probabil, sporește și harul; răutatea se luptă. E un semn bun, arată că urci… Cineva te așteaptă, se spune, cu mîna întinsă; monahul nu-i decît un atlet. Toată nevoința și lipsa îl vor face curînd prea curat pentru a se mai întoarce acolo unde-și începuse pustia. E departe deja, uite-l, cu părul lui încîlcit și tuleiele rare, roșcate și rasa pătată, cusută sub mîneci, grosier, ca un sac…

N-am încredere.

Va rămîne mereu în atenția noastră… Vitalitatea fricii în om e dovada veșniciei de dincolo. De fapt, am fugit, toți o luăm la picior. Am fugit să m-ascund, povestea cu ridicarea cabanei – o minciună, ca să nu mă gîndesc la ce fac. Dar uite-i c-apar, uite-l acolo cu ochiul lui șpanchi, are ceva de muiere sabatică! Închise ochii ca să și-l închipuie încălecat pe o mătură. N-o să mă constrîngeți să plec!… Cît rău mi-a făcut omul ăsta, fără să mă cunoască, o javră, și, iată, mă uit la el și nu mă duc să-i sparg capul, ferește-mă, Doamne! Cum n-am făcut-o nici cînd m-a lăsat fără scula memoriei. Frate Pavel, mi-a zis, sîntem siamezi, fac Lucrarea în tine…

Cred, totuși, că e… m-am mai gîndit eu. E din ăia. Dacă ajungi să torni, că, uite la el, n-are nimic special, măcar din acest punct de vedere, ceva trebuie să te recomande intuitiv… Există ceva prin care îi poți recunoaște. Are, desigur, o casă în urmă, o vizuină pe care-a iubit-o, cu cărți, cu icoane, fotografii, farfurioare… Asta aveai de pierdut? Nici nu știi cît ții la bulendre, pînă nu ești amenințat că se duc. Atunci, pentru ce le-

ai lăsat, după tot ce-ai făcut și ai dres! Ce cauți aici? Îmi pare rău că n-am candidat pîn' la capăt, cred că v-aș fi nimicit. S-o bage în cotețul lui parohial împuțit și ea destul de naivă încît să aibă impresia că se sfințește, dacă-i intră sub pătură!... Nu mă mai atinge nimic, sub patrafir poți trăncăni tot ce-ți trece prin cap, mai ales dacă ești și limbută! Dar de ce vreți să mă vedeți dus de-aici? Și, dacă plec, nu scriu cartea? Poate o scriu. Ce mă irită e că nici nu pare să-i deranjeze ce-aș putea să divulg despre ei.

Iar am fugit... Totdeauna e mai bine cu ochii închiși. Mă scufund în așteptarea mea fericită, pînă la lacrimi. Nici nu dorm bine, am *visul emigrantului*: năvălesc peste mine niște cretini și mă aduc legat înapoi în oraș.

Lumina!!!...

Lumina! O combustie nedureroasă.

Îți jur, am văzut-o! Lumina preasfîntă, albă, imaterială, mi-e și frică să spun, care i s-a dat și lui Simeon Noul Teolog, și lui Grigore Palama, și la foarte puțini! Nu se poate descrie, n-a putut nimeni, nu vine din lumea aceasta. Știu că las impresia că m-am scrîntit, dar nu pot decît mărturisi că există. Și tocmai mie, Doamne!, cel care sînt un delator de sentimente, manufacturier de imagini, un intrus, un fățarnic! Am văzut-o, vă jur, ce să fac să mă credeți?, însăși rugăciunea mea pe care o numesc cu păcat *nesfîrșită* e o lucrare neîndemînatecă și întreruptă de slăbiciunea unei minți nestatornice. Am văzut-o, Doamne, lumina duhovnicească; deasupra a tot ce-am putut să-mi închipui!

De ce mie, nevrednicul?!...

Ședea ghemuit cu capul în iarbă și i se urcau furnici pe ureche. Nu îndrăznea nici un gest și aștepta cu nădejdea că poate se iscă din nou. Avusese și zile mai bune în rugăciune, azi

avea nu știu ce, se adunase mai greu. Se poticnea, îl furau gînduri hoațe și concentrarea îi luă cîtva timp. Repeta invocația de nici jumătate de oră, de cînd își simțise mintea în inimă, și intrase în ritm. Respira mașinal și, deodată: *Lumina*!... Culmea e că nu luase niciodată în serios treaba asta, cum să-ți închipui că poți fi Alesul, cînd e un lucru despre care doar ai citit. A fost ceva orbitor, ca un fulger preablînd, însoțit de o bucurie ardentă. Simțămîntul suprafiresc al unei apropieri.

Iisuse, nu sînt curat, m-ai lăsat să Te-ating!... Era, trebuie să-i spun cuiva, și opalescentă, și rară, un abur luminos, dacă vrei, dar mult mai intensă ca iradierea solară, nesupărătoare la ochi, nici fierbinte, dar calmă, cum spun, blîndă și preaplină de o fericire extatică; degeaba vorbesc, nu e asta, nici eu n-aș fi putut să cred altuia: o lumină cerească! Limbajul nu-i decît sărăcie, cînd începi să descrii ceva straniu ești trădat de cuvinte, dai în penibil, își bat joc de tine. Ce vrei să-ți spun, lumina taborică, sper c-ai auzit, care l-a acoperit pe Cristos acolo, pe munte, cu Ilie și Moise! Dumnezeule, a țîșnit fulgurantă în mine, m-am trezit la pămînt; Doamne, acestea sînt lacrimile cu care Îți mulțumesc!... Cum să nu te simți iluminat, înălțat, aproape un sfînt, cînd știi că numai Apostolii și alții foarte puțini... Zăvorîții! Fatuitate, iar mă trufesc, Doamne, dă-mi Doamne puterea s-o îndur cu smerenie. Extazul!... Francisc de Assisi. Sfîntul Simeon, după Iluminare, Teologul cel Nou cu fața lui dumnezeiască și sfîntă ce arunca raze în glorie... S-o fi întipărit și pe mine?, nu îndrăznesc să pun mîna. Chipul meu, mi-e frică, mă tem!

— Frate Emanuil!!! am urlat, nu mai țineam seamă nici de canonul tăcerii, cred că păream scos din minți. Plîngeam și mă tîram să ajung pînă-n groapa unde stătea, la mașini. Frate Emanuil, hohoteam – rătăcit, așa cred –, am văzut-o, mi s-a dat Lumina Dumnezeiască, mă rugam acolo și am văzut-o!

Domnule, se uita la mine ca la o mulă… Nici nu vorbea, ținea să-mi arate că un canon e-un canon și dacă nu ești capabil de el, mai bine la oi! Sau la scrisul tău păgubos… Nu vorbea, se uita. Și-a făcut o cruce, atît. Pe urmă s-a vîrît în cotlon, dar cu spatele. Mă, și-l iubeam! Pe cuvînt, dacă nu. În clipa aceea-l iubeam!

La fel și-n București, dar exact! Îți scoate o piesă de pe afiș, nu te mai cheamă la Cotroceni de ziua Republicii, te sar ăia de la Uniune dintr-o delegație-n China; stai și te-ntrebi: domnule, mai am vreo valoare? Poate n-am avut niciodată și-am crezut numai eu c-aș fi nu știu ce… Nu începi să ai o problemă? Dar era gelos, mi-am dat seama și-n zilele următoare, umbla cu un zîmbet, așa, concesiv. Un tîmpit. Ce, el nu știe că harul umblă pe unde vrea Duhul? Poate sînt eu mai curat. Oi fi mai simpatic. Poate că fac Lucrarea mai bine, e obligatoriu să stai în călugărie o sută de ani? Am fost ales eu, Domnul știe de ce, n-am nici o vină. Dar pizmă, oriunde te-ntorci, înțelegi, nu suportă nimeni reușita unui coleg.

Nu pot să-mi explic, a fost ceva cu totul copleșitor. În orice caz, știu că nimic nu mai poate fi ca-nainte. Poate și de la post, mă gîndesc, trecusem de jumătatea postului Sfintei Marii, și „mult e în stare rugăciunea însoțită de post“, Marcu. Matei… Cred că au spus amîndoi. Vezi, de asta faci fișe… E drept că n-am căutat să-mi inhib intelectul, Dumnezeu știe, poate am avut o stare de slăbiciune care a luat forma asta; contemplația induce și autohipnoze… Endorfine, eu știu? În condiții extreme, creierul secretă substanțe bizare, amăgitoare, dar n-am avut nici o clipă senzația că-mi pierd cunoștința. O fi și o natură fenomenologică a iluminării, nu cunosc, dar am putut să asist, te rog să mă crezi, cu toate simțurile asmuțite.

Nu, a fost real, sînt absolut sigur! Nu vreau să mă îndoiesc, ca să nu-mi alung harul. De-aș putea s-o păstrez, de-ar rămîne

în mine harisma aceasta ce trece de fire! Îndoiala-i ispită, vine din lume și din urît, stă lipită de tine ca tatuajul ăsta pe umăr, sigiliul de rob. Cred în puterile Tale necreate, nu vreau să mă îndoiesc. Vreau să cred.

PETRU

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU ASTA, CNSAS-ul adică, locul unde puteai să-ți vezi la față dosarul de Securitate, era înfundat undeva între Titulescu și Piața Victoriei. Aveam niște cunoștințe în staff și știam că-și trăseseră niște megasalarii, mi-ar fi plăcut, din suflet, și mie… Atît cît se vedea de departe, nici treaba nu părea să-i sufoce; norocul ăsta nu l-am avut. Loc silențios, cotlonit între blocuri, jandarmi, bon la poartă, o minune de slujbă! Se vedea că Instituția care-i făcea obiectul de studiu îi transmisese indirect și ceva din grația unui respect natural…

Parcă o văd, dimineața, în ziua cînd i-am spus că am lăsat cererea pentru dosar: era în capotul ei satinat, i se desfăcuse cordonul. Îmi vine să rîd, avea un papuc sărit și tot încerca să bage piciorul. Spaima declanșează în femeia aceasta un lanț complicat de anomalii fiziologice: sudație, picioare reci, căderea părului, sîngerarea gingiei, tremurăturile membrelor, tahicardie, incontinență urinară și întîrzieri ale ciclului, vise premonitorii de aspect coșmaresc și o stare de permanentă angoasă. Nu-i vorbă, eram și eu destul de stresat.

Am așteptat vreo șase luni și ceva, probabil dacă mă țineam de dat telefoane, mi l-ar fi pregătit ceva mai devreme, căci dai de-un dosar *preparat*; dacă nu știai, asta era prima surpriză. N-am vrut să caut favoruri, mai ales după tot ce mi-a fost imposibil să fac apropo de boxer, la ce mă rugase și Magda…

Am așteptat pur și simplu, deși știu că se bagă și pile; cererea era oricum introdusă cu număr, tot dădeau de ea într-o zi.

Ei, asta-i ziua cînd sînt programat, m-am prezentat de la nouă! Și, cu toate că am ieșit din Berceni cu sentimentul acela aţîţător, senzual, pe care îl ai totdeauna cînd presimți întîlnirea cu materialul livresc, n-aș putea zice că eram extrem de curios. În orice caz, nu într-atît ca să lecturez hărnicia unor informatori pitiți sub pseudonime și, de aici, punerea în valoare a calităților mele de rebusist; ce mă interesa era povestea cu faianța din baie, lucru pe care subconștientul meu nu apucase să-l mistuie. Au trecut aproape zece ani; dacă era clasat undeva, aici dădeam peste el.

— Să trăiți, dom' Președinte, făcu jandarmul de la intrare, pe jumătate în glumă, pe jumătate cu un aer confidențial, sugerînd că un vot cel puțin îl avea. Putea să conteze. Îl văzuse afară, la ușa de sticlă, și apăsase pe butonul care-o făcu întîi să se bîzîie, apoi să se caște. Candidații apăreau deja în tocșouri televizate, îl văzuse omul pe undeva. Dom' Președinte… Li se părea pesemne de o supremă spiritualitate, adică: te-ai băgat – ești ridicol, băiete, dar ținem aproape!

Petru Șesan își păstră mina solemnă, vag sîcîită, cu care e bine să intri totdeauna în instituțiile publice și, cînd i-l cerură, le dădu buletinul. Fu poftit să ia loc, erau niște canapele unde aștepta toată lumea și, pînă să se întîmple ceva, se lăsă într-un capăt. Îi păru rău imediat și se sculă în picioare. Așezați, asta întărea impresia de adunătură supusă de petenți disciplinați pe care o răspîndeau involuntar toți. Ori, nu cerșeai un serviciu, mai ales cînd ești un potențial șef de stat. CNSAS-ul era obligat și lucra pentru asta extrem de bine plătit… Grija permanentă pentru imagine, a doua natură pentru omul politic, i se strecura deja în reflexe. Începu să se plimbe.

Ca să fie la nouă, se sculase la șapte. Du-te după lapte, la

pîine, fă-ți o cafea: îi luă mai mult de o oră. Casa pustie, ele, Dumnezeu știe, burlăcia se reînvață fără nici o plăcere. Gătitul, la fel. O lehamite.

Trebuie să mărturisesc cu franchețe că am acceptat, în cele din urmă, să candidez pentru Alianța lui Schidu. Are și poporul dreptul… în fine. Cînd faci o treabă ca asta, brusc, a doua zi chiar, te iau toți cu dom' Președinte, unii în bășcălie, alții cu nuanța onctuos-oraculară potrivită pentru orice: dacă nu iese nimic, măcar să rămînă un exercițiu de flexare spinală; dacă da, adică presupunînd că apuci Cotrocenii, dovada mijlocirii unei asistențe paranormale, o augurare inspirată, un suport dezinteresat care, nu-i așa, nu se uită. N-am avut încotro, apare o zi cînd și hotărîrile cele mai ferme se clatină. Am suportat telefoane nocturne, am rezistat la sîcîiala interminabilă ce-mi era dedicată în numele *realist* al Partidului. Am supraviețuit chiar ideii de Țară și Patrie, al căror dublu fiu legitim eram. Mi se arătaseră o viață întreagă pline de atenții și farmec, iar acum așteptau ceva de la mine. În cele din urmă, cînd totul devine caduc, vin și argumente extreme. N-am cedat, totuși.

Pînă într-o zi, în Matache… Făceam piața, o făceam tot mai des, dată fiind lipsa de ocupații ce era de presupus că-mi stimula trîndăveala. Plus agonia în care intrasem cu femeile mele. Luam niște roșii sau nu știu ce și văd un țigan, un piețar din ăștia care s-au făcut stăpîni pe tarabe, un mafiot. Bătea un producător agricol, alt speculant. Acuma, că se bat, vezi toată ziua, nici nu mai întorci capul. Dar era bătrîn, înțelegi? Și nici asta, să zicem, nu contează nici asta, dar nu se băga nimeni. Așteptau docili să termine, ca să-și ia ce aveau de luat. Prăpăditul se ținea de coșuri, căzuse, și ăla îl toponea în picioare. Am intervenit, normal, să văd ce-i. În clipa următoare, am căzut secerat: mă pocnise unul cu o țeavă peste genunchi. Ce te bagi în față, tataie? zice. Ai vreo treabă pe-aici? Domnule,

urlam de durere, am crezut că mi-a spart și rotula. Poliție – ciuciu! Nu s-a deranjat unul, se uitau la mine tufliți. M-am chinuit să ies de-acolo, de sub cîntar și, n-ai să crezi, mi-am cerut și scuze de la țigan, voia sînge… Ce umilință, ce urgență vindicativă mi se instalase în suflet! Ei bine, fără nemernicul ăla, n-aș fi încuviințat niciodată să fiu președinte în România! El m-a decis. Dar pe loc, în chiar clipa cu țeava mi-am dorit puterea supremă în stat! Vă termin! Schidule, i-am spus, gata, accept. Doamne ajută, Domnul vicepreședinte acceptă! a strigat fericit din birou, dar entuziasmul ce s-a stîrnit aproape spontan mi s-a părut rezervat. Sigur, o primă impresie, dar dacă țineam cont de ea, aș fi economisit mult din suferința ce se ghemuia deja ca să sară.

Cînd pregătești o campanie, nu-i bine să te risipești în patruzeci de direcții: una, maximum două, dar, înțelegi, ca buldogul. Mutrele politice care timp de șapte ani au jefuit România, neschimbate, aceleași!, pe asta am mers. Incapabilii care ne-au băgat în buda unde sîntem, manevrînd un electorat hormonal și preoțimea servilă!… Ce naiba, au văzut foarte bine că Ceașcă se pune cu buldozerul peste biserici și au tăcut cuminței, ca ăia în Piața Matache!… Asta o enerva rău pe Jeni.

— Și tu n-ai tăcut? Avem o grămadă de poze făcute pe șest, le-ai publicat undeva?

— Am intenția să scriu despre asta.

— Acuma, mersi!

Nu-ți vine să crezi. Impresia părea suficient de clară că mă învinovățea de colaborare tacită, dar ce naiba putea să facă unul ca mine!

— Tu nu știi ce-a fost, Jeni, unde erai?

— Și-a dat foc cineva că dărîmau ăia biserici? Ți-au spart și faianța în baie, ce-ai făcut?, te-ai dus și le-ai predat microfonul.

— Trebuia să-mi dau foc?! Cine tremura de frică aici și se

închina la icoane? Nu ești puțin deplasată?

Extraordinar! Am impresia oribilă că avea cîteodată un morb al prostituării, atît era de înclinată spre compromis cu dușmanul. Dușmanul, mă rog, e un termen generic. Zece ani n-a zis pis, acum se găsise! Fiecare se simte obligat să ceară socoteală în dreapta și-n stînga; ea, desigur: observatoare. Dar să te umilească, nu știu unde învățase și asta, să te știe că ai remușcări!... Dacă judeci așa, cu cît ești mai brează ca Bubu, te rog foarte mult! Adevărul e că stătea prost cu nervii.

— Nu intră numai părintele în biserică, vin și alții. Dacă voiați, puteați să faceți ceva. Ai auzit de preoții care-au deschis gura? Și de pușcăriile lor?

— Vezi că te-a îndoctrinat popa! Dar de rapoarte făcute după spovadă, ai auzit?

— N-am auzit.

— Ei, uite că eu am auzit! Spovedeau și turnau, am exemple.

— Nu cred, confesionalul e foarte secret. N-au jurămîntul ăla, teologal?

Poftim?... Cred că, în sufletul ei, încă mai avea o rîcă pe mine, care, iată, cîteodată purjează. Toată treaba aceea urîtă... cum poți să uiți? Nici n-am vreo pretenție. Urîtă sau nu... În sfîrșit. Dar nici să vii după nu știu cîți ani și să întrebi așa, *ex cathedra*! Refulări de fostă dirigă, oricum dădea bucuroasă dreptate oricui, cu excepția mea. Și culmea, cu o iritată afecțiune! Cu un fel de tandrețe. Nici azi nu-nțeleg. Mici maliții...

Cu Magda n-a ieșit bine, poate și asta, poate mă ținea vinovat, nu mi-a spus. Fata m-a ștampilat ca pe-un sclav înainte de *pa*! Vezi, totdeauna zici: *mai bine așa*! N-am idee cît de bine mi-a fost, c-am suferit ca o rîmă, vreau să trec peste asta. Dar mă eliberase la timp: s-a gîndit? Intuiție? S-ar fi putut să nu fi fost decît timpul ei – cînd le vine bine, te lasă –, eu știu dacă

întrevedea cît rău ar fi fost în stare să-mi facă? Pentru că o candidatură la Președinție e filată din toate pozițiile, vorba clasicului, ai telefonul supravegheat, te caută și după notele din liceu, abia așteaptă să te prindă cu ceva care scîrțîie și gata, adio! Te poți duce la pescuit; ai intrat în moara presei, ești aut! Ori, legătura cu o minoră, chiar afectivă, se află, generează refulări și invidii… Dărîmi tot Partidul. Pe cuvînt, la timp, are fler!

Dar stau, totuși, și mă întreb… Poți să pleci chiar așa; ți se întîmplă în viață un lucru absolut unic cu un om reputat, de bine de rău, și te scuturi de tot ca și cum ai închide un robinet? Și c-un ceremonial dureros pe deasupra, căci am avut probleme cu umărul, am făcut febră, antibiotice, o mie de chestii! Și asta ca asta, dar să ne vedem normal, în familie, și să se raporteze la tine *ca și cum n-ar fi fost nimic*, *niciodată*!… Asta e deasupra unei înțelegeri comune. Un bărbat, cînd întîlnește o fostă iubită, chiar și la vîrsta a treia, face o glumiță galantă, mă rog, o aluzie fină, pentru a nu-i da femeii senzația că a murit odată cu nurii. E un fel de a te situa față de o intimitate astăzi vacantă, dar care produce, așa e decent, o tardivă emoție. Domnule, nimic, ca și cum mă vedea prima oară sau dimpotrivă: banalitatea revederii unui tată peren… Asta mă scoate din minți, felul de a-ți comunica indolent separația. N-o s-o schimbe nimeni pe lume, ajunge departe, toată viața ei o să cadă-n picioare!

Fusese o nebunie catifelată, înnebunesc cînd văd ce-a făcut pentru mazărfacărul ăla! Cum să pleci de la mine ca să-i faci deliberat un copil?! Mă întreb dacă nu-i cumva o problemă de limită resemnarea?… A crezut că nu vreau s-o ajut, poate și asta, eu știu, mă gîndeam că dacă-l vede într-o zi la podea, ca să vorbesc în termenii lui, își ia zborul și implicit se salvează. La femeie, instinctul de conservare e așezat mai în față. Dar nici timp n-am avut suficient, mă tîra Schidu pe la toate

televiziunile, îi intrase în cap c-aș putea fi locomotiva Partidului, de aia e nevoie totdeauna de personaje marcante; ăștia sînt boii, ăștia scot căruța din glod. Cum naiba să fac, mă știa deja lumea! Intervii pentr-un fraier, se află instantaneu: trafic de influență, asta-mi trebuia mie! Și pe cine cunosc eu în box, la cine să mă oblig? Că, să zicem, o faci, dar nu vrea imediat să-i promiți un post de consilier sau ministru? Pentru Marian pugilică!... Dar cine crezi tu că e, Schwarzenegger?! Vezi-ți de treabă, te-ai lăsat și de prafuri, nu scapi tu de-un cretin?

— Petru, te rog, măcar să-l primească în lot!

Pământie la față, cu părul îngrășat și cu burta la gură. Mă durea inima. Și cu un fel de preocupare complet străină de mine, de parcă eram tutorele standard. Făcuse și niște cute pe frunte, cum Dumnezeu o scot și de-aici, e mai rău ca la droguri! Mă enerva că se lăsa dusă de val, parcă nu era ea. Și însărcinată, pe lîngă toate necazurile; nu-i greu de priceput ce simțeam, deveneam suspicios, înțelegi. Dar cred că dacă era ceva mi-ar fi spus, știa probabil că am îndoieli paternale...

— Și de ce nu-l bagă în lot? Zici că-i bun.

— Vino să-l vezi. La categoria lui, n-are treabă cu nimeni; spate nu are! Totu-i pe bani, totu-i pe cumetrii!

Această observație era un semn evident de maturizare și a trebuit să admit. Am să văd ce pot face, i-am spus, deși știam amîndoi că n-o să iasă nimic.

— Vrea să plecăm în Germania, aici te ratezi. E bine să treacă la profesionism?

— Ai nevoie de bani? am întrebat-o direct, mai mult să schimb vorba, deși asemenea curiozități sînt rareori inspirate.

— Totdeauna am nevoie de bani.

Nu spun eu? Se mutase la el, undeva prin Giulești: o curte cu case vagon, nici nu știam cîți votanți în maghernița aia; am

trecut cu mașina, dar n-am intrat.

— Hai, că avem niște musafiri veniți de la sîrbi. Se cîștigă, zice, ca la nebuni, lucrează numai pe mărci.

— N-aș vrea să deranjez… Și nunta, dacă mi-e permis să întreb?

Asta, evident, mai tîrziu, după Europene, după ce se naște copilul. Clasic! Și-a întors băiatul obrazul de ring și s-a translat în Germania, ceva adevărat tot era. Nu vreau să-ți spun cît poți lovi într-o mamă!… Atunci a fost chestia aia cu „nici să nu mai vii înapoi“.

Scriitorul aștepta, așadar, în picioare, în holul dotat cu mobilier de șezut, pînă cînd s-a deschis ascensorul, iar tînărul care ieși s-a apropiat cu mîna întinsă. Ar fi trebuit să ți-o dau eu, se gîndi Petru, dar trecu peste asta.

— Domnu Șesan, sînt onorat, îi spuse, vreți să mă urmați?

Îl urmă tot în lift, unde mai era cineva, nu încăpeau decît trei și ieșiră la doi. Însoțitorul îi deschise ușa sălii pentru lectură, de unde se ridicară cîteva perechi de ochelari, examinîndu-l fără nici o reținere. Avea să înțeleagă mai tîrziu de unde le venea circumspecția; cînd ești adîncit în propria viață povestită de alții, devii subit incredul, bănuielnic. Ți se arată, ca și după moarte, probabil, că tot ce-ai trăit mai are o altă accepție, nu ce credeai, aceea văzută de-afară, adevărul obiectiv, ca să spunem așa, evidența unor condiționări ignorate.

I se indicase un loc și iar aștepta, băiatul plecase după dosar. Spre surprinderea lui, cînd se întoarse, veni cu un braț: erau patru, grosuțe… Asta îl miră, și nu numai pe el, căci întîlni din nou priviri conivente. Semnă de primire și deschise unul, la întîmplare. Avea o copertă cartonată, jegoasă, cu antetul Departamentului Securității Statului, anul și numărul. Își aminti fără nici un motiv de veceul din Gînja, haltă unde cobori

borșit spre ceea ce se numește, destul de impropriu, *la țară*, și încercă să dea pagina fără a-și umezi degetul cu salivă.

— Nu vreți s-o luați de la primul? întrebă tînărul, care părea de o remarcabilă politețe, și-i alese un altul. Deocamdată, pe Șesan nu-l preocupa ordinea; episodul *Faianța*, cu ăsta ar fi vrut să înceapă. La fel ca la pepene, întîi guști din inimă.

— O să dați de multă mizerie, îi șopti însoțitorul, rămînînd lîngă el, un Vergiliu, desigur pentru a nu exista suspiciunea unor extrageri de foi. Asta dovedea că omul trecuse prin material, secrete nu mai aveau, viața lui *consultată* era întinsă acolo, pe scîndură, ca o foaie de tăiței. Bine, să ne lăsăm, dar, în adîncul latrinei… Din cealaltă parte a mesei, călăuza zîmbea confient.

Era un desfrîu, la fel cu acelea năclăite paludic în adolescența unor poluții nocturne. În sfîrșit, se deschideau încăperile tainice, unde respectabile doamne sosite în clubul săptămînal al destrăbălării își vestejesc austeritatea maritală în cearșafuri jilave, încolăcite sub fauni, sub bărbații păroși printre care niciodată n-ai să te numeri, oricît te-ai întări în flotări. Asudate, metamorfozîndu-se în tîrfe nesățioase și lubrice. Dosarul răsturnat impudic se lăsa inspectat, puteai să-l desfaci încet sau în grabă, din orișice parte, mirosind smintitor.

Ce-l izbi la început a fost numărul: patru volume! Înseamnă că m-au luat în colimator de cînd eram preșcolar. Dar, începînd să dea paginile, văzu că le atrăsese atenția abia după cartea a treia, *Drumuri în Iarbă*. În afară de asta, rapoartele prezentau tot felul de intervenții cosmetice, redatări, renumerotări, pagini lipsă, ceea ce ducea automat la concluzia că-i prezentaseră patru din șase, din zece… Extraordinar!, își spuse, în timp ce umbla după anul *Faianței*, reușind din nebăgare de seamă să-și umezească bucal și arătătorul, un reflex detestabil, care, iată, se răzbuna: dosarul de Securitate are gustul sălciu de clanță

umblată. Din loc în loc, omisiuni: probabil nume de ofițeri și delatori trecute odinioară în clar, treaba amicului care-l veghea; muncise cu destulă răbdare, altfel ai putea da într-o onomastică relativ cunoscută. Ceva îl opri la o pagină, îi sări în ochi Mihail V. Stoian, simți ca un junghi, dar trecu mai departe. Mă întorc eu, își spuse, I'll be back… *Faianța*! Uite *Faianța*! Dosar 4, p. 89.

Unde ești Jeni, ca să vezi de ce te temeai!

Întîi te sperii de căderea plăcii de pe perete, căci face urît, cu acute, mai ales dacă nu ești atent. I-a sărit inima. Dar să mai vezi după aceea și urmele lipiturii, cu ciocul ieșind din mortar, erectil, clitorisul unei femele robot!… Pînda obiectului ce încă nu știe că e divulgat și continuă să te vîndă pe față. Frica paralizantă de a-l atinge…

Jeni, în spaimă, atinge uneori înălțimi paroxistice. Chiar în vis. Istoria cu manualele e doar una printre atîtea, întîmplător și cea cu urmări mai dramatice. Cărțile de școală, scoase de tot felul de șmecheri, ajunseseră o teroare didactică. Îi dădeau o spaimă viscerală pentru ora de clasă, cînd trebuia să le descîlcească de față cu alți derbedei. Nu știu ce lecție avea în ziua aceea, Sadoveanu, dacă-mi amintesc bine, și se monta pe măsură ce vedea că predă la pereți. În timpul acesta, unul desena nu știu ce. Îi smulge ce avea ăla pe bancă și dă de toată Româna mîzgălită de sus pînă jos; Eminescu și Vlahuță cu bărbi, Veronica Micle cu degetu-n nas, lucruri din astea… Domnule, l-a bătut cu cartea în cap, pînă a rupt-o bucăți! Ceilalți – chermeză! În cancelarie, altă repriză, cu directoarea, cu diriginta, că de ce nu se-abține? Uite de aia! Poate stai prost cu nervii… Da, stau prost cu nervii. Și a luat catalogul și l-a făcut zob. Nici nu i-a cerut prea mult timp, dezvolta o surprinzătoare dexteritate, căci știi ce coperți are!… Domnule: toate pe ea, ca o comunitate de ciori! Jeni, calmă. Tu, îi zice madamei director, și o arată cu

degetul, tu ai să te tîmpești înainte să ajungi la Arghezi! Și tu, către alta, n-o să mai ai nici de pîine, ai să bagi mîna în fondul clasei!... Ne blestemi, nenorocito, la, la, la, nu știu ce, telefonez la Inspectorat!

— Expectorat! o corectă prompt. Inspectorat se scrie... Și absolut liniștită, scoate din geantă sticluța și le stropește ca-n Caragiale, ca-n față la Cotroceni, dar cu apă sfințită.

Acum, sigur că și toată povestea cu Magda i s-a pus undeva. Am urcat-o frumos în mașină și l-am sunat la facultate pe Duca. Drăguț, m-a asigurat că-i doar surmenaj și, cînd m-am întors să-i aduc una, alta, a doua zi pe la prînz, era gata, legumă. M-am speriat fioros; căzută în ea, indescriptibil, vorbea îngălat, părea că nu înțelege ce-i spui și se uita într-un punct. O amibă! Ce i-ați făcut, domnule?!

— Nu-i nimic, îmi spune profesorul – o puseseră pe un fel de blegomazină – stai liniștit, își revine.

Cum să stau liniștit? Iresponsabili, o injectau cu mizeria aia, m-ar fi și mirat să se cheme-n alt fel. Bleagă, o fleică, nu puteai să te uiți. O iau acasă, ajunge!

Și-a revenit binișor, nu ziceai, rămăsese în schimb cu fixul recluziunii la țară. Mai rău ca-nainte: ea pleacă la mama-bătrînă. Plec la mama-bătrînă! Foarte bine, dar stai puțin să-ți revii. Nu, eu acuma; cariera de om de afaceri, aiurea! Pilule!

Mi-e urît, nici nu-ți vine să te întorci în Berceni... Nu mi-aș fi imaginat cît îmi poate lipsi, parcă mi-a murit cineva și mă mișc între oglinzi învelite. Voia să fugă, firesc, mulți nu se mai uită-ndărăt, iar dovada cea mai pertinentă e c-a avut luciditatea de a-i lua imediat fetița din brațe, căci Bubu avea planuri internaționale, nu știu cine-i băgase în cap. A fost un gînd extrem de normal. Nu înainte de a-i declara chestia cu presupusul blestem, treaba aia; alt scandal, alta care se victimiza de afuriseniile maică-sii, deși, am mai spus, despre

fetiță n-am auzit să se zică ceva dubios. Să nu te mai văd, să nu vii, adică ei, Magdei! Nu-i mare lucru, dar cînd îți spune o mamă… A pus mîna pe Gianina și și-a mai făcut de lucru două, trei zile, pînă am anunțat-o că am liber la studierea dosarului. Sau *consultarea*, nu mai știu cum era formulat. Nebunie, am crezut că face iar criză. Ce-ți trebuie, îți bați cuie-n talpă, dosarele astea cine crezi că le ține? Ce aștepți să citești, nu-i vezi pe toți la locurile vechi, peste tot? Am tăcut, ce să mai… Cînd e să se aleagă și praful… Și pilule! Pilule!… Pilule!!! Mi-au rămas în casă o tonă de pilule pentru boală de nervi.

…punîndu-i-se în vedere Obiectivului a nu atinge locul de unde a căzut placa, nefăcîndu-se nici o referire că ar fi lucrat prin DUI sau T.O., și nici altă explicație nu…

Petru Șesan dădu cîteva pagini în urmă, căutînd referiri anterioare. Se mai uită o dată pe indicativul copertei, citind: ARHIVA FOND INFORMATIV, S. 238352. Nu înțelegea mare lucru, mai scria: D.U.I. 904, adică Dosar de Urmărire Informativă, dar și I simplu, cu 903 (217518)… Identificări, niște numere. Ar fi putut să-și întrebe însoțitorul, dar i se întîmpla exact ca atunci cînd era nevoit să intre în vreun *mall*. Îi pierea brusc orice poftă de-a cumpăra, orice curiozitate. Probabil, o cifră sau alta îl clasa la „băieți răi“; numerotarea în sine putea exprima și un cod, dacă era descriptivă. Trecu în grabă peste anteturi formale, oricum fără nici o semnificație: Primit: cpt. BUSUIOC. Sursa: MARCU, data… nu știu ce, Sursa: VALERIA, Sursa MARCU, din nou, Sursa RAREȘ, dădu și peste numele Pavel, de cîteva ori, la Obiectiv: OBIECTIVUL „PAVEL“, dar nu-i acordă mai multă atenție și se opri clătinînd pagina, ezitant, la 52, aici părea că începea isteria…

Domnule, ceva aproape de vomă! Era menționat că Eugenia făcuse căderea aceea de calciu.

M.I.–D.S.S. S.M.B. SERV.IND. DE INVEST. Sa/P1/GT/ 00173527 STRICT SECRET EX.NR. CĂTRE S.M.B. – 743/S.M. Vă comunicăm că împreună cu plt. adj. Bucur Ion (T.O.), m-am deplasat conf. ord. la locuința Obiectivului. Menționez că acesta este lucrat prin DUI și supravegheat T.O. Această intervenție s-a făcut în urma sesizării adresate de PAVEL către tov. căpitan Cerchez, cu privire…

Ce vorbești, Pavel!… PAVEL, eram?!

…cu privire la decopertarea unei plăci de faianță ce masca elem. tehnic-operativ (microfon DCK-80), ocazie cu care Obiectivul l-a recuperat și l-a adus spre predare.

Vai, ce rușine călduță… De fiecare dată, parcă mă taie. Dar întîi l-am declarat la miliție, Circa 8, mi se pare…

În momentul descoperirii instalației de ascultare, Obiectivul s-a adresat Circii 6, Miliție – uite că spune – *apoi (conf. mențiunii tov. cmd. mr. Lepădatu, Circa 6), secția declinîndu-și competența, Obiectivul PAVEL s-a adresat M.I. și C.C. al P.C.R. lăsînd memorii prin care solicita recuperarea tehnicii de către organele abilitate.*

În momente ca astea, am în Jeni o teroristă; m-am dus la miliție. Domnule, zic, am găsit un microfon în perete… Poftim, ăsta-i! Ce-ai găsit? Microfon. Du-te, bre, de-aici, lasă-ne în pace, nu ne ocupăm noi de astea! Știam eu cine se ocupa, dar voiam să evit un contact personal. Așa că cea mai bună metodă era s-o faci pe idiotul. Pot fi idiotul perfect, m-am dus la miliție. Lasă-mă, tovarășu, în durerea mea, lasă-mă-n pace, n-auzi?! Dă o declarație și lasă-mă cu microfoanele tale! Am lăsat declarația, știam că-i obligatoriu să raporteze mai sus. M-am blindat și la C.C.: alt memoriu… N-ai ce face, vrei, nu vrei, ajungi și în Batiștei, abia aici l-am predat. Nu mai aveam decît să-mi iau o față de imbecil și s-aștept. Au apărut în trei ore.

I s-a pus în vedere obiectivului să nu comenteze incidentul cu nimeni și să înlocuiască imediat faianța căzută. Nu s-au dat

explicații. PAVEL a înțeles că există anumite cablaje în tencuială și îi este interzis a le deranja.

Mi-e greu să mă obișnuiesc, numele pe care îl porți nu se-nvață, se asumă în timp. Cele cîteva silabe sub care ești cunoscut anunță o viață întreagă; la cei vechi – un destin. Pavel… Pavel! Sînt Pavel!… Îl pronunț în cap și-l simt neprietenos. E și hilar, cumva, și stînjenitor să descoperi că ai fost cunoscut multă vreme, în alte fișiere, drept o persoană străină de tine, dar cu aceeași ursită. Prenume schimbate nu se iau decît la monahi; te lepezi de lume odată cu tot ce-i al tău… Sau în artă, cînd crezi că te face mai breaz.

Dar știi cum intră ăștia în casă? Nici nu se prezintă. Care-i problema, toarșu'? Ia să vedem. Ce faianță a căzut? Nici că ne-a trimis nu știu cine, nici că sculele noastre, nimic, îți dau pur și simplu de înțeles că se așteaptă să fii de o conivență cetățenească. Ne-ai găsit microfonul, și ce?, o să murim de rușine? Ia treci la loc! Sper că-ți imaginezi că mai ai cîteva și prin casă… Vezi să nu le deteriorezi, că sînt de import! Partidul ți le încredințează în custodie, e un gest de onoare. Ai înțeles? Ciocu' mic! Și ce te-ai grăbit cu miliția și cu Cerchez? Ești nervos? Crezi că nu ne dădeam seama și noi că era scos din uz? Tot veneam… M.I.–D.S.S. S.M.B. SERV.IND. DE INVEST. Sa/P1/PR/00184303 STRICT SECRET EX.NR. CĂTRE S.M.B. – 854/S.M. Ei, drăcia dracului!

…Obiectivul lasă impresia unui spirit confuz, neputîndu-se abține de la digresiuni care n-au legătură cu cauza.

Pe naiba, jucam rolul regelui Lear, le-am făcut teoria instrucției geto-dacice a lui Iisus. Faci totdeauna impresie bună, dacă apelezi la protocronism. În chestiunea cealaltă, cu misticismul, nu prea.

A fost chemat și i s-a cerut să-și exprime opinia asupra conducerii Uniunii Scriitorilor. PAVEL pare suspect de laudativ la

adresa numiților: Mihail V. Stoian, Valer Schidu și Mircea Lerescu, sursa DECEBAL afirmînd că de fapt îi detestă. Declară despre ei c-ar fi patrioți, devotați Partidului, talente angajate. MĂSURI: De confruntat cu sursele MARCU și VICTOR. Ar putea fi și o tactică de inducere în eroare. Red. cpt. R.E.

Tactică de eroare, my foot! Încercam să nu mă implic, să mă scot, că de turnători apologetici n-are nevoie absolut nimeni. Le-am ținut și o conferință despre numărul mare al piramidelor mici; dezideratul faraonic al șantierului terminat în timpul util, recte, al vieții. M-am exprimat cuviincios despre Casa Popoului.

Sursa vă informează că în ziua de 5 octombrie 1989 cet-ul a participat la un simpozion la Liceul German, organizat de Casa de Cultură Germană, GOETE. Aici a vorbit în termeni superlativi despre academicienii români, dînd numele Tovarășei și al Secretarului General al Partidului, precum și al tovilor scriitori M. Stoian și V. Schidu. Întrucît pare deja o tehnică, îmi exprim suspiciunea că ar putea fi vorba de o diversiune pozitivă și propun să fie încurajat a se exprima elogios în presa de Partid. Rog dispuneți confruntarea cu obiectivul EVA. Aceasta, avînd o stare psihică labilă, ar putea duce la concluzii mai concludente.

În ce privește Obiectivul PAVEL, acesta e atît de înspăimîntat după rezolvarea incidentului cu aparatura T.O., încît își recunoaște un sentiment de vinovăție și vine cînd e chemat, uneori înainte de ora fixată. Dacă nu s-ar exprima totdeauna la superlativ, s-ar putea concluziona că avem în el o persoană cooperantă. MĂSURI: Temporizare. Să se folosească operativ. A fi pus în contact și cu sursa MARCEL. Nu cred că trebuie încercat deocamdată o inițiativă de racolare. E foarte speriat, deși îi place să pălăvrăgească.

Ce vorbești?

S-ar putea ca, recrutat, să devină prudent. Trebuie amenințat indirect și menținut într-o spaimă continuă. Va rămîne mereu în

atenția noastră.

În ce? În atenția noastră?!... N-ați mai apucat, amintiți-vă de mine ca despre Idiotul Nou al Epocii Aureea, le ură în gînd Petru Șesan, frunzărind cărțoiul cu gust ofilit și căutînd din ochi primul dosar, ca să le ia gospodărește, la rînd.

Dosarul de Securitate e, de fapt, un Jurnal. Ticu Man. (FIȘA 168)

— Mult gunoi... făcu concluziv însoțitorul din partea cealaltă a mesei, așteptînd confirmarea dezgustului. Ciudat, Petru nu dădea semne de silă, citise cu interes.

Adică, ce mult gunoi? intră în alarmă și-i veni să fumeze. N-am dat încă peste ce trebuia?... Ce vrea băiatul ăsta să spună? Știi despre viața mea mai multe ca mine; mă așteaptă ceva împuțit? Mă pîndește ceva, spune domnule!

FRATELE PAVEL

GHEMUIT, CU GENUNCHII LA GURĂ, STAU ÎNCUIAT în portbagajul propriei mele mașini și-mi vine să vărs. Din nefericire, m-au băgat în cea veche, pe gaz, și *serbatoio* ocupă tot spațiul. Așa încovrigit cum m-au îndesat înăuntru, așa am rămas și mă înțeapă în stînga. E cald, trebuie să fie vreo unu, se simte după tabla încinsă. Și mirosul ăsta de mercaptan, nu mai am mult și vomit pe sutană… Va adia puturos încă o mie de ani, chiar dacă rezervorul e gol, la fel ca *adevărul* ăla din ’89. Și din 11 Septembrie. Și din Belgrad. Ah, mi-e rău… Dac-o vindeam, nu mai eram în situația asta, mă închideau poate în Dacia verde. Te poți măcar răsuci. Un pic de răbdare să fi avut și aș fi măritat-o splendid, aud că trec toți pe gaz ca nebunii, nu se mai poate, au început și taxiurile. Ăsta-i preț la benzină, cine rezistă! De aia-i plin de tîlhari peste tot, și cînd spun *peste tot* mă refer și la… Doamne! Astea-s sechelele vieții multilateral dezvoltate, uite și gazul, înmugurește totul la fel! *Înflorește*… cum era cîntecul? *Înflorește*… Doamne, mi-e rău!

Din afară, se vedea mult mai bine. Cald, senin, înverzit, fratele Emanuil dezbrăcat de cămașă culegea muguri de brad. Pace și liniște. Tălăncile unor oi departe, pe coastă, și, la intervale aleatorii, lovituri de picior în capota mașinii. De fiecare dată, călugărul se oprea, ascultînd, apoi revenea la preocuparea pentru siropul de tuse. Cel de anul trecut s-a

terminat mai devreme. Totdeauna e bine să intri în primăvară cu două, trei sticle. Și nu se face așa… pui la fiert cu o cană de zahăr și gata, e o treabă mai dichisită. Zăduf. Nădușea.

Să mă rog, își spuse fratele Pavel. N-ar trebui să fiu tulburat de nimic, sînt deja rugăciune eu însumi, mă pot ridica peste asta. Domnule, au venit trei ghiolbani, eram înăuntru, făceam octoihul, nici bună ziua, nimic, buzna, și-mi bagă iar hîrtia aia sub ochi. Aia cu proprietatea fîneței, cadastrul. N-am vorbit, dar m-am uitat peste ea, am văzut. Ce să discuți, veniseră cu scandal, nici să vorbesc nu puteam, că eram sub canon. Ăla, afară, nicăieri, se pitise. Dar era cu ei, clar.

— Părinte, n-ai limbă, ce n-ai?

Nu puteam să le zic că mă găsiseră într-un moment cu totul nepotrivit, Doamne, ce cald!, m-am închinat însă, ca să priceapă că-i un lucru călugăresc și nu pot… Nu, dacă nu mă liniștesc, nu mai izbutesc să mă curăț de gînduri! Și-așa, de-atunci, cu Lumina, nu-mi mai iese nimic. De aia i-a și adus, cu mutra lui zîmbăreață, că știe c-a fost ceva de necontestat și mă chinui să-mi țin harul în mine. Păcatul invidiei… O să mă rog la vecernie. M-au smuls de pe jos, de unde eram, dar rău, așa, de barbă, să mă rupă-n bucăți. M-au tîrît ca pe Sfîntul Andrei, Doamne, iartă-mă!, am apucat un pic să mă uit – împreună-nevoitorul nici urmă! Parcă eram singur în toată sihăstria de-acolo. Ce-i o Dacie, un pumn și-ai deschis-o! Trîntești capota, se închide la loc. Niște brute, niște pitecantropi, mă încuie-n mașină că de frică semnez și las tot… Asta-i lipsirea de libertate a persoanei!

Nu știu ce să mai fac, eram și-așa amărît. Tot încerc și încerc, atîta fericire am avut în ziua aceea sfințită! Chem mila nesfîrșită și ieșită din timp, cu multă smerenie. Inima mea e sfințită de dragostea sfîntă și, uite, pășesc iar din mine în veșnicia ce ai știut s-o zidești cu viața și moartea. Doamne, uite cum stau zăvorît; fă să se deschidă, să intre Lumina! Nu mai

reușesc s-o provoc, nu pot decît bîjbîi. Mă furnică piciorul. N-aș vrea să cred c-a fost o scăpare a Domnului, o întîmplare adică, am primit-o ca pe unul din semnele Lui. În trufia mea, am luat-o drept răsplătire, o avansare în grad. Altfel, de unde bucuria aceea, pentru că și bucuria e tot de la El! Poate că mi-o doresc prea intens și, de obicei, ce-ți dorești prea mult nu se dă. Auzi despre unii care cîștigă, la fotbal, la tenis: și-au dorit victoria mult, zice comentatorul inteligent… Un tîmpit! Ceilalți ce și-au dorit, s-au scărpinat, ce-au făcut? Începe și șoldul… Care e sensul adînc al nevoinței, dacă nu sporirea în har? Totul e chestiune de har: acum ți se dă, acum ți se ia! Nu vezi?, cîteodată nu vrea să intre nimic, numai bare. Stimez conotația sacră a barei! Sînt un executor performant de bare istorice… Căci bara nu e rateu; bara e tot ce-ar fi putut fi și nu e, lipsește un centimetru.

Nu mai pot, mă sufoc! Pute gazul ăsta nenorocit, e îngrozitor! Sau poate că, în principiu, nu pute deloc, căci spunea Sfîntul Pavel: „Știu și sînt încredințat în Domnul Iisus că nimic nu este întinat prin sine, decît numai cel care gîndește că ceva e întinat, pentru acela e întinat“. Dacă trupul e piedica, am încercat și eu ce am auzit că fac alții. M-am lovit cu o funie udă, pe cuvînt dacă nu; asprimea cu sine! „Privegherea prelungită, mai multă sete, lunga stare în picioare și, mai ales, *bătaia binefăcătoare* cu varga“. M-am înfometat, m-am căznit. Nici un rezultat, nimic absolut! Flagelarea nu-i bună, pentru că nu scoți carnea din joc, înțelegi? Te alegi cu durere, iar durerea o simți, te trage în jos, te face să iei aminte tot timpul la ea și te-a scos. Nici nu „obligi“ moral Creatorul, provocîndu-ți în fața Lui o suferință pe care nu ți-a cerut-o. Să fim serioși. La fel ca și mătăniile, îngenunchierile: lucruri vetuste.

Dar e descurajant să știi că ai fost o dată ales și pe urmă abandonat, ca și cum Logosul ar corecta o eroare. O fi și asta

ispită, căci nu-i ușor să te ridici ca boxerul Marian, cînd te numără; credința-i mai slabă, ești năpădit de frustrări, te rogi altfel, dai înapoi… Noroc că numărătoarea ține oricît, nu se oprește la zece… „Prin credință umblăm, iar nu prin vedere.“ Sincer să fiu, cred că și mintea lucrează, chiar acolo, în inimă, unde-o închizi… Chestiunea e simplă: mergi mai departe? Cît de departe? Cîți sînt în stare s-o ia la nesfîrșit de la capăt: trîntit și iar hopa în două picioare; trîntit și iar sus!

Pași. Umblă la portbagaj… Doamne, să nu mă… Păzește-mă! Știu că lumea adevărată și veșnică începe după aceea, dar nu-s pregătit, simt că mai pot să trăiesc. Nu-i lăsa, Doamne, încă nu mă chema!

Fratele Emanuil era, însă, nu ăia. Pînă la urmă, a dat cu călcîiul în broască. Capota e oblică. Se privesc; nici un fel de explicație, sînt amîndoi sub canonul tăcerii, iar Pavel înțelege că-l așteaptă să se ridice. N-are curaj. Unde or fi ăia? Nu se aude nimic. Se înalță în coate puțin și se uită în jur. Nu poate fi totul atîta de simplu, există probabil un plan, n-au plecat. Scoate anevoie un picior amorțit, cu gîndul s-o rupă la fugă, dacă se arată ceva. Totul e încremenit. Liniște. Îl mai țintuiește o dată, ostil, ca să fie absolut clar cine-i băgat în afacere, și sare afară, șchiopătînd hotărît către vale.

Domnule, m-am dus direct la poliție. Direct la Oești! Eram smotocit infernal, o zdreanță, îți spun. Mă bălăbăneam pe picioare, nici nu știam dacă sînt în stare s-ajung. Dar nu se mai poate, the fuck! Intră peste tine în casă, te răpesc de pe stradă, femei schingiuite, nici un fucking respect, nici o autoritate de stat! Te poți trezi cu oricine și nu ai cui să te plîngi. Cum conduceți, mă, paragina asta! Mă duc și reclam la Oești, nici nu vreau să discut! Dacă și-n sihăstrie dau buzna… La ce mai faci lucrarea rugăciunii, că-ți trebuie liniște, pentru Dumnezeu, te concentrezi, de asta te retragi în pustie! Altfel, rămîi acolo, în

lume, în Berceni, și maimuțărești o metodă. Meditație transcendentală sau altă prostie... De ce te miri că-ți pleacă și harul, și tot? Ar trebui să fii mulțumit cu ce ți se dă.

Și-mi ies în față, la rîu... Tot ăia trei, nu știu de unde au înțeles că mă duc la poliție, poate aveau telefoane sau mă urmăreau de departe. Nici n-am apucat să trec apa, eram încă în vad, i-am văzut și-am vrut să mă trag înapoi; m-au ajuns. Dragă, așa m-au mecit, cum n-am fost niciodată; cînd mi-a dat ăla cu țeava în piață, încă era suportabil. M-au nenorocit pîn' la os, m-au stîlcit! S-au urcat cu picioarele! Nu pleci, mă? Nu pleci? Ia vezi, poate vrei să pleci și nu te poți hotărî?... Acolo m-au lăsat, în urzici, umflat ca un monstru. Dacă nu mă găsea fratele, acolo muream!

Părintele Emanuil îl luase în brațe cum iei un prunc și plîngea. Nu vorbea, îi punea ud pe răni și plîngea. Plîngeau amîndoi.

Acuma ce-aveți, ce vă fac, v-am făcut eu ceva să mă omorîți ca pe-un cîine?! Iisuse, nu m-ai văzut, de ce i-ai lăsat? Vrei să plec, Doamne, de-aici și să-i las? Dă-mi un vis, ceva, un semn, fă-mă să știu care Ți-e voia, poate vrei să mă-ntorc. Vrei să plec? De ce mă pedepsești, Doamne? Pentru trufia mea cu Lumina, de ce i-ai lăsat? Am păcătuit că nu pot să mi Te închipui un bătrînel milostiv, ci nesfîrșit, ca veșnicia aceasta de piatră. Spune-mi, Tată al meu, căci numai Tu poți să ierți... Poate mă duci în ispită, dar fă-mă cumva să pricep, uite la mîinile și picioarele mele pline de sînge, uite la rănile astea! Uite la mine cum stau la pieptul dușmanului meu și nu mă pot obișnui nici acum cu mirosul. De ce îl înduri nespălat? Măcar să-și schimbe cămașa.

„Toate sînt curate celor curați“, spune iar Apostolul Pavel, Tit, 1, 15.

PETRU

SURSA *MARCEL*!... SURSA *MARCEL* ARĂTA LA FAȚĂ precum Macedonski la caracter, era tată de Partid, strabiza și invoca des ajutorul divin. Petru Șesan îl deconspiră printr-o metodă primară, iar acum se întorcea tot de-acolo, de la sala lui de „lectură“, dar încă mai amărît.

Trecea prin Piața Galați sau Gemeni, cum îi zice acuma, și își zări nobilul cap lipit pe zidul Liceului Cantemir, alături de altele. Curios, aici exista un afiș. Stopul fiind pus, își oferi contemplației minutul care urmă, încercînd să se pună în situația alegătorului simplu, însă onest, care optează instinctual. Nici un candidat nu e desemnat vreodată fără o primă evaluare mentală a imaginii publice, amănunt menționat și în regulamentul jocului *Păcălici*. De obicei, e preferat cel care la suprafață pare serios, lucrativ și măcinat de iubirea pentru popor. Urmează, clipuri, fotografii, prezență tv, adică cimentarea și reconfirmarea primei impresii, lucru ce a făcut să prospere perversa industrie a imaginii, un domeniu cu șmecheri atenți. Ar fi instructiv de asistat la una din ședințele foto, cînd se studiază obținerea unei poze cu pluri-mesaj. Masca se dezlipește de candidat, ea trebuie să sugereze în primul rînd fizionomia Partidului. Dacă se adresează unui electorat intelectual, ochelari! Dacă nu, în cămașă, cu mînecile răsucite pînă la cot, gata de muncă și cu haina pe umeri. Sau pulover,

mai vechi. Cînd e vorba de o doctrină justițiară, fălcile strînse și o cută de avertisment între ochi. Naționaliști? Ceva popular în costum sau harta țării – fundal. Pentru femei, un zîmbet lărguț. Sau, pentru categoria numită *și alții*: pupături pe copii. Și un metacarpian îndreptat către *tine*, *tu*, votantul, care ceri inocent sacrificii. Sau cu V-ul victoriei între index și mijlociu. Și tot așa, și hop' așa… De obicei în raccourci; s-a constatat că oferă prestanță și induce încredere.

Eu, cinstit, m-aș vota, își spuse Șesan, dincolo de lehamite și dincolo de amărăciunea cu care acum douăzeci de minute își închisese dosarul. Era o observație de foarte bun-simț. Între afișele celorlalți cu zîmbete căznite și retușuri strepezitoare, părea singurul președinte normal. Un demnitar cu fular… Alesese o fotografie pe care i-o făcuse Bubu iarna trecută, în Poiana Brașov. Schiurile nu se vedeau, s-a luat numai capul, cum spun, cu bărbia-n fular și păr răvășit, nestudiat. Dădea un aer simpatic, hormonal, te-ai duce spre el, cum se spune. Ieșea din tiparul politicianului arogant, de care se plîngea toată lumea că-i iese pe nas.

Dar ce hîrîială, pînă s-a văzut tipărit!… Căci Imaginea nu e numai spre înțelegerea doamnei Lăptoi, se pricepe oricine. Darea de sfaturi e una din voluptățile spiritului. Mai bine cu o sabie, ceva, să se vadă că nu ne jucăm! Dă-o naibii, sabie are și KGB-ul pe stemă, vrei s-auzim nu știu ce?… Ochelari, pune-i! Ochelari și o carte deschisă, e scriitor. Dacă se află că-i scriitor, nu ne votează nici dracu! Trebuie ceva clasic: costum și cravată și o privire spre zări… Te-ai gîndit excelent, Cizmarul, la fix!

Domnule, sînt destul de nervos. Schidu, cînd așa, cînd așa… N-are o părere să-l țină măcar pînă a doua zi dimineața. Plus delațiunile din dosar; mă uitam la el ca la un găinați pe parbriz, dar nu știa pentru ce. Mai stăm o mînă, mi-am spus, nu-i încă momentul să-l dau în gît exact de Alegeri, dar după ce luăm

Cotrocenii, șterg podeaua cu tine, cocoș! Te arunc ăstora de la ziare ca să mă uit cum te sfîșie, canalie chioară! Să mai luăm o pastilă… Nu și-ar fi închipuit că dau peste el. Timp în care madam Lăptoi făcea pe șefa cu mine, îmi impunea să fiu popular, îi intrase în cap că posedă rețeta.

— Măi Valerică, îi spun lui Doamne-ajută, ăla, fii, mă, atent! Dacă mai vrei să continuăm, mi-o iei de pe cap. În clipa asta, acum! Eu sînt propriul meu consilier, eu îmi fac discursurile, eu aleg orice fotografie. M-ai înțeles? Mi-a ajuns!

— Petrică dragă, dar trebuie să existe un staff.

— Eu sînt ăla! Ori ea, ori eu; mă duc acasă, vă mai gîndiți.

Mi-au dat imediat telefon: gata, Petrică, faci cum vrei tu… Ai văzut că se poate? Oricum, aveam tot Partidul aici, la degetul mic, eu eram Candidatul… Bun, din clipa asta m-au lăsat singur, dar absolut singur, nu-mi mai comunicau nici măcar întîlnirile rutiniere. Afișul însă mi l-am scos cum am vrut. Faci singur totul, dar măcar știi c-o faci personal. Un ticălos. L-am ghicit foarte simplu, i-am luat o hîrtie cu scrisul de mînă – sarcini de Partid, trasa sarcini – și am pus-o lîngă ordura de la dosar. Perfect, olograf, scriitură identică! A început să rîdă și puștiul care mă păzea, era evident.

Sursa vă informează că obiectivul PAVEL a declarat într-un cerc restrîns al Uniunii că s-a apucat de confecționarea încălțămintei pentru a declanșa la postul de radio Europa Liberă comentarii dușmănoase la adresa regimului nostru. Aceeași sursă MARCEL propune, spre contracarare, a nu se mai vorbi în revistele literare despre opera lui PAVEL și a fi refuzat, dacă se adresează vreunui teatru pentru montări…

Un cur, un oxiur! Și, vezi, asta-i politica, trebuie să te faci că nu știi, să-i surîzi, să te pupi cu el pe obraji și să aștepți momentul cînd poți să-l strivești… Asta-i politica; îți place, bine, nu, nu! Și dacă nu intram în Partid, ce era? Nu-l aveam coleg de

Uniune? Nu trebuia să-l suport? Nu-i tot aia?

Precum se observă, timpul subiectiv e în stare de dilatări acrobatice. Semaforul de la Cantemir se deschise și Petru viră scurt la dreapta. Surprinse niște oafe pe zebră care nu se grăbeau, uzau de dreptul pietonal nu pentru că le-ar fi protejat privirea polițistului de la chioșcul cu ziare, ci pentru că ăla e pregătit oricînd să te ardă. Au și ei niște lefuri, trebuie să și le scoată cumva. Și-apoi, ți-ar plăcea să citești nu știu unde că Petru Șesan nu acordă prioritate omului simplu? Ești politic distrus, mai bine-ți dai foc. Se opri, deși totul în el înjura, și făcu un gest extrem de amabil cu mîna către cele două găini care se tîrau înadins. Idioate, dar fac parte din electorat, mai bine să te vadă zîmbind; lumea începuse deja să-l cunoască, era dat, cum spun, la *Jurnal*. Au și ele un vot, nu mai bine îl iei, decît să-l apuce ăia de la PMSR?

Sursa MARCEL informează…

Amînă sursa MARCEL, căci îl rodea povestea cu EVA… Ia stai, domnule, să văd unde au mai lipit afișele alea! Coti iarăși la prima și orbecăi o vreme pe străzile din cartier. Nimic. Ale contracandidaților, toate, sau așa părea, cel puțin. Poza lui, nicăieri! O nesimțită, Lăptoi… Dacă nu vă omor!, dacă nu vă omor! Se uită la ceas: trei sferturi de oră pînă la întîlnirea de la Casa Armatei. Nu mai avea cum să ajungă-n Berceni, oricum nimica gătit, în frigider bătea vîntul. O să iau un sandviș, ceva… Deschise torpedoul, avea biscuiți. Douăzeci de minute drumul, deci cam jumătate de oră arderi de gaz. Nu-i bine să vadă c-aștepți, distruge imaginea, mai bine te vîri într-un bar. Nici barul nu-i bun, te mai fotografiază lîngă bețivi. Trase la umbră și stinse motorul. Își puse un cot pe volan și capul pe braț. Avea un chef de Armată ca de-o durere de dinți… Dar au familii, votează. Trebuie să-i asculți, au necazuri și ei, solda mică, restructurări, tehnică de luptă, fasole, echipament, lucruri din

astea; să te simtă un președinte plăcut. Rupse un biscuit. Sete. Cocă muiată. *Obiectivul EVA dezvoltă o înclinație tot mai acută spre misticism…* Ticăloși! De aia spunea băiatul c-o să dau de mizerii, știa c-o să dau, citise și el înainte. Trecutul e un lucru pe care totdeauna ți-l cunoaște altcineva. După Armată, Clubul Arhitecturii, altă gargară, dar apar și candidați inamici, e nevoie să arăți că te preocupă mai ales urbanismul, un președinte se prezumă a fi competent. Pe puțin două ore; Doamne, destul! După arhitecți, la studenți; îi adună și pe ăia cu japca; li se brehăne lor cine-i șeful de stat. Și, la șapte-jumătate, un telejurnal; aici, e mai scurt. Și sînt fucking singur! Absolut singur! Cuc…

Tresări și privi atent în parcaj. Te poți trezi urmărit de vreo javră ca să-ți facă poze ridicole, cînd bagi în gură un biscuit sau, chipurile, beat, adormit pe volan. La cocteiluri, dacă-i vezi, te păzești, nu bei, nu mănînci, e o lege! Din fericire, locul pustiu, nimic dubios. Sînt în stare de orice, absolut, nu-i o glumă!… Se fac precis și dosare, că nu pot să cred porcăria aia cu EVA… Nu-i în stilul ei: „abuzurile regimului“, o sintagmă lemnoasă, cel puțin la mine în casă n-am auzit-o.

Mi-a comunicat că PAVEL ține un Jurnal (CELULA), în care vrea să denunțe „abuzurile regimului“, avînd și intenția de a-l scoate din țară.

Zelul popesc, că e popă, e clar; *Notă Informativă,* numărul: nu știu ce, *obiectiv „EVA“, sursa Marcu.* Popa Marcu, arcașul, my ass!… Dacă nu-i popă, îmi tai un deget, ce vrei! S-a scăpat cu pictura, băiatul, *refacerea picturii…* Unde se reface pictura, la Muzeul Satului, nu! La biserică se reface, și dacă a adus niște bani – de care nici nu mi-a spus – numai popa putea să pună gheara pe ei, eu eram sponsorul. Te crede și prost, „refacerea picturii“, nenorociții, ce se gîndeau ei? Documentul e la *Secret*, nu-l mai scoate nimeni de-acolo, în veci… Prinzi un fir sub

patrafir; nu cred nici o iotă!

...venind cu o sumă de bani pentru refacerea picturii, contribuția ei, EVA mi-a comunicat că PAVEL ține un Jurnal (CELULA), în care vrea să denunțe „abuzurile regimului", avînd și intenția de a-l scoate din țară.

În primul rînd, nici nu-i foarte sigur că EVA e Jeni; o ipoteză, atît! *Celula* nu era tot la ei, nu mi-au confiscat o tonă de pagini? Atunci de ce nu m-au arestat ca pe Borda, puteau să mă lege. Ce mi-a ascuns ea după aia a fost *Celula Nr. 2*, cînd am început s-o rescriu, asta de-am publicat-o în '91, cea cu scandalul, n-a pitit-o ea în fișet, printre teze? Sînt absolut sigur, nu deținеau decît manuscrisul primar, pe celălalt l-am depus amîndoi în cutia de pantofi, la mama-bătrînă. Asta-i de la candidatură, clasica diversiune, să te pună la pămînt cu moralul. Au oamenii lor de împins în sondaje, ce vin eu să le stric jucăria?!... Mare filosofie de umblat în dosar, se și vede, pagini lipsă, redatări, ce-i greu să bage cîteva lucruri inventate acum?... Mai ales după ce-am anunțat că intru în cursă! Mă gîndesc, îți spun sincer, să nu mă trezesc cu ceva fabricat, s-aud, Doamne ferește, c-am făcut nu știu ce... Că dacă vor să ți-o tragă, ți-o trag! Înțelegi? Nu mă atinge nimic, sînt destul de robust, sînt sănătos, în sfîrșit... Nu mă retrag, copilași, nu vă faceți iluzii! *Încingă-te și încalță-te cu sandalele tale!*

Și nici nu reiese deloc că EVA aia ar fi Eugenia, nici cît negru sub unghie, din momeala asta nu mușc. Cu toate că menționează undeva că prezenta o labilitate nervoasă. Și ce, opt din zece sîntem schizoizi! Orice femeie are anumite probleme, de unde rezultă? Că umbla prin biserici? Sînt mii care fac treaba asta, milioane, de unde rezultă? Și, dacă era ceva, mi-ar fi spus; e o persoană corectă, nu o cunosc de azi-dimineață. Exclus!

Ai naibii! Popi degenerați, ce ziceau ei?, poate nu-mi cade

fisa, poate nu știu să citesc printre rînduri… Dacă mi s-a părut ceva într-adevăr grav a fost treaba cu MARCU. Restul e pură ficțiune, rîde și-un prost. Stoian, domnule?! Stoian și ăla de la Municipiu, secretarul, cum naiba-i spune?, Cenușă-Municipal… Hai fii serios! Nici n-o iau în discuție, ce, e-un secret că eram la cuțite cu toată Uniunea? Treaba asta o pun la cale ca să-ți distrugă familie, reputație, tot. N-am nici o chestie, cu Jeni e oricum terminat, dar n-aș fi simțit-o? Chiar așa de tîmpit mă cred ăștia și pe ea atît de versată? În primul rînd că e absolut incapabilă de trișării, bag și mîna! N-are noțiunea; o femeie de casă foarte vag senzuală, mai curînd dimpotrivă, mie-mi spui ce-i cu ea! Stoian, ăsta, și ăla, Cenușă-Sulea Spătarul?! Și anume de ce? Răzbunare? Poate din interes, pentru casă… Povestea cu casa a fost mult înainte de Bubu, ce dracu! I don't give a shit. Ficțiune. Subiect de roman. Ar putea avea și un titlu foarte bine găsit: *EVA, roman;* poate-l scriu.

Ora 9,00. EVA, singură în camera mare, a deschis de cîteva ori televizorul și l-a închis. Discursul Tovarășului. În timpul acesta, în bucătărie, PAVEL lucrează încălțăminte. Sună telefonul, EVA ridică, la celălalt capăt – tăcere. (A fost verificarea noastră T.O.).

Ora 9,25. Cet-a îl sună pe Obiectivul MIHĂILESCU, la Uniunea Scriitorilor. Răspunde secretara, apoi face legătura. Cet-ul îi confirmă că va fi singur acasă și o întreabă dacă și ea.

„Cet-a" – Așa și așa.

„Cet-ul" – S-a întîmplat ceva ieri?

„Cet-a" – Nu s-a putut. Spune-mi ceva despre casă. Ne-o iau?

„Cet-ul" – A fost și el pe la mine, am coborît la bufet.

Te pomenești că se referă la poșirca aia băută la Miți!

„Cet-ul" – E în regulă, mă țin de cuvînt. Astăzi poți?

„Cet-a" – Nu știu sigur. Pînă la ce oră ești liber?

„Cet-ul" – Unșpe, chiar douășpe.

„Cet-a" – Trebuie să închid „fereastra".

Obiectivul închide telefonul, pentru că PAVEL se aude ieșind din bucătărie. Vorbesc de la o vreme cifrat, suspectează că au convorbirile interceptate. „Fereastra“ = telefonul.

Ora 10,30. Obiectivul EVA simulează o ieșire la piață și intră în apartamentul Obiectivului MIHĂILESCU. Cele două Obiective întrețin relații erotice, conf. benzii mag. Potrivit înregistrărilor T.O., se află la întîlnirea a patra.

În primul rînd că securiștii nu redactează confuz. Ce-i aia obiectivul MIHĂILESCU, pot fi o mie de Mihăilești la Uniune! Nimic nu garantează că e una și aceeași persoană, de aceea nu cred în veracitatea raportului. Am să cer deconspirarea ăstuia, cum naiba îl cheamă. O tîmpenie; Jeni are noțiunea de culpă, e religioasă. Măcar dacă făceau un raționament minimal: o ființă care nu poate trăi decît religios, e absurd!

14 iunie, 1988. Sursa MARCU vă informează că a fost apelat de Obiectivul EVA, care i-a comunicat că nu poate să se prezinte, deoarece „nu se află curată“. Nu a dat nici o explicație și nici sursa MARCU n-a comentat. Red. cpt. M.T.L.O.V.Z.

În aceeași zi, 14 iunie, a.c., Obiectivul a fost chemată la telefon de către tov. Cenușă I., în biroul acestuia de la C.M.P.C.R. S-a prezentat imediat, deoarece este foarte îngrijorată în privința apartamentului repartizat prin Uniunea Scriitorilor Obiectivului PAVEL. Din cele ce au discutat, se reține teama să nu i se ia, rugînd intervenția tov. Cenușă din partea Comitetului Municipal de Partid. Tov. Cenușă a cerut secretarei să nu fie deranjat și a pretins relații erotice Obiectivului, în chiar biroul acestuia. EVA a fost speriată. A declinat oferta, amînînd pentru altă ocazie. Înainte de plecare, cu psihicul foarte răvășit, a cerut tov. Cenușă să-i reconfirme și să-i garanteze tot sprijinul. Sursa ADI.

MĂSURI: De verificat cînd a apelat telefonul sursei MARCU, înainte sau după această întrevedere. Răsp. etc.

Bun, dar nu văd care-i chestia... Să zicem c-a fost chiar așa,

ceea ce, repet, mi se pare aiurea, ce dovadă există că s-a dat curs unei promisiuni, unei eschive pe care orice femeie o face cînd e hărțuită? Unde scrie că s-a și întîmplat mai tîrziu, în același birou, că am citit tot dosarul! Nu scrie nimic. Dar să vezi ce lichele; întîi recunosc că existau asemenea practici – mă gîndesc ce era la nivelul lui Bobu, al lui Manea Mănescu! – și pe urmă îți strecoară cîte-o aluzie ca să te facă neom, să ajungi în campanie gata bătut… Mi-e o scîrbă de-mi vine să aia, ceea ce înseamnă că de reușit au reușit oarece. M-am dus la Casa Armatei, dar parcă veneam de la o plenară soioasă, cu MARCEL în prezidiu, la Polivalentă.

Militarii, că n-au aia, n-au aia, echipament învechit, solde mici, toate chestiile. Intrarea în NATO, domnule, asta e prioritatea numărul unu – am luat microfonul –, aș vrea să știu cum stați cu preoții militari. Am marota cu popii… Trebuie luați tare; un șef de stat e autoritar din primul moment, electoratul preferă hățul mai strîns. Nu prea erau la curent, au îndrugat nu știu ce și m-am pus cu parul pe ecleziești, la distrugere, cu bazuca, trăgeam, nici nu mă uitam.

— Iar dai în cler? mă ia Schidu după aceea, căci venise și el, nu cumva să nu fie văzut. Lumea primește prost, uită-te și tu prin sondaje; Biserica are un indice de încredere fenomenal, mai tare ca Președinția.

— Știu despre unii c-au colaborat, vreau să se publice o listă de nume.

— Asta nu înseamnă clerul global! Și ce treabă ai tu? Nu ești văzut cu ochi buni, pierzi procente.

— Mă, i-am spus mai tîrziu, căci s-a ținut după mine și la Arhitecți, a vrut și pe scenă. Vezi că toanta aia de Lăptoi nu-mi pune afișele. La Cantemir era numai unul.

— Păi, n-ai spus că vrei să fii singur?

— Singur, că-mi fac campania singur!!! Doar n-oi vrea să-mi

lipesc, tot eu, și afișele!

— Am să stau de vorbă cu ea.

Da, ai să stai. Ai mai stat.

— Măi Valerică, vrei să cîștigăm sau nu vrei?

— Doamne ajută!

— Atunci, dă-o puțin de pereți, ca să nu mă bag eu în ea!

Te sabotează propriul Partid, înțelegi, ca și teatrul! Aici nu-i ca la curse; unul se ține de volan și alții primenesc roțile. Aici, fuck you, cu volanul tău; eu să-ți schimb cauciucurile și tu să te plimbi cu mașina?! Nu exagerez cu nimic, ăsta în loc să-i pună la treabă se ține după fundul meu ca să nu-l uite lumea. Și cu tupeu, se cerea direct în prezidiu, n-avea nici ciorapi de costum. Trebuie să fii extrem de atent cum stai cu picioarele, căci pe sub masă se vede, iar alegătorul din sală la asta se uită. Ciorapul să fie pînă sus, sub genunchi, altfel ridici pantalonul și le arăți pielea: foarte urît.

Obiectivul EVA a schimbat autobuzul 31 cu tramvaiul 16, iar apoi a luat un taxi. Nu merge niciodată spre apartamentul Obiectivului MIHĂILESCU, uzînd de același vehicul. Se teme că-i urmărită.

Nu știu de ce, abia îmi stăpînesc nervii, sînt foarte nervos. Am luat ieri un tub de *Diazepam*, poftim, e gol, îl arunc.

— Ți-am spus că-i greu în campanie! face Doamne-ajută – MARCEL.

Da, mi-ai spus. Ce să spun… Încă nu pot să-ți bag mîna în gît, Marcelică, avem o treabă de făcut împreună, așteaptă numai după Alegeri… Adevăru-i că-i greu, e o uzură fantastică, nu știu cum o duc alții, poate au staffuri, există echipe care fac treaba, îi menajează, dar la mine e ceva fioros. Ajung rupt acasă și mă apuc de făcut discursuri pe mîine, dau telefoane, întreb dacă e vreo întîlnire electorală cu candidații, că nu-ți spune nimeni nimic, nici ai lor, nici ai tăi. Cine supraviețuiește, ăla ajunge în

finală! Praf m-au făcut, iau pastile. Nu-mi ajută deloc. Într-un fel e mai bine, că știi singur ce faci și ești mai greu de trădat. Dacă știam în ce intru!...

În timpul acesta, obiectivul PAVEL poate fi auzit în bucătărie. Bate cuie.

Te mai scoate, totuși, din singurătate, că-i greu după ce-ți pleacă amîndouă deodată. Ar trebui s-o chem pe Neluța aia la curățenie, că destul m-a furat cînd aveam magazin. Dacă ești hărtănit toată ziua, nu prea te rod amintirile; trece timpul cumva. Nu mă gîndesc atîta la Magda, tineretul de azi se descurcă prin nepăsare; la ea mă gîndesc! Nici o despărțire nu e ușoară, degeaba auzi tot felul de lucruri...

La studenți – plictiseală, nu erau de la filologie, unde aș fi preferat. Că altfel discută un scriitor cu unii care citesc de bine de rău, măcar obligați. ASE, finanțiști, îi durea în pantof, abia dacă erau șapte-opt. Am decis să nu mă consum, dar cînd stau relaxat am sindromul de creștere, de plenară lărgită... A trebuit să mai întîrzii pe scaun un timp; cînd ești în haină, te poți încheia pînă jos... Eram în cămașă. La televiziune am ajuns obosit, iritat, îmi crescuse și barba. Minciuna începe de la machiaj, îți dau pe față cu o chestie roz și te întreabă numai tîmpenii. Ăștia vor să știe dacă poți repara ștechere, că asta te face un președinte decent! Să vezi cum te unge și aia: fîț-fîț, la normă, superficial, îți dă senzația că a mînjit milioane de fraieri care se cred președinți. Și, domnule, totuși, poporul se uită; merită asta? Sînt extrem de nervos.

Între timp, PAVEL...

Petru Șesan ajunse-n Berceni pe la nouă jumate, agasat și lehămetit. Apartamentul, supraîncărcat cu lucrurile cărate de dincolo, nu avea nimic confortabil. Un talcioc, lipsea numai zarva, neputînd să evoce nici măcar zilele bacanalelor sacre, în care capriciul divin îl făcuse bogat, iar el își luase, din frică, așa

de puțin… Făcu un duș rece și găsi în frigider o sută cincizeci de salam pe care-l achiziționase cu o zi înainte. Hîrtia se jilăvise. Pîinea, dimpotrivă, rămăsese uitată pe masă și se făcuse beton. Deschise televizorul, deschise o bere prea rece – bău cu mîna la falcă – și începu să mestece la fel de interesat cum butona și telecomanda. Nimeri într-un loc peste Ion Stănilescu, care debita prostiile vechi de acum patru ani, promițînd implicări responsabile. Celălalt contracandidat peste care dădu, Mihai Tomulean, ceva mai deștept, dar tot un sforar. Ăsta avea fixul cu întreprinderile mici și mijlocii, despre care știe toată lumea că nu sînt tolerate, decît pentru a fi jecmănite; adevărata economie e totdeauna cea de subsol. Prostul plătește. Adică eu, recunoscu bătrînul Petrică… În fond, totul nu-i decît o întrecere simplă în a produce asigurări care să nu fie gata răscoapte, o goană după prospături tămîioase, iar lumea se uită și acceptă căscînd. Asta-i campania: porți chiloții pe dos, ca să te imunizeze la rău și să nu te omoare urîtul și stresul. Te întorci în bîrlog, de parcă bați cîteva plenare pe zi, ca activiștii ăia, pe vremuri. Îți amorțește fundul pe scaun, îți vine să fugi în Bahamas ori să te-arunci din balcon și ești nevoit să asculți toți cretinii… Avea și el setul lui: calitatea politicienilor și vînătoarea de popi, dar cu ce silă se băga seara-n pat și cu ce gură coclită! N-ai ce face, vrei să le iei votul, mergi înainte, înduri, mai sînt cinci săptămîni, odată tot se sfîrșește… Un lucru de care se îndoi în această perioadă a fost calitatea de scriitor; nu dădea semne că ar produce un interes excesiv, a fost un calcul greșit, lupta se dădea la baionetă, cu armele clasice. Ce așteaptă votantul e să vadă cum se terfelesc reciproc, cine e mai bărbat în spurcări.

Trase jaluzelele ca să nu se caște electoratul la el. Ar fi vorbit cu cineva, dar poți să iei telefonul și să-l suni, de pildă, pe Mișu: Mișule, l-am dibuit pe Schidu c-a fost turnător, avea codul

MARCEL! Află imediat pocitania, sînt sigur că am convorbirile interceptate, aude urgent. Se duce naibii și Partid, și campanie; ce facem, am muncit pînă acuma degeaba! Sau pe Jeni; pot s-o sun în cotlonul ei rustic: Jeni, nu cumva ai fost EVA și de aia te preocupă subit reciclarea de cloști? Cum s-o întrebi, c-am rămas în relații normale!... Și ce-o să răspundă? Care Eva?, și ți-a închis gura.

Era ca noaptea, pe un stadion gol. Își roti privirea prin încăpere și examină dezgustat înghesuiala de mobile. Chiar aici să mi-o facă? Nu cred, mi-e imposibil, nu cred.

...schimbă cîteva mijloace de transport în comun...

Ora 14,30. Obiectivul ajunge în str. Biruinței, nr. 8, sc. C, et. 2, apt. 7, cartierul Berceni. După un sfert de oră, își face apariția și tov. Cenușă I. de la C.M.P.C.R. EVA îi deschide ușa înainte să sune, probabil privea prin vizor. Urmează un contact erotic de șase minute.

Ăștia vor să mă retrag, să renunț. Dar poate că EVA e aia de geogra și i-a dat cheia... Cum îi zice, profesoara, Aurora, cu mașina de scris?... Aurora Boroianu, se ține minte ușor. Îi dă cheia pentru o „derivație“, cum se întîmplă, și după aceea vii tu și te bagi la idei. La urma urmei, pot să cer și deconspirarea, plătesc și mi-o dă... Pot să aflu oricînd. Dar nu cred, nu există, abia se mutase la mine și avea copil mic... Nu-i stă unei femei mintea la asta, mai ales că nu-i deloc genul. O fată liniștită, de casă, fără excese. Să nu se fi speriat, mă gîndesc, cu apartamentul... Nu, imposibil, n-am avut niciodată minima bănuială, nu-mi dăduse ocazia, și fetița, și tot. O prostie. Ficțiune. Roman pentru tren. Nu cer nici o deconspirare, nimic, mi-e și silă, mi-a ajuns pîn' aici! Ai văzut cum a reacționat în seara aia... cu Magda? Plus că era religioasă! Numai ideea și o arunca în nevroză... Dar, stai și te gîndești, mai știi, totuși? Un psihic labil, a observat și securistul care făcea rapoartele alea;

nu-l omori dacă-l prinzi?! Să zicem că o femeie este imprevizibilă, dar sînt femei și femei, cum sînt popi și popi, te uiți puțin și la om… Oricum, nu mai contează nimic, mi s-a acrit de salam.

— Da, vă rog!

— Schidu la telefon. Ce faci?

— Binișor. Îmi scriu discursul pe mîine.

— A fost cam greu azi…

— Merge. Ne tîrîm înainte.

— Auzi, știi la ce mă gîndesc? Nu le înfigem și noi o candidatură la Primărie? Măcar să se vorbească peste tot de Partid.

— Cred că da, îmi spui mîine.

— Ai vreo propunere?

— Acuma, de unde să am? Ne gîndim.

— Ia gîndește-te, mi se pare urgent. Hai, că te las să scrii, te-am pupat! Doamne ajută!

Ca să vezi ce-l doare pe el, Marcelică… Să aibă candidat și colo și colo, la ambele capete. Nu știu de ce-s așa de stresat. Pentru că mă gîndesc la toate tîmpeniile, ăștia își ating scopul, mîine o iau iar de coadă, terminat, ca o cîrpă. Ce mi-a trebuit mie rahatul lor de dosare, cînd par suficient de deștept, puteam să-mi închipui că asta-i infecția oricărui lucru bălos pe care-l atingi, e *myasma*! Nu mi-a spus și ea: te mănîncă, ce ai?! Ce să fac, mă mănîncă!… Pentru că-și imaginează clar că pot să verific. Și, să zicem, prin absurd se confirmă; intri la balamuc? Oricum s-a terminat totul, oricum e tîrziu.

Iar PAVEL, în tot acest timp…

Da, domnule, în chiar timpul acela megafraierul gîndea marital, tocmai îi propuneam să se mute la mine. A și plîns cînd i-am spus-o. Acum mă întreb de ce-a plîns… Remușcări? Dar am stat niște ani împreună, pe cuvînt dacă nu e rizibil! Gata, iar

insomnie. Mi-e cald.

Nu putea ațipi, perna avea nu știu ce, se tot ridica ca s-o umfle cu pumnul. În cele din urmă, se lungi cu mîinile alături de corp și cu palmele-n jos pentru exercițiul de liniștire. Încercă să-și supravegheze ciclul respirator și se palpă cu mintea, relaxîndu-se de la cap către tălpi. Tensiunea musculară induce gînduri impure. Imaginã Universul, atît cît se poate, apoi Sistemul solar, Pămîntul și restul. Bercenii și patul. Masa atomică. Omul nu-i altceva decît chipul Pantocratorului; contează cum înțelegi treaba asta. Asemănarea stă în particulă. Proton, electroni: organismul e Cosmos. Un sistem în Sistem. Cel solar are configurația unui atom; electronii – planete. Încorporat într-un concept infinit, Nemărginitul Inteligent, în care Divinitatea e *sumum oppositorum,* definită precar și doar prin negație, ca în Bhagavad-Gita: nu e indivizibilă, nu-i divizibilă; nu e înăuntrul ființelor, nu e în afara ființelor; nu este aproape, nu este departe și restul. Rămase pe gîndul acesta… Nu, o asemenea dualitate e paradoxul nebun; Pămîntul însuși, fiind electron față de Soare, e în același timp, în raport și cu Luna – proton… Poate avea simultan două fețe: încărcătură negativă și pozitivă, deodată; Doamne, wait a minute, asta-i complet altă fizică!

Se ridică pentru a-și nota ideea care sosise, de obicei gîndurile bune le uiți, și accesă și fișierul din laptopul Măgduței, ca să rămînă salvat. Nu se știe cînd trebuie, să fie acolo… Somnul, se-nțelege, adio!

Se trînti la loc, se sculă, aprinse televizorul, nimic nu îmbia spre confortul mental. Și dac-aș suna-o? Renunță imediat, ar fi fost o prostie. La ora asta, la țară se doarme. Deschise noptiera în care-și ținea farmacia și căută una albă, dar nu reuși, o înghițise pe ultima ieri. Cașeurile albe, senzaționale, din păcate pierduse punguța și nu mai știa cum le cheamă. Decît roșii, tot

de la ea. Luă una, fie ce-o fi, și îi rămase în gît, lipită, tuși, dar nu voia să coboare. În frigider, apă la rece uitase să pună; berea, sloi.

FRATELE PAVEL

DOMNUL ÎNFLOREA GALBEN, ÎNAINTE CA EA să termine tot ce avea de cerut. Și nu ne duce pre noi… *șopti, iar gîndul zbură pe nesimțite la altele. Dar Bunul Dumnezeu nu se supăra, pentru că știa dinainte ce avea ca să-L roage, încă de cînd începuse Facerea Lumii, înainte de a stabili ca femeia să se facă morulă, blastulă și așa mai departe. Dumnezeu știe toate rugăciunile vechi pe de rost. În chiar clipa aceea, elibera lanțul cauzal ca toate acestea să se întîmple.*

Nu-mi mai aduc aminte dacă această notație era pentru Magda sau Jeni și de ce o scrisesem acum o mie de ani. Îmi revin însă diferite pasaje, de fapt rămășițe, cînd mă aștept mai puțin, așa cum apar morții din apă după o căznită ședere în mîl: de nerecunoscut și umflați. Ai fi tentat să crezi că s-au răspîndit în eter odată cu spargerea unei plăci de memorie, dar nu-i așa simplu, am probabil în mine o remanență și ies. Ce există în aer poate fi respirat, deci însușit și în alții. Mă întreb cît poate – pentru că Emanuil e singura ființă care-mi locuiește în preajmă – să-și recunoască în colcăiala din cap pe cele străine de el și care nu-i aparțin. Cu siguranță, tot atît cît îmi dau seama și eu, dar e bine să-i spun? Sau ei – preocupînd-o, cum pare, drepturile mele de autor – iubito, filmul nostru cel vechi își pierde culoarea, iar EVA-i de mult un proiect avortat… Titlul, însă, era bunicel. Obiectivul astenic *parcurge dintr-o odaie în*

alta, desigur apropiindu-se și ieșind din cîmpul audio cu pierderile de sunet tehnic asumate, *încercînd să rețină formulările din manual*. Biata Eva, ce haz la Ureche!…

Știam c-ai să urci, Magda, știam c-ai să vii. Sînt anxios de cîteva zile; mi s-a dat și un vis, am fost anunțat. Am visat mașina cu care-ai venit, așteptîndu-te în fața tunelului. Simțurile mele capătă anticipații nevrotice, e un fel plăcut-bolnăvicios prin care presimt sau întrevăd uneori ce pare departe și este oprit de văzut. Ființa are neastîmpărul aerului încins pe asfalt, iar natura ei irascibilă imită lichide. Mă gîndesc că sînt aspirat undeva și cît de primitiv e limbajul, chiar dacă asta și rănile îmi tulbură rugăciunea asupra căreia mă încăpățînez să rămîn. Un trup dureros e la fel de potrivnic Lucrării ca și umbletul minții. Dar fug înlăuntru, în mine, ori de cîte ori mă trezesc că mă scurg; migălos, pacient și nedisperat. Chiar dacă Lumina nu se mai iscă, cu toată strădania, și chiar dacă va fi fost să fie o singură dată; e mult și cît am avut! Știu că numai așa întristarea poate fi fericită.

— Doamne ferește, ce ai?! țipă Magda. Petru!…

Felul ei vechi de-a fi îngrozită. Cel pe care-l aștepta și care se apropia acum tîrîndu-și piciorul nu era Petru-cel-stăpînit, cu aerul lui și protector, și distins luat spontan în apropierea unei femei, lucru cu deosebire plăcut amintirii. Întîi de toate, văzu o persoană cu mult mai scundă decît cea pe care nădăjduia s-o revadă, altă statură, nu alcătuirea aproape totdeauna flatantă pe care o readuce memoria. Despre starea hainelor și, mai ales, despre ultima oară cînd s-au lipit de săpun, vorbim, dacă nu uităm, altădată… Virtualul președinte al țării sau cum e mai bine de spus?… „el“, probabil că *el*, pentru că noțiunea depășește sfera de gen cu o largă plajă a vîrstei, avînd și o conotație oarecum afectivă; în fine, *bărbatul* se apropia cu

spatele îngreunat, rașchetînd cărarea cu piciorul tîrît lateral. Slăbise îngrozitor, cel puțin așa i se păru la prima vedere. Putea să-i zărească tendoanele gîtului ațos acoperit cu peri albi lăsați vraiște, ca o grădină năpădită de colii, la fel ca și barba și părul surii. Absențele lungi au această brutalitate a pragurilor. Se opri un moment și Magda înțelese că nici pentru el nu mai era infanta ahtiată de box, deși fratele Pavel, cu fostele lui daruri lumești, avea putința curteană să eschiveze lejer. Neliniștitor era că fusese lovit, îl pătau echimoze, mă tem că trebuie să reamintesc tracasatului meu cititor acest lucru. Avea răni acoperite cu plasturi pe gît, la mîini și picioare, se vedea ceva umflat sub cămașă – alt pansament, și gura învinețită și îngroșată pe stînga. Supurau neînchise, le trăda culoarea bandajului, iar coacerea pulsa sub cruste urîte. Totuși, părea deprins, suporta, căci în tot timpul cît stătură de vorbă, ca să zicem așa, a gonit muscărimea cu mîna. Insecta aceasta blestemată, cu vederea ei poliedrică și cu reputație medieval-infernală, simte urgent dacă te scurmă dorul de a se lăsa pe un mădular infectat.

— Ce ai? De ce nu vorbești?

Mă aflam într-o situație absolut deplorabilă. Cum poți să-i spui că ești sub canon, mai bine te-ascunzi și nu ieși, dar n-am rezistat. Și cîte aș fi avut s-o întreb! E o femeie pe care am iubit-o într-un mod fulgurant sau cel puțin așa cred. Ne mai leagă ceva? Dacă încă am dubii, eu știu ce să spun?…

Petru Șesan o privea din depărtările lui, așa cum toți bărbații își privesc peste ani smintelile vechi, încercînd să descopere misterul supunerii și al suferinței și negăsind mare lucru. Am iubit-o pe femeia aceasta!… Tristețea și dezamăgirile se sedimentează treptat în mirări.

Aștepta o vorbă, săraca, și eu stăteam ca un ăla în ploaie – căci ploua criminal în ziua aceea, nu mai știu dac-am spus-o –

încercînd s-o dumiresc prin tăcere. Pesemne că începea să priceapă ceva, dăduse întîi de Emanuil, și ăla la fel, tot tăcut. Îmi făcuse un semn, lăsînd ușa deschisă, însă știam deja cine-i afară. Am recunoscut-o de la distanță, sub streașină; nu știu despre mine ce și-o fi zis, dar se asprise cumva, era alta parcă, învechirea venindu-i de dincolo de ce se vedea, prea devreme. Ne-am tras de ploaie cum am putut și ne-am așezat pe grinda de prag. Adusese o sacoșă cu cîte ceva; zîmbeam, nu puteam să vorbesc. Apa de pe acoperiș se scurgea în băltoacă și simțeam ud la glezne și rece. Magda și-a tras picioarele și m-am bucurat să mă uit cum crescuse. Zîmbeam, ca să-i spun cumva că am un canon, și cred că a înțeles, căci nu mai aștepta să-i răspund, vorbea numai ea.

— Nu te bucuri c-am venit să te văd?

Zîmbeam, ce să fac. Era deja o femeie cu griji, în ciuda viclenelor sticliri de fetie pe care le recunoști, chiar păzite. Nu mi-a plăcut însă cum era pieptănată: provincial, nu știu cum. M-a uimit totdeauna la ea această capacitate mimetică, puteam bănui de unde venea, era trădată de cromatofori. Umezeală și pîclă…

— Ce-ai pățit?

Am surîs, ca să nu răspund nici acum, și am lăsat-o să mi se uite la răni. Făcea lucrul ăsta ca toate femeile; îndepărta ușurel legătura lipită, ca să nu-mi rupă coaja, cu expresia aceea de oroare și curiozitate la care mă așteptam. Apoi țistuia sau clătina capul. Nu puteam să-i spun de unde le am, nici de ce nu vorbesc, nici nimic. Nici măcar că văzusem Lumina și că mă afund la loc în răbdarea mea bucuroasă și abătută. Nici de Emanuil, nici de ce stau aici sau ce am de gînd. Nu știu nici eu, fac Lucrarea, o las să mă ducă.

— Poți să mă spovedești?

Am zîmbit. Sporovăia despre drepturile mele de autor, nu

știu ce grijă avea; c-ar trebui să fac un act sau ceva, nemulțumită că le-am lăsat de izbeliște, ca și apartamentul bercean. Zîmbești, nu?... Mă uitam la ea și mă gîndeam la ce i se-ntîmplă și încă nu știe. Ăla, precis, iese odată din pușcărie, se trezește cu el la de-a gata, o să meargă o vreme și se rupe ața din nou. Ce să faci cu un puști infractor, știe el ce-i o casă? O să vîndă, o să bage divorț și cere partaj, e la mintea cocoșului. Iar te lasă pe drumuri. Îți ia jumătate din ce-ai adunat; cînd ai vreo țeapă de tras, sfatul cel bun e să-l tîrăști pe nefericit în justiție; fac ei restul. Și dezbrăcată, și cu copil!... Ce mă tot plictisești cu drepturile alea? Ce drepturi are scriitorul pe-aici!

— Vrei să-i spun lui Jeni ceva?

Ce să-i spui? Spune-i EVA, atît, că pricepe... Dar cu blîndețe, să nu ne mîhnești. Surîdeam. Și, la ce? Tăceam, nu mai vorbea, se oprise.

— Nu mai fac, Petru... îmi spune, fără să mă privească. Te rog să mă ierți.

Unde ești Magda și tu, unde te-ai împărțit?... Vezi de ce-i bună literatura în momentele astea? Fraza se rupe de la sine, ca apa-n femeie. Chiar și golul sufletesc ce vine din scris, tot e bun. *Fostul pugilist era întins pe somiera scofîlcită, simțea un arc că-i intra într-un șold.* Nu boxerul, pușcăriașul... ăla cu violul, Marian. Nu Marian, cum naiba îl cheamă, mă rog, Sebi, să zicem! *...Sebastian, în umbra odăii, doamna Simionică schimbîndu-i compresa cu oțet de pe frunte. Tînărul continua să privească într-un punct, undeva în colțul de sus al încăperii, deasupra icoanelor, o privire de muribund. Taina acestei imagini poate c-o duce fiecare cu el. O aștepta de cinci zile, deși popa Socu îi făcuse și maslul și tot, nu putea să-și dea duhul...*

Mela era în curte cu tîrna și aduna fructele viermănoase căzute din mărul slujit de tata-bătrîn. Sub șopru se vărsase un sac cu cartofi din cei noi, amărîți, cît degetul mic, niște boabe, nici

nu puteai să-i apuci ca să-i cureți. Pământul, beton, secetă rea, nu merge nici o legumă în toată vara asta uscată. Știa c-o așteaptă, dar nu intra încă.

Pot scrie în mine oricît. Și n-am nici o dorință să văd publicat. Abia pe muntele ăsta l-am descîlcit pe moș Burebista; nu trebuie lăsat nimic scris. Osteneala face ca locul din jur să miroasă a tămîie aprinsă… Rostirea în inimă e însuși *Scrisul*, încerc să ating ce e rarefiat și prealuminos. Verbul e risipă și pierdere; cartea, în mîini prihănite, se maculează. Mintea neatentă citirii o tulbură. Însăși Creația, în mîinile omului, s-a umplut de păcat. Trece Emanuil cu ligheanul și o văd că se uită lung după el. Am studiat-o să mă conving, extrem de atent… L-o fi recunoscut? Nu sînt sigur. De sub rasă îi iese manșeta pijamalei în dungi. Cine știe ce-o fi crezînd despre noi…

EVA

VOCEA DIN MEGAFOANE BĂLTEA PE PERON, bătrînicioasă și fără nici o preocupare de a plăcea. Mela adună în minte cele douăzeci de minute întîrziere, plus douăsprezece, cît ar mai fi fost pînă la sosirea obișnuită, și-i ieși cam jumătate de oră; intră și ceru o cafea.

Bufetul gării era ciudat de pustiu, probabil tot acceleratul îl așteptau, căci se grăbiră cu plata. După anunț, nu mai avea nici un rost să se întoarcă la mesele rămase nesterse, pline de scrum și de pahare soioase, existau peste tot semnele părăsirii în pripă. Trebui să dea la o parte un pachet mototolit de țigări, ceva roșu cu alb, mătură cu podul palmei și-și făcu loc pentru cană. Deschise poșeta; bricheta era, neobișnuit, la vedere, deasupra.

Sorbi o dată, înainte s-aprindă. Cam apoasă. Fierb zațul în oala aia, fură cafeaua. În clipa următoare, cineva îi întinse un foc. Ridică privirea: un puști; își făcea de lucru pe lîngă cuier. Altfel, nu chiar obraznic. Mela îi spuse mersi și el se întoarse lîngă ceilalți, singura masă ocupată-n local: trei băieți și o fufă. Rîdea, ăia se întreceau să pară hazoși, iar fata se hlizea ca să le facă plăcere. Rom cu pepsi, așa ceva... Putu să fumeze în liniște, pînă la tren, își aprinse și a doua țigară.

Cînd se anunță acceleratul, lăsă și ea șervețelul mototolit lîngă ceașcă și ieși la linia 2, acolo unde își închipui că trebuie să oprească vagonul, socotind și locomotiva și cel de bagaje; îi

dăduse Eva locul și tot, îi telefonase. Maică-sa apăru în sfîrșit la scară și-i întinse fetița pe sus.

„Gianina, dă-i un pup lui mămica…“

Părea adormită, n-a vrut. Au luat un taxi, cu toate codelile Evei; nu-i nimic, din an în paște e bine să te respecți, cît de cît. S-au înghesuit toate-n spate, Eva începînd să șopocăiască, nu-i era de șofer.

„…și casa aia stă goală, și trebuie să aibă, neridicate, o grămadă de drepturi de autor. Se tipăresc tot felul de cărți.“

„Poate-i bine să-i scriem.“

„Unde să-i scrii?“

„La cabană, la Bîlea. Îl cunosc ăia, i-o dau.“

„Eu știu dacă-i bine să-i scrii? Și, Doamne ferește! Cui rămîn drepturile alea, că n-are urmași… Le ia statul.“

„Le-o fi cedat undeva, pe la popi.“

„Nu știu, nu cred.“

Mașina scurtase pe lîngă Bahlui și tropăiau deja la intrare, încercînd să nu mai facă un drum, adică să ia odată cele cinci plase cu puii tăiați, fructe, vin, ce-a cărat și ea de la țară. Eva nu avea voie ca să ridice, i se tasase nu știu ce la coloană și se temea de cuțit, așa că Mela se chinuia să apuce cu degetul mare cele trei pungi mai umflate, cu siguranță mai grele și dispuse la rupt. În clipa aceea, fetița zbură îndărăt.

„Gianina!“

Fugea după un cățel prăpădit care ieșise de undeva de sub trepte.

„Lasă-l, că-i plin de purici, auzi!“

„Dă-i pace!“ interveni Eva, fără a scăpa ocazia de a stabili ierarhia autorității materne. „Tu auzi ce ți-am spus? Gianina!“

Copilul le ignoră, alerga deja către gardul năpădit de buruieni.

„Fură capacele și le dau la fier vechi. E plin de canale

descoperite.“

„Doamne ferește! Fură capace?“

„Da’, ba bine că nu!“

FRATELE PAVEL

RARELE ZILE STRĂLUMINATE… Aproape că uitasem deliciul singurătății. Ce brianță! Ai plecat, du-te, na! Du-te și raportează, dacă ți-ai pus palma-n fund. Nu sînt pentru nimeni, să mă implore și în genunchi, nu mai vreau nici să-l văd! Cît oi fi eu pe-aici! Nu cred că de mizantropie e vorba; vrei să te îndrepți către El, se cere să rupi. Toate lucrurile duhovnicești laolaltă nu se compară cu lucrarea tăcerii, spune, mi se pare, și Sfîntul Isaac Sirul.

Întîi, despre răni… La nici o săptămînă după ce mă trezisem cu Magda, au început să prindă coji, să se strîngă. Le mai storceam și eu, copseseră adînc, și puneam patlagină cu propolis, le mai spălam cu urină, așa cum mi-au spus. Semne, ceva, au rămas, dar de închis, s-au închis; în afară de mîini, la picioare și una la piept, infectate. Nu mi-a trecut prin cap c-ar fi nu știu ce, le ungeam cum le-am uns și pe cele de la șold, și din spate. Cîtă fericire am avut!, dar să spun despre el…

Nici măcar nu strica o privire să vadă ce am, fratele Marcu-Emanuil, era din ce în ce mai ursuz. De cînd i-am spus că văzusem Lumina… mă rog, am mai vorbit despre asta. De parcă eram în concurs cu el înaintea Sfîntului Duh și a văzut că m-ajută! Da’ ce-i asta, care ajunge primul sau ce? Roagă-te acolo, dac-o să vrea să primești, o să ai! El pe mine mă dușmănea, că eu i-am furat-o, Dumnezeiasca iluminare!… Nărod. Să te închizi

din toate puterile, nu cumva s-arăți că apreciezi, vorba aia, cînd de fapt ești numai o pizmă din cap în picioare și te uiți la altul ca la un prost, adică am vedenii, ce am, sînt nebun! Nu știi să te rogi cu tot sufletul, asta n-ai, păcatele tale de turnător uite că nu se prea spală, degeaba te sihăstrești. Dacă aș fi Milarepa, ți-aș spune că ai nevoie să tragi încă o mie de încarnări, așa se dă la fățarnici: să fii întîi piatră, urzică, pizda țigăncii, putoare de dihor și după aceea iarăși ce ești, ca să fii învrednicit cu vreun semn. Învață smerenia! „Găsirea lui Dumnezeu este însăși veșnica Lui căutare, căci nu este ceva căutarea și altceva găsirea“… cred că Sfîntul Grigore de Nyssa. Doamne, ce mulțumire! Nu, dar cinstit, poți să stai lîngă unul care se uită la tine ca la dușman, numai pentru că Iisus, la care îngenunchează și el, ți-a ascultat rugăciunea? Te ia cu *Dom' Președinte*, asta înainte de canonul tăcerii, adică îndrăznisem, vezi tu, ceva rușinos, înțelegi? Ce-am făcut, am dat în păcat că i-am lăsat și m-am dus?… Ce să spun, mi-e așa o rușine, de mor! Candidează tu la ceva și spune-mi după aia cum e! Mă, un test; care te ironizează după o treabă ca asta e ireductibil cretin. *Dom' Președinte*… Țară de mișto cari. N-are nevoie și ea; cînd a mai avut un președinte ca lumea?! Dacă nu e vreo trebuință, să-i fie de bine. M-am rugat pentru ea, mă rog pentru mulți. Tu te rogi? Cîți se roagă? E bine să te rogi pentru toți, dacă-ți vine, lucru, ai să vezi, foarte greu, pentru că nici mulți n-ai văzut ca să merite. Da, domnule, aș fi fost un președinte perfect. Nu numai asta ați ratat… Mișto cari, există și alții mai detestabili, dar uite că aici, între oi, îngenunchez și mă rog. Cînd stau departe, mă rog pentru ei, ce să fac? Ăsta sînt. Nu ne putem zăvorî chiar cu toții.

În orice caz, am fost extrem de mîhnit, măcar o dată dacă se repeta ce văzusem!… Pentru că nu ești ca alții, te simți cumva protejat nu știu cum, oricît ai primi-o în umilință, tot cînți cu

lacrima-n inimă. Căci, dintre toți, tu ai fost!... Nu-ți vine să plîngi pentru asta? Altfel te rogi cînd ești bucuros, decît părăsit. Nu știu, măcar de-aș fi sigur că a fost ceva psihic... Înaintez în smerenie, cît de departe mai pot, și asta-i tot ce merită stăruința; să jinduiești Atingerea, chiar dacă te temi că nu va veni niciodată. Cu toate că nu poți scăpa de mutra lui imbecilă, incredul și la masă, și la culcare... Dar ce sînt acestea pe lîngă fericirea nebună? Sînt nebun întru Domnul!

Nici nu știu dacă e bine că nu rezist și divulg, să nu fie o taină... Am o atavică temere că poate-i oprit a mărturisi, dovadă că nici nu știu prea mult despre asta, nu mi-au ajuns la urechi decît numele unui călugăr peninsular, Padre Pio, și cazul unei englezoaice, nu m-a preocupat cum o cheamă. Ce știu e că Lumina se poate simți, fie și nevăzută, îți rupe aorta, ai sufletul devastat de o beatitudine fără de margini; o viață întreagă nu valorează destul pe lîngă o asemenea... Acuma îți spun, dar n-ai să mă crezi.

Era și devreme, o dimineață începută înainte să mă trezesc, nimic nu prevestea ce trebuia să mi se arate, deși aveam semne pe mine de mult. Rămăsesem cu răni ce nu voiau să se-nchidă și de aceea zăboveam cu sculatul. Cîteodată dureau mai acut și gîndul la usturimea urinei mă făcea să amîn. M-am ridicat din așternut și am ieșit șchiopătînd să mă spăl, ca să pot apoi să-mi încep rugăciunile. O dimineață tinerică, aprinsă, ți-era și frică să intri în ea, să n-o pîngărești! Țin minte că mă temeam de cangrenă, nu mai aveam multe, dar rănile care încă mai supurau nu arătau bine deloc. Noaptea dinainte fusese cețoasă, mă gîndeam că din umezeală... M-am tras după niște arini, aveam un cotlon lîngă apă și întîi făceam în căușul palmei, nu cred că-i mare rușine de povestit, dar mă feream, înțelegi. Mă ardea foarte rău cînd puneam... Dezbrăcat, nu puteam decît gol, adică un chilot mai aveam. Îți spun, tot ce faci, faci în văzul

cuiva. Domnul se uită la tine în toată secunda, și El, și Maica Lui Preacurată, și sfinții, și morții, ești tot timpul văzut. Numai tu crezi că nu; cîteodată îți crapă obrazul. Se uită și ești judecat, nu ești singur. Eu nici nu mă feresc, știu că nimic nu-i spurcat.

Și m-am zărit dintr-odată. Nu știu cum să spun asta, am avut ca un curent în gîtlej, ca atunci cînd te gîtuie; înlemnești, dacă-ți spun… M-am văzut întreg, așa cum eram. Aveam plăgi pe fiecare labă de la picioare, acolo unde mi-au dat ei cu vîrful de la par și m-au schilodit. Și în palme la fel, cînd am pus mîinile ca să mă apăr la cap. Și asta din piept, unde-i semnul… Ai înțeles? N-ai înțeles nimic… Cinci, cu toate: două, două și una! Acuma ți-e clar? Parcă s-a despicat ceva fără tunet, am căzut în genunchi. Dumnezeule Mare, abia acum vedeam tot! Am fost orb, le purtam cu mine de cîteva zile și eu, nemernicul, mă căzneam să le-nchid!… *Stigmata*, vedea și-un copil! Mi se dăduseră semnele Crucii…

Am crezut că mor, toată religia nu păstrează decît amintirea cîtorva cazuri de sfinți. Iisuse Preablînd, de ce tocmai mie, greșitul, care n-am atîta putere să cred, încît să mut un biet mușuroi! Gîngăveam, țin minte, cîteva vorbe care-mi veneau, nici nu era rugăciune. Și m-am îndoit, după asta… Cu minunile trebuie să fii foarte atent, cele mai multe vin de la Vicleanul, ispite, nu sînt decît spre pierzare. Dar era atîta frumusețe în jur, o zi atît de strălucitoare, culorile atît de tari! Ceva suprafiresc, și apa, și cerul, și iarba, o claritate și o tăcere cîntată, cum numai Magda îmi povestea că le ai cînd te-nțepi cu seringa. Am văzut păsări venind și șezînd lîngă mine netemătoare, am văzut păstrăvi mulți, era negru de păstrăvi la picioarele mele, în rîu. Eu însă limpede și cu o mare încredere-n suflet, ce nu venea din puterile mele, mi s-a dat, era calmă. Plînsul care vine apoi e un plîns fericit, aveam știință de el numai de la Grigore Palama, m-am rugat iar și am plîns, dar ceva înlăuntrul meu se cerea

strigat, lăudat. Îți spun, era o zi cu totul aprinsă!

Mă ridic și urc rîzînd și hohotind spre chilie. Așa cum eram. Fratele Emanuil se închina, dar ceva l-a făcut să devină atent, deși, la distanța la care stăteam, nu cred că putea să m-audă. A întors privirea și s-a uitat lung. Mult, cum să-ți spun… Ud tot de lacrimi pe față, am dus mîinile-n lături ca Domnul Iisus, să se vadă. A stat, a murmurat nu știu ce și s-a sculat în picioare.

— Ești Mamona, mi-a zis, ieșind din muțenie.

— Mamona ești tu!

Ce era să-i fi spus! Da' nu-i chiar așa? Ăsta nu se face bine, poți să încerci și cu forța. Pidosnicia întruchipată, cu un asemenea ins nici nu poți avea o relație. M-am lăsat iar în iarbă și am început să mă rog cu glas tare. Știam că a priceput ce-i arătasem la mîini și picioare și aicea, sub coastă – rănile cuielor – eram dezbrăcat. Dar nu putea îndura, ăsta-i el. Doamne, cum să-Ți mulțumesc, mi s-a dat mie minunea aceasta! E de neasemuit simțămîntul întruchipat în Sixtină, indicibilul tremur cînd întinzi mîna, timorat, spre Atingere… Trebuie să te rogi, știi cum!, să simți că pătrunzi. Ca atunci cînd, uneori, actorii *trec rampa*.

Și gata! Și-a făcut bocceaua cu care venise și s-a pornit către vale, nici n-a întors capul. Nu mai țin minte dacă atunci chiar, cînd aduceam mulțumiri, poate peste o oră, dar tot fără o vorbă, nimic. Împachetarea și valea! Brusc, lăsînd totul neterminat, isteric, ca o muiere furioasă! De ce te oprești din ce-ai început? Mă uitam cum se duce, a și alunecat de două, trei ori. Te-ai dus, dragă? Ia să-ți văd mersul! Cu toate că, știu eu ce știu, pot să mă aștept la orice; te văd că ești singur, intră peste tine și te lasă schilod, nu-mi spune mie, mafioți, te bagă-n ciment, așa fac, te îngroapă în zidărie, sub cărămizi, ca pe ăla. Și eu care mă țineam să nu ies din tăcere ca să-i zic de pictură… Am tot amînat și n-am mai apucat să-l iau tare. *Renovarea picturii*,

plătise și Jeni, scăpaseră chestia asta-n dosar. Putea fi un indiciu, dacă refăcuseră fresca la Biserica Nanu; cine se dovedea a fi, popa sau Marcu?! Așteptam să i-o trag, numai să ies din canon. Dar te lasă așa, ca pe-un prost… Nu mă temeam eu că se ducea să se spînzure, nu era din rasa dilematică a lui Iuda, ăștia au stomacul perfect, întineritor, își iau totdeauna culoarea ce trebuie. M-a și enervat! Mă lăsase cu o grămadă de treburi pe cap, păcat c-am tot amînat să-l întreb… O să-mi lipsești veșnic, ce să zic, de asta nu mai pot eu acuși!… Atît am putut să mărturisesc. Altceva nu mai afli.

Stigmatele nu țin, se usucă… Oricît le-ai păzi; numai rar de tot se refac. Dar a fost o stare incomparabilă; în singurătatea care din nou ți se dă, să poți adora ceva ce e scris în propriul tău corp!… Absolut unic; dacă e adevărat că și pietrele posedă o fărîmă de suflet, așa ar trebui să simtă și diamantul numit Koh-I-Noor… Rarisim! Absolut singular. Nu sînt prea sigur, dar am impresia că și Sfîntul Francisc, la fel.

Am început să le zgărmăn, să bag în vătămături orice le-ar fi împiedicat să se-nchidă. Era ca și cum slujeam un altar. Am pus și fire de lînă cu seu, și pămînt, și găinaț de lăstun. Rupeam coaja dacă se prindea peste noapte. Cînd durerea sporea și simțeam cum „bate“ puroiul, mă simțeam fericit, norocos; mirosul copturii – are un damf de veșted, pentru unii dezagreabil – îmi dădea elanuri serafice. Mi-a fost una dintre cele mai însorite perioade din viață, poate irepetabilă!… Sigur, a existat odată și Bubu, nu vreau să mă fac c-am uitat, și lansarea de cărți e un dar, mă rog, cîteva între cele rar hărăzite. Cu toate acestea, neverosimil, tindeau spre uscare. Și cînd se întîmplă și asta, nimic nu le-mpiedică. După un timp, cred că și-au făcut anticorpi; murdăria cu care încercam să le țin în abces nu se putea măsura cu pulsiunea vitală de-acolo și vedeam cum o

scuipă. Dar au rămas cicatrici lucioase, adînciturі, *stigmata stigmatorum*, sau *stigmatarum*, probabil așa-i genitivul: la mîini și la picioare și piept, fără nici o putință de-a tăgădui, pot să ți le arăt cînd dorești. Asta nu-i o prostie, nu-i tatuaj… Laud pe Domnul și nu-I pot mulțumi îndeajuns pentru atenția, chiar și fugară, cu care S-a aplecat peste păcătosul ce sînt, pentru tine mă rog aproape al meu Emanuil și mă rog pentru toți de care odată m-am lepădat în amărăciune. Scrisul mă tulbură rar, nu e decît o ispită a minții, avea dreptate împreună-nevoitorul, ai dat, Doamne, și ai luat; zilele mele sînt acelea care la Tine se scriu: scrie-mă, Doamne!

PETRU

MAGDA ȘTIA, AM BĂNUIALA ASTA SINISTRĂ…

— Vă deranjăm? zice.

La plural, atît pentru mine, cît și pentru ei, oameni de lume: pluralul aulic al nobilei Instituții… Abia mă ridicasem de pe closet, e un destin să mă prindă totdeauna pe oală cînd mă caută ăștia. Și eram hărtănit cum nu pot să-ți spun, m-a tîrît Schidu și la APACA, la croitorese, abia mă-ntorsesem. O apacă fucking privatizată, niște șmecheri de italieni și o căldură de la utilajele alea cu care se calcă, de-ți venea să ucizi președinți! Ce să le pese lor de campanie, le durea fix local – deși locul menționat e monosilabic –, înainte de noi trecuseră și ăia de la PNSC! Și dimineața, ecologiștii… Bine c-ați venit o dată la patru ani, nici o grijă, vă votăm noi pe toți, nu scapă nici unul! Ar fi avut nevoie de-o minerală, ceva, un aer condiționat, că se topeau pe picioare. Nu le dădea macaronarul nimic, mai rău ca la comuniști; fiecare cînd se abate pe-aici la afaceri, nu afacerește ca acolo la ei, învață imediat *romanian style*: merge și-așa… Investitorul strategic.

— Dar cine-i la telefon?

— Vă deranjăm? Dacă vă deranjăm, revenim altă dată.

— Vreau să știu cu cine vorbesc. Sau închid.

— Ei, închideți…

Devii prudent, din reflex. Ceva mi se părea cunoscut.

Continuau să folosească pluralul, dar simțeam o politețe bășcălioasă, condescendentă. O mai auzisem și-n Batiștei…

— Maestre, lăsați-o mai moale.

Cu mine vorbeau? Cînd candidezi pentru Cotroceni, deja ți se spune dom' Prezident, e un climat mai aparte, ești creditat cu un picior înăuntru. Al doilea să-l aduci e mai greu, dar să-ți vorbească pe un asemenea ton!…

— Nu-nțeleg.

— Cu *colaboratorii,* mai piano! Și nici politicienii ceilalți, nu-i frumos să-i bălăcăriți, așa, la grămadă. Există și oameni serioși.

— Dar cine sînteți?

— Niște alegători.

Foarte bine, alegători. Înțelegeam foarte bine… Era foarte clar. I-am întrebat și direct:

— Trebuie să mă retrag din cursă sau ce se dorește?

— Nici pomeneală, nu-i democrație, ce e? Candidați liniștit, e perfect, dar mai moale, pentru că faceți lucru mecanic inutil. Știți bine că nu se alege decît cine trebuie, indiferent de procentele din turul întîi…

Anumite suspiciuni, în sensul acesta, aveam. Poate de la nevroză; am început să-mi sun automat buzunarele, aveam undeva un tub cu pastile.

— Domnule, să știi că nu mă intimidezi! l-am luat la pertu. Am crezut c-o să mă ia și el, fără mofturi, dar s-a abținut.

— Nu vreau să vă intimidez, dar e bine ca omul să se păzească de scandal și de gripă.

— Ce scandal?

— Păi n-ați avut o relație cu fiica dumneavoastră?

Direct. Scurt. Cauți un scaun ca să te-așezi.

— Ce vorbești, domnule, nu știi ce vorbești!

— Adoptivă, desigur.

— Eu?! Ce adoptivă? N-am nici o fiică, nici adoptivă, nici altfel.

— Nu vă lepădați de ea, că încă n-a cîntat cocoșelul… Vreți să vă spun unde e și ce face?

— Uite, știi ceva!…

— Știu ceva. Chestia cu consultanța e hoha. Fata duce tava, maestre, la sîrbi.

— Și care-i problema?

— Eu știu? Nici scrisoarea aceea la Europa n-ați prea semnat-o, degeaba susțineți contrariul. *Cîntăreții României* e un termen cam vag, ca să faceți figură de disident.

— Te pomenești că-mi și reproșați! N-am pus-o la poștă, nu m-ați trecut pe sandale?

— Ba da, dar era mult mai select să fie semnată, adică mai onorabil…

Înnebunești! Uite cine-a ajuns să-mi vorbească de probitate! Chiar Secu!

— Vreau să știu cine ești.

— Un băiat.

— Te rog să-mi spui cine ești!

— Am să vă dau eu un semn…

Semnul l-am găsit în ziar, la nici două zile. Ăștia – bineînțeles că eu îi plătesc, din impozit – n-o să-ți spună de bună voie la care fucking departament sînt cu cartea de muncă… Înainte era o singură Instituție, acum sînt vreo cinci, democratice. De unde crezi c-au luat personalul? Ce dracu! Și care era semnul lui? Apare o știre că înainte de Rrevoluțiune am găsit un microfon sub faianță și l-am dus urgent la „băieți“, în vată, să nu se deprecieze. Ce înseamnă asta? Ori că există aceiași lucrători în domeniu, lucru mai mult decît evident, ori că dosarele mele stîrnesc o anume curiozitate gazetărească, ceea ce e fundamental eronat, pentru că nimeni nu mai citește

nimic, iar jurnalismul, e cunoscut, se face mai lesne după ureche. Nu, clar, articolul venise de *undeva*, știau că nu mă simt prea în larg. E drept că în cursa electorală presa te flocăie și o monitorizează Partidul, dacă ai în spate un Partid, nu puțoi. Te deprinzi cu tot felul de insinuări, dar chestia asta ieșea din obișnuit, mă avertizau de ceva. Coroborat cu ce auzisem la telefon însemna: sîntem tot aici și tot ăia; cine face valuri înghite apă sărată! Cum era aia?: *nu va ieși niciodată din atenția noastră*... Bine cel puțin că n-au dat-o pe lașitate sau pe o treabă murdară, ca și cum puteam să fac atunci altceva, să-i reclam la ONU, ce naiba să fac! Că, dacă voiau, mă lucrau liniștiți, asta au și vrut să-mi arate. Au lăsat-o așa, între ape, reieșea că aveam și umor; adică, l-am găsit și l-am dus ca să le-arăt că m-am prins. Părea chiar de bine.

Dar e absolut enervant, n-au strop de imaginație; cînd vor să-ți dea la picioare, nu știu decît să-ți ridice cearșaful. Nu pot să spun, eram înțărcat, aveam cunoștință că politica se joacă pe sfori, cu toate că la capătul celălalt nu știi niciodată a cui e mînuța. Dar sînt scriitor, dați-vă naibii; nu-mi convine, mă întorc, vorba aia, la uneltele mele! Politica e pentru nerealizați, am nimerit cu totul ocazional. Încercați să-mi puneți zăbala, nu vă e rușine puțin?! Și cum adică se alege cine e stabilit, cum adică? Omul de ce mai votează?

Am impresia că debitez inepții, dar, la nervi, asta este. Ce e sigur însă e că nu îndrăgeau mesajul cu care-am venit. Le tulbura, sînt convins, sistemul de reputații: popii delatori și clasa politică – o castă de incapabili: adresa... Ei, să vezi cum mă pun acum cu parul pe voi! Nu mă retrag, nu mi-e frică, să văd ce-o să faceți. În primul rînd, nu există nici o dovadă că eu și cu Bubu și așa mai departe.

Cum să nu existe, mi-am răspuns imediat, au benzi, au fotografii, ne-au filmat, ne-au înregistrat, ne-au cronometrat,

ne-au pus microfoane! Cum poate să-ți sară o roată din mers, așa, tam-nisam?

Și-n clipa aceea, m-a săgetat bănuiala de care vorbesc… Mi-am pipăit buzunarul din nou, ca să sune flaconul. Uite care-i chestiunea: sută la sută, Magda știa, în detaliu sau nu, dar știa, bag mîna și-n foc! De aia simțeam tot timpul că vrea să-mi spună ceva. Cum dracu nu mi-am dat seama? Că nici o fată nu intră în dormitor să zică mămico nu știu ce, schimbă locul, am o idee cu Petru… dacă s-ar fi temut de-un refuz. O asemenea chestie aruncă o situație familială în aer, cum s-a și întîmplat. Iar dintr-o cauză aparent ocultată, Jeni nu putea să-i spargă o vază în cap, Jeni era de presupus că acceptă. Acceptă, de ce? De aia, de ce!… Pentru că Magda știa; aflase, a surprins-o, prinsese un fir, n-am idee, dar descoperise precis că ilustra mea frunte de literat e împodobită cornos. Mie-n sută! A fost un gest subversiv de șantaj filial, poate și de un anume respect pentru mine, gîndindu-se eventual că în felul acela plăcut mi-ar reface onoarea. Sau din milă, mai rău! A știut tot timpul și m-a lăsat trandafir! Nu-ți vine să urli, cînd îți dai seama că ai fost idiotul inconștient?… Mai mult decît asta, pot presupune – sînt sigur ca popa! – că se jeluia cuiva în ureche de tot ce îndeplineam cu fetița… Sigourney Weaver! Atunci, ce mă mai mir că mă sună la telefon și apar articolașe bizare? Am dosar, am iar un dosar nou-nouț pe care nu cred c-am să-l văd la față vreodată. Ăștia nici nu știu să facă ceva diferit, produc dosare incontinent, poate vine o vreme cînd folosesc la ceva și uite că trebuie.

Doamne, dacă nu mă pun cu tunul pe voi, carne de șnițel vă fac! Vă spulber! Try me! Mă amenințI cu dezvăluiri, dați-mă, dragă, la ziar! Vorba soției: *Dovada*! Despre altă Soție vorbesc. Și chiar cu dovezi, nu de asta mă tem că scad în sondaje. La români, un adulter e chiar bine văzut. Nu știu dacă și asta cu pedofilia, dar nu cred că-și bate cineva capul. O infantă de

șaișpe-șaptește ani… te aleg președinte urgent, cu largă majoritate!

Te crucești, pe cuvînt dacă nu!… Dacă le-aș avea aici, lîngă mine, le-aș da cap în cap. Am vrut să pun mîna pe telefon, ca să aud din gura lor toată chestia. Cine e, domnule, tipul?! Am dreptul să știu? Bine că m-am oprit, altă tîmpenie! Două mîțe – una dintre ele chiar nehărăzită copulativ – și-și bat joc de-un bărbat care, la vîrsta ce o arăți, s-ar cuveni ceva experiență. Îmi vine să mor, pentru că din clipa asta tot gunoiul ce l-am găsit în dosare – și *EVA*, și tot! – pare perfect verosimil, băieții nu făceau decît să cronometreze aceste placide fisuri de fidelitate; sau poate placide mi se ofereau numai mie. Celuilalt bou, Cenușei Partinice, probabil că nu! Dacă se confirmă pista-Cenușă înseamnă că treaba era deja în progresie, înainte s-o chem să locuiască la mine… La asta ce zici? *Șase minute relații erotice*… Sînt curios ce părere și-au făcut și de mine, poate au și un top. *Iar PAVEL, în timpul acesta*… Încerci să fii spiritual, să vorbești îngrijit, să se-aleagă cu ceva, dacă tot partajează cu tine un habitat și un climat mai aparte. Ce apreciază o femeie la om? Dacă e numai o treabă obscură, ca trocul de gene – că tot nimerești în final activiști sau boxeri –, înseamnă că limbajul evoluat e o lucrare de tont, mătreață, te scuturi și treci mai departe, la interes. Le detest, îmi vine să le omor pe-amîndouă, bag în mine pilule cu pumnul! Înțelegi, ai senzația că ești un ales, că ți s-a dat ceva ieșit din comun, și cînd colo totul nu-i decît o duplicitate, o triplicitate coabitantă. Anodină; Nabokov nici n-a trebuit să inventeze prea mult, se întîmplă cu miile, lumea e plină de treburi din astea. Cazul comun, vezi și-n ziar: individul atacă fata concubinei, devenită nubilă; aceasta, șocată, fuge de-acasă… Bine, cu variațiunile necesare, nu mi s-a întîmplat chiar așa, deseori intervine și agreabilul. Dar de ce îți produce atîta relaxare minciuna? De ce petreci bine în

neadevăr și de ce, pentru Dumnezeu, de ce ți se pare intolerabil cînd începi să vezi clar? Dezinformare patentă!, ar trebui să nu-ți pese, dacă-ți aduce un confort cît de cît, ar trebui să te doară sfincterial… Nu-i așa? Sînt un papagal cu bufeuri domnoase, pot fi un președinte perfect! Uite ce-mi trebuia mie, să le citesc rapoartele lor de păzitori de secrete de stat… Șase minute relații clasificate!

Și cînd mă gîndesc că încercam să nu cred ce vedeam cu ochii mei în dosar, s-o explic!… Pe naiba, totu-i veridic, mi-e silă de autentic! Urăsc!

— Nu iei prea multe pilule? îl întrebă Schidu, urmărindu-l cum deschide flaconul cu o singură mînă. Erau în mașină, în spate; badigardul-șofer simula rezerva profesională, deși cu siguranță turna și ăsta pe undeva. Trafic greu, se îndreptau spre uzina de autobuze.

— Sînt terminat, mormăi Petru Șesan. Nu mai vine odată scrutinul, număr zilele ca-n armată!

Își luă o mină sfîrșită, cu toate că în sinea lui nu era chiar așa. După o noapte pierdută în diferite zădărnicii de insomniac, veni o zi însorită și răcoroasă. Își oferi un duș ritual pe la cinci și altul la șapte. Fumase vreo patru țigări, cafeaua îi reușise inexplicabil și deja se gîndea cu plăcere la cea care, mai mult decît sigur, se pregătea de pe-acum în sala de protocol de la Autobuzul. O asemenea stare sufletească nu e înclinată spre aversiune. Nu sînt un misogin, își reconfirmă, nu poți urî la infinit o femeie. Sau două.

Se îngropă mai adînc în unghiul banchetei, lăsînd supărarea să se depărteze-n trecut, știind că ceea ce lipsește de obicei suferinței e perspectiva. Distingea totuși o oarecare mizantropie, mai ales în întîlnirile astea electorale, dar nu i se părea ceva alarmant.

— Ce fel de pastile iei? se interesă iar Valer Schidu, Președintele Alianței pentru Realism în Politică…

…și cu apetitul insațiabil pentru ospătatul excrețional, completă Petru mental. Cum mă înfierai la excludere!, nu pot să te uit. Ca să mai aflu că și turnai! Ia uite acum, ne frecăm coatele în aceeași mașină, democrați, ce trocii mă-sii, te doare pe tine în tuhăs de ce pastile iau eu…

— Prozac, Xanax, din astea. Niște rahaturi.

— La doctor ai fost?

— Am doctor, am fost și la Duca. Aveam unele albe, le lua Eugenia… Nu mai știe nimeni cum le chema.

— De ce n-o întrebi?

— Nu cred că mai știe nici ea.

S-o fi culcat și cu ăsta, își spuse. Să nu te prea miri, dac-a făcut-o și cu dulapul de Mihail V. Stoian – *MIHĂILESCU*, Obiectivul de la Uniune!

— Nu dormi sau ce ai?

— Nu dorm, nu țin minte. Nu țin minte nimic, dacă nu bag imediat în computer, sînt aut!

Și-și duse reflex mîna la buzunarul unde avea discursul împăturit, n-ar fi stricat să-l mai treacă o dată.

— De la stres. Ți-am spus că nu-i simplu.

— Mi-ai spus un căcat.

— În piața Crîngași ai vorbit foarte bine. Poate puțin cam dispers…

— Cum adică, dispers?

— Te-ar deranja dacă ți-ai limita cîteva targeturi, mai mult spre PNSC?

— Eu?! Nici pomeneală, absolut toată clasa politică, așa am vorbit! Nu-i radem pe toți? Am plecat cu mesajul ăsta, acuma nu mă hăbăuci!

— Dar nu putem să scuipăm atît de împrăștiat, ne punem în

cap toată lumea.

— De ce nu putem?

— Nu poți să dai chiar în toți, că rămîi singur, naibii! O să avem, poate, nevoie de sprijin în turul doi, viitoarele alianțe se fac de pe-acum.

— Știi c-am mai auzit undeva chestia asta?

Și-l privi destul de bănuitor.

— Vorbesc foarte serios. Și cu popii… Cît electorat crezi c-aduni, dacă ceri să le deconspire dosarele? Biserica e pe locul întîi la încredere.

— Ăștia sîntem, ce să facem? Ne mănîncă încrederea.

— N-au protestat cînd i-a dărîmat Ceaușescu, foarte bine, n-au protestat. Ce să spun!… S-a uitat. A protestat cineva?

— Nu-i numai asta, știu eu ce știu. Sînt un ins care intră-n biserică.

De cîteva joi, intra la catolici. Există la ei o icoană cu sfîntul Anton; dacă vii în fiecare joi și te rogi, și mai pui și un ban, unii spun că ți se îndeplinește dorința. Ori, odată intrat în lupta politică, ce poate fi dezideratul, dacă nu o izbîndă? Toată problema e că trebuie să vii la prima oră, ca să nu dea peste tine și să filmeze. Auzi după aia la *Știri* c-ai trecut la catolici și pierzi ortodocșii. Cu toate că, electoral vorbind, e bine să te vadă lumea-n biserică, omu-i sensibil. A mers pînă acolo, încît, tot într-o joi dimineața, i-a venit să se așeze la rînd pentru ostie. Numai că întîi se cere spovada; și-a făcut semnul crucii și s-a lăsat în genunchi lîngă cușcă.

— Dumneata ești catolic? aude o voce de dincolo.

— Desigur.

— Cum desigur, îți faci crucea invers! Ce, crezi că nu văd?

— Și, dacă nu sînt catolic, nu mă poți spovedi?

— Dacă nu ești catolic, nu pot. Treci întîi la Biserica noastră.

A ieșit înfuriat, poftim!, ăsta-i ecumenismul! Popi sectari,

mărginiți! Dar era o idee pentru discurs…

— Au început să mă sune „băieții“, reveni Petru. Cam același lucru aud.

— Ce?

— Mai moale…

— Hai, lasă-mă! Anunțăm o conferință de presă.

— Și ce-o să le spui? Că sînt amenințat la telefon? Asta-i știre? Ai vreo dovadă?

— Vezi, noi tragem cu tunul în preoți, alți nenorociți șantajați, și ăștia umblă liberi pe stradă, nu le zice nimeni nimic. Dau telefoane.

Șesan îl privi circumspect. Păi, tu ce mi-ai spus adineaori? Nu să merg la fel, cu frîna de mînă, nu asta ai spus?! Mă, ce-s eu, fraierul vostru?

— Spune-mi cinstit, cîte șanse îmi dai, dar cinstit! Ăia, la telefon, păreau siguri că se-alege tot cine trebuie. Valerică, vreau să știu cine e deja președinte.

— Scoate-ți din cap, avem șanse.

Dar tăcu. Pe urmă:

— De ce ești crispat, de ce nu gîndești pozitiv? Spune-ți: pot să fac asta! Sînt cel mai bun! Doamne ajută! Am toate șansele! Cîștig detașat! Pot să dorm!

— Valerică…

La un fir de perișor și i-ar fi scăpat *Marcelică*!… *Aceeași sursă MARCEL propune, spre contracarare*… sună în capul lui Petru citatul și rînji după aceea, afectuos.

— De ce rîzi? îl privi intrigat Valer Schidu.

Petru surîdea antipatic. Marcelică-Sursă mică… îi spuse în gînd. De fapt, asta era și singura satisfacție, să poți ricana în timp ce-l privești. Un surîs vezicant. Mai devreme sau mai tîrziu, în cazul cînd nu e chiar prost, Obiectivul te înțelege. Altfel, nu merită nici un deranj, o greață, o scîrboșenie! Citești

dosarul, nu mai poți trăi în țara asta, îți iei lumea-n cap. Unii se fac președinți. Asta-i revanșa de apoi a Securității!

— Ce te uiți la mine așa?

— Mi-am văzut dosărelul…

Tăcere. O tăcere atît de penibilă, încît schimbă vorba tot el.

— Nici un afiș pe tot bulevardul. Toți, eu nu!

— Și ce, izbucni celălalt, să le lipesc eu? N-avem cu cine, e un moment!

Iritat, se temea? În orice caz, rînjetele astea de la un timp…

— Or să se pună, ne-a lăsat aia.

Aia, recte madam Lăptoi, o virase neașteptat la Național-Realiști. Tot pe un post de vice, dar de data asta purtător de cuvînt. Partidul se destrăma în filiale, pe Schidu îl bătea un gînd similar, dar Șesan n-avea deocamdată de unde să știe cum va săruta Valerică, prin tehnici de tremol lingual, clanța ușii pe care-o trîntise la aceiași realiști-naționali. Omul politic își întărește răbdarea, precum și obrazul, dar mai erau două luni pîn-atunci… Despre dosar nici o vorbă, căutau cu disperare în minte alt subiect de discuție.

— Ăștia-s oamenii, ce vrei să faci? Uite unul, acolo!

Nu la om se referea, la afiș. Și nu la unul, la două! Portretul lui Șesan din fotografia lui Bubu și chipul ochios al lui Schidu care-l recomanda de alături. *Valer Schidu vă recomandă pe Petru Șesan pentru Președinția României!*… Asta, ca să fie și mutra lui pe un gard, se pregătea pentru cursa la Primărie, din toamnă. Ideea nu era rea, reclamă mascată, nu putea să-i reproșeze nimeni nimic după lege, dar măcar să întrebi: mă, te superi dacă mă cațăr și eu? Plus idioțenia cu *pe Petru*! Pe Petru… cretini. Oricum nu se uita nimeni, treceau și-și vînturau sacoșele goale. Șesan se simți privit cu atenție, pesemne că Schidu era preocupat de dosar. Sau încerca să-i ghicească reacția la treaba de pe zid, cu afișul. Petru se întoarse spre el,

oferindu-i un zîmbet sumar.

— Cum merge cu Primăria?

Celălalt înghiți evaziv.

— Așa și așa…

— Zău? Foarte bine.

— Pe de altă parte…

— De ce nu-mi răspunzi?

— Cu ce? se sperie.

— Ce șanse îmi dai?

— Avem șanse, ți-am spus, eu cred c-avem șanse.

— Nu-ți miroase deloc c-o să iasă iar cine trebuie?

— Nu știu, deocamdată nu simt. Și nici n-are vreo importanță. Politica-i o chestiune pe termen lung, dragă Petru.

— Vorbește-mi de lucruri mai scurte.

— Partidul e tînăr, principalul e să iasă întărit din toată mizeria asta. Peste patru ani, discutăm și noi altfel.

— Patru ani e viitoarea legislatură, ce naiba, nu mi se pare un termen prea scurt!

— Nu, dar zic.

…Știi cum e la Autobuzul? Ca la Vulcan. Sau APACA. Intri în hală și începi să te învîrți ca ceva în ceva. Nu se uită nici dracu la tine, de-al naibii! Omul necăjit are două drepturi serioase: ăla de pieton, cînd trece pe zebră ca melcul și te sfidează dacă ești la volan, și cel de alegător, care vine mai rar. O dată la patru ani se înființează ba unii, ba alții și încearcă să-i cumpere votul, deja o abstracțiune ce nu valorează nimic, din moment ce iese mai totdeauna cine e merituos. Dar jocul e totul, jocul electoral; chiar dacă rar, dar face toți banii. Capul de supraviețuitor, dedicat patru ani nesiguranței masticative, se preface acum că îl enervezi, îl reții din mîncat sau din treabă. Viitor președinte, prezumtiv senator sau șef de cur la moara de vînt, nu contează, te așteaptă să te apropii cu zîmbetul ăla slugarnic pe care îl

vede, deși s-a întors cu fundul la tine. Bună băieți sau prietene, ce mai faci, cum merge, poftă bună, băieți!... Sîntem la masă, veniți mai tîrziu. Da, da, sigur, sigur, așteptăm să mănînce, n-ați vrea și o bere, trimit la bufet... Am băut bere, dă-mă dracu, au fost și ăia de la Democrația Activă; bere ne-au dat, cu monetarul stăm prost! Stați puțin, stați puțin, mîncați liniștiți, poate vine și plicul cu bani...

Asta se întîmplă la Partidele cu dare de mînă sau cu ajutor din afară. La cele mici, prăpădite, ARP-ul de pildă, totul e șarmul calic, figura simpatică, populară, să fii popular. Și cu mîna întinsă, ca peștele-scorpion, cel care imită viermușul cu limba. Cine-o apucă, ți-a și scăpat două voturi... Uite-l pe Schidu la proba de gudurări și vorbe de duh peluzarde, pentru că, în cele din urmă, lumea se apropie ezitant ca s-asculte; oricum, e mai odihnitor decît trasul la șaibă, putînd face ierarhizări și comentarii sticloase în raport cu oratorii antecesori. N-are nimic să le dea, decît îndemnuri și sfaturi, iar ăștia posedă un nas infailibil pentru milogi, l-au citit. Dar își face campania, vizează Primăria nemernicul, eu nici nu contez. Îl toacă pe unul care clatină îndoielnic din cap; dar n-ați mai fost o dată la guvernare, știi cîtă pensie m-așteaptă, știi ce salariu iau de aici? N-ați promis și atunci că așa și pe dincolo? Dar n-ai văzut și dumneata cît m-am luptat pentru ordonanța aia, nu-știu-cît-din-nu-știu-ce-an?! Unde s-o văd? La televizor! Am luat alegerile, dar nu și puterea. De ce n-ai luat-o? întreabă ăla, confuz. N-am avut susținere, am plecat din Partid, dar am acuma o Alianță nou-nouță, boboc! Au crescut importurile cu 1% și ajutorul social, 3%, 4%... Și eu cît la sută mănînc? De cît la sută mă aia?! La poarta cealaltă a halei se aude strigătul de luptă al dușilor de nas întru eternitate: Hoții!... îmi vine să intru-n pămînt. Hoții!... Hoții! – *allegro giocoso*. Domnu Șesan! Scriitorul Șesan, veniți, domnu Șesan, și expuneți programul. Mă urnesc și expun... Din

reflex, am dat-o pe popi, dar urît! Totuși, nu izbutesc mare lucru, n-am ținere de minte de la o vreme, mă enervez și uit imediat ce încep să vorbesc. Și cînd uit, o scurtez. Și cînd o scurtez, mă lasă carisma.

— De ce așa scurt? mă interpelează Valer.

— Mai bine așa, să se rețină esența.

— Dă-o naibii de esență, n-ai s-o duci pe lumea cealaltă! Vor să le promiți, de ce nu promiți?

— Ce să promit?

— Zi-le ceva despre locuri de muncă, asta așteaptă. Și întreținerea, căldura la iarnă.

— Păi ce, crezi că-s proști? De unde le dai?

— N-are nimic, asta e joaca. Vor să vadă cu cîtă voință politică ești înzestrat. Arată-ți puțin mușchii, trebuie să fii mai tare ca ăia de s-au jurat azi-dimineață sau ieri.

— Măi Valer, sîntem Partid realist!...

— Tocmai de aia, spune tare, repetă de o sută de ori – ARP, ARP – să le intre naibii în cap și promite. Promite! În mintea lor, te confrunți cu ăia care au dat pe-aici mai devreme. Omul face departajări, nu vezi c-așteaptă să le promiți, chiar dacă știu că totu-i văzduh! E dreptul lor, au dreptul la promisiune, au așteptat patru ani, de ce nu promiți, de ce nu-i respecți, de ce nu arăți că ești dur! Cît crezi c-or s-aștepte? Cît așteaptă o femeie să-i spui că-i frumoasă, deși o mint toți ca să-i arate tavanul.

— Domnu Șesan, vine unul la mine, n-ai scris dumneata aia cu ăla, care s-a dat la televizor?

— Ce anume? Manole?

— Nu, aia cu zidarul care-și bagă nevasta-n ciment.

— Ba da, el a scris-o, se grăbește Schidu, colegial.

— Nu prea se trăiește nici din scris, nu-i așa?

— Ce să facem?...

— Și te-ai gîndit acuma să faci un ban și mata, îmi spune

confidențial, nu știu cum, înțelegător, de-am crezut că se deschide pămîntul sub mine, dar mi se pare c-am spus-o. Schidu însă îl văd că sare să-i scuture mîna, de parcă cine știe ce deșteptăciune scosese: o strîngere de mînă – cel puțin două voturi! Doamne ajută! Mi-e rău. Vreau acasă. La naiba cu Primărie, cu tot, cu Președinție, sînt prozator, dați-mi urgent un *prozac*!

— Erau unele albe, mai mici…

— Cum arătau?

— Tot ca astea.

— Și i le-am prescris eu? se miră profesorul Duca.

— Da, dragă, erau excelente, puteam să și dorm, puteam să citesc.

— Dracu mai știe… Vrei o internare, ce vrei?

— Doamne ferește, acum, în campanie! Să se-audă că m-au băgat la nebuni?

— Ești nevrotic, fii foarte atent.

— Nu pot să dorm, nu țin minte, dacă văd ceva scris îmi ies bube.

— Depresie reactivă, ai idee ce-i asta? Lasă-i dracului, du-te la munte, omoară-ți picioarele! N-ai nimic de făcut, decît să-ți umpli rucsacul cu bolovani și să-i urci pînă cazi în genunchi. Să cazi lat, o să dormi. Pune furtunul pe creier.

— Erau unele albe, Bogdane…

De ce te simți bine-n minciună, ca-n cîrciumă, asta vreau să întreb! De ce e totul mucegăit? Nu știu dacă am fost papagalul celor două nebune, dar pentru ăștia sînt sigur unul galben cu roz… N-am fost decît un derviș învîrtitor toată viața, ba din amor, ba din șuturi tangente, sportul meu performant era să mă ridic de pe jos înainte de zece. Ar putea cineva să-mi spună

și mie de ce amețelile sînt mereu rotative? De ce nu și-n zigzag, de exemplu!... Cred că-i o taină.

Nu, imbecilul știa de la bun început că n-am nici o șansă, cum n-are nici el la Primăria Parisului! Dar mă ține să hămăi ARP, hau, hau, ARP!, să scot Partiduțul în față, să-l trag după mine, catîrca! Mergem la pierdere, din prima, se vede perfect, acceptăm doar alianțe mizere. Și-n timpul ăsta se lipește cu mutra de mine pe zid, nici nu întreabă dacă-i permiți, îl doare-n ciorap că mă trage în jos. Cine mai dă doi bani pe Șesan, adică *pe Petru*, dacă îl vede cu Schidu alături; n-are nici o fucking durere, vrea să se vadă pe gard! Cine-ți plătește sănătatea și nervii? Că ajungi terminat; Marcelică sau cine?! Nici n-am avut curajul minor să-i spun Marcelică în față, delator nesimțit, mi-am zis că nu-i deocamdată momentul, nu e politic. Politic, în schimb, mă tem că-i plăcerea de a fi trădat în orice secundă, asta-i politic! Tot ce-i politic este erotic; și invers!... Mă amenință ăla cu Bubu? Dar dacă mă enervez într-o zi și vă las?... Hai? Nu v-ar cădea fața, *beang*?! Nu, serios, cine-mi plătește mie tahicardia, ficatul și nervii distruși? Măcar Dumnezeu? Nu vezi că nu mai țin minte și nu pot citi? Dumnezeu are alte criterii decît astea de-aici, moralitatea uraniană nu e axată pe merit, de aia vezi atîția ticăloși reușiți. Ia să-i dau telefon și să-i zic că îi las, mă retrag... Pentru ce, ca să zburde „băieții“? Ce să spun, nu mai pot! Ăștia or să zburde și o sută de ani, n-o să-i tulbure nimeni. Nu ceda, parcă-l aud, să luptăm, să luptăm! De ce să mai lupt, mă, dacă-i democrație! Cît, naiba, să lupt?! Ce-am făcut pîn-acum? Afișe nu, dezbateri televizate – n-are bani de plătit sau nu vrea să-i arunce degeaba; domnule, ăsta știe precis cine iese! Dar nu se putea înhăma singur, avea nevoie de-un fraier. Aici sînt, prezent! Și numai în cer e scris undeva cît detest politichia de-aici, asta ca să vezi unde-ajungi... Ce scoți pe gură n-are nici o valoare, totul

e un șou gestual, se alege totdeauna cel cu aer de șmecher, onctuosul, mitocănia care te amuțește. Și nu te-ntrebi iar ce-i limbajul articulat și la ce este bun, dacă tot alegi cu hormonul? N-are dreptate ăla să-mi spună te-ai gîndit să faci ceva bani, șmecheraș, sau cum mi-o fi zis! Să admitem că te ambalezi pe parcurs și te gîndești, domnule, e un popor amărît, l-au tîlhărit o grămadă de hoți, de asta a și ajuns în halul în care-a ajuns, hai, domnule, poate facem cumva și ne scoatem împreună la mal… Țara asta pesemne că e suspect de bogată, dacă trag de ea toți și încă mai stă în picioare ca un pom jupuit! Degeaba, dincolo de o stare de bănuială și chiar de dispreț mutual nu există nimic. Căci nu te aleg niciodată, dîndu-ți impresia că-s morți după tine – eu cel puțin la vot nici nu calc! –, ci în boala vecinului! Votează cu ăsta, ca să nu voteze cu ăla! Au cortexul marcat de-o imagine tip: ei bagă în urnă și tu te căpătuiești. Implacabil, arhetipal! Ori, dă-o dracului, cînd vezi atîta sictir, cum să te mai apropii și sufletește? Sigur, ai în vedere și tu poate o pensie, acolo, de demnitar, dar te uiți și la om…

— Ce faci, mă!

— Ce să fac…

— De unde vorbești?

— Dintr-un cartier de drogați.

— Tot acasă ești? Nu trebuia să dăm autografe în piața Progresul?

— Lasă, mai dă-le și tu, mi-e lehamite.

— Petrică, e lume aici care-așteaptă!

— Nu-mi place în piață. Spune-le că am frămîntări la stomac.

— Ce înseamnă asta? Nici nu mă anunți, vin aici ca idiotul?

— Ce pot să fac?…

— Ești candidatul Partidului, Petru, n-aș vrea să avem o

discuție!

— Și, dacă avem o discuție, ce?

— Bine, amînăm pentru mîine, la cinci. Te rog să-ți bagi mințile-n cap!

Dacă avem o discuție, ce? Nu vrei să m-amenințI cu Bubu? Mințile-n cap?! Cu mine vorbești în această manieră, grafoman ilizibil?! Da' ce-s sluga ta? Dacă te las acum baltă și plec în concediu?!... Uite, nici acum nu i-am zis Marcelică. Să fim calmi. Iau o pastilă, sînt calm, revin și bag în laptop: sportul ăsta cu umilirea candidatului în cursa electorală, aprioric, așa, lăsîndu-l să se gudure ca un milog, nu-i decît o satisfacție grobiană și, pînă la urmă, prostie. Pentru că vine supușenia de după alegeri, iar pe aia n-o scuză nimic! Asta mă enervează și îmi vine brusc să renunț: supușenia! Cînd au ajuns la ciolan, gata, totul redevine trecut, totul reîncepe să pută a mort ca plăgile vechi: supusul face stăpînul, minciuna nu vatămă. Ca și cu amărîții de popi, toată lumea trage în colaboratorii de ieri, dar despre colaboraționismul de azi cine vorbește, acesta, tăcutul, cîte dosare or mai fi de citit!... Sîntem săraci, vorba ăluia; zău, și ce? Întreabă-i dacă vor să știe de ce sînt săraci, ai să vezi că nu vor. Te las, Marcelică, n-am cu cine să lupt, mă plimbi de mînă pe o cărare cu căcăreze cărămizii. Îmi ajunge. Rezultatul se știe, nu mă mai atîță nimic. E ca o reluare de meci la televizor. Știi cît e scorul, restul e umplutură; pentru ce diversiuni, răstălmăciri și avantaje nesigure? Îți dau acum telefon și te las...

Ba te las și nu-ți dau deloc telefon! *Obiectivul PAVEL vă informează: vă f. m. în c.! Fuck you, dear!... Ai să mă aștepți mîine și la piața Progresul, și la groapa de gunoi de la Glina, și la Electromenaj. Ia să văd, ce le spui? Unde ne sînt visătorii și candidatul? Candidatul, dragul meu, se ține de volan și urcă la munte. Are de făcut o cabană. Are în portbagaj trusa de pescuit, cortul, un scaun pliant și rucsacul. Are patru flacoane de xanax și*

trei de prozac. Are și laptopul de la Bubulicitta, mă tem că o să scrie ceva… Dar unde a dispărut Președintele?!

Cu drag, încă o dată, electoral, fecunda-v-aș în cursă vă fecund!

Meșterul PAVEL, maestrul, cel Obiectiv.

Au încăput patru pietroaie mari și trei mijlocii. Mai bag una. Scutur rucsacul și trag cu greu, dar atent, fermoarul. Ca să-l pot lua în spate, trebuie să mă culc peste el. Apoi, mă răstorn într-o parte și mă ridic întîi în genunchi. Și ce cotrocean reușit aș fi fost!… Doamne, e imposibil. O să fie urît, ucigaș, mă doboară. Data viitoare iau mai puține. Cînd te gîndești c-am cărat în viața mea un milion de butelii!… Am și laptopul în dreapta și mă tem să nu-l sparg. Le urc pe toate odată, ca Bulă, cu scaun cu tot. Îngrozitor, abia le pot dezdoi; mă uit la picioare, se bîțîie. Genunchiul mai mult, unde mi-a dat piețarul cu țeava. Sînt nebun, trebuia să iau numai una. Mă și roade în spate pe șira spinării. De ce s-a speriat ea atunci, c-am băut cu el la Uniune, în bufetul lui Miți, și de ce zicea Bubu că există în casă cărți de Stoian?… Și ăia, la Secu, de ce erau interesați să știe ce părere aveam despre el?… Nu vreau să mă gîndesc la nimic. E cald. E cald și transpir. Dărăpănăturile se apropie de mine clătinat, după cum mă aplec. Nu cred că-i cine știe ce greu… încă o sută de pași… o cabană… cu o singură cameră. Două săptămîni, nu mai mult. Hai, trei, de la mine… Ajutor! Aș putea înlocui bolovanii cu cărămizi, că tot va fi nevoie să le scot din pereți. Cînd i-am spus să se mute în Dorobanți, a dat în plîns neașteptat, venisem marital în Berceni… Nu vreau să văd nici un ziar, nici nimic! Nimica… Nimic.

Ajung și cad lat, cum zicea. Nici nu l-am scos de pe umeri. Nu pot să-mi liniștesc răsuflarea. Mă mir, aici pe platou stăruie un inexplicabil miros de tămîie.

FRATELE PAVEL

— SIROPUL DE BRAD SE FACE AȘA... Iei, zice, o tîrnă sau un lighean. Dar mai întîi postești șapte zile. În săptămîna dinainte, ajunezi și te rogi și ceri binecuvîntare ca să poți începe lucrarea.

Fratele Pavel, cu ce avea pe deasupra, nu părea chiar monah, dar așa îl știau. Albit, cu barbă cu tot; o persoană adusă de spate și gîtul înțepat de ace de păr, ca un cactus. Se opri un moment. Limba i se mișcă în scofîlcitura obrazului, pipăind o măsea. Da, își spuse, se duce și coroana din dreapta.

Se mișcă atît cît putu și privi la ei printr-un gol de mortar, cît de-un deget, iar zidiseră cu gîndul aiurea. De mîntuială. Dacă nu-i controlezi!...

— În general, e bine să ceri blagoslovire pentru tot ce ai de lucrat, indiferent de ce te apuci. Ai postit, te-ai rugat și, dacă te simți în tine curat, atunci iei coșarca și o umpli cu muguri de brad. Ai grijă să fie din aceia mai tineri, din vîrf, cu verdele abia început. Îi simți și la mînă, sînt moi. Și nu din orice copac, să vezi că au mirosul făcut, îi încerci între degete. Se poate și din conuri, dar mici, cu rășină oleacă. După asta pui apă, pînă acoperi, dar vezi că plutesc, să nu te înșele; lingura să fie de lemn.

Să nu se mire nimeni că se cere și post! La 1513, un francez, Duverger, a postit multe zile și s-a cuminecat. După aceea a pus la topit bălegar, plumb, cositor și alte dejecții și le-a ținut pe foc multe luni, neatingîndu-se de carne, nici de femeie, în tot acest

timp. S-a rugat cu ușa închisă și a lăsat ca să fiarbă, pînă s-a depus în borcan un praf cenușiu. A mai adăugat apă de ploaie, a mai venit cu ce știa el și l-a dat iar în clocot zile la rînd, timp în care rugăciunea lui i-a ținut curățenia. Cînd, la urmă de tot, s-a arătat aurul cel mai pur, ieșit din bălegar și din plumb, omul acela, se zice, dobîndise un suflet atît de ușor, încît se simțea străveziu și putea să meargă plutind. A fost văzut ridicîndu-se-n aer fără nici un efort, la simpla lui vrere.

Lasă-mă, Doamne, să scriu… Preabunule, nu cred îndeajuns! Ajută-mă să trec și prin ispita aceasta. Nu mă îndoiesc că lumina Lumină a fost, și nu nălucirea minții mele ghemuite de frică. Rănile mele, Sfintele Tale Stigmate, nu îndărătnicia puroiului! Vreau să cred, nu mă lepăd, cum nu mă lepăd de tot ce mi-ai dat; de ele, de ea, căci fără ea cum aș fi putut să iubesc, fără el cum să cred!… Nici acum nu știu cine-a fost. Cred, Doamne, căci din inima mea sînt făcut și în ea Te-am găsit. Nu vreau să mă tulbur, lasă-mă să vin către Tine prin nevoința hîrtiei, chiar dacă scrisul e verb, și verbul ceva imperfect. Miluiește-mă, fie-Ți milă de mine! De unde uscăciunea, lipsa de grijă, stingerea, durerea sîcîitoare în mădulare și lîncezeala în rugăciune? Simt cîteodată, Tu vezi, lîncezeală în rugăciune, mi se umple capul cu aduceri aminte din scrieri lumești, mă risipește în timp ce mă rog. Cer oare fără măsură?

Ascultau cu zîmbetul tîmp, așteptînd să urmeze, increduli, smintiți în pricepere. Ceva îl făcu să ezite. E chiar atît de obscur, de ce se prefac că nu înțeleg? Ating cu buza cărămida sălcie… Mă aud înfundat?

— Nu dați la foc iute. Cînd dă în fiert, aduceți miere, nu altceva, pentru că zahărul este otravă. Patru linguri de miere, zise Manole din zidul unde se îngropase, sau cinci la litrul de apă. Și dați la foc moale, dacă se poate cu lemne de fag. Și iar vă

rugați în timpul acesta, pentru că nu există nimica neviu, iar lucrarea în care nu pui și suflet nu iese. E mai bună sau nu, după cît trece din tine în ea.

Iată, mă zbăteam cu gura cusută și cu creierul meu neprostit și, Doamne, m-ai luat din lume și m-ai făcut liber! Te-am tînjit și nu am știut! Iată, am bucuria umilității și a supunerii; iată, cred pentru că mă supun! Dar poate nu-i un păcat mare scrisul, așa cum mi-a spus… Altfel, de ce, Doamne, Preabunule, am felurite îndreptări și în somn? Mi-a venit acum o idee splendidă, lumească, e drept, dar cu totul deosebită, Doamne, aș vrea s-o încerc în toată smerenia. Știu că eu sînt Cartea pe care ai scris-o încă înainte de Avraam și de Iacov și înainte de Totul, dar, Te rog, încuviințează măcar s-o pornesc, cîteva fraze de început… măcar un capitol. Dacă-i vinovăție sau slavă deșartă, ai să-mi dai Tu un semn și am să-l pricep. Dar, Mîntuitorule, care atîtea mi-ai îngăduit, iar eu, în lăcomia mea nu mă satur, uită-Te cu bunăvoință la mine!

— Și rugăciunile voastre să le-ndreptați către lume, ca spre un lucru „bun foarte“, spre toți de la care nu v-ați luat rămas bun, că nu părăsești niciodată nimic fără să te chircești înăuntru. După care, cu lingura de care v-am spus, să luați toată spuma, pînă ce deasupra rămîne clocotit-limpezit. Dar încă să stea la foc slab. Luați apoi Cartea cea Veche și deschideți la întîmplare; uneori vi se trimite îndemn. Priviți-mă cu luare-aminte, le spuse, desfacem la Facerea *și cădem la* 9 (28, 29)*… Ce zice?* NOE A TRĂIT, DUPĂ POTOP, TREI SUTE CINCIZECI DE ANI. TOATE ZILELE LUI NOE AU FOST DE NOUĂ SUTE CINCIZECI DE ANI; APOI, A MURIT.

Nu-l vom uita niciodată!… a spus, desigur, un contemporan.

Ah, Doamne, așa aș scrie ceva!…

— Și cînd îl puneți în sticle, le înveliți mai întîi în cîrpe care au fiert, căci altfel se sparg. Foarte bun pentru tuse și piept.

Acestea au fost învățăturile lui Manole Zăvorîtul privind siropul de brad și rostite cu gura-nzidită către ucenicii limbuți.

București, 2001-2002